„E CA O DEPENDENȚĂ!"
Entertainment Weekly

V.E. SCHWAB

„DE CITIT PE NERĂSUFLATE!"
NPR

www.virtual-project.eu

YOUNG ADULT

NEMIRA

ADUNAREA UMBRELOR

V.E. SCHWAB este autoarea seriei *Culorile magiei,* bestseller *New York Times*. A publicat și alte romane, printre care *The Savage Song,* fiind considerată „urmașa Dianei Wynne Jones". Literatura ei dinamică a atras interesul unor importanți producători de film și televiziune.

V. E. SCHWAB

ADUNAREA UMBRELOR

— A doua parte din Seria CULORILE MAGIEI —

Original: *A GATHERING OF SHADOWS* (2016)

Traducere din limba engleză:
CRISTINA JINGA

virtual-project.eu

Editura: NEMIRA
2018

Pentru cei care se luptă să-și croiască un drum

„Magia şi magicianul trebuie să se afle în echilibru. Magia, în sine, este un haos. Magicianul trebuie să fie calm. Un eu scindat este un vas nepotrivit pentru putere, risipind-o fără intenţie sau fără măsură prin fiecare crăpătură."
TIEREN SERENSE, *Înaltul Preot al Sanctuarului din Londra*

1

HOȚ PE MARE

I

Marea Arnesiană

Delilah Bard dădea mereu de necaz.

Întotdeauna fusese de părere că era mai bine așa, decât să lase necazul să dea peste *ea,* dar, dat fiind faptul că plutea pe ocean într-o barcă de două persoane, fără vreo vâslă, fără să vadă nicăieri pământ și fără vreo altă resursă decât funia care-i lega încheieturile, începuse să se cam îndoiască de asta.

Era o noapte fără lună, marea și cerul oglindind întunericul înstelat de jur împrejur; numai valurile ce legănau barca marcau hotarul dintre sus și jos. De obicei, acea reflecție infinită o făcea pe Lila să se simtă centrul universului.

În noaptea asta, în voia valurilor, o făcea să vrea să urle.

În schimb, se uită pieziș la cum strălucesc luminile în depărtare, numai nuanța roșiatică deosebind felinarele bărcii de lumina stelelor. Și privi cum corabia – corabia *ei* – *se îndepărta* încet, dar sigur.

Simți cum panica i se ridică până-n gât, dar se ținu bine.

Eu sunt Delilah Bard, gândi ea, în timp ce funia îi intra adânc în carne. *Sunt hoț, pirat și călător. Am pășit în trei lumi diferite și am supraviețuit. Am vărsat sânge de regi și am ținut magia în mâini. Nicio corabie plină cu bărbați nu poate face ce pot eu. N-am nevoie de niciunul dintre voi.*

Eu sunt dintre cei damnați.

Simțindu-se potrivit de încurajată, se întoarse cu spatele la corabie și privi în zare, la noaptea desfășurată înaintea ei.

Ar fi putut fi mai rău, se gândi ea și, în clipa următoare, simți apa rece pe lângă cizme, iar când se uită în jos, își dădu seama că barca era găurită. Nu era o gaură imensă, nicidecum, însă mărimea ei n-o

liniștea cu nimic; o gaură mică poate scufunda o barcă la fel de eficient, chiar dacă nu la fel de repede.

Lila gemu și se uită la funia aspră, legată strâns în jurul mâinilor ei, de două ori recunoscătoare că nemernicii îi lăsaseră picioarele libere, chiar dacă era prizonieră într-o *rochie* îngrozitoare. O drăcie înfoiată, subțire și verde, cu prea mult material vaporos și o talie atât de strâmtă încât abia mai putea respira și, *pentru numele lui Dumnezeu, de ce* trebuia *să-și facă* femeile de bunăvoie așa ceva?

Nivelul apei urcă încet în barcă, iar Lila se strădui să se concentreze. Trase aer în piept pe cât îi permitea îmbrăcămintea și trecu în revistă nesatisfăcătorul ei inventar, rapid intrat la apă: un singur butoiaș de bere (un dar de despărțire), trei cuțite (toate ascunse), vreo șase facle (moștenire de la oamenii care o lăsaseră cu barca pe apă), rochia sus-pomenită (naiba s-o ia de tâmpenie) cu pliurile ei umflate și conținutul buzunarelor (necesar, dacă voia să învingă).

Lila luă una dintre facle – ca un fel de artificii care, lovit de orice suprafață, producea un val de lumini colorate. Nu o explozie, ci o rază constantă, îndeajuns de puternică să taie bezna ca un cuțit. Fiecare faclă ar fi trebuit să dureze un sfert de oră și, în larg, diversele culori aveau propriul lor cod: galben pentru un vas care se scufunda, verde pentru o boală la bord, alb pentru o primejdie neidentificată și roșu pentru pirați.

Avea câte una din fiecare, iar degetele ei ezitară deasupra lor, analizându-și opțiunile. Se uită la apa care se ridica în barcă și se hotărî pentru facla galbenă, apucând-o cu ambele mâini și lovind-o de marginea bărcii.

Lumina explodă, brusc și orbitor. Despică lumea în două, alb-auriul faclei și nimicul negru dens din jurul ei. Jumătate de minut, Lila înjură și clipi des ca să nu lăcrimeze din cauza luminii, ținând facla în sus și departe de fața ei. Apoi începu să numere. Exact când ochii ei începură, în sfârșit, să se obișnuiască, flacăra scăzu, pâlpâi și se stinse. Se uită în zare după o corabie, dar nu văzu niciuna și apa din barcă își continuă creșterea lentă, dar de neoprit, până la gambă. Ridică o a doua faclă – albă pentru o primejdie neidentificată – și o izbi de lemn, ferindu-și ochii. Numără minutele, unul după altul,

scrutând noaptea de dincolo de barcă după vreun semn de viață.

— Haide, șopti ea. Haide, haide, haide...

Cuvintele i se pierdură în șuieratul flăcării care se stinse, azvârlind-o înapoi în beznă.

Lila scrâșni din dinți.

Judecând după nivelul apei din barcă, mai avea doar un sfert de oră – o faclă de timp – până ce avea să fie de-a binelea în pericol de scufundare.

Când deodată ceva se strecură de-a lungul flancului de lemn al bărcii. Ceva cu colți.

Dacă există un Dumnezeu, se gândi ea, *o făptură celestă, o putere cerească sau oricine deasupra – sau dedesubt –, căruia i-ar plăcea să mă vadă trăind încă o zi, de milă sau din simplu amuzament, acum ar fi un moment potrivit să intervină.*

Și cu aceasta, luă facla roșie – cea pentru pirați – și o lovi, scăldând noaptea din jurul ei într-o sinistră lumină sângerie. Îi reaminti o clipă de fluviul Isle, din Londra. Nu din Londra *ei* – dacă locul ăla posomorât fusese vreodată al ei – sau din înspăimântătoarea Londră palidă, responsabilă pentru Athos, Astrid și Holland, ci din Londra *lui.* Londra lui Kell.

Imaginea lui îi apăru vie în minte, ca o faclă, cu părul castaniu și acea constantă cută dintre ochii lui, unul albastru și unul negru. *Antari.* Băiatul magic. Prințul.

Lila se uită drept în lumina roșie a faclei până când imaginea i se șterse. Avea preocupări mai urgente în clipa asta. Apa se ridica. Facla se stingea. Umbrele alunecau pe lângă barcă.

Exact când lumina roșie a faclei aproape se stingea, îl văzu.

La început, nimic – o ceață slabă pe suprafața mării –, dar curând ceața se închegă în fantoma unui vas. Coca neagră lustruită și pânzele negre strălucitoare reflectau noaptea din fiecare colțișor, iar felinarele de la bord erau atât de mici și de slabe că puteau fi confundate cu lumina stelelor. Numai când se apropie destul, într-atât încât lumina roșie a faclei muribunde să joace pe suprafețele lucioase, vasul se desluși clar. Și, atunci, aproape că se urca peste ea.

În ultimele pâlpâiri ale faclei, Lila putu să citească numele vasului, scris pe cocă cu o vopsea sclipitoare. *Is Ranes Gast.*

Hoțul de Aramă.

Lila făcu ochii mari, uimită și ușurată. Zâmbi discret, apoi își îngropă satisfacția sub ceva mai potrivit situației – o expresie undeva între recunoștință și implorare, cu o tentă de speranță prudentă.

Facla sfârâi și se stinse, dar vasul era lângă ea acum, destul de aproape încât să vadă fețele oamenilor aplecate peste parapet.

— *Tosa!* strigă ea în arnesiană, ridicându-se în picioare cu grijă, ca să nu clatine barca mică care era pe cale să se scufunde.

Ajutor. Nu-i era niciodată ușor să pară vulnerabilă, dar se străduia să imite cât mai bine, în timp ce oamenii se uitau în jos la ea, înghesuită acolo în mica ei barcă inundată, cu mâinile legate și rochia ei verde, udă toată. Se simțea ridicol.

— *Kers la?* întrebă unul, adresându-se mai degrabă celorlalți decât ei. *Ce-i asta?*

— Un dar? zise altul.

— Va trebui să-l împărțim, murmură un al treilea.

Câțiva dintre ceilalți spuseră lucruri mai puțin plăcute și Lila se încordă, bucuroasă că accentele lor erau prea pline de mâl și de stropi de valuri ca să le înțeleagă toate vorbele, chiar dacă le spicui înțelesul.

— Ce faci acolo, jos? întrebă unul dintre ei, cu pielea atât de întunecată încât nu-l deosebeai în noapte.

Arnesiana ei era încă departe de a fi fluentă, dar după patru luni pe mare, înconjurată de oameni care nu vorbeau deloc engleza, cu siguranță că se îmbunătățise.

— *Sensan,* răspunse Lila – *mă scufund* – ceea ce stârni hohote de râs din partea echipajului adunat.

Însă nu păreau deloc grăbiți s-o pescuiască. Lila își ridică mâinile, ca ei să-i poată vedea funia.

— Mi-ar prinde bine niște ajutor, zise ea rar, alegându-și cuvintele.

— Văd asta, încuviință omul.

— Cine aruncă o așa frumusețe? interveni un altul.

— Poate că e epuizată complet.

— Nu cred...

— Hei, fato! Cum stai cu instalația?

— Mai bine arată-ne!

— Ce-i cu zarva asta? tună o voce și, în clipa următoare, un bărbat

uscat ca scândura, cu ochi adânciți în fundul capului și un început de chelie pe țeasta în rest acoperită de păr negru, apăru la marginea vasului. Ceilalți se traseră la o parte, respectuoși, când el se apucă de balustrada de lemn și se aplecă să se uite la Lila. Ochii lui o cercetară rapid – rochia, funia, butoiașul, barca.

Căpitanul, parie ea.

— Pari să fii la ananghie, i se adresă el.

Nu-și ridică glasul, dar cu toate acestea se auzi bine, cu accentul lui arnesian sacadat, dar curat.

— Cât spirit de observație! răspunse Lila mai înainte să se poată abține.

Insolența reprezenta de regulă un risc, dar oriunde s-ar fi aflat, indiferent de situație, ea știa să interpreteze semnele. Și, fără îndoială, omul uscățiv zâmbi.

— Corabia mi-a fost luată, continuă ea, și noua mea ambarcațiune n-o s-o ducă prea mult, după cum vezi...

Dar el a întrerupt-o.

— Ți-ar fi mai ușor să vorbești dac-ai veni aici, sus?

Lila dădu din cap, răsuflând ușurată. Începuse să se teamă că aveau să-și vadă de drum, lăsând-o să se înece. Ceea ce, judecând după vorbele lor nerușinate și după privirile și mai nerușinate, poate c-ar fi fost, într-adevăr, alternativa mai bună, însă, aici, jos, nu avea nimic, pe când acolo, sus, avea o șansă.

O frânghie i-a fost aruncată peste bord; capătul greu nimeri în apa crescută de la picioarele ei. Lila se prinse de frânghie și se folosi de ea ca să-și aducă barca lângă coca vasului, unde fusese coborâtă o scară; dar, mai înainte de a se putea urca, doi oameni coborâră în barcă, lângă ea, făcând-o să se scufunde *considerabil* mai rapid. Niciunul dintre ei nu părea deranjat. Unul se apucă să urce butoiașul de bere, iar celălalt, spre uimirea Lilei, începu s-o urce pe *ea*. O aruncă peste un umăr și-și adună toată puterea ei de stăpânire – care niciodată nu fusese din belșug – ca să nu-i înfigă un cuțit în spinare, mai ales când mâinile lui începură să i se plimbe pe sub fustă.

Lila își înfipse unghiile în palme, iar până ce omul o așeză în sfârșit pe puntea vasului, lângă butoiașul în așteptare („Mai grea decât pare”, mormăi el, „și numai pe jumătate atât de moale...”), ea își făcuse opt

mici semiluni în piele.

— Jigodie, mârâi Lila în engleză cu jumătate de gură.

El îi făcu cu ochiul și murmură ceva despre părțile ei intime, iar Lila își jură în gând să-l ucidă. Încet.

Apoi își îndreptă ținuta și se trezi stând într-un cerc de marinari.

Nu, nu marinari, bineînțeles.

Piraţi.

Jegoși, pătați de mare și bătuți de soare, cu pielea înnegrită și hainele decolorate, toți până la unul cu câte un tatuaj făcut cu cuțitul pe gâtlejuri. Semnul piraților de pe *Hoțul de Aramă.* Numără șapte în jurul ei, cinci atârnați de frânghii și de pânze, și presupuse că mai erau vreo șase sub punte. Optsprezece. Rotunjit, douăzeci.

Cel uscățiv rupse cercul, făcând un pas înainte.

— *Solase,* zise el, întinzând brațele. Pe cât curaj au oamenii mei, atât de lipsiți de maniere sunt.

Îi puse mâinile pe umerii rochiei verzi. Avea sânge sub unghii.

— Tremuri.

— Am avut o noapte proastă, zise Lila, sperând, pe măsură ce supraveghea echipajul de brute, că situația nu avea să se înrăutățească.

Bărbatul zâmbi și, spre surprinderea ei, avea mai mulți dinți decât își imaginase.

— *Anesh,* zise el, dar acum ești pe mâini bune.

Lila știa destule despre echipajul de pe *Hoțul de Aramă* ca să-și dea seama că era o minciună, dar se prefăcu că nu știe.

— Ale cui mâini să fie acestea? întrebă ea.

Insul scheletic îi luă degetele și își apăsă buzele crăpate de nodurile lor, ignorând funia încă strâns înfășurată pe încheieturile ei.

— Baliz Kasnov, zise el. Ilustrul căpitan al *Hoțului de Aramă.*

Perfect. Kasnov era o legendă pe Marea Arnesiană. Echipajul lui nu era foarte numeros, dar agil, și le plăcea la nebunie să abordeze corăbiile și să taie gâtul celor capturați în orele întunecate de dinaintea zorilor, ștergând-o cu încărcătura și lăsând morții să putrezească. Poate că arăta gata să moară de foame, dar era renumit pentru lăcomia sa pentru comori, mai ales cele consumabile, iar Lila știa că *Hoțul de Aramă* se îndrepta spre coasta nordică, spre un oraș

numit Sol, în speranța de a-i ataca prin surprindere pe proprietarii unei încărcături deosebit de mari de băuturi fine.

— Baliz Kasnov, repetă ea, rostind numele ca și când nu l-ar fi auzit niciodată.

— Iar tu ești? insistă el.

— Delilah Bard. De pe fostul *Peștele de Aur*.

— Fostul? întrebă Kasnov, în timp ce oamenii lui, evident plictisiți de faptul că ea era încă îmbrăcată, scoseseră cepul butoiului.

— Ei bine, domnișoară Bard, începu el, luând-o de braț conspirativ, de ce nu-mi povestești cum ai ajuns în bărcuța aia? Marea nu e un loc potrivit pentru o tânără și frumoasă lady ca tine.

— *Vaskens*, zise ea – *pirați* – de parcă n-ar fi avut nicio bănuială că termenul se aplica și actualei companii. Mi-au furat corabia. Era un dar de nuntă de la tatăl meu. Voiam să navigăm până la Faro – am ridicat pânzele în urmă cu două nopți –, dar au apărut de nicăieri, au luat cu asalt *Peștele de Aur*...

Exersase discursul ăsta, nu doar cuvintele, ci și pauzele.

— L-au... l-au ucis pe soțul meu. Pe căpitan. Și cea mai mare parte a echipajului.

Aici, Lila o dădu pe engleză.

— S-a întâmplat atât de repede... și se opri brusc, de parcă scăparea ar fi fost accidentală.

Dar atenția căpitanului fu imediat prinsă, ca un pește într-un cârlig.

— De unde ești?

— Londra, zise Lila, scoțându-și accentul la iveală.

Un murmur se răspândi în tot grupul. Dar ea continuă, dorind să-și termine povestea.

— *Peștele* era mic, dar prețios. Încărcat din plin cu provizii pentru o lună. Mâncare, băutură... bani. Cum spuneam, a fost un dar. Iar acum s-a dus.

Însă nu de tot, nu încă. Se uită înapoi, peste parapet. Corabia era doar o pată vagă de lumină la orizont. Se oprise din drum și părea să aștepte. Pirații îi urmăriră privirea cu ochi avizi.

— Câți oameni? întrebă Kasnov.

— Destui, zise ea. Șapte? Opt?

Piraţii zâmbiră cu lăcomie, iar Lila îşi dădu seama la ce se gândeau. Ei erau de două ori mai mulţi şi aveau o corabie care se ascundea ca o umbră în întuneric. Dacă ar fi putut să prindă prada care se îndepărta... Simţi cum ochii afundaţi în cap ai lui Baliz Kasnov o cercetau cu atenţie. Ea îi întoarse privirea şi se întrebă, în treacăt, dacă el putea să facă vreo magie. Majoritatea corăbiilor erau apărate de o mulţime de descântece – chestii care să le facă vieţile mai sigure şi mai uşor de suportat –, dar fusese surprinsă să descopere că majoritatea oamenilor pe care îi întâlnise pe mare nu prea experimentau arta elementelor. Alucard zicea că harul magiei era foarte valoros şi că adevărata afinitate îţi asigura, de regulă, o slujbă bine plătită pe uscat. Magicienii de pe mare se concentrau aproape întotdeauna pe elementele relevante – apă şi vânt –, dar puţine mâini puteau schimba cursul lucrurilor şi, în cele din urmă, majoritatea preferau vajnicul oţel de modă veche. Ceea ce Lila putea, cu siguranţă, să aprecieze, având în momentul de faţă câteva bucăţi ascunse.

— De ce te-au cruţat pe tine? întrebă Kasnov.

— M-au cruţat oare? a contestat Lila.

Căpitanul îşi linse buzele. Deja hotărâse ce să facă în privinţa corăbiei, îşi dădu seama Lila; acum hotăra ce să facă în privinţa ei. Se ştia că Hoţii de Aramă nu prea erau miloşi.

— Baliz... începu unul dintre piraţi, un bărbat cu piele mai negricioasă decât ceilalţi.

Îl apucă de umăr pe căpitan şi-i şopti la ureche. Lila nu izbuti să prindă decât vreo câteva dintre cuvintele murmurate. *Londonezi. Bogaţi.* Şi *răscumpărare.*

Buzele căpitanului se întinseră într-un zâmbet.

— *Anesh*, zise el, dând din cap.

Şi apoi, spre întregul echipaj:

— Pânzele sus! Cap compas sud prin vest! Avem de prins un peştişor de aur.

Oamenii îşi mormăiră în semn de aprobare.

— Doamna mea, i se adresă Kasnov, conducând-o pe Lila spre trepte. Ai avut o noapte grea. Dă-mi voie să-ţi arăt camera mea, unde cu siguranţă o să te simţi mai confortabil.

În spatele ei auzi sunetele butoiului deschis și al berii turnate, iar ea zâmbi, în timp ce căpitanul o conducea sub punte.

Kasnov nu stătu prea mult, slavă Domnului.

O lăsă în cabina lui, cu funia încă în jurul încheieturilor, și dispăru din nou, încuind ușa în urma lui. Spre ușurarea ei, nu văzuse decât trei oameni sub punte. Asta însemna cincisprezece oameni la bordul *Hoțului de Aramă.*

Lila se așeză pe marginea cușetei căpitanului și numără până la zece, douăzeci, treizeci, în timp ce pașii răsunau deasupra și corabia cotea, înclinându-se, spre propriul ei vas fugar. Nici măcar nu se osteniseră s-o caute de arme, un gest cam îngâmfat din punctul de vedere al Lilei, când își scoase un cuțit din cizmă și, cu pricepere, îl învârti în mâini și își tăie legăturile. Funia căzu pe podea, iar ea își frecă încheieturile, fredonând încetișor. Un cântec marinăresc despre Sarows, o fantomă despre care se zicea că bântuie corăbiile care rătăcesc noaptea.

Cum știi când Sarows vine?
(Vine, vine, vine la bord?)

Lila își apucă talia rochiei cu ambele mâini și trase; fusta se sfâșie, scoțând la iveală pantalonii negri, strâmți – cu un toc deasupra fiecărui genunchi, unde avea câte un cuțit –, băgați în cizme. Luă cuțitul și îl strecură pe sub corset în sus, la spate, retezând panglicile, ca să poată respira.

Când vântul se oprește, dar încă îți mai vâjâie în urechi,
(În urechi, în cap, în sânge și în oase.)

Își aruncă rochia verde pe pat și o despică de la tiv la talia zdrențuită. Printre vălurile vaporoase erau ascunse vreo șase bețe subțiri, care țineau loc de oase de balenă și care arătau ca niște facle, dar nu erau nici una, nici alta. Își băgă cuțitul în gheată și scoase fumigenele.

Când curentul se oprește, dar corabia plutește mai departe,
(Plutește încă, plutește mai departe, plutește singură.)

Deasupra, Lila auzi o bufnitură, ca și cum ar fi căzut un corp mort. Și apoi încă una, și încă una, când berea își făcea efectul. Scoase o bucată de pânză neagră, o frecă pe o parte cu cărbune, și apoi o legă peste nas și gură.

Când luna și stelele se ascund împreună de întuneric,
(Căci întunericul nu e gol deloc, deloc.)
(Căci întunericul nu e gol deloc.)

Ultimul lucru pe care Lila l-a scos dintre faldurile rochiei verzi a fost masca ei. O bucată de piele neagră, simplă, cu niște coarne care se arcuiau cu o grație ciudată și amenințătoare deasupra frunții. Lila își puse masca pe nas și o legă la spate.

Cum știi când Sarows vine?
(Vine, vine, vine la bord?)

O oglindă, pe jumătate scorojită de vreme, stătea înclinată în colțul cabinei căpitanului, iar ea își surprinse reflecția când, deodată, răsunară pași pe scară.

De ce nu-l vezi și nu-l vezi și n-o să-l vezi venind?
(N-o să-l vezi venind deloc.)

Lila zâmbi pe sub mască. Și apoi se întoarse și se lipi cu spatele de perete. Lovi de lemn bățul fumigen, cum făcuse cu faclele – dar, spre deosebire de acelea, nu izbucni nicio lumină, ci numai nori de fum palid.

În clipa următoare, ușa cabinei căpitanului se deschise de perete, dar pirații se mișcau prea încet. Ea aruncă bățul care fumega în cabină și auzi cum pașii li se împleticeau, iar oamenii tușeau, înainte ca fumul narcotic să-i răpună.

Doi eliminați, gândi Lila, pășind peste trupurile lor.

Mai sunt treisprezece.

II

Nu era nimeni la cârmă.

Corabia se întorsese împotriva valurilor și, abătându-se de la curs, în loc să fie cu prova înainte, era lovită dintr-o parte, încât se clătina neplăcut sub picioarele Lilei.

Ajunsese la jumătatea scării, când primul pirat se năpusti asupra ei. Era solid, dar pașii lui erau un pic încetiniți și nesiguri din cauza drogului dizolvat în bere. Lila se răsuci, scăpându-i din strânsoare, și-i propti cizma în stern, aruncându-l înapoi în perete cu destulă forță cât să-i trosnească oasele. El gemu și alunecă în jos, pe scânduri, cu o jumătate de înjurătură pe buze, înainte ca vârful cizmei ei să-l izbească în falcă. Capul îi zbură într-o parte, apoi îi căzu în piept.

Doisprezece.

Pașii răsunară deasupra. Aprinse o altă fumigenă și-o aruncă în sus, pe scară, exact când alți trei oameni se repezeau sub punte. Primul văzu fumul și încercă să se întoarcă, dar inerția mișcării celui de-al doilea și celui de-al treilea îi împiedică să se retragă. Curând, toți trei tușeau și gâfâiau, căzând grămadă pe scara de lemn.

Nouă.

Lila îl împinse cu piciorul pe cel mai apropiat, apoi păși peste ei și urcă treptele. Se opri la buza punții, ascunsă în umbra scării, pândind fiecare mișcare. Nu văzu nimic și, astfel, își scoase pânza mânjită cu cărbune de la gură, trăgând adânc în piept aerul rece de iarnă și apoi ieși în noapte.

Corpurile erau împrăștiate pe toată puntea. Le numără din mers, scăzându-l pe fiecare din numărul piraților de la bord.

Opt.

Șapte.

Șase.

Cinci.

Patru.

Trei.

Doi.

Lila se opri, uitându-se la cei căzuți. Și atunci, de undeva de peste parapet, ceva se mișcă. Își scoase un cuțit din teaca de pe coapsă – unul dintre preferatele ei, cu lamă groasă și pavăza mânerului lucrată în așa fel încât să învelească nodurile degetelor în metal – și se îndreptă hotărât spre silueta târâtoare, fredonând.

Cum știi când Sarows vine?
(Vine, vine, vine la bord?)

Omul mergea de-a bușilea pe punte, cu fața umflată de la berea amestecată cu drog. La început, Lila nu-l recunoscu. Dar când se uită mai bine, văzu că era bărbatul care o urcase din barcă pe corabie. Cel ale cărui mâini îi umblaseră pe sub fuste. Cel care vorbise despre părțile ei intime.

— Târfă proastă, bombăni el în arnesiană.

Era greu de înțeles ce îndrugă printre horcăieli. Drogul nu era letal, cel puțin nu în doze mici (e drept, n-ar fi putut spune că ea dăduse greș pregătind butoiul), dar umfla venele și căile respiratorii, privând organismul de oxigen până ce victima își pierdea cunoștința.

Uitându-se acum la pirat, cu fața lui buhăită și buzele albăstrii, horcăind înecat, presupuse că probabil fusese cam lacom în ceea ce privește măsura. Omul se chinuia – și nu izbutea – să se ridice în picioare. Lila se aplecă, își înfipse degetele în gulerul cămășii lui și-l ajută să se ridice.

— Cum mi-ai spus? întrebă ea.

— Am spus, șuieră el, târfă... proastă. O să plătești... pentru asta. Eu o să...

Nu apucă să termine. Lila îl îmbrânci cu putere în spinare și el se răsturnă peste parapet, prăbușindu-se în mare.

— Arată-i lui Sarows un pic de respect, murmură ea, privindu-l cum dă puțin din mâini și apoi dispare în adânc.

Unu.

Auzi scândurile punții din spatele ei gemând și reuși să-și ridice cuțitul cu o clipă înainte ca funia să i se înfășoare de gât. Firele aspre îi râcâiră gâtul înainte să le taie și să se elibereze. Când izbuti, se împletici înainte și se întoarse, trezindu-se în fața căpitanului *Hoțului*

de Aramă, care era cu ochii în patru și care se ținea bine pe picioare.

Baliz Kasnov nu băuse bere cu restul echipajului.

Aruncă bucățile de funie, iar Lila strânse mai bine cuțitul în mână, pregătindu-se de luptă, dar căpitanul nu scoase nicio armă. În schimb, își întinse mâinile, cu palmele în sus.

Lila își înclină capul, coarnele măștii îndreptându-se spre el.

— Te predai? întrebă ea.

Ochii căpitanului sclipiră, iar gura i se strâmbă într-un spasm. În lumina felinarelor, tatuajul de cuțit de pe gâtul lui păru să lucească.

— Nimeni nu cucerește *Hoțul de Aramă,* zise el.

Buzele i se mișcară și degetele îi zvâcniră, țâșnind flăcări din ele. Lila se uită în jos și văzu semnele distruse de la picioarele lui, pricepând ce voia să facă. Majoritatea corăbiilor erau puse sub o vrajă care le proteja împotriva focului, dar el rupsese vraja. Căpitanul făcu un salt spre cea mai apropiată pânză, iar Lila învârti cuțitul în mână și-l aruncă. Era prost calibrat, cu pavăza de metal la plăsele, și-l nimeri în gât, în loc de cap. El se prăbuși, întinzând mâinile în față să-și amortizeze căderea, focul invocat ajungând pe un colac de frânghii, în loc de pânză.

Colacul se aprinse, dar corpul lui Kaznov îl înăbuși în mare parte când căzu. Sângele care-i țâșnea din gât îl stinse și mai mult. Rămaseră numai câteva flăcări, care se ridicau pe parâme. Lila întinse mâna spre foc; când își strânse degetele în pumn, flăcările dispărură.

Lila zâmbi și își recuperă cuțitul preferat din gâtul căpitanului mort, ștergând sângele de pe lamă pe hainele lui. Când tocmai îl punea la loc în teacă, se auzi un fluier și, ridicându-și ochii, descoperi corabia ei, *Turla Nopții,* acostând *Hoțul de Aramă.*

Marinarii se strânseseră de-a lungul parapetului, iar ea trecu de la un capăt la altul al *Hoțului* ca să-i salute, împingându-și masca pe frunte. Cei mai mulți erau încruntați, dar în centru se afla un individ înalt, cu o eșarfă neagră și un zâmbet distrat, cu părul castaniu-roșcat, pieptănat pe spate, și un safir în sprânceană. Alucard Emery. Căpitanul ei.

— *Mas aven,* mârâi secundul, Stross, nevenindu-i să creadă.

— Nu-i cu putință, făcu și bucătarul, Olo, uitându-se la corpurile împrăștiate pe punte.

Frumosul Vasry și Tavestronask (căruia i se spunea, simplu, Tav) aplaudară, Kobis privea cu brațele încrucișate, iar Lenos căsca ca un pește.

Lila savură cu amestecul de șoc și admirație, ducându-se spre parapet și desfăcându-și larg brațele.

— Căpitane! începu ea veselă. Se pare că am o corabie pentru tine.

Alucard zâmbi.

— Se pare că da.

O scândură fu așezată între cele două vase, iar Lila traversă mândră, fără să se uite o dată în jos. Ateriză pe puntea *Turlei Nopții* și se întoarse spre tânărul deșirat, cu niște umbre sub ochi de parcă n-ar fi dormit niciodată.

— Plătește, Lenos.

Fruntea lui se încreți toată.

— Căpitane, se tângui el, cu un râs nervos.

Alucard ridică din umeri.

— Tu ai făcut pariul, zise el. Tu și Stross, adăugă, făcând semn din cap spre secund, o brută cu barbă. De capul vostru și pe banii voștri.

Într-adevăr. Bine, Lila se lăudase că ar fi putut captura *Hoțul de Aramă* ea singură, dar ei fuseseră cei care pariaseră că nu va putea. Îi luase aproape o lună să cumpere destule droguri pentru fumigene și bere, câte un pic de fiecare dată când corabia oprea în vreun port. Meritase.

— Dar a fost o păcăleală! ripostă Lenos.

— Neghiobilor! făcu Olo cu voce groasă, tunătoare.

— În mod clar așa a plănuit ea, bombăni și Stross.

— Da, zise Lenos, dar de unde era să știm că ea a plănuit asta?

— Ar fi trebuit să aveți îndeajuns de multă minte încât să nu pariați cu Bard, în primul rând.

Alucard îi întâlni privirea și-i făcu cu ochiul.

— Regulile sunt reguli și, dacă nu vreți să vi se lase cadavrele pe corabia aia când o să terminăm, v-aș sugera să-i plătiți hoțului meu ce i se cuvine.

Stross își scoase punga din buzunar.

— Cum ai făcut-o? vru el să știe, trântind punga în mâinile ei.

— Nu contează, zise Lila, luând banii. Contează doar că am făcut-

o.

Lenos dădu să-şi scoată punga, dar ea clătină din cap.

— Nu pe asta am pariat, ştii bine.

Umerii i se pleoştiră mai mult decât de obicei şi Lenos îşi desprinse curelele cuţitului de pe antebraţ.

— Nu ai destule cuţite? bombăni el, bosumflat.

Zâmbetul Lilei se ascuţi.

— Nu unul ca ăsta, zise ea, strângându-şi degetele pe mânerul armei.

De altfel, gândi ea, *acesta este special.* Râvnise după cuţitul ăsta de când îl văzuse prima oară pe Lenos folosindu-l, în Korma.

— O să-l câştig înapoi de la tine, mormăi el.

Lila îl bătu pe umăr.

— Poţi încerca.

— *Anesh!* tună Alucard, trântind mâna pe scândură. Gata cu pierderea de vreme, turlari, avem o corabie de jefuit. Luaţi totul. Vreau ca nemernicii ăia, când s-or trezi, să nu aibă altceva în mână decât cocoşeii lor.

Oamenii ovaţionară şi Lila chicoti.

Nu mai întâlnise vreodată un om căruia să-i placă mai mult meseria lui decât Alucard Emery. Se bucura de ea la fel cum se bucură copiii de un joc, cum se bucură bărbaţii şi femeile când joacă teatru, interpretându-şi rolurile cu veselie şi dedicare. Exista o doză de teatru în tot ce făcea Alucard. Ea se întreba câte alte roluri mai putea juca. Se întreba care anume, dacă exista vreunul, *nu* era un rol, ci actorul de dedesubt.

În întuneric, ochii lui îi întâlniră pe ai ei. Erau un amestec de albastru şi cenuşiu, uneori strălucitori şi alteori aproape fără culoare. El îşi înclină capul, fără vreun cuvânt, în direcţia cuşetelor, iar ea-l urmă.

Cabina lui Alucard mirosea ca întotdeauna, a vin de vară, a mătase curată şi a jăratec. Îi plăceau lucrurile frumoase, asta era evident. Însă, spre deosebire de colecţionari sau lăudăroşi care-şi etalează podoabele doar ca să fie văzute şi invidiate, toate obiectele de lux ale lui Alucard arătau că el se bucura de ele din plin.

— Ei bine, Bard, începu el, trecând pe engleză de îndată ce

rămaseră singuri. Ai de gând să-mi spui cum ai reușit asta?

— Ce plăcere ar mai fi? îl provocă ea, trântindu-se într-unul dintre jilțurile lui din fața șemineului în care, ca întotdeauna, ardea un foc slab, iar două pahare cu picioare scurte erau așezate pe masă, așteptând să fie umplute. Enigmele sunt mereu mult mai interesante decât adevărul.

Alucard se duse la masă și ridică sticla, în timp ce pisica lui, Esa, își făcu apariția și se frecă de cizma Lilei.

— Ești făcută și din *altceva* decât enigme?

— S-au pus pariuri? întrebă ea, ignorându-i și pe el, și pe pisică.

— Firește, zise Alucard, scoțând dopul sticlei. Tot soiul de mici rămășaguri. Dacă o să te înec, dacă *Hoțul* o să te ia într-adevăr la bord, dacă mai găsim ceva din tine, dacă te luau...

Turnă lichidul de culoarea ambrei în pahare și îi întinse unul Lilei. Ea îl luă și, cu cealaltă mână, își scoase masca încornorată de pe cap, aruncând-o pe masă, între ei.

— A fost o lovitură impresionantă, o lăudă el, cufundându-se în jilțul său. Cei de la bord, care până în seara asta nu se temeau de tine, cu siguranță o fac acum.

Lila se uită țintă în pahar, cum se uită unii la foc.

— Erau vreunii de la bord care nu se temeau de mine? întrebă ea cu șiretenie.

— Sunt unii care încă îți mai spun Sarows, știi, continuă el, când nu ești de față. O spun în șoaptă, de parcă le-ar fi teamă c-o să-i auzi.

— Poate chiar îi aud.

Își învârti paharul în mână.

Nu primi în schimb nicio replică isteață, iar ea-și ridică privirea de la pahar, descoperind că Alucard o privea, ca de obicei, căutându-i fața cum caută hoții buzunarele, încercând să dea peste ceva.

— Ei bine, zise el în cele din urmă, ridicându-și paharul, pentru ce să ținem un toast? Pentru Sarows? Pentru Baliz Kasnov și neghiobii lui de aramă? Pentru căpitanii frumoși și corăbiile lor elegante?

Lila clătină din cap.

— Nu, îl contrazise ea, ridicând paharul cu un zâmbet răutăcios. Pentru cel mai bun hoț.

Alucard râse ușor.

— Pentru cel mai bun hoț, încuviință el.
Apoi înclină paharul spre ea și băură amândoi.

III

Cu patru luni în urmă.
Londra Roșie

Fusese ușor să plece.

Dar mai greu fusese să nu privească înapoi.

Lila îl simțise pe Kell urmărind-o în timp ce ea se îndepărta cu pași hotărâți și se oprise numai după ce îi ieșise din raza vizuală. Era singură, din nou. *Liberă.* Să se ducă oriunde. Să fie oricine. Dar pe măsură ce lumina zilei scădea, și bravada ei începea să scadă. Noaptea se târa peste oraș, iar ea începuse să se simtă mai puțin ca un cuceritor și mai degrabă ca o fată singură într-o lume străină, fără nicio cunoștință despre limbă și cu nimic în buzunare, în afară de darul de despărțire de la Kell (un set de elemente), ceasul ei de argint și un pumn de monede pe care le șterpelise de la un paznic al palatului, înainte să plece.

Avusese ea și mai puțin, desigur, dar, de asemenea, avusese și mai mult.

Și știa destule ca să-și dea seama că nu va ajunge prea departe fără o corabie.

Deschidea și închidea ceasul de buzunar, privind siluetele ambarcațiunilor săltând pe fluviu, lumina roșie a lui Isle devenind mai puternică odată cu lăsarea întunericului. Își fixase privirea pe o anume corabie, râvnind la ea toată ziua. Era un vas splendid, cu coca și catargele cioplite dintr-un lemn negru și cu borduri de argint, cu pânzele schimbându-și culoarea de la albastru miez-de-noapte la negru, în funcție de lumină. Un nume era scris pe coca – *Saren Noche* – și avea să afle mai târziu că însemna *Turla Nopții.* Deocamdată, nu știa decât că și-o dorea. Însă nu putea pur și simplu să ia cu asalt o corabie cu un echipaj complet și să declare că era a ei. Era ea bună, dar nu *într-atât* de bună. Și apoi mai era vorba și de tristul adevăr că Lila nu știa *practic* să navigheze. Așadar, se rezemă de zidul de piatră,

îmbrăcămintea ei neagră amestecându-se în umbre, și privi legănatul ușor al corabiei și zgomotul Pieței de Noapte, ceva mai sus pe mal, și care o atrăgea într-un soi de transă.

O transă care se întrerupse când se auzi tropăitul a vreo șase bărbați care coborau de pe puntea vasului pe o scândură, cu ghetele lor grele, cu monedele zornăind în buzunare și râzând răgușit. Corabia se pregătise să ridice pânzele toată ziua, iar marinarii aveau un entuziasm frenetic, care amintea de o ultimă noapte pe uscat. Păreau dornici să se bucure de ea. Unul începu un cântec marinăresc, iar ceilalți îi ținură isonul, ducând cântecul cu ei spre taverne.

Lila închise brusc ceasul de buzunar, se desprinse de zid și se luă după ei.

Nu era deghizată, nu avea decât hainele ei obișnuite, bărbătești, părul negru, care-i cădea în ochi, și trăsăturile chipului, pe care și le ascuți mai mult. Îngroșându-și vocea, spera să treacă drept un tânăr bărbat. Măștile pot fi purtate pe alei întunecoase și la baluri mascate, dar nu în taverne. Nu fără să atragi mai mult decât voiai atenția.

Marinarii din față dispăruseră într-un local. Nu avea niciun nume la vedere, dar semnul de deasupra ușii era făcut din metal, o placă sclipitoare de aramă care se răsucea și se ondula în jurul unei busole de argint. Lila își netezi haina, își ridică gulerul și intră.

Mirosul o izbi imediat.

Nu urât sau stătut, ca în tavernele din docurile pe care le știa și ea, sau a parfum de flori ca palatul regal Roșu, ci cald și simplu și copleșitor, o aromă de tocană proaspătă, amestecată cu fumul de pipă și sarea mării îndepărtate.

Focurile ardeau în șemineele din colțuri, iar barul nu era pe lângă un perete, ci chiar în mijlocul încăperii, un cerc de metal care imita busola de pe ușă. Era o lucrătură superbă, dintr-o singură bucată de argint, cu spițele îndreptate spre cele patru șeminee ale încăperii.

Asta era o cârciumă de marinari cu totul diferită față de cele pe care le văzuse ea, fără vreo pată de sânge pe podea sau încăierări generale care amenințau să se continue în stradă. Fluxul Golașului, din Londra Lilei – nu, nu a ei, nu mai era a ei – adăpostea o mulțime mult mai necioplită, pe când aici jumătate din clienți purtau culorile regale, fiind în mod clar în slujba coroanei. Ceilalți erau un grup

pestriț, dar niciunul nu era tras la față și nu avea ochii flămânzi de disperare. Mulți – precum marinarii pe care-i urmărise ea – aveau chipurile arse de soare și bătute de vânt, dar, cu toate acestea, aveau cizmele lustruite și armele bine adăpostite în teci.

Lila își lăsă părul să-i cadă peste ochiul orb, adoptă o aroganță discretă și se îndreptă agale spre tejghea.

— *Avan!* zise barmanul, un om slăbuț cu niște ochi prietenoși.

Își aminti brusc figura lui – Barron, la Aruncătura de Piatră, cu cordialitatea lui aspră și calmul stoic –, dar se stăpâni înainte să aibă un șoc. Se furișă spre un scaun înalt și barmanul îi puse o întrebare. Cu toate că nu știa cuvintele, le putu ghici înțelesul. Bătu cu degetul într-un pahar aproape gol de lângă ea, iar omul se duse să-i aducă băutura. Apăru o clipă mai târziu cu o bere minunată, înspumată, de culoarea nisipului, iar Lila luă o înghițitură lungă, înviorătoare.

La un cart distanță pe cercul barului, un bărbat se juca absent cu monedele lui, iar Lilei îi trebui un moment până să-și dea seama că, de fapt, nu le atingea. Metalul șerpuia printre degetele și pe sub palmele lui ca prin magie, ceea ce bineînțeles că și era. Un altul, în partea cealaltă, pocni din degete și își aprinse pipa cu flacăra care plutea în vârful degetului său mare. Gesturile n-o surprinseră, dar se miră, totuși, din altă cauză; numai o săptămână în lumea asta și ei deja i se părea mai naturală decât i se păruse vreodată Londra Cenușie.

Se roti pe scaun și se uită după marinarii de pe *Turla Nopții,* acum împrăștiați prin toată încăperea. Doi vorbeau lângă un șemineu, unul era tras de o femeie bine dotată în cel mai apropiat ungher umbros, iar trei se apucaseră să joace un joc de cărți cu vreo doi marinari în roșu și auriu. Unul dintre aceștia trei îi atrase privirea Lilei, nu pentru că ar fi arătat extraordinar de bine – era, de fapt, chiar urât, din câte putea să-și dea seama pe sub hățișul părului de pe fața lui –, ci pentru că trișa.

Cel puțin, *i se păru* ei că trișa. Nu putea fi sigură, de vreme ce jocul părea să aibă suspect de puține reguli. Totuși, era sigură că îl văzuse băgând în buzunar o carte și scoțând o alta. El era iute de mână, dar ea era și mai iute de ochi. Simți cum provocarea îi furnică nervii, plimbându-și privirea de la degetele lui la banca joasă pe care stătea

și pe care se odihnea și punga lui. Aceasta era priponită de centura lui cu o curea de piele și părea plină de monede. Mâna Lilei alunecă spre coapsa ei, unde avea un cuțit cu lamă scurtă și ascuțită. Îl scoase din teacă.

Nesăbuito, îi șopti o voce în minte, iar ea rămase surprinsă să descopere că, dacă înainte vocea sunase ca a lui Barron, acum suna ca a lui Kell. Încercă s-o alunge, și sângele i se înfierbântă din cauza riscului iminent. Dar se opri imediat ce omul se întoarse și se uită drept la ea – nu, nu la ea, ci la barmanul din spatele ei. Arătă cu mâna spre masă semnul universal pentru *încă un rând.*

Lila își termină băutura și lăsă câteva monede pe tejghea, privind cum barmanul încarcă paharele pe o tavă și un al doilea om apare să ducă comanda la masă.

Își dădu seama că are o șansă și se ridică în picioare.

Încăperea se învârti o dată, din cauza berii, aceasta fiind mai tare decât băutura cu care era ea obișnuită, dar se redresă rapid. Îl urmă pe omul cu tava, ținând ochii pe ușa de dincolo de el, exact când cizma ei îi agăță călcâiul. El se împiedică și izbuti să-și recapete echilibrul, dar nu și pe cel al tăvii; băuturile și paharele se rostogoliră pe masă, măturând jumătate din cărțile de joc cu un talaz de bere vărsată. Grupul izbucni, strigând, înjurând și sărind în picioare, repezindu-se să salveze banii și hainele, iar până când chelnerul dezolat se întoarse să vadă cine îi pusese piedică, pulpana hainei negre a Lilei deja dispărea pe ușă.

Lila merse liniștită pe stradă, cu punga furată a jucătorului atârnându-i într-o mână. Să fii un hoț bun nu însemna doar să fii iute de mână. Ci însemna și să transformi diferite situații în niște oportunități. Cântări punga, zâmbind de cum îi simți greutatea. Sângele ei cânta triumfător.

Și atunci, în urma ei, cineva strigă.

Se întoarse și se trezi față-n față cu bărbosul pe care tocmai îl jefuise. Nu se osteni să nege acest fapt – nu știa destulă arnesiană încât să încerce și punga oricum îi atârna încă de degete. În schimb, vârî prada în buzunar și se pregăti de luptă. Individul era de două ori mai solid decât ea și cu un cap mai înalt, iar de la un pas la celălalt, o

lamă curbată apăru în mâna lui ca o seceră în miniatură. Bărbatul îi spuse ceva, un ordin mormăit. Probabil îi dădea o șansă să lase prada furată și să plece teafără. Însă ea se îndoia că mândria lui rănită ar fi îngăduit una ca asta și, chiar dacă ar fi făcut-o, ea avea destulă nevoie de bani încât să riște. Oamenii supraviețuiesc dacă sunt precauți, dar reușesc dacă sunt îndrăzneți.

— Ce-am găsit al meu să fie, zise ea, observând surprinderea de pe chipul omului.

Drace. Kell o avertizase că engleza avea un anumit uz și un loc al ei în lumea asta. Se folosea între membrii familiei regale, nu între pirați. Dacă voia să reușească pe mare, trebuia să-și țină gura până ce avea să învețe o limbă nouă.

Bărbosul mormăi ceva, trecându-și o mână de-a lungul lamei cuțitului său. Părea foarte, foarte ascuțită.

Lila suspină și își scoase și ea o armă, o lamă crestată, cu un mâner care îmbrăca pumnul și care avea și apărătoare pentru degete. Și apoi, după ce îl măsură din nou pe adversar, scoase și al doilea cuțit. Cel cu lamă scurtă și ascuțită, pe care-l folosise să-i șutească punga.

— Știi, începu ea în engleză, de vreme ce nu mai era altcineva prin preajmă. Dacă te retragi, încă mai poți scăpa teafăr din asta.

Bărbosul îi adresă o propoziție care se termină cu *pilse.* Era unul dintre puținele cuvinte pe care Lila le știa în arnesiană. Și știa că nu era drăguț. Încă se simțea insultată, când el o atacă dintr-odată. Lila sări îndărăt și opri secera cu ambele cuțite, sunetul de metal pe metal răsunând ascuțit în toată strada. În zgomotul valurilor și al tavernelor, ei n-aveau să rămână singuri prea mult timp.

Ea îi împinse cuțitul într-o parte, străduindu-se să-și recapete echilibrul, și se feri când el lovi din nou, de data asta ratându-i la limită gâtul.

Lila se aplecă și se roti, se ridică parând noua lovitură a secerii cu cuțitul lung, armele lovindu-se una de alta până când lama lui ajunse la pavăza mânerului ei. Lila răsuci cuțitul, eliberându-se, și, astfel, îl lovi cu plăselele metalice drept în falcă. Înainte să-și revină, ea îi înfipse al doilea cuțit între coaste. El tuși, cu sângele șiroindu-i în barbă, și, cu ultimele puteri, se aruncă s-o spintece, dar Lila împinse mai tare cuțitul în rană, prin spatele osului și, în sfârșit, secera omului

îi căzu din mână, acesta rămânând fără vlagă.

Își aduse aminte de un alt mort, tot din cuțitul ei, un băiat de la un castel dintr-o lume mohorâtă, albă. Nu fusese primul pe care îl ucise, ci primul care i se întipărise în minte. O amintire care o duruse, dar care, treptat, dispăru, iar ea reveni pe docuri, vinovăția sângerându-i odată cu viața omului. Se întâmplase totul atât de repede!

Se dădu înapoi și-l lăsă să se prăbușească pe stradă, urechile încă țiuindu-i după ciocnirea cuțitelor și emoția luptei. Trase aer în piept de vreo câteva ori să se liniștească, apoi se întoarse să fugă și se trezi în fața celorlalți cinci marinari de pe corabie.

Un murmur trecu prin grupul lor.

Se scoaseră armele.

Lila înjură încet, ochii alunecându-i pentru o clipă spre palatul ce se arcuia peste râul din spatele lor și un gând fugitiv îi veni în minte – ar fi trebuit să rămână, ar fi *putut* să rămână, ar fi fost în siguranță –, dar Lila îl alungă și strânse mai bine cuțitele în mâini.

Ea era Delilah Bard și avea să trăiască sau să moară din propria ei afurisită de...

Un pumn o nimeri în burtă, zdruncinându-i șirul gândurilor. Un al doilea o nimeri în falcă. Lila căzu cu o bufnitură puternică, iar cuțitul îi alunecă din strânsoare și vederea i se tulbură. Se chinui să se ridice în patru labe, cu al doilea cuțit în mână, dar o gheată o lovi cu forță peste încheietură. O alta îi trosni coastele. Ceva o lovi în tâmplă și lumea i se întunecă pentru câteva momente bune, dar reveni tremurând înapoi abia când niște brațe puternice o săltară în picioare. O sabie îi ajunse sub bărbie și se îndreptă puțin, dar lumea ei nu se sfârși cu o tăietură.

În schimb, o curelușă din piele, foarte asemănătoare cu cea pe care o tăiase ca să ia punga, îi fu legată în jurul încheieturilor, strânsă bine, iar ea fu îmbrâncită să meargă cu ei.

Glasurile marinarilor se amestecau în capul ei ca un zgomot de fond, cuvintele sărind când încoace, când încolo, fără vreo ordine coerentă.

Casero. Nu știa ce înseamnă.

Simțea gust de sânge, dar n-ar fi putut spune dacă venea din gura, din nasul sau din gâtul ei. Nu că ar fi contat, dacă plănuiau să-i

arunce cadavrul în Isle (asta dacă nu era vreun sacrilegiu, ceea ce o făcu pe Lila să se întrebe ce făceau oamenii de aici cu morții lor), dar după un schimb de câteva replici aprinse, o făcură să urce pe scândura dintre cheu și corabie, pe care își pierduse toată după-amiaza privind-o. Auzi o bufnitură și se uită în urmă, unde văzu un ins care tocmai ce pusese cadavrul bărbosului pe scândură. *Interesant,* gândi ea amorțită. *Nu l-au adus la bord.*

Și în tot timpul acesta Lila își ținu gura, iar tăcerea ei părea să atâțe și mai tare echipajul. Răcneau unul la altul și la ea. Apărură mai mulți oameni. O grămadă de strigăte de *casero.* Lila își dori să fi avut la dispoziție mai mult decât vreo cinci zile de studiat arnesiana. Oare *casero* însemna judecată? Moarte? Crimă?

Și atunci un bărbat traversă puntea spre ei, purtând o eșarfă neagră și o pălărie elegantă, o sabie lucioasă și cu un zâmbet periculos, iar strigătele încetară – Lila pricepu.

Casero însemna *căpitan.*

Căpitanul *Turlei Nopții* era uimitor. Și uimitor de tânăr. Pielea lui era bronzată de mare, dar fină; părul lui, un castaniu-intens, cu șuvițe arămii, era prins la spate cu o agrafă elegantă. Ochii lui, de un albastru atât de întunecat încât păreau aproape negri, priveau când cadavrul de pe scândură, când mulțimea marinarilor adunați, alături de care se afla și Lila. Un safir îi scânteia în sprânceana dreaptă.

— *Kers la?* întrebă el.

Cei cinci care o târâseră pe Lila la bord izbucniră gălăgios. Ea nici măcar nu încercă să-i urmărească, ci doar mai prindea câte un cuvânt din înjurăturile lor. În schimb, își ținea privirea ațintită spre căpitan și, cu toate că acesta le asculta, evident, plângerile, o fixa și el. Când în sfârșit se opriră, căpitanul începu s-o interogheze – sau, cel puțin, să turuie tot felul de lucruri. Nu părea din cale-afară de furios, ci pur și simplu deranjat. Își prinse între degete puntea nasului, vorbind foarte repede, evident fără să știe că ea nu cunoștea decât vreo câteva cuvinte în arnesiană. Lila îl așteptă să-și dea seama și, în cele din urmă, din cauza inexpresivității din privirea ei, el se opri.

— *Shast,* murmură el și, apoi, o luă de la capăt, rar, încercând în mai multe limbi, ba mai guturale, ba mai fluide decât arnesiana,

sperând să zărească o sclipire de înțelegere în ochii ei, dar Lila nu putu decât să-și clatine capul.

Știa câteva cuvinte în franceză, dar probabil n-o ajutau prea mult în lumea asta. Aici nu *exista* vreo Franță.

— *Anesh,* zise căpitanul, în cele din urmă, un cuvânt arnesian care, din câte își putea da Lila seama, era o încuviințare generală. *Ta...* (arătă cu degetul spre ea) *vasar...* (desenă o linie imaginară de-a curmezișul gâtului) *mas...* (arătă cu degetul spre el)... *eran gast* (la acestea, arătă spre cadavrul omului pe care-l înjunghiase ea).

Gast. Cunoștea deja cuvântul ăsta. *Hoț.*

Ta vasar mas eran gast.

Tu mi-ai ucis cel mai bun hoț.

Lila zâmbi fără să vrea, adăugând cuvinte noi la arsenalul ei sărăcăcios.

— *Vasar es,* amenință unul dintre marinari, arătând spre Lila. *Ucide-o.*

Sau, probabil, *Ucide-l,* de vreme ce Lila era foarte sigură că nu-și dăduseră încă seama că era fată. Și ea n-avea nicio intenție să-i informeze. Poate că era într-adevăr departe de casă, dar unele lucruri nu se schimbă, și mai degrabă ar fi preferat să fie un bărbat, chiar dacă asta însemna unul mort. Iar pentru echipaj părea că doar finalul ăsta există, când, din cauza cuvântului *vasar*, un murmur aprobator traversă grupul.

Căpitanul își trecu o mână prin păr, evident cântărind propunerea. Ridică o sprânceană spre Lila, parcă întrebând, *Ei? Ce-ai vrea să fac?*

Lila avea o idee. Una destul de stupidă. Dar o idee stupidă era mai bună decât nicio idee, cel puțin teoretic. Așadar, se strădui să potrivească cuvintele într-o anume formă și le rosti cu zâmbetul ei cel mai malițios.

— *Nas,* zise rar. An *to eran gast.*

Nu. Eu *sunt cel mai bun hoț al tău.*

Îi susținu privirea căpitanului când spuse asta, mândră, cu bărbia ridicată. Ceilalți bombăniră și mârâiră, dar pentru ea ei nu contau, nu existau. Lumea se îngustase la Lila și la căpitanul corabiei.

Zâmbetul lui a fost aproape imperceptibil. Cea mai ușoară arcuire a buzelor.

Ceilalți au fost mai puțin amuzați de ostentația ei. Doi dintre ei se repeziră la ea și, cât se dădu Lila un pas înapoi, în mână îi apăru alt cuțit. Un lucru extrem de uimitor, ținând cont de cureaua care-i lega încheieturile. Căpitanul fluieră și ea nu-și dădu seama dacă era un ordin pentru oamenii lui sau un sunet de admirație. Nu conta. Un pumn o lovi în spate și ea se împletici înainte, spre căpitan, care o prinse de încheieturi și o strânse atât de tare, că aproape îi zdrobi oasele. Durerea îi săgetă brațul și cuțitul zăngăni pe punte. Ea îi aruncă o privire furioasă. Fața lui era la doar câțiva centimetri de a ei și ochii lui curioși o fixară.

— *Eran gast?* făcu el. *Anesh...*

Și apoi, spre surprinderea ei, căpitanul îi dădu drumul, își scutură haina.

— *Casero* Alucard Emery, se prezentă el, lungind silabele.

Apoi arătă spre ea, cu o privire întrebătoare.

— Bard, răspunse ea.

El dădu din cap o dată, gândindu-se, apoi se întoarse spre oamenii care așteptau. Li se adresă, dar cuvintele curgeau prea repede ca Lila să apuce se le descifreze. Arătă spre cadavrul de pe scândură și apoi spre ea. Echipajul nu păru încântat, dar nu degeaba era căpitan, așa că îl ascultară. Iar când el termină, rămaseră pe loc, înțepeniți și îmbufnați. Căpitanul Emery se întoarse și traversă iar puntea, coborând apoi pe niște trepte sub puntea corabiei.

La prima treaptă, el se opri și privi înapoi cu un altfel de zâmbet, ceva mai ironic.

— *Nas vasar!* porunci el. *Nu ucideți.*

Și apoi îi aruncă Lilei o privire, care parcă îi ura *Noroc,* și dispăru sub punte.

Marinarii înfășurară cadavrul într-o prelată și îl așezară pe doc.

Superstiție, ghici ea, să nu aduci mortul la bord. O monedă de aur i-a fost așezată pe frunte, probabil plata pentru evacuare. Din cât își putea da seama Lila, Londra Roșie nu era un loc deosebit de religios. Dacă locuitorii ei venerau ceva, atunci venerau magia, ceea ce în Londra Cenușie ar fi fost numită erezie. Pe de altă parte, creștinii venerau un bătrân din cer și, dacă Lila ar fi trebuit să se decidă a cui

existență părea mai reală, în momentul acela, trebuia să treacă de partea magiei.

Din fericire, ea nu fusese niciodată credincioasă. Nu crezuse niciodată în puteri superioare, nu se dusese niciodată la biserică, nu se rugase niciodată înainte de culcare. De fapt, singura persoană în care credea era ea însăși.

Se gândi să șterpelească moneda de aur, dar cu sau fără Dumnezeu părea o faptă rea și, prin urmare, rămase pe punte și privi procedurile cu resemnare. Îi venea greu să se simtă vinovată pentru că-l ucisese pe bărbos – ar fi ucis-o el – și niciunul dintre ceilalți marinari nu părea teribil de afectat de pierderea în sine... dar, pe de altă parte, Lila presupuse că nu era în măsură să judece valoarea unei persoane după câți îi duceau lipsa. Nu când cea mai apropiată persoană de calitatea de rudă pe care o avusese putrezea la o lume distanță. Oare cine îl găsise pe Barron? Cine îl îngropase? Alungă toate aceste întrebări – nu aveau să-l aducă înapoi.

Grupul de oameni se întoarse, târșâindu-și picioarele. Unul dintre ei veni drept la Lila și ea recunoscu în mâna lui cuțitul ei cu pavăză pentru degete. Omul mormăi ceva de nedeslușit, apoi ridică mâna și înfipse cuțitul într-o ladă de lângă capul ei. Spre lauda lui, nu-l înfipsese *în* capul ei, iar spre lauda ei, ea nu tresărise. Apucă cuțitul, chiar dacă avea încheieturile încă legate, și dintr-o singură mișcare scurtă se eliberă de curelușă.

Corabia era aproape gata de plecare și Lila părea să-și fi câștigat un loc la bordul ei, deși nu era foarte sigură dacă în calitate de prizonier, pasager sau membru al echipajului. Când *Turla Nopții* își ridică pânzele, începu să plouă ușor, dar ea rămase pe punte, ferită din calea marinarilor care trebăluiau. Inima îi bătea cu putere, când vasul pluti până în mijlocul fluviului Isle și-i întoarse spatele orașului sclipitor. Lila se ținu cu mâinile de balustrada de la prova *Turlei*, privind cum Londra Roșie rămâne din ce în ce mai mică, în depărtare. Stătu acolo până ce mâinile îi înțepeniră de frig, iar nebunia faptei sale o pătrunse până în măduva oaselor.

Atunci căpitanul îi strigă răstit numele – „Bard!" – și îi făcu semn către un grup de marinari care se chinuiau cu niște lăzi, iar ea se duse să dea o mână de ajutor. Și astfel, simplu – numai că, firește, nu a fost

deloc simplu, căci s-a întâmplat după multe nopți grele și lupte câștigate, mai întâi împotriva și apoi alături de ceilalți marinari, după ce s-a vărsat mult sânge și s-au cucerit multe corăbii – Lila Bard deveni un membru al echipajului *Turla Nopții.*

IV

Odată ajunsă la bordul *Turlei Nopții,* Lila abia dacă scotea vreun cuvânt (Kell ar fi fost încântat). Încerca cu fiecare ocazie să învețe arnesiana, punându-și la punct un mic vocabular – dar oricât de iute ar fi fost ea de minte, tot era mai simplu să asculte, decât să pornească o conversație.

Membrii echipajului tot vorbeau cu ea, încercând să-și dea seama care-i este limba maternă, însă Alucard Emery a fost cel care a descoperit-o.

Lila era de numai o săptămână la bord și, într-o noapte, căpitanul o surprinse când îl înjura pe Caster, pistolul ei, care nu-i mai era de niciun folos, fiindcă ultimul glonț i se blocase pe țeavă.

— Ei, ce surpriză!

Lila se uită în sus și-l văzu pe Alucard cum o privește. La început, crezu că arnesiana ei se îmbunătățise, pentru că înțelesese ce-i spusese fără să stea pe gânduri, dar apoi își dădu seama că nu-i vorbise în arnesiană. Îi vorbise în *engleză.* Mai mult de atât, accentul lui era clar și cuvintele păreau rostite de cineva care vorbea fluent limba regală. Nu ca aspiranții la favorurile curții, care bâjbâiau în alegerea cuvintelor. Nu, ci precum Kell sau Rhy. Precum cineva care fusese crescut cu ele pe buze.

La o lume depărtare, pe străzile cenușii ale fostului oraș al Lilei, să vorbești fluent această limbă nu era nimic deosebit, dar aici însemna că niciunul dintre ei nu era un simplu marinar.

Lila se prefăcu, printr-un ultim efort de a-și salva secretul, că nu-l înțelege.

— Oh, nu face pe prostul cu mine acum, Bard, zise el. Tocmai ai devenit interesant.

Erau singuri în acea partea a corabiei, adăpostiți sub marginea punții superioare. Degetele Lilei alunecară spre cuțitul de la brâu, dar

Alucard ridică o mână.

— De ce nu purtăm conversația asta în camerele mele? întrebă el, cu ochii sclipind. Asta dacă nu vrei să faci prea mult tărăboi.

Lila presupuse că ar fi fost mai bine să *nu-i* taie gâtul căpitanului pe un teren deschis.

Nu, dar putea între patru ochi.

În momentul în care rămaseră singuri, Lila se întoarse spre el.

— Vorbești eng... începu ea, dar se opri și se corectă, Înalta Regală.

Așa o numeau pe aici.

— Evident, zise Alucard, înainte de a trece, fără niciun efort, pe arnesiană. Dar pentru *mine* nu e limba maternă.

— *Tac*, contracară Lila, în aceeași limbă. Cine spune că e a mea?

Alucard îi aruncă un zâmbet jucăuș și se întoarse la engleză.

— În primul rând, pentru că arnesiana ta e îngrozitoare, îi mărturisi el. Și, în al doilea, pentru că e o lege universală ca toți oamenii să înjure în limba lor maternă. Și, trebuie s-o spun, exprimarea ta a fost foarte colorată.

Lila strânse din dinți, enervată de greșeala ei, în timp ce Alucard o conducea în cabina lui. Era elegantă, dar foarte primitoare, cu un pat într-un colț și un șemineu pe peretele de vizavi, cu două jilțuri în fața unui foc mocnit. O pisică albă dormea făcută ghem pe o masă de lemn negru, semănând mai degrabă cu un prespapier peste hărți. Dădu din coadă când cei doi intrară și deschise un ochi, de culoarea lavandei, când Alucard se apropie de masă, scotocind printre niște hârtii. El scărpină absent pisica în spatele urechilor.

— Esa, o prezentă el. Stăpâna corabiei mele.

Stătea acum cu spatele la Lila, iar mâna ei alunecă încă o dată spre cuțitul de la brâu. Dar, înainte să apuce arma, Alucard își flutură degetele, iar cuțitul sări din teacă și îi ateriză în mână, cu mânerul în palmă. Nici măcar nu-și ridicase capul. Lila miji ochii. În săptămâna de când se afla la bord, nu văzuse pe nimeni făcând vreo magie. Alucard se întoarse spre ea, acum cu un surâs degajat, de parcă ea nici măcar nu încercase să-l atace. Aruncă liniștit cuțitul pe masă (sunetul o făcu pe Esa să dea din nou din coadă).

— Poți să mă ucizi mai târziu, începu el, făcând semn spre cele

două jilțuri din fața focului. Mai întâi, hai să vorbim!

O carafă stătea pe o masa dintre jilțuri, cu două pahare alături, iar Alucard turnă într-un pahar din băutura de culoarea coacăzei și i-l întinse Lilei. Ea nu îl luă.

— De ce? întrebă ea.

— Pentru că îmi place mult Înalta Regală, îi mărturisi el, și mi-era dor să am cu cine s-o vorbesc.

Era un sentiment pe care Lila îl înțelegea. Ușurarea imensă de a vorbi după ce tăcuse atât de multă vreme era ca dezmorțirea oaselor după un somn prost, scăpând astfel de înțepeneală.

— N-aș vrea să ruginesc atâta vreme cât sunt pe mare.

Se trânti într-unul dintre jilțuri și dădu pe gât băutura, piatra prețioasă din sprânceana lui scânteind în lumina șemineului. Înclină paharul gol spre celălalt jilț și Lila îl cântări din ochi, pe el și opțiunile pe care le avea, apoi se așeză. Carafa cu vin purpuriu stătea pe masă, între ei. Ea-și turnă un pahar și se lăsă pe spate, imitând postura lui Alucard, cu paharul sprijinit pe brațul jilțului, picioarele întinse în față, cu cizmele încrucișate, gleznă peste gleznă. Imaginea nonșalanței. El își învârtea absent unul dintre inele, o pană de argint răsucită într-un cerc.

Câteva clipe se studiară unul pe altul în tăcere, ca doi jucători de șah înainte de prima mutare. Lila întotdeauna urâse șahul. N-avusese niciodată răbdare pentru un astfel de joc.

Alucrad fu primul la mutare, primul care vorbi.

— Cine ești?

— Ți-am spus, zise ea simplu. Mă numesc Bard.

— *Bard,* repetă el. Nu există nicio casă nobilă cu numele ăsta. Din care familie provii, de fapt? Rosec? Casin? Loreni?

Lila pufni pe tăcute, dar nu răspunse. Alucard făcea o presupunere, singura presupunere pe care un arnesian ar fi *făcut-o:* fiindcă ea vorbea engleza sau Înalta Regală – trebuia să fie de viță nobilă. Un membru al curții, învățat să etaleze cuvintele englezești ca pe niște giuvaieruri, intenționând astfel să impresioneze un suveran, să obțină un titlu, o coroană. Și-l imagină pe prinț, Rhy, cu farmecul lui natural și atitudinea curtenitoare. Probabil ar fi putut să-i capteze atenția, dacă ar fi vrut. Și atunci gândurile îi zburară la Kell, stând ca o umbră

în spatele unui moștenitor extravagant al tronului. Kell, cu părul lui roșcat și ochiul lui negru, permanent încruntat.

— Bine, o întrerupse Alucard. O întrebare mai simplă. Ai și un prenume, domnișoară Bard?

Lila ridică din sprânceană.

— Da, da, știu că ești o fată. Într-adevăr, ai fi putut să treci drept un băiat foarte frumos, la curte, dar genul de indivizi care își duc viața pe corăbii tind să aibă...

— Mai mulți mușchi? încercă ea să ghicească.

— Voiam să spun mai mult păr pe față.

Lila rânji, fără să vrea.

— De când știi?

— De când ai venit la bord.

— Dar m-ai lăsat să rămân.

— Mi s-a părut că ești interesantă.

Alucard își umplu din nou paharul.

— Spune-mi, ce te-a adus pe corabia mea?

— Oamenii tăi.

— Dar te-am văzut în ziua aia. *Ai vrut* să vii la bord.

Lila îl studie gânditoare, apoi zise:

— Mi-a plăcut corabia ta. Părea destul de valoroasă.

— Oh, este.

— Voiam să aștept până cobora echipajul la mal și apoi să te ucid și să-mi însușesc *Turla.*

— Câtă sinceritate, zise el tărăgănat, sorbindu-și vinul.

Lila ridică din umeri.

— Dintotdeauna am vrut o corabie de piraţi.

La acestea, Alucard izbucni în râs.

— Ce te face să crezi că sunt pirat, domnișoară Bard?

Lilei îi căzu fața. Nu înțelegea. Îi văzuse cum capturaseră o corabie cu numai o zi înainte, chiar dacă ea rămăsese pe *Turlă,* dar urmărise din cuibul corbului cum se luptaseră, jefuiseră și plecaseră cu prada.

— Și ce altceva să fii?

— Sunt un *corsar,* îi explică el, ridicându-și bărbia. În serviciul bunei coroane arnesiene. Navighez cu permisiunea familiei Maresh. Le supraveghez mările și sunt atent la toate neregulile pe care le

întâmpin. De ce crezi că Înalta mea Regală e atât de cizelată?

Lila înjură în gând. Nu era de mirare că marinarii fuseseră bine primiți în taverna aceea cu busolă. Erau marinari oficiali. Inima i se strânse puțin la acest gând.

— Dar nu navighezi cu pavilionul regal, îl iscodi ea.

— Bănuiesc că aș putea...

— Și atunci, de ce n-o faci? îl repezi ea.

El ridică din umeri.

— Ar fi mai puțin distractiv, cred.

Îi zâmbi din nou, de data asta ceva mai malițios.

— Cum spuneam, *aș putea* arbora pavilionul regal, *dacă* aș vrea să fiu atacat la fiecare cotitură sau să-mi sperii prada. Dar iubesc cu adevărat corabia asta și n-aș vrea s-o scufund și nici n-aș vrea să-mi pierd postul neavând ce să arăt. Nu, turlarii preferă o formă de infiltrare mai subtilă. Dar nu suntem piraţi.

Îi observă dezamăgirea Lilei, pentru că adăugă:

— Ei, haide, nu face figura asta, domnișoară Bard. Nu contează cum îi spui, *pirat* sau *corsar,* e doar o deosebire de cuvinte. Singurul lucru care contează, într-adevăr, este că eu sunt *căpitanul* acestei corăbii. Și intenționez să-mi păstrez postul. Și viața. Și uite așa vine întrebarea: ce să fac eu cu *tine?* Omul acela pe care l-ai înjunghiat în prima noapte, Bels... singurul lucru care ți-a salvat pielea a fost că l-ai ucis pe țărm și nu pe mare. Există reguli pe corabie, Bard. Dacă i-ai fi vărsat sângele la bordul meu, n-aș fi avut de ales și ar fi trebuit să ți-l vărs și eu pe al tău.

— Totuși, ai fi putut s-o faci, îl provocă ea. Cu siguranță oamenii tăi n-ar fi obiectat. Așadar, de ce m-ai cruțat?

Întrebarea asta nu-i dădea pace încă din prima noapte.

— Am fost curios, începu el să-i explice, uitându-se în lumina domoală și albă din focul șemineului. De altfel, adăugă, întorcându-și rapid privirea spre ea, căutam o cale să scap eu însumi de Bels, de luni în șir – licheaua aia trădătoare fura de la mine. Deci, presupun că mi-ai făcut un serviciu și m-am hotărât să ți-l întorc. Spre norocul tău, cea mai mare parte a echipajului îl ura, oricum, pe netrebnic.

Esa apăru lângă jilțul ei, cu ochii imenși, purpurii privind țintă – sau holbându-se – la Lila. Nu clipea. Lila era foarte sigură că pisicile

ar fi trebuit să clipească.

— Deci, reluă Alucard, îndreptându-şi spatele, ai venit la bord ca să mă ucizi şi să-mi furi corabia. A trecut o săptămână. De ce n-ai încercat?

Lila ridică din umeri.

— N-am mai fost la ţărm.

Alucard chicoti.

— Întotdeauna eşti atât de fermecătoare?

— Doar când vorbesc în limba mea. Arnesiana, după cum ai remarcat, cam lasă de dorit.

— Ciudat, dacă ţin cont de faptul că n-am mai întâlnit niciodată pe cineva care să vorbească limba de la curte, dar nu şi pe cea comună...

Se opri, evident aşteptând un răspuns. Lila sorbi din vinul ei şi lăsă tăcerea să continue.

— Îţi spun eu cum facem, reluă el, când deveni evident că ea n-avea de gând să zică ceva. Petrece-ţi nopţile cu mine şi o să te ajut să-ţi îmbunătăţeşti limba.

Lila aproape că se înecă cu vinul, apoi se uită furioasă la Alucard. El râse – un râs neforţat, natural, care îi sperie pisica atât de tare, că i se zbârli părul.

— Nu la modul ăla, îi explică el, revenindu-şi în fire.

Lila simţi că se făcuse de culoarea vinului din paharul ei. Faţa îi ardea. Îi venea să-i tragă un pumn.

— Vino să-mi ţii companie, încercă el din nou, şi o să-ţi păstrez secretul.

— Şi să laşi echipajul să creadă că te *culci* cu mine?

— Oh, mă îndoiesc că o să creadă asta, zise el, fluturând din mână.

Lila se strădui să nu se simtă insultată.

— Şi, îţi jur, e vorba numai de dragul conversaţiei. O să te ajut cu arnesiana.

Lila bătu din degete pe braţul jilţului, cântărind propunerea.

— Bine, încuviinţă ea.

Se ridică în picioare şi se duse la masă, unde se afla cuţitul ei peste hărţi. Îşi aminti cum i-l smulsese el din mână.

— Dar vreau o favoare în schimb.

— Ciudat, credeam că favoare a fost faptul că te-am lăsat să rămâi

pe corabia mea, deși ești o mincinoasă, o hoață și o criminală. Dar, te rog, continuă.

— Magia, îngână ea, punând cuțitul înapoi în teacă.

El ridică sprânceana cu safirul.

— Ce-i cu ea?

Lila șovăi, încercând să-și aleagă cuvintele.

— Tu poți s-o faci.

— Și?

Lila scoase darul lui Kell din buzunar și îl așeză pe masă.

— Și eu vreau să învăț.

Dacă voia să aibă o șansă în lumea aceasta nouă, avea nevoie să-i învețe *adevărata* limbă.

— Nu sunt un bun profesor, se scuză Alucard.

— Dar eu prind repede.

Bărbatul își înclină capul gânditor. Apoi luă cutia lui Kell și-i desfăcu încuietoarea, răsturnând-o în palmă.

— Ce vrei să știi?

Lila se așeză din nou în jilțul ei, se aplecă și își puse coatele pe genunchi.

— Totul.

V

Marea Arnesiană

Lila fredona un cântec în timp ce cobora spre inima corabiei. Își băgă mâna în buzunar, strângând în pumn ciobul de piatră albă pe care-l ținea acolo. O amintire.

Era târziu, iar *Turla Nopții* se îndepărtase de scheletul *Hoțului de Aramă*. Cei treisprezece pirați pe care nu-i ucisese aveau să se trezească în curând și să descopere că le-a fost omorât căpitanul și corabia, jefuită. Ar fi putut fi mai rău; gâturile lor ar fi putut fi tăiate, fix în locul tatuajelor de cuțit. Dar Alucard preferase să-i lase pe pirați în viață, pretinzând că totul era mai interesant dacă doar îi prindeau și apoi le dădeau drumul.

Corpul îi era înfierbântat de vin și de tovărășia plăcută, iar corabia

se legăna încetișor sub picioarele ei, aerul mării îi cuprinse umerii, iar valurile își murmurau cântecul, acel cântec de leagăn pe care ea își dorise să-l audă de atâta vreme. Lila își dădu seama că era fericită.

O voce îi șuieră în minte.

Pleacă.

Lila recunoștea acea vocea, nu de pe mare, ci de pe străzile Londrei Cenușii – era vocea ei, a fetei care fusese atât de mulți ani. Disperată, neavând încredere în nimic ce nu era al ei și numai al ei.

Pleacă, stărui vocea. Dar Lila nu voia să plece.

Și *asta* o speria mai tare decât orice.

Își clătină capul și fredonă cântecul lui Sarows până ce ajunse la cabina ei, iar melodia semăna cu un descântec împotriva necazurilor, chiar dacă nu întâmpinase niciunul la bordul corabiei sale de câteva luni. Nu că ar fi fost corabia *ei,* nu tocmai, nu încă.

Cabina ei era mică – atât cât să încapă o cușetă și un cufăr – dar era singurul loc de pe corabie unde putea fi cu adevărat singură, iar greutatea persoanei în care se deghiza îi aluneca de pe umeri ca o haină de îndată ce închidea ușa.

Un singur hublou întrerupea peretele de scândurile din capătul cel mai îndepărtat, pe unde lumina lunii se reflecta din valurile oceanului. Luă un felinar de pe cufăr și îl aprinse în mână cu același foc vrăjit care umplea și șemineul lui Alucard (vraja nu era a ei, nici magia). Atârnând felinarul într-un cârlig din perete, își scoase cizmele și armele, aliniindu-le pe cufăr, toate în afară de cuțitul ei cu apărătoare pentru degete, pe care se hotărî să-l păstreze. Chiar dacă acum avea o cabină a ei, încă dormea cu spatele la perete și cu arma pe genunchi, ca la început. Obiceiuri vechi. Asta nu o deranja prea tare. Nu mai dormise bine noaptea de ani buni. Viața pe străzile Londrei Cenușii o învățase cum să se odihnească fără să doarmă vreodată cu adevărat.

Lângă arme se afla cutia mică pe care i-o dăruise Kell. Mirosea ca el, adică mirosea ca Londra Roșie, a flori și a pământ proaspăt răscolit, și de fiecare dată când o deschidea, o mică parte din ea se simțea ușurată că mirosul mai era încă acolo. O legătură cu orașul și cu el. Luă cutia în pat, așezându-se cu picioarele încrucișate și punând-o pe pătura aspră, în fața genunchilor. Lila era obosită, dar

ăsta devenise ritualul ei de culcare, și știa că n-ar dormi bine – dacă era să doarmă totuși – până ce nu-l îndeplinea.

Cutia era făcută din lemn negru, compartimentată și închisă cu o mică încuietoare de argint. Era un obiect frumos și ar fi putut să-l vândă pe bani frumușei, dar ea îl păstrase. Nu că era vreo sentimentală, își spunea ea – ceasul de buzunar din argint era singurul lucru pe care nu se putea hotărî să-l vândă –, ci pentru că era util.

Ridică încuietoarea de argint și tabla de joc se deschise înaintea ei, cu fiecare element în compartimentul său – pământ și aer, foc, apă și os –, așteptând să fie mișcat. Lila își flexă degetele. Știa că majoritatea oamenilor puteau să manevreze un singur element, cel mult două, și că ea, fiind din altă Londră, n-ar fi trebuit să poată manevra niciunul.

Dar Lila nu lăsa nimic să-i stea în cale.

De altfel, preotul acela bătrân, Maestrul Tieren, îi spusese că avea niște puteri, undeva, în oase. Și că nu trebuia decât să le cultive.

Acum își puse mâinile de-o parte și de alta a picăturii de ulei din compartimentul său, cu palmele înăuntru, de parcă ar fi putut să se încălzească. Nu știa cuvintele prin care să invoce magia. Alucard insistase că nu avea nevoie să învețe un alt limbaj, întrucât cuvintele erau mai degrabă pentru utilizator decât pentru obiect, numai ca să-l ajute la concentrare, dar fără vreo formulă magică anume, Lila se simțea aiurea. Doar o fată smintită vorbind singură pe întuneric. Nu, avea nevoie de ceva, și o poezie, își închipuia ea, era un soi de descântec. Sau, cel puțin, era mai mult decât niște simple cuvinte.

— *Tigru, tigru, foc ce bați*[1]*...* murmură ea, abia auzit.

Nu știa multe poezii – când furi, nu-ți aprofundezi și studiile literare –, dar, datorită mamei sale, știa Blake pe din-afară. Lila nu-și amintea prea multe despre femeia aceea care murise de mai bine de zece ani, în afară de un lucru – când venea noaptea, somnul era chemat cu *Cântecele inocenței și ale experienței.* Cadența blândă a vocii mamei, legănând-o așa cum valurile leagănă o barcă.

Versurile o linișteau acum pe Lila cum o făceau și pe atunci,

[1] Versul acesta și următoarele sunt citate din poezia *Tigrul,* apărută în volumul *Cântece ale Inocenței și ale Experienței,* de William Blake, traducere de Iana Maravis, Editura RAO, București, 2006, p. 164.

potolind furtuna din mintea ei și domolind încordarea hoțului din pieptul ei.

— *Codrii nopții să-i desparți...*

Palmele Lilei se încălzeau pe măsură ce împletea poemul în aer. Nu știa dacă era corect ce făcea, dacă exista vreun mod corect – dacă ar fi fost Kell aici, probabil ar fi insistat că exista și ar fi cicălit-o până l-ar fi găsit, dar Kell nu era aici, iar Lila își închipuia că exista mai mult de un singur mod prin care să facă un lucru să funcționeze.

— *Foc, din slavă-n ochi aduni...*

Probabil puterea trebuia cultivată, cum spusese Tieren, dar nu totul creștea în grădină.

Existau o mulțime de sălbatice.

Iar Lila întotdeauna își imagină că e mai mult o buruiană decât o tufă de trandafiri.

— *Ori din ce văgăuni?*

Uleiul din compartiment prinse viață: nu era alb, ca focul din șemineul lui Alucard, ci auriu. Lila rânji triumfătoare când flacăra sări din compartiment în spațiul dintre palmele ei, unduindu-se ca metalul topit, amintindu-i de parada pe care o văzuse în prima sa zi din Londra Roșie, când toate elementele dansau pe străzi, foc și apă și aer, ca panglicile în urma lor.

Poemul continuă în mintea ei, în timp ce căldura îi gâdila palmele. Kell ar fi spus că era imposibil. Ce cuvânt inutil într-o lume stăpânită de magie.

Ce ești tu? o întrebase Kell odată.

Ce sunt eu? se întrebă ea acum, în timp ce focul se rostogolea pe deasupra încheieturilor ei ca o monedă.

Lăsă focul să se stingă, picătura de ulei căzând înapoi în compartimentul ei. Flacăra dispăru, dar Lila încă mai putea să simtă cum magia zăbovește în aer ca fumul și, deodată, apucă cel mai nou cuțit al ei, cel pe care-l câștigase de la Lenos. Nu era o armă obișnuită. În urmă cu o lună, când atacaseră o corabie de piraţi faraoni, numită *Șarpele,* în largul coastelor Kormei, îl văzuse folosindu-l. Acum își trecu mâna peste lamă, până ce găsi crestătura ascunsă, unde metalul întâlnea mânerul. Trase de încuietoare și o deschise, iar cuțitul execută un fel de truc magic. Se separă în mâinile ei și dintr-o lamă se

făcură două, imagini în oglindă, la fel de subțiri ca bricele drepte. Lila atinse picătura de ulei și își plimbă degetele pe spatele ambelor cuțite. Și apoi le echilibră în mâinile ei, le încrucișă vârfurile – *Tigru, tigru, foc ce bați* – și lovi.

Focul urcă de-a lungul metalului și Lila zâmbi.

Asta nu-l mai văzuse pe Lenos făcând.

Flăcările se întinseră până ce învăluiră lamele de la mâner până în vârf, arzând cu o lumină aurie.

Asta nu mai văzuse pe *nimeni* făcând.

Ce sunt eu? Sunt unică în felul meu.

Spuneau același lucru și despre Kell.

Mesagerul Roșu.

Prințul cu un ochi negru.

Ultimul *antari.*

Dar, în timp ce învârtea între degete cuțitele îmbrăcate în foc, nu se putu abține să nu se întrebe...

Exista într-adevăr numai unul sau erau doi?

Desenă un arc de foc prin aer, minunându-se de dâra de lumină ce rămânea în urmă ca o coadă de cometă și își aminti senzația pe care o avusese când îi simțise ochii în ceafă când se întorsese să plece. Așteptând. Lila zâmbi. Nu avea nicio îndoială că drumurile lor se vor încrucișa din nou.

Iar când aveau s-o facă, avea să-i *arate* ea de ce era în stare.

2

PRINȚUL ELIBERAT

I

Londra Roșie

Kell îngenunche în mijlocul Bazinului.

În mijlocul uriașei încăperi circulare se afla unul dintre pilonii podului care susținеau palatul. Situată sub cursul lui Isle, o licărire roșie, slabă dinspre fluviu, revărsa peste pereții de sticlă o lumină stranie. Un cerc magic fusese gravat în pardoseala de piatră, destinat să canalizeze puterea, iar întregul spațiu, pereți și aer deopotrivă, zbârnâiau de energie, un sunet adânc, răsunător, ca în interiorul unui clopot.

Kell simți cum puterea îl copleșește, vrând să iasă din el – simți toată energia și tensiunea, ghearele furiei și ale fricii râcâindu-l pe dinăuntru ca să scape –, dar se sili să se concentreze să respire, să-și găsească centrul, să transforme într-un act conștient procesul care îi devenise atât de natural. Dădu înapoi ceasul mintal, până când avea din nou zece ani, stătea pe podeaua chiliei monastice din Sanctuarul Londrei și vocea Maestrului Tieren îi răsuna limpede în cap.

Magia este încurcată, așadar trebuie să umbli ușor.

Magia e sălbatică, așadar trebuie să fii blând.

Magia e haos, așadar trebuie să fii calm.

Ești calm, Kell?

Kell se ridică încet și înălță capul. Dincolo de cercul magic, în întunericul deplin, umbrele se înălțau amenințător, în pâlpâirile torței, manechinele de antrenament păreau să ia chipul dușmanilor.

Vocea mângâietoare a lui Tieren îi pieri din minte și îi luă locul tonul rece al lui Holland.

Știi ce te face pe tine slab?

Glasul celuilalt *antari* îi răsună în cap.

Kell se uită țintă la umbrele de dincolo de cerc, crezând că a văzut fluturarea unei pelerine, o sclipire a oțelului.

Tu n-ai fost niciodată obligat să fii puternic.

Lumina torței dansa, iar Kell inspiră, expiră și lovi.

Lovi în prima momâie, răsturnând-o. Când umbra căzu, Kell se întorcea deja spre a doua, din spatele lui.

N-a trebuit niciodată să încerci.

Kell lovi înainte; apa sări să-i înconjoare mâna și apoi, printr-o singură mișcare, se repezi spre siluetă, prefăcându-se în gheață fix înainte să se spargă în capul manechinului.

N-ai fost silit să lupți niciodată.

Kell se răsuci și se trezi față în față cu o umbră care luă forma lui Holland.

Și, cu siguranță, n-ai fost silit să lupți pentru viața *ta.*

Odinioară ar fi ezitat – odinioară *ezitase* –, dar nu și de data asta. Scuturându-și mâna, țepușe de metal alunecară din teaca de la încheietură în palma lui. Se ridicară în aer și țâșniră înainte, îngropându-se în gâtul spectrului, în inima lui, în capul lui.

Dar mai erau încă multe umbre. Întotdeauna mai multe.

Kell se lipi cu spatele de peretele bombat al Bazinului și își ridică mâinile. Un mic triunghi de metal ascuțit sclipi în dosul încheieturii lui; când își flexă mâna, triunghiul se transformă într-un vârf de săgeată, iar Kell își crestă cu el palma, să curgă sângele. Își lipi mâinile una de alta, apoi le despărți.

— *As Osoro,* ordonă el sângelui.

Întunecă.

Comanda răsună, plimbându-se în ecou prin toată încăperea, iar între palmele lui aerul începu să se îngroașe și să se răsucească, luând forma unor umbre dese ca fumul. Se roti înainte și, în câteva clipe, încăperea fu înghițită de întuneric.

Kell se lipi cu spatele de peretele rece al camerei, cu respirația tăiată și amețit de forța magiei. Niște broboane îi curgeau din ochi – unul verde, celălalt complet negru – și lăsă tăcerea să se coboare peste el.

— I-ai omorât pe toți?

Vocea veni de undeva din spatele lui, dar nu era a unei fantome, ci

a unei persoane în carne și oase, destul de amuzate.

— Nu sunt sigur, răspunse Kell.

Își desfăcu palmele și vălul de întuneric dispăru instantaneu, dezvăluind încăperea așa cum era: un cilindru gol de piatră, care servea, evident, pentru meditație, nu pentru luptă. Manechinele adversare erau împrăștiate peste tot, unul arzând de zor, altul ciuruit de lăncile de metal. Celelalte – izbite, bătute, zdrobite – abia mai puteau fi numite manechine de antrenament. Își strânse pumnul și atunci focul de pe manechinul care ardea se stinse.

— Frumos spectacol, murmură Rhy.

Prințul se sprijinea de arcada intrării, ochii lui de ambră, ca de pisică, sclipind în lumina torțelor. Kell își trecu mâna însângerată prin părul arămiu, în timp ce fratele lui înainta, cu pașii răsunând pe pardoseala de piatră a Bazinului.

Rhy și Kell nu erau frați adevărați, nu de sânge. Cu un an mai mare decât Rhy, Kell fusese adus în familia regală arnesiană când avea cinci ani, fără familie și fără amintiri. Într-adevăr, fără nimic mai mult decât un pumnal și un ochi complet negru: semnul distinctiv al unui magician *antari.* Dar Rhy aproape că era ca un frate pentru Kell. Și-ar fi dat viața pentru prinț. Și – foarte recent – chiar o făcuse.

Rhy își ridică o sprânceană privind ce rămăsese în urma antrenamentului lui Kell.

— Întotdeauna am crezut că, fiind *antari,* înseamnă că tu nu ai nevoie să te antrenezi, că totul vine – făcu un gest, absent – natural.

— *Abilitatea* vine natural, răspunse Kell. *Cunoașterea aprofundată* cere muncă. Exact cum ți-am explicat la fiecare dintre lecțiile tale.

Prințul ridică din umeri.

— Cine are nevoie de magie când arată atât de bine?

Kell își dădu ochii peste cap. Lângă alcov se afla o masă plină de recipiente – unele cu pământ, altele cu nisip și ulei – și un castron mare cu apă; își vârî mâinile în acesta din urmă și se stropi pe față înainte ca sângele lui să poată colora apa în roșu.

Rhy îi întinse o cârpă.

— Mai bine?

— Mai bine.

Niciunul nu făcea referire la cât de revigorantă era apa. Adevărul

era că lui Kell îi pulsa sângele în vine într-un ritm nebunesc, iar ceea ce curgea prin el tânjea după activitate. Ceva se trezi în el și nu părea să aibă de gând să adoarmă la loc. Amândoi știau că vizitele acestea ale lui Kell la Bazin se înmulțeau, atât ca frecvență, cât și ca durată. Exercițiile îl calmau și îi domoleau energia din sânge, dar numai pentru puțin timp. Era ca o febră care scădea, dar numai ca să izbucnească din nou.

Rhy se foia acum, lăsându-și greutatea când pe un picior, când pe celălalt, iar când Kell îi aruncă o privire scurtă, observă că prințul își schimbase ținuta obișnuită, din roșu și auriu trecuse la verde-smarald și cenușiu, de la mătase fină la lână și la un bumbac ponosit, iar în locul cizmelor lui cu catarame de aur avea acum o pereche neagră, simplă, de piele.

— Drept ce vrei să treci? întrebă el.

Rhy făcu o plecăciune prețioasă și ochii îi sclipiră malițioși.

— Un om simplu, firește.

Kell clătină din cap. Era o deghizare superficială. În pofida vestimentației, părul negru al lui Rhy era lucios și bine pieptănat, degetele erau pline de inele, iar haina lui verde-smarald era încheiată cu niște nasturi perlați. Totul la el atrăgea atenția.

— Tot mai arăți ca un prinț.

— Păi, evident, răspunse Rhy. Doar pentru că sunt deghizat, asta nu înseamnă că nu vreau să fiu recunoscut.

Kell oftă.

— De fapt, zise el, exact asta înseamnă. Sau *ar însemna* pentru oricine în afară de tine.

Rhy se mulțumi să zâmbească, de parcă ar fi fost vreun compliment.

— Și, mă rog, *de ce* ești costumat așa?

— Ah, făcu prințul, pentru că mergem pe-afară.

Kell clătină din cap.

— O să zic pas.

Tot ce-și dorea era o baie și o băutură, ambele în liniștea camerelor sale.

— Bine, încuviință Rhy. *Eu* mă duc pe-afară. Și când o să fiu jefuit și abandonat într-un gang, o să poți să le povestești *tu* părinților

noștri ce s-a întâmplat. Nu uita să incluzi și partea în care tu ai rămas acasă în loc să-mi asiguri protecția.

Kell gemu.

— Rhy, ultima oară...

Dar prințul desconsideră cu un gest acel *ultima oară,* de parcă n-ar fi fost vorba de un nas spart, mai multe mituiri și o mie de lini despăgubire.

— De data asta va fi altfel, insistă el. Fără pozne. Fără haos. Doar ceva de băut într-un local pe potriva rangului nostru. Haide, Kell, fă-o pentru mine! Nu pot să mai stau niciun minut închis, organizând turniruri, în vreme ce mama se străduiește să-mi ghicească fiecare preferință și tata își face griji pentru Faro și Vesk.

Kell nu avea încredere în fratele lui că va sta departe de necazuri, dar îl observă că avea maxilarul încleștat și-și dădu seama, și din sclipirea din ochii lui, că într-adevăr avea să iasă din palat. Ceea ce însemna că amândoi aveau să iasă din palat. Kell suspină și făcu un semn din cap spre scări.

— Pot măcar să trec prin camera mea să mă schimb?

— Nu-i nevoie, zise Rhy voios. Ți-am adus o tunică curată.

Îi întinse o cămașă moale, de culoarea grâului. În mod clar voia să-l scoată pe Kell din palat înainte ca acesta să se răzgândească.

— Câtă grijă! murmură Kell, scoțându-și cămașa.

Văzu cum privirea prințului se opri asupra cicatricei de pe pieptul lui. Aceeași cu cea de deasupra inimii lui Rhy. Rezultatul unei magii interzise, ireversibile.

Viața mea e viața lui. Viața lui e viața mea. Adu-l înapoi.

Kell înghiți cu noduri. Încă nu era obișnuit cu desenul – odinioară negru, acum argintiu – care-i lega pe amândoi. În durere. În plăcere. În viață.

Îmbrăcă tunica curată, răsuflând mai ușurat când semnul dispăru sub bumbac. Își netezi părul, dându-l la o parte de pe față și se întoarse spre Rhy.

— Mulțumit?

Prințul dădu să încuviințeze, dar se opri.

— Era să uit, făcu el, scoțând ceva din buzunar. Am adus niște berete.

Își așeză, cu atenție, una cenușiu-deschis pe buclele lui negre, având grijă s-o pună un pic într-o parte, astfel încât marginea bătută cu pietre prețioase verzi să strălucească.

— Minunat, bombăni Kell, când prințul întinse mâna și-i potrivi o beretă negru-cărbune pe părul roșcat.

Haina lui atârna de un cârlig din perete, iar el o luă și o îmbrăcă.

Rhy țâțâi.

— N-ai să treci niciodată neobservat cu înfățișarea asta, îl preveni el.

Kell se abținu să-i atragă atenția că, oricum, cu fața lui albă, părul roșu și ochiul negru – ca să nu mai pomenim de cuvântul *antari* care-l însoțea oriunde mergea, jumătate rugă, jumătate blestem – el nu ar fi trecut niciodată neobservat, nicăieri.

În schimb, răspunse:

— Nici tu. Am crezut că tocmai asta-i ideea.

— Mă referem la haină, stărui Rhy. Negru nu e la modă iarna asta. N-ai ceva indigo sau azuriu ascuns pe-acolo?

Cât de multe haine crezi că sunt ascunse în asta?

Amintirea îl prinse nepregătit ca un pumn lovit din plin. Lila.

— O prefer pe asta, zise el, alungând amintirea ei, așa cum ai plesni mâna unui hoț de buzunare, când îl prinzi umblând în faldurile unei haine.

— Bine, bine.

Rhy se foi din nou pe loc. Prințul nu fusese niciodată în stare să stea liniștit, dar Kell avea impresia că lucrurile se înrăutățiseră. Era un nou neastâmpăr în mișcările lui, o energie încordată care o oglindea pe a lui Kell. Totuși, a lui Rhy era diferită. Nebunească. Periculoasă. Stările lui de spirit fluctuau constant, dar, de la o vremea, el era din ce în ce mai prost-dispus. Kell nu putea face altceva decât să încerce să țină pasul cu el.

— Deci, suntem gata?

Kell aruncă o privire în capul scărilor.

— Și gărzile?

— Ale tale sau ale mele? întrebă prințul. Ale tale se află lângă ușile de la etaj. E bine că gardienii nu cunosc nicio altă cale de ieșire de aici. Cât despre oamenii mei, probabil sunt încă în fața camerei mele.

M-am furișat destul de bine astăzi, nu-i așa? Mergem?

Bazinul avea o ieșire secretă din palat, cu niște scări înguste, spiralate, care urcau pe unul dintre suporții construcției și care, astfel, te scoteau pe mal; cei doi urcară treptele, ghidați doar de lumina felinarelor roșietice, slabe care atârnau, ici-colo, arzând cu flăcările lor veșnice.

— Asta nu e o idee prea bună, îl preveni Kell, nu pentru că s-ar fi așteptat ca Rhy să se răzgândească, ci pur și simplu pentru că ținea de datoria lui s-o spună, astfel încât, mai târziu, să le poată mărturisi regelui și reginei că măcar încercase.

— Cea mai bună dintre toate, îl contrazise Rhy, luându-l de gât pe Kell.

Și, spunând acestea, cei doi ieșiră din palat și se pierdură în noapte.

II

Celelalte orașe hibernau în lunile de iarnă, în afară de Londra Roșie. În timp ce Rhy și Kell colindau străzile, elemente de foc ardeau în fiecare vatră, aburul ieșea pe hornuri și, prin norișorii respirației sale, Kell văzu luminile aureolate ale Pieței de Noapte străjuind malul, mirosul vinului fiert și al mâncărurilor plutind odată cu aburii, iar străzile forfoteau de mulțimea înfofolită cu fulare și haine în culorile pietrelor scumpe.

Rhy avusese dreptate: Kell era singurul îmbrăcat în negru. Își trase bereta mai jos pe frunte, nu ca să se apere de frig, ci mai ales de inevitabilele priviri.

Două tinere trecură pe lângă ei, braț la braț, iar când una dintre ele îi aruncă o privire admirativă lui Rhy, aproape împiedicându-se în fuste, el o prinse la timp de cot.

— *An, solase, res naster,* se scuză ea.

— *Mas marist*, răspunse Rhy fără niciun efort în arnesiană.

Fata nu păru să-l remarce pe Kell, care era la un pas mai în urmă, pe jumătate ascuns în umbra malului. Dar prietena ei îl observă. Își dădu seama că este privit și, când în sfârșit se uită la ea, simți o sumbră satisfacție când o văzu tresărind.

— *Avan!* o salută Kell discret.

— *Avan!* răspunse ea, încordată, plecându-și capul.

Rhy sărută mâna acoperită de mănușă a celeilalte fete, dar Kell nu-și luă ochii de la cea care îl privea. Fusese o vreme când arnesienii îl venerau și se dădeau peste cap, făcând plecăciuni care mai de care mai adânci; deși nu-i făcuseră niciodată plăcere astfel de manifestări, acum parcă era mai rău. Vedea în ochii ei o doză de respect, dar și de frică și, mai rău, de neîncredere. Se uita la el ca la un animal periculos. De parcă orice mișcare mai bruscă l-ar fi provocat să atace. La urma urmei, din câte știa ea, el fusese de vină pentru Noaptea Neagră care răvășise tot orașul, magia care făcuse negri ochii oamenilor, precum ai lui, și îi devorase din interior. Oricâte declarații ar fi dat regele și regina, oricâte zvonuri ar fi împrăștiat Rhy, toată lumea credea că fusese mâna lui Kell. Greșeala lui.

Și, într-un fel, firește că fusese.

Simți mâna lui Rhy pe umăr.

Fetele plecaseră, braț la braț, șușotind înverșunate.

Kell oftă și se uită înapoi la palatul regal arcuit deasupra fluviului.

— A fost o idee proastă, repetă el, însă Rhy deja pornise la drum, îndepărtându-se de Piața de Noapte și de lumina lui Isle.

— Unde mergem? întrebă Kell, prinzându-l din urmă pe prinț.

— E o surpriză.

— Rhy! îl preveni Kell, care ajunsese să urască surprizele.

— Nu te teme, frate. Ți-am promis o seară elegantă și am de gând să ți-o ofer.

Kell urî localul din clipa în care îl văzu.

Se numea Rachenast.

Splendoarea.

Îngrozitor de gălăgios și exagerat de colorat, Splendoarea era un palat de desfătare, unde *ostra* cetății – elita lor – putea alunga lunile cele mai reci, închipuindu-și că, pur și simplu, ele nici nu există. Dincolo de ușile placate cu argint, nopțile de iarnă dispăreau. Înăuntru era o continuă zi de vară, de la felinarele care ardeau cu atâta strălucire ca soarele de deasupra, și datorită arborilor artificiali, care-i adăposteau pe toți sub coroanele lor verzi.

Păşind din noaptea geroasă, cu cortina ei de întuneric şi ceaţă, în poiana aceasta exuberantă şi bine luminată, Kell se simţi deodată – şi oribil – expus. N-ar fi crezut-o, dar el şi Rhy erau, într-adevăr, prost îmbrăcaţi. Se întrebă dacă Rhy chiar *voise* să provoace un scandal sau să facă o scenă, dorindu-şi ca prezenţa lui să fie o apariţie controversată. Însă servitorii de la uşă fie îl recunoscuseră pe prinţ, fie pe Kell însuşi (şi, în consecinţă, pe Rhy, deoarece se ştia că nimeni altcineva n-ar fi putut să-l târască pe *antari* la o astfel de petrecere), şi îi primiră bucuroşi.

Kell se uită pieziş la toată acea frenezie. Mesele de banchet erau încărcate cu fructe şi brânzeturi şi clondire cu vin de vară rece, iar perechile se învârteau pe o platformă de piatră albastră, făcută în aşa fel încât să semene cu un iaz, în timp ce restul oaspeţilor stăteau tolăniţi pe perne, sub copacii fermecaţi. Clopoţeii de vânt aveau un clinchet plăcut şi oamenii râdeau – râsul puternic, dezinhibat, al aristocraţilor – şi ciocneau cu tovarăşii lor cupe de cristal, iar bogăţia lor, ca şi peisajul, erau etalate din plin.

Probabil întregul spectacol ar fi fost încântător, dacă n-ar fi fost atât de frivol, atât de strident. Lui Kell i se păru chiar nesuferit. Londra Roşie poate că era giuvaierul imperiului arnesian, dar încă mai avea oameni săraci şi suferinzi – cu toate acestea, aici, în Splendoare, *ostra* încă trăia o iluzie, construind utopii cu bani şi magie.

Şi, pe lângă toate acestea, Rhy avusese dreptate: nimeni altcineva nu purta negru, iar Kell se simţi ca o pată pe o faţă de masă curată (se gândi să-şi schimbe haina, înlocuind negrul cu altceva mai vesel, dar nu se putu hotărî să poarte niciuna dintre culorile stridente din coada păunului, ultimul răcnet în materie de modă, iarna asta), dar imediat Rhy îl împinse uşurel înainte. Trecând pe lângă o masă festivă, Rhy luă două pahare înalte cu vin. Kell îşi păstră capul acoperit, urmărind mulţimea din încăpere prin spaţiul dintre marginea beretei şi cea a paharului pe care Rhy i-l vârâse sub nas.

— Crezi că m-au recunoscut deja aşa deghizat, întrebă prinţul, ţinând capul plecat, sau sunt cu toţii prea ocupaţi să se dea ei în spectacol?

Kell fu surprins de intuiţia pe care o simţi în tonul fratelui său.

— Mai aşteaptă puţin, zise el, abia am ajuns.

Însă, în timp ce Rhy îl conduse spre o sofa de sub un copac, el îşi dădu imediat seama că au fost recunoscuţi.

Prinţul se lăsă să se cufunde în perne şi îşi scoase bereta. Buclele lui negre străluceau şi, chiar şi fără nelipsita coroniţă de aur din păr, totul la el – postura, zâmbetul perfect, stăpânirea de sine – îi dădea de gol noblețea regală. Kell ştia că nu putea imita niciuna din aceste trăsături; încercase deja. Rhy îşi aruncă bereta pe masă. Kell şovăi, plimbându-şi degetele pe marginea acesteia, dar o păstră pe cap ca pe un fel de scut împotriva ochilor iscoditori.

Sorbi băutura cu înghiţituri mici şi, prea puţin interesat de restul Splendorii, îşi studie fratele. Încă nu înţelesese de ce fratele său se deghizase doar pe jumătate. Splendoarea era un local frecventat de elită şi cei din elită îl cunoşteau pe prinţ mai bine ca oricine altcineva din oraş. Petreceau luni la rând învăţând limba regală doar ca să-şi poată croi drum, vorbind-o, spre graţiile lui (chiar dacă, după cum ştia Kell, lui Rhy i se părea un obicei neplăcut şi inutil). Dar nu doar îmbrăcămintea îl deranja. Totul la prinţ era la locul lui, şi totuşi...

— Sunt chiar atât de chipeş? întrebă Rhy fără să se uite la el, în timp ce râsetele stridente răsunau prin încăpere.

— Ştii că eşti, răspunse Kell, întorcându-şi privirea spre covorul de iarbă de sub picioarele lor.

Nimeni nu se apropie de canapeaua lor, în afară de o servitoare, o tânără îmbrăcată într-o rochie albă, care întrebă dacă avea nevoie de ceva care să le facă seara şi mai plăcută. Rhy îi răspunse cu zâmbetul lui orbitor şi o trimise să aducă o băutură mai tare şi o floare.

Kell se uită cum prinţul îşi întinde braţele de-a lungul spetezei şi, inspectând încăperea, ochii lui de un aur pal sclipeau. Acesta era maximul de discreţie pentru Rhy şi, în ciuda tuturor eforturilor sale, avea încă o privire teribil de ostentativă.

Servitoarea se întoarse cu o carafă plină cu un lichid rubiniu şi cu o singură floare, albastru-închis; Rhy acceptă băutura şi îi puse floarea după ureche, zâmbindu-i. Kell îşi dădu ochii peste cap. Unele lucruri nu se schimbau niciodată.

Pe când Rhy umplea paharele, Kell surprinse un suflu nou de şoapte şi mai mulţi ochi se întoarseră spre ei. Se simţi, inevitabil,

copleşit când privirea colectivă se mută de la prinţ asupra însoţitorului său. Pielea lui Kell se înfioră sub scrutarea mulţimii, dar, în loc să se ferească, se hotărî să le susţină privirile.

— Ar fi cu mult mai bine, observă Rhy, dacă nu te-ai mai încrunta la toţi.

Kell îi aruncă o privire sfidătoare.

— Se tem de mine.

— Te venerează, făcu Rhy, dând indiferent din mână. Majoritatea acestui oraş crede că eşti un *zeu*.

Kell se înfioră când auzi acel cuvânt. Magicienii *antari* erau rari – atât de rari, încât erau consideraţi de unii divini, aleşi.

— Şi restul crede că sunt un diavol.

Rhy se aplecă spre el.

— Ştiai că, în Vesk, locuitorii cred că tu schimbi anotimpurile, controlezi mareea şi binecuvântezi imperiul?

— Dacă iar vrei să-mi faci un compliment...

— Îţi reamintesc, pur şi simplu, că întotdeauna vei fi unic.

Kell rămase nemişcat, gândindu-se la Holland. Îşi spusese că un nou *antari* avea să se nască sau să fie găsit, dar, până la urmă, nici el nu era sigur de asta. El şi Holland fuseseră două exemplare dintr-o specie pe cale de dispariţie. Dintotdeauna fuseseră rari, dar se apropiaseră rapid de *dispariţie*. Dacă într-adevăr el era ultimul?

Kell se încruntă.

— Aş prefera să fiu normal.

Acum fu rândul lui Rhy să-i arunce o privire sfidătoare.

— Bietul de tine! Mă întreb cum este să fii ridicat pe un piedestal.

— Deosebirea, răspunse Kell, e că pe tine oamenii *te iubesc*.

— La fiecare zece care mă iubesc, începu Rhy, arătând spre mulţimea din încăpere, e unul care ar vrea să mă vadă mort.

Apoi îşi aminti ceva, de Umbre, nişte bărbaţi şi femei care încercaseră să-i ia viaţa lui Rhy cu şase ani în urmă, doar pentru a trimite un mesaj coroanei că pierdeau resurse preţioase pe chestiuni prea puţin importante, ignorând astfel nevoile poporului. Raportându-se acum la acest local, Kell aproape că le dădea dreptate.

— Ce vreau *eu* să spun, continuă Rhy, este că la fiecare zece care te venerează pe tine, e unul care ar vrea să te vadă arzând. Cam asta este

soarta celor ca noi.

Kell își umplu paharul.

— Localul ăsta e oribil, mărturisi el.

— Păi... făcu Rhy, golindu-și paharul dintr-o înghițitură și punându-l *zgomotos* pe masă, putem pleca oricând.

Și iată, în ochii lui Rhy, în sclipirea aceea – Kell înțelese brusc motivul pentru care prințul alesese acele haine. Rhy nu era îmbrăcat pentru Splendoare, pentru că nu asta era adevărata lui destinație.

— Ai ales localul ăsta dinadins.

Un zâmbet galeș.

— Nu știu despre ce vorbești.

— L-ai ales pentru că *știai* că o să mă simt prost aici și că aveam să accept, atunci când aveai de gând să-mi propui, să schimbăm locația.

— Și?

— Și îmi subestimezi mult capacitatea de a îndura anumite lucruri.

— Cum vrei, făcu prințul, ridicându-se cu obișnuita lui grație lenevă. *Eu* o să fac un tur de local.

Kell se încruntă, dar nu se ridică. Îl urmări pe Rhy plecând, încercând să copieze nonșalanța îndelung exersată a prințului, lăsându-se pe spate, cu paharul în mână.

Urmări manevrele făcute de fratele lui printre oameni, zâmbind vesel, strângând mâini și sărutând obraji, din când în când arătând spre hainele lui și râzând autodispreţuitor; în pofida remarcii lui de mai devreme, adevărul era că Rhy se integra în mulțime fără efort. *Așa cum se și cuvenea,* bănui Kell.

Și totuși, Kell nu putea suferi lăcomia cu care *ostra* îl sorbea din priviri pe prinț. Fluturatul din gene al femeilor era plin de prea puțină căldură și de prea multă șiretenie. Privirile evaluatoare ale bărbaților aveau prea puțină bunăvoință și prea multă aviditate. Unul sau doi se uitară și spre Kell, cu aceeași aviditate, dar nimeni nu avea destul curaj să-l abordeze. Bine. Lasă-i să șoptească, lasă-i să se holbeze. Simți o ciudată și neașteptată poftă de se da în spectacol, doar ca să-i vadă cum înlemnesc de groază în fața adevăratei sale puteri.

Kell strânse mai tare paharul în mână și se pregătea să-l ridice, când, deodată, surprinse o conversație de la o masă apropiată.

Nu intenționase să tragă cu urechea, dar acest obicei îi venea

natural. Probabil magia din venele lui îi făcea auzul mai ascuțit sau, probabil, de-a lungul timpului, învățase să-și ascută simțurile. Devine un obicei, când ești atât de des subiect de șușoteală.

— ...m-aș fi putut înscrie, zise un nobil, lăsându-se pe spate într-un munte de perne.

— Ei, haide, îl mustră o femeie de alături, chiar dacă ai avea abilitățile, și nu le ai, te-ai gândit prea târziu. Lista a fost deja stabilită.

— Zău?

Ca aproape tot orașul, vorbeau despre *Essen Tasch* – Jocurile Elementelor – și Kell nu le dădu prea mare atenție, la început, de vreme ce *ostra* era, de regulă, mai interesată de baluri și banchete decât de concurenți. Iar când vorbeau, totuși, despre magicieni, o făceau la modul în care vorbesc oamenii despre niște animale exotice.

— Păi, desigur, chiar dacă lista nu s-a *afișat,* continuă femeia pe un ton intrigant, dar fratele meu are metodele lui.

— Cineva cunoscut? întrebă, distrat și indiferent, un alt bărbat.

— Am auzit că învingătorul, Kisimyr, s-a înscris din nou.

— Și Emery?

Auzind asta, Kell se încordă, strângând paharul până ce i se albiră buricele degetelor. *Cu siguranță e o greșeală,* gândi el, odată cu femeia care întrebă:

— *Alucard* Emery?

— Da. *Eu* am auzit că se întoarce să concureze.

Pulsul lui Kell îi bubuia în urechi, iar vinul din pahar începu să se învârtească.

— E absurd, punctă unul dintre bărbați.

— Dar tu *chiar* te pricepi să afli bârfele! Emery n-a mai pus piciorul pe pământul Londrei de trei ani.

— Se poate, stărui femeia, dar numele lui e în program. Prietenul fratelui meu are o soră, care e curier la *Aven Essen,* iar ea a zis...

O durere subită îi săgetă umărul lui Kell și aproape că scăpă paharul. Ridică imediat capul, încercând să-și dea seama ce se întâmplase, iar mâna i se duse instinctiv spre omoplat. Avu nevoie de un moment să-și dea seama că durerea nu era, de fapt, a lui. Era un ecou.

Rhy.

Unde era Rhy?

Kell sări în picioare, dărâmând tot ce era pe masă, rotindu-şi privirea prin încăpere după pletele de onix ale prinţului, după haina lui albastră. Nu se vedea pe nicăieri. Inima lui Kell bătea cu putere şi făcu un efort să se abţină să nu strige numele lui Rhy peste pajişte. Simţea cum toate privirile se întorceau spre el, dar nu-i păsa. Nu-i păsa nici cât negru sub unghie de niciunul dintre ei. Singura persoană din acest local – din acest *oraş* – de care îi păsa era undeva în apropiere şi era rănită.

Kell miji ochii, cercetând câmpul prea strălucitor al Splendorii. Felinarele-soare de deasupra îl orbeau, dar în capătul celălalt, lumina de după-amiază din sala deschisă pălea în culoarele pădurii mai întunecate. Kell înjură şi se repezi spre câmp, ignorând privirile celorlalţi clienţi.

Durerea săgetă din nou, de data asta în zona lombară, iar Kell scoase pumnalul din teacă, dând buzna în pădurea umbroasă, blestemând copacii, deşi singurele surse de lumină erau scânteierile stelelor de printre crengi. Restul persoanelor din pădure erau cuplurile îmbrăţişate.

Fir-ar să fie, înjură el, făcând cale întoarsă, cu pulsul vuind şi mai puternic.

Se obişnuise să poarte la el un obiect-mărturie de la Rhy, pentru orice eventualitate, şi era gata să se taie şi, cu ajutorul sângelui, să arunce o vrajă prin care să-l găsească, când cicatricea lui zvâcni într-un mod care-i dădu de înţeles că prinţul era aproape. Se răsuci în loc şi auzi o voce înăbuşită din cel mai apropiat pâlc de copaci, voce care ar fi putut fi a lui Rhy; Kell se repezi într-acolo, aşteptându-se la o luptă, dar descoperi cu totul altceva.

Acolo, pe o vale acoperită de muşchi, Rhy, pe jumătate dezbrăcat, stătea aplecat peste fata în alb, care încă mai avea floarea albastră în păr, cu faţa îngropată în umărul ei. Pe spatele lui gol, Kell putu vedea urme de zgârieturi destul de adânci cât să sângereze şi un ecou proaspăt de durere înflori lângă şoldul lui Kell, când ea îşi înfipse unghiile în carnea lui Rhy.

Kell răsuflă zgomotos, de durere şi de uşurare, şi fata îl văzu stând

acolo și tresări. Rhy își înălță capul, cu respirația tăiată, și avu tupeul să zâmbească.

— Ticălosule! șuieră Kell.

— Iubit? întrebă fata.

Rhy se lăsă pe călcâie, apoi se răsuci cu o grație languroasă și se tolăni pe mușchi.

— Frate, o lămuri el.

— Pleacă! îi porunci Kell fetei.

Ea păru descumpănită, dar își strânse rochia în jurul ei și plecă, totuși, în timp ce Rhy se ridică nesigur și se întinse după cămașa lui.

— Am crezut că ai fost atacat!

— Păi...

Rhy își trase tunica peste cap cu grijă.

— Într-un fel, chiar am fost.

Kell găsi haina lui Rhy pe o creangă mai joasă și i-o aruncă în brațe. Apoi îl conduse pe prinț înapoi prin pădure și peste câmp, trecând de ușile de argint, afară, în noapte. O vreme au mers tăcuți, dar cum ieșiră din Splendoare, Kell se răsuci spre fratele lui.

— Ce naiba a fost în capul tău?

— Chiar trebuie să întrebi?

Kell clătină din cap, nevenindu-i să creadă.

— Ești un măgar fără pereche!

Rhy chicoti.

— De unde era să știu că ea avea să fie atât de dură cu mine?

— O să te omor!

— Nu poți, îl contrazise simplu Rhy, desfăcându-și brațele. Poți să fii sigur de asta.

Și, pentru o clipă, cât vorbele mai atârnară în aer, în aburii răsuflării sale, prințul păru sincer supărat. Dar, în clipa următoare, zâmbetul îi reveni.

— Vino! îl îndemnă el, aruncându-și un braț pe după umerii lui Kell. Mă săturasem oricum de Splendoare. Hai să găsim un loc mai plăcut să bem.

Începu să ningă ușor, iar Rhy oftă.

— Presupun că nu mi-ai luat și mie bereta, nu?

III

— Pe toți sfinții! înjură Rhy, *tuturor* londonezilor le e la fel de frig?

— La fel, aprobă Kell, urmărindu-l pe Rhy, care se îndepărta de centrul luminos al cetății, apucând pe niște străduțe înguste. Și chiar mai frig.

Mergând, Kell își imagină că această Londră nu este decât fantoma celorlalte. Aici, ar fi ajuns în dreptul lui Westminster. Acolo, ar fi fost curtea interioară de piatră unde se aflase, cândva, statuia gemenilor Dane.

Puțin mai în față, Rhy se opri, iar când Kell ridică privirea, îl văzu pe prinț ținând deschisă ușa unei taverne. Deasupra, pe lemn, scria IS AVEN STRAS.

Apele Binecuvântate.

Kell înjură printre dinți. Știa destule despre localul ăsta ca să își dea seama că n-ar fi trebuit să fie aici. *Rhy* n-ar fi trebuit să fie aici. Nu era la fel de rău famat ca Trei Cuțite, din mijlocul *shal*-ului, unde se aflau peceți negre, limitatoare la fiecare intersecție, sau Jack și All, unde avuseseră parte de atâtea necazuri la ultima lor escapadă, dar și Apele aveau o reputație de crâșmă de scandal.

— *Tac*, îl mustră Kell în arnesiană, pentru că ăsta nu era genul de local în care să vorbești Înalta Regală.

— Ce? întrebă Rhy, încercând să pară nevinovat, și-i smulse lui Kell bereta de pe cap. Nu e Rachenast. Plus că am și niște treabă aici.

— Ce fel de treabă? se interesă Kell.

Rhy își așeză bereta peste bucle și nu-i răspunse, ci doar îi făcu cu ochiul și intră. Kell n-avea de ales. Fie degera afară, fie îl urma.

Înăuntru, mirosea a mare și a bere. Dacă Splendoarea era o sală deschisă, plină de culori îndrăznețe și lumini vii, Apele părea un cotlon întunecat, cu șeminee în care ardea slab focul și cu mese și separeuri împrăștiate ca niște cadavre prin toată sala. Atmosfera era înțesată de fum, de zarva râsetelor răgușite și de amenințările beților.

Cel puțin, locul ăsta e pe bune, gândi Kell. Nicio prefăcătorie. Nicio iluzie. Îi amintea de Aruncătura de Piatră, de Apusul Soarelui și de Osul Ars. Puncte fixe în lume, locuri pe unde Kell avusese afaceri,

înainte, când afacerile lui erau mai puțin plăcute. Când aducea tot felul de suvenire din locuri îndepărtate, unde numai el putea ajunge.

Rhy își potrivi bereta, trăgând-o tare peste ochii lui albaștri, și se îndreptă spre bar. Făcu semn către o umbră din spatele barmanului, și împinse o hârtie și un singur lish de argint pe tejgheaua de lemn.

— Pentru *Essen Tasch,* zise prințul încet.

— Concurent? întrebă umbra cu o voce groasă.

— Kamerov Loste.

— Să câștige?

Rhy clătină din cap.

— Nu. Doar să ajungă în turul nouă.

Umbra îi aruncă o privire suspicioasă, dar luă pariul, fluturând din degete, și se retrase în colțul barului.

Kell clătină din cap, uluit.

— Ai venit aici să pariezi. Într-un turnir pe care tot *tu* îl conduci.

Ochii lui Rhy sclipiră dintr-odată.

— E adevărat.

— Nu cred că e legal, îl avertiză Kell.

— Tocmai de aceea suntem *aici.*

— Amintește-mi, te rog, de ce n-am putut să ne *începem* seara aici?

— Pentru că, începu Rhy, făcându-i semn barmanului să vină, tu nu prea erai într-o dispoziție bună când te-am scos pe sus din palat – ceea ce nu e deloc neobișnuit – și, din principiu, erai hotărât să disprețuiești prima destinație a nopții. Am venit, pur și simplu, pregătit.

Barmanul se apropie, dar nu-și luă ochii de la paharul pe care-l lustruia. Chiar dacă remarcase părul roșu al lui Kell și ochiul său negru, n-o arătă.

— Două Atacuri Negre, comandă Rhy în arnesiană și avu intuiția să plătească în lini mărunți, în loc de lishi sau rishi de aur, din care aveau numai nobilii.

Barmanul dădu din cap și le servi două pahare cu o licoare vâscoasă și neagră.

Kell ridică paharul – era prea gros să vadă prin el – și apoi luă o înghițitură precaută. Fu gata să verse și vreo câțiva bărbați de la bar

râseră pe înfundate. Era neplăcută la gust, siropoasă, dar tare, și se lipi de gâtlejul lui Kell, urcându-i-se la cap.

— E infectă! icni el. Din ce e?

— Crede-mă, frate, nu vrei să știi.

Rhy se întoarse spre chelner.

— Mai vrem și două beri de iarnă.

— Cine bea așa ceva? tuși Kell.

— Oamenii care vor să se îmbete, îl lămuri Rhy, luând o înghițitură lungă, anevoioasă.

Kell simți că amețește și împinse paharul deoparte.

— Ia-o încet! făcu el, dar prințul părea hotărât să termine dintr-o sorbitură și trânti paharul gol pe tejghea, scuturându-se.

Bărbații de la capătul barului își ciocniră halbele aprobator, iar Rhy făcu o plecăciune nesigură.

— Impresionant! murmură Kell.

În același timp, din spatele lor, cineva zise cu dispreț:

— Dacă mă întrebi pe mine, prințul nu e decât un răhățel răzgâiat.

Kell și Rhy se încordară. Omul stătea gârbovit la o masă cu alți doi, cu spatele la bar.

— Ai grijă ce spui! îl preveni al doilea. Pătezi un nume nobil...

Dar chiar înainte ca Kell să se mai liniștească, toți trei izbucniră în râs.

Rhy își încleștă mâna pe marginea tejghelei, până i se albiră buricele degetelor, iar Kell îl strânse de umăr pe fratele său atât de tare, încât simți ecoul durerii într-al lui. Ultimul lucru de care aveau nevoie acum era ca prințul moștenitor să fie implicat într-un scandal la Apele Binecuvântate.

— Ce ziceai, îi șopti el lui Rhy la ureche, despre cei care vor să ne vadă arzând?

— Se spune că n-are niciun strop de magie în el, continuă primul, evident beat.

Niciun om treaz nu putea spune astfel de lucruri atât de tare.

— Numai imaginează-ți... murmură al doilea.

— E nedrept! interveni și al treilea. Fiin'că știi că, dacă n-ar fi cocoțat acolo, în palatul ăla frumos, ar cerși ca un câine.

Revoltător era faptul că omul avea, probabil, dreptate. Lumea asta

era *guvernată* de magie, dar puterea nu era distribuită în mod egal; curgea din belșug în sângele cuiva și mai puțin în al altora. Cu toate acestea, dacă magia îi era refuzată unei persoane, oamenii luau asta de bună. Cel slab era evitat, lăsat să se descurce singur. Uneori plecau pe mare – unde puterea elementelor conta mai puțin decât a mușchilor –, dar adesea rămâneau pe loc, furau și sfârșeau cu mai puțin decât începuseră. Era un aspect obișnuit de care Rhy fusese scutit încă de la naștere.

— Ce drept are el să se urce pe tronul ăla? bodogăni al doilea.

— Niciunul, tocmai asta e...

Kell se săturase. Era gata să se întoarcă spre masa celor trei, când Rhy întinse o mână. Era un gest relaxat, nepăsător.

— Nu-ți bate capul, făcu el, luând berile și îndreptându-se în partea opusă a tavernei.

Unul dintre cei trei se lăsase pe spate cu scaunul, cu două dintre picioarele de lemn ridicate de pe podea, iar Kell îl îmbrânci când trecu. Nu se uită înapoi, dar se bucură când îl auzi că se prăbușește.

— Câine rău, șopti Rhy, dar Kell simți plăcerea din vocea lui.

Prințul se strecură printre mese spre un separeu de lângă cel mai îndepărtat perete, iar Kell se pregătea să-l urmeze când ceva îi atrase atenția. Sau, mai exact, *cineva*. Ieșea în evidență nu doar pentru că era singura femeie de acolo, ci și pentru că o cunoștea. Se întâlniseră numai de două ori, dar el o recunoscu imediat, după zâmbetul de pisică și părul negru, înfășurat la spate și împletit cu un fir de aur. Era destul de îndrăzneț din partea ei să poarte un metal atât de prețios într-un local de bătăuși și hoți.

Dar Kisimyr Vasrin era mai curajoasă decât mulți alții.

Era, de asemenea, campioana actuală a *Essen Tasch* și motivul principal pentru care turnirul se ținea la Londra. Jocurile aveau să înceapă abia peste două săptămâni, dar ea era deja aici, întreținându-se cu admiratorii săi într-un colț din Apele Binecuvântate, înconjurată de obișnuita ei suită chipeșă. Luptătoarea își petrecea majoritatea anului călătorind prin imperiu, făcând demonstrații și instruind tinerii magicieni, dacă buzunarele lor erau îndeajuns de generoase. Prima oară câștigase un loc pe mult-râvnita listă la numai șaisprezece ani și, după alți doisprezece ani și patru turniruri, urcase

treptele până la poziția de învingătoare.

La numai douăzeci și opt de ani, ar fi putut chiar să repete performanța.

Kisimyr duse leneș mâna la un cercel cu piatră scumpă, unul din cei trei din fiecare ureche, zâmbind cu viclenie. Și apoi ridică privirea, trecând peste mesele din sală, și se opri asupra lui Kell. Ochii ei erau în zeci de culori și unii susțineau că putea vedea în sufletul persoanei care se afla în fața sa. Deși Kell se îndoia că irisurile ei unice o înzestrau cu vreo putere extraordinară (dar, pe de altă parte, ce drept avea el să judece, când ochiul său negru era o dovadă evidentă de magie?), privirea îi era, totuși, tulburătoare.

Își ridică bărbia și lăsă lumina din tavernă să se reflecte în luciul negru al ochiului său drept. Kisimyr nici nu păru surprinsă. Doar toastă în direcția lui, o mișcare aproape imperceptibilă, ridicându-și paharul cu licoarea neagră ca smoala.

— Te așezi odată, întrebă Rhy, sau rămâi așa să mă păzești?

Kell își luă privirea de la fată și se întoarse spre fratele lui. Rhy era întins pe bancă, cu picioarele sus, jucându-se cu marginea beretei lui Kell și bombănind despre cât de mult i-ar fi plăcut s-o aibă și el pe-a lui. Kell îi dădu prințului cizmele jos, ca să se poată așeza.

Voia să-l descoasă despre lista turnirului, despre Alucard Emery – dar chiar și nerostit, numele îi lăsa un gust amar. Luă o înghițitură lungă de bere, dar nu-l ajută cu nimic.

— Ar trebui să mergem într-o călătorie, începu Rhy, ridicându-se în capul oaselor. După ce se încheie turnirul.

Kell râse.

— Vorbesc serios, stărui prințul, împleticindu-i-se limba.

Știa că Rhy vorbea serios, dar știa, de asemenea, că n-avea să se întâmple niciodată. Rangul său nu-l lăsa pe Kell să călătorească în afara hotarelor Londrei, nici măcar atunci când se aventura în lumi diferite. Pretindeau că era pentru siguranța lui – și poate că era –, dar și el, și Rhy știau că ăsta nu era singurul motiv.

— O să stau de vorbă cu tata... zise Rhy, întrerupându-se, de parcă subiectul deja i se ștergea din minte.

Apoi se ridică din nou, ieșind din separeu.

— Unde te duci? întrebă Kell.

— Să mai iau un rând.

Kell se uită pe masă la paharul gol al lui Rhy și apoi la al lui, încă pe jumătate plin.

— Cred că am băut destul, îl atenționă Kell.

Prințul se răsuci spre el, sprijinindu-se de perete.

— Deci acum decizi tu pentru amândoi? se răsti el, sticlindu-i ochii. Mai întâi corpul, acum voința?

Înțepătura își atinse ținta și Kell se simți dintr-odată teribil de plictisit.

— Bine, mârâi el. Otravă pentru amândoi.

Se frecă la ochi și-l urmări cu privirea pe fratele său. Lui Rhy întotdeauna i-a plăcut să bea, dar niciodată nu a fost atât de beat încât să nu mai fie în stare de nimic. Atât de beat încât să nu mai judece. Desigur, și Kell avea propriii demoni, pe care însă știa că nu-i poate îneca. Nu așa. Habar n-avea de ce îl tot lăsa pe Rhy să încerce.

Kell se căută în buzunarele hainei și găsi o tabacheră de alamă cu trei țigări subțiri.

Nu fusese niciodată mare fumător – cum, de altfel, nu fusese niciun mare băutor – și totuși, dorind să preia măcar într-o anumită măsură controlul asupra a ceea ce ajungea în corpul său, pocni din degete și aprinse o țigară cu flăcăruia care pâlpâia deasupra degetului mare.

Kell trase adânc în piept – nu era tutun, ca în Londra Cenușie, sau cărbunele ăla oribil care se fuma în Albă, ci o frunză plăcut aromată care îi limpezea capul și-l calma. Kell suflă fumul, împăienjenindu-se privirea din cauza norișorului scos.

Auzi pași și înălță capul, așteptându-se să-l vadă pe Rhy, dar în fața sa se afla o tânără. Purta semnele suitei lui Kisimyr, de la părul negru, răsucit, împletit cu fire de aur, până la pandantivul ochi-de-pisică de la gâtul ei.

— *Avan!* îl salută ea cu o voce plăcută.

— *Avan!* răspunse Kell.

Femeia înaintă, rochia ei atingând marginile separeului.

— Conița Vasrin vă trimite salutări și dorește să vă transmit un mesaj.

— Și care e mesajul? întrebă el, trăgând un alt fum.

Ea zâmbi și apoi, înainte ca el să poată face ceva – înainte și să poată sufla fumul –, întinse mâna, și-o lipi de obrazul lui Kell și îl sărută. Lui Kell i se tăie respirația, căldura îi invadă corpul și, când fata se retrase – nu prea mult, doar cât să-i întâlnească privirea –, suflă fumul de țigară. Aproape că-l pufni râsul. Buzele ei se arcuiră într-un zâmbet de felină, iar ochii ei îi cercetau pe ai lui, nu cu frică sau surprindere, ci mai degrabă cu entuziasm. Cu admirație. Și Kell știa că aceasta era partea în care el ar fi trebuit să se simtă ca un impostor... dar nu reuși.

Se uită dincolo de ea, spre prinț, care încă mai era la bar.

— Asta a fost tot? întrebă Kell.

Se strâmbă puțin.

— Instrucțiunile ei au fost vagi, *mas aven vares.*

Binecuvântatul meu prinț.

— Nu, o contrazise el, încruntându-se. Nu sunt prinț.

— Dar ce, atunci?

El înghiți în sec.

— Doar Kell.

Ea roși. Era prea intim – normele sociale impuneau ca, chiar dacă el se lepăda de titlul său regal, să i se adreseze cu *Jupâne* Kell. Însă el nu voia să fie nici asta. Voia să fie doar el însuși.

— Kell, repetă ea, probând cuvântul pe buze.

— Și tu te numești? întrebă el.

— Asana, șopti ea, numele scăpându-i ca un sunet de plăcere.

Îl conduse înapoi, pe canapea, gestul fiind deopotrivă îndrăzneț și sfios. Iar apoi gura ei se lipi iar de a lui. Hainele ei erau strânse în talie după moda vremurilor, iar el își împleti degetele în șireturile corsetului de pe spatele ei.

— Kell, îi șopti cineva la ureche.

Numai că nu era Asana, ci Delilah Bard. Mai făcea asta, se furișa în gândurile lui și îi fura concentrarea, ca o hoață. Ceea ce chiar era. Mai exact, asta *fusese*, înainte ca el s-o scoată din lumea ei și s-o aducă într-a lui. Numai sfinții știau ce – sau pe unde – era ea în zilele astea, dar în mintea lui ea avea să fie întotdeauna hoața care-l jefuia în cele mai nepotrivite momente. *Ieși*, gândi el, strângând mai tare rochia fetei. Asana îl sărută din nou, dar el fusese purtat în altă parte, afară,

pe o potecă dintr-o noapte rece de octombrie, și o altă pereche de buze le apăsau pe ale lui, numai pentru o clipă, și apoi dispăreau, ca năluca unui sărut.

„Asta pentru ce-a fost?"

Un zâmbet subțire ca tăișul unui cuțit. „Pentru noroc."

Gemu nemulțumit și o trase pe Asana spre el, sărutând-o mai tare, disperat, încercând să înăbușe prezența Lilei.

Apoi simți buzele Asanei pe gâtul lui.

— *Mas vares,* șopti ea, pe pielea lui.

— Nu sunt... începu el, dar din nou gura ei se lipi de a lui, furându-i protestul odată cu aerul.

Mâna lui dispăruse undeva în coama ei. O coborî spre ceafă. Mâna ei era lipită de pieptul lui și apoi degetele ei se lăsară în jos peste abdomenul lui și...

Durere.

Îi ricoșă în falcă, brusc, cu putere.

— Ce e? întrebă Asana. Ce s-a întâmplat?

Kell scrâșni din dinți.

— Nimic.

O *să-mi ucid fratele.*

Își întoarse gândurile de la Rhy la Asana, dar chiar când gura lui i-o găsea din nou pe a ei, durerea lovi iar, tăindu-i coapsa.

Pentru o clipă, nesigur, Kell se întrebă dacă Rhy nu cumva își găsise o altă cucerire de care să se bucure. Dar apoi durerea îl lovi a treia oară, de data asta în coaste, destul de tare cât să-i taie respirația și varianta aceasta căzu.

— *Sanct!* înjură el, smulgându-se din îmbrățișarea Asanei, și ieși din separeu, îngăimând niște scuze.

Încăperea se clătina, fiindcă se ridicase prea repede, și fu silit să se sprijine de pereți, cercetând taverna, întrebându-se în ce fel de belea mai intrase Rhy de data asta.

Și apoi văzu masa de lângă bar, unde stătuseră cei trei bărbați pe care îi auziseră vorbind. Nu mai erau la masă. Erau două uși la Apele Binecuvântate: cea din față și cea din spate. O alese pe cea din urmă și ghici, astfel că se năpusti în noapte cu o viteză care, la drept vorbind, îl surprinse și pe el, ținând cont de cât băuse. Însă durerea și

frigul îl dezmeticiră și când se opri, alunecând pe zăpada pufoasă din gang, putu simți cum magia îi gonea deja fierbinte prin vene, gata de luptă.

Primul lucru pe care îl văzu Kell fu sângele.

Pumnalul prințului pe pavaj.

Cei trei bărbați îl încolțiseră pe Rhy la capătul gangului. Unul dintre ei avea antebrațul sfâșiat. Altul, o rană pe obraz. Rhy trebuie să fi dat câteva lovituri înainte să-și fi pierdut arma, dar acum era chircit, cu o mână ținându-se de coaste și cu sângele curgându-i din nas. Cu siguranță, oamenii nu știau pe cine atacaseră. Una era să vorbești de rău un membru al familiei regale, dar să-l și atingi...

— Te învăț eu minte dacă-mi mai dai la față! mârâi unul.

— Lasă, că-ți stă mai bine! mârâi Rhy printre dinții strânși.

Kell rămase perplex. Rhy îi aţâţa.

— ...o cauți cu lumânarea.

— Ai găsit-o.

— Eu n-aș... fi atât de sigur...

Prințul tuși. Își ridică privirea peste atacatori, spre Kell. Zâmbi puțin și zise, printre dinții însângerați.

— Hei, salutare!

De parcă tocmai se întâlneau din întâmplare. De parcă n-ar fi încasat-o urât în spatele tavernei Apele Binecuvântate. Și de parcă, în momentul ăsta, Kell n-ar fi avut chef să-i lase pe oameni să-l aranjeze pe Rhy, pentru că fusese atât de prost și de pornit să se îmbete încât să stârnească bătaia asta (căci nu se îndoia că prințul o începuse). Iar impulsul ăsta era amplificat de faptul că, deși bătăușii n-o știau, nu l-ar fi putut, de fapt, *ucide*. Asta era șmecheria cu vraja întipărită în pielea lor. *Nimic* nu-l putea ucide pe Rhy. Pentru că nu viața lui *Rhy* era ceea ce îl mai ținea în picioare. Ci a lui *Kell*. Și, câtă vreme Kell trăia, și prințul trăia.

Totuși îl puteau răni și Kell nu era îndeajuns de furios încât să permită să se întâmple așa ceva.

— Salutare, frate! făcu el, încrucișându-și brațele.

Doi dintre atacatori se întoarseră spre Kell.

— *Kers la?* îl batjocori unul. Un câine de companie care a venit să ne muște de glezne?

— Nu arată ca și când ar mușca prea rău, făcu altul.

Cel de-al treilea nici nu se sinchisi să se întoarcă. Rhy îl insultă – Kell nu auzi cuvintele – și acum își îndoi piciorul ca să-i dea un șut lui Rhy. Nu-l mai atinse. Kell strânse din dinți și gheata omului se opri în aer, oasele din piciorul lui încremenind.

— Ce...

Kell îl smulse, cu mintea, și omul zbură cât colo, într-o parte, izbindu-se de cel mai apropiat zid. Se prăbuși, gemând, iar ceilalți doi îl priviră deopotrivă surprinși și îngroziți.

— Nu poți să... bombăni unul, deși faptul că *putea* era mai puțin șocant decât faptul că *într-adevăr* o făcuse.

Magia care acționa asupra oaselor era rară și periculoasă, interzisă pentru că încălca legea fundamentală, aceea că nimeni nu se va folosi de magie, mintal sau fizic, ca să controleze o altă persoană. Cei care prezentau o afinitate în această direcție erau puternic încurajați s-o *înlăture*. Celui care era prins făcând asta i se dădea un întreg set de limitatoare.

Un magician obișnuit n-ar fi riscat niciodată o astfel de pedeapsă.

Dar Kell nu era un magician obișnuit.

Își ridică bărbia, ca oamenii să-i poată vedea ochii, și simți o sumbră satisfacție când acestora le pieri culoarea din obraji. Apoi se auziră alți pași și Kell se întoarse să vadă că mai mulți indivizi dădeau fuga pe acea străduță. Beți, mânioși și înarmați. Ceva se aprinse în el.

Inima îi bătea rapid și magia vuia prin venele lui. Simți ceva pe față și îi trebui un moment până să-și dea seama că *zâmbea*.

Își scoase pumnalul din teaca ascunsă pe braț și dintr-o singură mișcare grăbită își crestă palma. Sângele picură în stradă, cu stropi mari.

— *As Isera,* zise el, iar cuvintele prinseră formă în sângele lui și în aer în același timp.

Toată strada a vibrat.

Atunci pământul *îngheță*.

Începu de la picăturile lui de sânge și se răspândi rapid, ca o chiciură peste pietre și sub tălpile tuturor, până când, câteva clipe mai târziu, toată lumea din gang stătea pe un strat de gheață. Unul dintre oameni făcu un pas și alunecă, dădu din brațe ca să se

reechilibreze, dar căzu. Un altul, care probabil avea ghete mai bune, făcu un pas sigur în față. Însă Kell se mișca deja. Se lăsă pe vine, își lipi palma însângerată de pietrele străzii și ordonă:

— *As steno.*

Rupe.

Un trosnet sfâșie noaptea, liniștea spărgându-se odată cu oglinda de gheață lucioasă. Crăpăturile porniră de la mâna lui Kell, fisurând solul în toate direcțiile, iar când se ridică, cioburile se ridicară odată cu el. Toate fragmentele care nu erau prinse sub ghete sau corpuri se înălțară în aer și rămaseră acolo, cu vârfuri ca de pumnal îndreptate în afara lui Kell, ca niște raze de lumină malefice.

Deodată, toți cei din gang încremeniră, nu pentru că el avea controlul asupra oaselor din corpurile lor, ci pentru că le era frică. După cum era și normal. Acum el nu se mai simțea amețit. Nu mai simțea frigul.

— Ei, acuma, începu unul, ridicând mâinile, nu trebuie să faci asta!

— Nu e drept, mârâi un altul, mai încet, cu un cuțit de gheață la gât.

— Drept? întrebă Kell, surprins de încăpățânarea din vocea lui. Dar trei contra unu e drept?

— El a început!

— Dar opt contra doi e drept? continuă Kell. Mi se pare că șansele sunt în favoarea *voastră.*

Gheața începu să înainteze ușurel prin aer. Kell auzi șuierături de panică.

— Noi doar ne apăram.

— Nu am știut.

Lângă zidul din fund, Rhy se îndreptă de spate.

— Haide, Kell...

— Tacă-ți fleanca, Rhy! îl preveni Kell. Ai provocat destule necazuri.

Cioburile zimțate de gheață se roteau în aer, apoi plutiră, cu o precizie lentă, până când fiecare om fu țința a vreo două sau trei, care se pregăteau să îi lovească în gât, în inimă și-n măruntaie. Cioburile și oamenii din fața lor așteptau, cu ochii holbați și ținându-și răsuflarea, întrebându-se ce aveau să facă.

Ce avea *Kell* să facă.

Trebuia doar să-şi scuture mâna, de atât ar fi fost nevoie, ca toţi cei din gang să fie distruşi pe loc.

Stop! făcu o voce, aproape prea slabă să fie auzită.

Stop!

Şi apoi deodată, mult mai tare, şi cu glasul lui Rhy, cuvintele ţâşnindu-i din gâtlej:

— KELL, STOP!

Şi noaptea reveni brusc în atenţie, iar el îşi dădu seama că stătea acolo, ţinând opt vieţi în mâna lui, şi că aproape le curmase. Nu ca să-i pedepsească pentru că-l atacaseră pe Rhy (prinţul probabil îi provocase) şi nu pentru că erau oameni răi (deşi vreo câţiva se poate să fi fost). Ci doar pentru că *putea*, pentru că era bine să controleze totul, să fie cel mai puternic, să ştie că, la o adică, el va fi cel care va rămâne în picioare.

Kell răsuflă adânc şi lăsă mâna jos, iar cioburile căzură pe pietrele pavajului, unde se sfărâmară. Oamenii tresăriră şi înjurară, retrăgându-se împleticit ca la un semnal, în clipa în care vraja se rupse.

Unul se lăsă pe pământ, tremurând.

Un altul părea gata să vomite.

— Plecaţi de aici! le-a ordonat Kell liniştit.

Iar oamenii ascultară. El îi privi cum se împrăştie alergând.

Deja îl considerau un monstru, iar acum el le întărise temerile, ceea ce avea să înrăutăţească şi mai mult lucrurile. Dar nu conta; nimic din ceea ce făcea nu părea să le îndrepte.

Paşii lui scrâşniră pe gheaţa spartă, când se îndreptă, fără niciun chef, spre Rhy, care stătea rezemat de zid. Părea ameţit, dar Kell socoti că asta i se trăgea nu de la bătaie, ci mai degrabă de la băutură. Sângele nu-i mai curgea din nas şi din buză, iar faţa îi era de altminteri nevătămată; când Kell îşi verifică durerea din propriul corp, căutând ecouri dinspre Rhy, simţi că-l dor numai vreo două coaste.

Kell întinse mâna şi-l ajută pe Rhy să se ridice. Prinţul făcu un pas înainte şi se clătină, dar Kell îl prinse şi-l ajută să se ţină pe picioare.

— Poftim, iar începi, murmură Rhy, punându-şi capul pe umărul

lui Kell. Nu mă lași niciodată să cad.

— Ca să mă tragi jos după tine? îl mustră Kell, trecându-i brațul prințului pe după umerii lui. Haide, frate! Cred că am avut parte de destulă distracție pentru o singură noapte.

— Îmi pare rău! șopti Rhy.

— Știu.

Dar adevărul era că nu putea să uite cum se simțise în timpul luptei, acea mică parte sfidătoare din el care, fără îndoială, îi *plăcuse*. Nu putea să uite zâmbetul care fusese al lui și, totuși, al cuiva cu totul diferit.

Kell se înfioră și-l sprijini pe fratele lui până acasă.

IV

Gardienii îi așteptau în hol.

Kell îl cărase pe prinț tot drumul înapoi la palat și în sus, pe scările de la Bazin, până să dea nas în nas cu paznicii: doi dintre ei ai lui Rhy, ceilalți doi ai lui, și toți patru arătând supărați.

— Vis, Tolners! îi strigă Kell, ca și cum nimic nu s-a întâmplat. Vreți să-mi dați o mână de ajutor?

A spus asta de parcă ar fi cărat un sac de grâu și nu pe prințul moștenitor al Arnesului.

Gardienii lui Rhy erau palizi de mânie și îngrijorare, dar niciunul nu făcu vreun pas.

— Staff, Hastra? Își chemă el propriii oameni.

Fu întâmpinat cu o tăcere de piatră.

— Bine, dați-vă la o parte, o să-l duc eu însumi!

Trecu printre gardieni.

— Ăla e sângele prințului? întrebă Vis, arătând spre mâneca lui Kell, pe care o folosise să-i șteargă fața lui Rhy.

— Nu, minți el. E al meu.

Oamenii lui Rhy se liniștiră atunci considerabil, ceea ce îl derută pe Kell. Vis era tipul nervos, permanent în alertă, iar Tolners era complet lipsit de umor, încăpățânat ca un ofițer. Amândoi îl slujiseră pe Regele Maxim însuși, înainte de a fi desemnați ca gărzi ale lui Rhy, și atunci când prințul era sfidat nu reacționau la fel de rău ca

gardienii lui de dinainte. Cât despre gardienii lui Kell, Hastra era tânăr și înflăcărat, dar Staff abia dacă scotea vreun cuvânt, fie că i-l adresa lui Kell, fie în prezența lui. În prima lună, Kell nu fusese sigur dacă Staff îl ura sau se temea de el sau ambele. Apoi Rhy îi spusese adevărul – că sora lui Staff murise în Noaptea Neagră – și atunci Kell dedusese că probabil erau ambele.

— E un gardian bun, îl lămuri Rhy, când Kell îl întrebă de ce îi desemnau un astfel de om. Și adăugă sumbru: A fost alegerea tatei.

Acum, când grupul ajunse la holul regal pe care îl împărțeau frații, Tolners scoase un bilet și îl ținu ridicat pentru Kell, să-l citească.

— Nu e amuzant.

Aparent, Rhy avusese amabilitatea să lase un bilet pe ușa lui, în caz că și-ar fi făcut griji cineva din palat.

Nu am fost răpit.
Am ieșit să beau ceva cu Kell.
Stați pe loc.

Camera lui Rhy era la capătul holului, marcată de două uși bogat ornamentate. Kell le deschise cu piciorul.

— Cât zgomot! bombăni Rhy.

— Jupâne Kell, îl avertiză Vis, intrând după el. Trebuie să insist să încetați cu aceste...

— Nu eu l-am silit să iasă în oraș.

— Dar i-ați *permis*...

— Sunt fratele, nu *gardianul* lui! spuse tăios Kell.

Știa că fusese crescut ca să fie în aceeași măsură apărătorul și tovarășul lui Rhy, dar se dovedise a fi o sarcină destul de complicată și, de altfel, nu făcuse destul?

Tolners se încruntă.

— Regele și regina...

— Plecați! le ordonă Rhy, trezindu-se, la rândul său. Îmi dați dureri de cap.

— Alteță... începu Vis, întinzând mâna spre brațul lui Rhy.

— *Afară!* se răsti prințul mânios.

Gardienii se retraseră intimidați un pas, apoi se uitară, indecișii, la

Kell.

— L-aţi auzit pe prinţ, mormăi el. Ieşiţi afară!

Privirea lui se întoarse şi spre oamenii lui.

— Toţi!

Când uşile se închiseră în urma lui, Kell îl conduse, mai mult târâş, pe Rhy în patul lui.

— Cred că au început să mă placă, murmură el.

Rhy se rostogoli ameţit pe spate, acoperindu-şi ochii cu un braţ.

— Îmi pare rău... rău... zise el încet.

Kell se cutremură amintindu-şi noaptea aceea cumplită, cu prinţul sângerând de moarte, în timp ce el şi Lila încercau să-l care la loc sigur, şi şoptitele sale *Îmi pare rău* stingându-se, înfiorător, în tăcere şi nemişcare şi...

— ...numai vina mea... se auzi iar vocea lui Rhy.

— Şşt! făcu Kell, trântindu-se într-un fotoliu de lângă pat.

— Voiam numai... ca înainte.

— Ştiu, zise Kell, frecându-se la ochi. Ştiu.

Stătu acolo până când Rhy se linişti, cufundat în somn, în siguranţă, apoi se ridică din nou. Camera se clătină uşor, iar Kell se sprijini puţin de piciorul sculptat al baldachinului, ca să-şi revină, înainte să pornească spre camerele sale. Nu pe hol, printre gardieni, ci pe culoarul secret ce le unea apartamentele. Felinarele se aprinseră când Kell intră, magia producându-se uşor, fără efort, dar lumina nu făcea ca încăperea să i se pară mai familiară. Spaţiul acela întotdeauna îi fusese ciudat de străin. Rigid, ca un costum nepotrivit.

Era o cameră pentru un membru al familiei regale. Plafonul era acoperit cu vălătuci de pânze în culorile nopţii şi un birou elegant era lipit de un perete. O sofa şi nişte fotolii înconjurau o măsuţă cu un serviciu de ceai din argint şi o pereche de uşi de sticlă dădeau într-un balcon, pe care se aşternuse acum un strat subţire de zăpadă. Kell îşi scoase haina şi o întoarse pe dos de vreo câteva ori, regăsind faţa roşie regală, apoi o aşeză pe un scăunel.

Lui Kell îi lipsea odăiţa din capul scărilor de la Câmpurile Rubinii, cu pereţii ei groşi şi patul tare, cu forfota ei constantă, dar odaia, taverna şi femeia care o deţinea fuseseră prefăcute în scrum de Holland, cu luni în urmă, iar Kell nu se putuse hotărî să-şi caute alta.

Fusese odaia lui secretă, iar Kell promisese coroanei – și lui Rhy – că avea să înceteze cu secretele.

Îi lipseau odaia și intimitatea ei, însă mai exista și un alt sentiment în legătură cu asta. Presupunea că o meritase. Alții pierduseră mult mai mult din cauza lui.

Prin urmare, Kell rămase în camerele regale.

Patul îl aștepta pe o platformă înălțată, cu o saltea confortabilă și o mulțime de perne, dar Kell se așeză, în schimb, în fotoliul său preferat. Un obiect jerpelit, adus dintr-una dintre camerele de lucru ale palatului, era așezat cu fața spre ușile balconului, de unde Kell putea să vadă lumina roșie, caldă, a lui Isle. Pocni din degete și felinarele își micșorară flăcările, apoi se stinseră.

Stând acolo, doar la lumina fluviului, mintea lui obosită alunecă, așa cum o făcea invariabil, înapoi la Delilah Bard. Când Kell se gândea la ea, nu era o singură fată, ci trei: hoața numai piele și os care-l jefuise pe o străduță, tovarășul de luptă, plin de sânge, și fata imposibilă, care plecase fără să se uite o dată înapoi.

Unde ești tu, Lila? se întrebă el. *Și în ce fel de bucluc te-ai mai băgat?*

Kell scoase un batic din buzunarul de la spate: un mic pătrat de pânză neagră, pe care i-l dăduse prima oară o fată îmbrăcată băiețește pe o alee întunecată, o prestidigitație ca să-l poată jefui. El îl folosise apoi ca s-o găsească, nu o dată, și se întrebă dacă ar mai putea s-o facă din nou sau dacă acum îi aparținea mai mult lui decât ei. Se întrebă unde l-ar fi dus, dacă vraja de căutare ar mai fi ținut.

Era ferm convins că ea încă mai era în viață – trebuia să fie – și o invidia, invidia faptul că această fată din Londra Cenușie era afară, pe undeva, vizitând colțuri ale lumii pe care Kell – un locuitor al Londrei Roșii, un *antari* – nu le văzuse niciodată.

Puse baticul deoparte, închise ochii și aștepta să-l fure somnul.

Când adormi, o visă pe ea. O visă stând pe balconul lui, chemându-l să iasă și să se joace. Visă mâna ei împletită într-a lui, uniți printr-un puls de putere. Visă că alergau împreună pe străzi străine, nu pe cele din Londra pe care le străbătuseră în realitate, ci unele întortocheate, de prin locuri prin care el nu mai fusese niciodată și pe care probabil n-avea să le vadă vreodată. Dar ea era

acolo, alături de el, trăgându-l spre libertate.

V

Londra Albă

Ojka fusese întotdeauna grațioasă.

Grațioasă când dansa. Grațioasă când ucidea.

Lumina soarelui se răspândea pe pardoseala de piatră pe care ea se învârtea, săbiile ei șuierând prin aer în timp ce se înălțau și coborau, legate de mâinile ei și una de cealaltă printr-o singură bucată de funie neagră.

Părul ei, odinioară șters, acum roșu-aprins, o culoare puternică, vie ca sângele, în comparație cu fața ei ca de porțelan. Îi mângâia umerii în timp ce se răsucea și se apleca, o linie strălucitoare în mijlocul unui cerc mortal. Ojka dansa, iar metalul ținea pasul cu ea, un partener perfect pentru mișcările ei fluide, și, în tot acest timp, ea își ținea ochii închiși. Știa dansul pe de rost, un dans pe care îl învățase pe când era doar un copil, pe străzile din Kosik, partea cea mai rău famată din Londra. Un dans pe care și-l însușise. În orașul ăsta nu rămâneai în viață doar cu noroc. Nu și dacă aveai vreun semn de putere. Gunoierii ți l-ar fi adulmecat și ți-ar fi tăiat gâtul ca să-ți fure din sânge orice rămășiță. Nu le păsa că erai copil. Asta nu te făcea decât mai ușor de prins și de ucis.

Dar nu și pe Ojka. Ea își croise drum prin Kosik. Crescuse și rămăsese în viață într-un oraș care reușea să ucidă pe toată lumea. Orice.

Însă, asta fusese în altă viață. Asta fusese înainte. Acum era după.

În timp ce se mișca, venele Ojkăi desenau linii elegante, negre pe piele. Putea simți cum magia zvâcnește în ea, un al doilea puls împletindu-se cu al ei. La început, arsese atât de tare, încât se temuse că o va mistui, așa cum îi mistuise pe ceilalți. Însă după aceea îi dăduse drumul. Corpul ei încetase să se mai lupte, la fel și puterea. O îmbrățișase și, odată ce făcuse asta, și puterea o îmbrățișase pe ea, și acum dansau împreună, ardeau împreună, contopite ca oțelul încălzit.

Săbiile șuierau pe lângă ea, de parcă erau niște prelungiri ale propriilor mâini. Dansul era aproape gata.

Și atunci simți chemarea, ca o răbufnire de căldură care îi inundă creierul.

Se opri – nu brusc, firește, ci încet – încolăcind funia neagră în jurul mâinilor ei până când săbiile i se lipiră de palme. Abia atunci își deschise ochii.

Unul era galben.

Celălalt era negru.

Dovadă că ea fusese aleasă.

Nu fusese cea dintâi, dar asta nu era o problemă. Nu contase. Contase doar că ceilalți fuseseră prea slabi. Primul nu rezistase decât vreo câteva zile. Al doilea abia reușise să încheie săptămâna. Dar Ojka era diferită. Ojka era puternică. Ea supraviețuise. Și *urma* să supraviețuiască, atâta timp cât avea să fie demnă de putere.

Aceasta fusese promisiunea regelui când o alesese pe ea.

Ojka înfășură funia în jurul săbiilor și vârî arma în teaca de la brâu.

Sudoarea picura din vârful părului ei stacojiu; și-l stoarse, apoi își îmbrăcă jacheta și își prinse pelerina. Degetele ei atinseră cicatricea întinsă de la gâtul ei în sus, peste maxilar și pe obraz, încheindu-se imediat sub pecetea regelui.

Când magia îi adusese putere în mușchi, căldură în sânge și dăduse culoare trăsăturilor ei, se temuse că avea să-i șteargă cicatricea. Se simțise ușurată când văzuse că nu se întâmplase așa ceva. Își câștigase cicatricea asta, la fel ca pe toate celelalte pe care le mai avea.

Chemarea fulgeră din nou și ea ieși afară. Era o zi rece, dar nu extrem de geroasă, iar sus, dincolo de nori, cerul era tărcat cu albastru. *Albastru.* Nu albul-cenușiu înghețat cu care crescuse ea, ci albastrul adevărat. Ca și cum cerul însuși se dezghețase. Apa fluviului Sijlt se dezgheța și ea din ce în ce mai mult în fiecare zi, gheața făcând loc apei verzi-cenușii.

Oriunde se uita, lumea se trezea.

Reînvia.

Și sângele Ojkăi se învioră la vederea priveliștii. Fusese odată într-o prăvălie și văzuse un scrin acoperit de praf. Își amintea cum își trecuse mâna peste el, înlăturând stratul de cenușiu și scoțând la

iveală lemnul negru de dedesubt. La fel se întâmpla și cu lumea, gândi ea. Regele venise și își plimbase mâinile peste oraș, ștergând praful.

Avea să treacă un timp, spunea el, dar era bine. Schimbarea era pe cale să se înfăptuiască.

Un singur drum despărțea locuința ei și zidurile castelului și, în timp ce traversa strada, își îndreptă privirea spre fluviu și spre cealaltă jumătate a orașului de pe malul opus. Din inima mahalalei Kosik spre treptele castelului. Făcuse cale lungă.

Porțile stăteau deschise, zidurile de piatră de o parte și de alta erau acoperite de noi viițe cățărătoare, iar ea întinse mâna și atinse un mugure mic și purpuriu când păși în incintă.

În locul unde se întindea odinioară Krös Mejkt, un cimitir plin cu cadavre de piatră la poalele castelului, acum era iarbă mare, aceasta continuând să crească în pofida frigului iernii. Numai două statui rămăseseră, flancând scările castelului, ambele comandate de noul rege, nu ca un avertisment, ci ca o reamintire a promisiunilor mincinoase și a tiranilor căzuți.

Erau făcute după chipul foștilor cârmuitori, Athos și Astrid Dane, cioplite în marmură albă. Ambele personaje erau în genunchi. Athos Dane se uita în jos, la biciul din mâinile lui, care se încolăcea ca un șarpe pe încheieturile sale, având fața schimonosită de durere, în vreme ce Astrid, cu mâna încleștată pe mânerul unui pumnal, a cărui lamă era înfiptă adânc în pieptul ei, avea gura deschisă într-un țipăt mut, nemuritor.

Statuile erau înfricoșătoare, lipsite de grație. Nu ca noul rege.

Noul rege era perfect.

Noul rege era ales.

Noul rege era zeu.

Și Ojka? Observase cum se uita el la ea, cu ochii aceia frumoși, și știa că și el vedea frumusețea din ea, acum, din ce în ce mai mult în fiecare zi.

Ajunse în capătul scărilor și intră în castel.

Ojka auzise povești despre gărzile cu ochii goi care serviseră sub gemenii Danes, oameni cărora li se răpise mintea și sufletul, fiind reduși la nimic mai mult decât simple cochilii. Însă aceia dispăruseră

acum, iar castelul rămăsese deschis și ciudat de pustiu. Fusese prădat, cucerit, păstrat și pierdut, în săptămânile de după căderea gemenilor, dar acum nu mai exista pe nicăieri vreun semn de măcel. Totul era liniștit.

Era plin de slujitori, bărbați și femei care apăreau și dispăreau, cu capetele plecate, și o grămadă de gardieni, dar ai căror ochi nu erau goi. Ba, dimpotrivă, se mișcau cu un țel și cu un devotament pe care Ojka le înțelegea. Aceasta era renașterea, o legendă care prinsese viață și la care cu toții participau.

Nimeni n-o opri în drumul ei prin castel.

De fapt, unii îngenuncheau când trecea ea, în timp ce alții o binecuvântau în șoaptă și își plecau adânc capetele. Când ajunse la sala tronului, ușile erau deschise, iar regele o aștepta. Tavanul boltit dispăruse, iar zidurile și coloanele masive făcuseră loc cerului deschis.

Pașii Ojkăi răsunară pe pardoseala de marmură.

Oare chiar a fost cândva făcută din oase, se întrebă ea, *sau e doar o legendă?* (Tot ce știa Ojka erau doar zvonuri; ea fusese isteață, stătuse în Kosik și-i evitase pe gemenii Danes cu orice preț în timpul domniei lor. Prea multe povești îi înconjurau pe gemeni, și toate sângeroase.)

Regele stătea în picioare, în fața tronului său, privind în jos, în oglinda lucioasă a bazinului divinatoriu, care forma un mic cerc negru în fața podiumului. Ojkăi i se părea că acea neclintire a bazinului era aproape hipnotică, așa cum îl reflecta ea pe bărbatul de alături.

Aproape.

Însă aici era ceva ce el avea și bazinului negru îi lipsea. Sub calmul lui de suprafață, energia era năvalnică. Ea o putu simți din capătul celălalt al sălii, aceasta răspândindu-se în valuri. O sursă de putere.

Viața poate că prinsese rădăcini în oraș, dar în rege deja înflorise.

El era înalt și puternic, trupul lui sculptat fiind înfășurat cu mușchi fermi, cu o forță evident vizibilă, chiar și prin hainele elegante. Părul negru îi era pieptănat pe spate, descoperindu-i pomeții proeminenți și maxilarul puternic. Arcul buzelor lui era ușor contractat și o cută abia ghicită i se formase între sprâncene, în timp ce studia bazinul, cu mâinile la spate. Mâinile lui. Ea își aminti ziua aceea când mâinile lui

se lipiseră de pielea ei, una apăsând-o pe ceafă, cealaltă acoperindu-i ochii. Îi simţise încă de atunci puterea, înainte să treacă prin ei, pulsându-i sub piele, şi Ojka şi-o dorise, avea nevoie de ea ca de aer.

Când îi vorbise, gura lui fusese foarte aproape de urechea ei:

— Primeşti această putere?

— O primesc, încuviinţă ea.

Şi apoi totul s-a transformat într-o căldură arzătoare, întuneric şi durere. Arsură. Până când vocea lui s-a auzit din nou, mai aproape.

— Nu te mai împotrivi, Ojka, las-o să intre!

Şi ea o lăsă.

El o alesese pe ea şi ea nu avea să-l dezamăgească. Exact ca în profeţii, mântuitorul lor sosise. Iar ea avea să fie acolo, lângă el.

— Ojka! o strigă el acum, fără să-şi ridice ochii.

Numele ei era ca un descântec pe buzele lui.

— Maiestatea Voastră! făcu ea, îngenunchind înaintea bazinului.

El înălţă capul.

— Ştii că nu-mi plac titlurile, o opri el, ocolind bazinul.

Ea se ridică în picioare şi îi întâlni ochii: unul verde, celălalt negru.

— Spune-mi Holland.

3

O SCHIMBARE DE SITUAȚIE

I

Londra Roșie

Coșmarul începu ca întotdeauna: Kell stătea în mijlocul unui loc public – uneori Aruncătura de Piatră, alteori grădina de statui din fața fortăreței gemenilor Dane sau Sanctuarul Londrei – deopotrivă înconjurat și singur.

În noaptea asta, era în mijlocul Pieței de Noapte.

Era aglomerată, mai aglomerată decât o văzuse Kell vreodată, oamenii înghesuindu-se umăr la umăr de-a lungul malului. Crezu că-l vede pe Rhy în capătul celălalt, dar, până să-l strige, prințul se făcuse nevăzut în mulțime.

În apropiere zări o fată cu păr negru, tăiat scurt, la nivelul maxilarului, și strigă – Lila? –, dar, de cum făcu un pas spre ea, mulțimea se agită și o înghiți la loc. Toți îi erau cunoscuți și toți îi erau străini în masa mișcătoare a corpurilor.

Și atunci un smoc de păr alb îi atrase atenția, figura palidă a lui Athos Dane alunecând ca un șarpe prin mulțime. Kell mârâi și duse mâna la cuțit, dar fu oprit de niște degete reci, care le cuprinseră pe-ale lui.

— Băiatule-floare! gânguri cineva la urechea lui.

El se răsuci și o descoperi pe Astrid, acoperită de niște tăieturi de parcă cineva i-ar fi adunat la loc bucățile corpului ei sfărâmat. Kell se clătină, dându-se un pas înapoi, dar mulțimea devenise și mai densă acum, iar cineva îl împingea din spate. Până când își regăsi echilibrul, ambii Dane dispăruseră.

Îl zări iar pe Rhy, undeva în depărtare. Se uita în jur de parcă ar fi căutat pe cineva, rostind un nume pe care Kell nu-l putea auzi.

Un alt străin se ciocni cu putere de Kell.

— Îmi cer iertare, murmură el. Îmi cer iertare...

Dar cuvintele se pierdeau în ecou și oamenii se tot îmbulzeau pe lângă el, de parcă nu l-ar fi văzut, de parcă nu se afla acolo. Și atunci, de îndată ce gândul i se înfiripă în minte, lumea se opri brusc și toate fețele se întoarseră spre el, trăsăturile devenind niște măști înfiorătoare de mânie, frică și dezgust.

— Îmi pare rău, repetă el, ridicându-și mâinile doar ca să-și vadă venele înnegrite. Nu, șopti Kell, în timp ce magia își desena liniile din ce în ce mai sus pe brațele lui. Nu, te rog, nu!

Putea simți întunericul vuind prin sângele lui, pe măsură ce se răspândea. Mulțimea începu să se miște din nou, însă, în loc să plece, toți veneau spre el.

— Înapoi! făcu el.

Când văzu că nu-l ascultă, încercă să fugă, dar descoperi că picioarele lui nu voiau să se clintească.

— Prea târziu! se auzi vocea lui Holland de nicăieri – de pretutindeni. Odată ce ai lăsat-o să intre, ai pierdut deja.

Magia își croia drum cu forța prin el, cu fiecare bătaie a inimii. Kell încercă să se opună, dar era în capul lui acum, șoptindu-i cu vocea de *Vitari.*

Lasă-mă să intru.

Durerea îi sfâșie pieptul lui Kell când întunericul îi atacă inima și, în depărtare, Rhy se prăbuși.

— *Nu!* răcni Kell, întinzând mâna spre fratele lui, zadarnic, disperat.

Dar când mâna lui atinse cea mai apropiată persoană, întunericul izbucni ca focul din degetele lui în pieptul acelui om. El se cutremură și apoi se prăbuși, năruindu-se în cenușă când corpul căzu pe pietrele pavajului. Înainte să atingă solul, oamenii de o parte și de alta lui începură să cadă, de asemenea, moartea secerând mulțimea, devorând, tăcută, pe toată lumea. În spatele lor, și clădirile începură să se surpe, și podurile, și palatul, până ce Kell rămase singur într-o lume goală.

Și atunci, în liniștea aceea, auzi un sunet: nu un suspin sau un țipăt, ci un hohot de râs.

Și îi luă un moment până să recunoască vocea.

Era a lui.

Kell tresări, ridicându-se brusc din somn în capul oaselor. Lumina se filtra printre ușile balconului, reflectată dintr-un strat proaspăt de zăpadă. Cioburile de soare îl înfiorară și-și întoarse privirea, apăsându-și palma pe piept și așteptând să i se potolească inima.

Adormise în fotoliul lui, complet îmbrăcat, și îl durea capul din cauza exceselor fratelui său.

— La naiba, Rhy! murmură el, ridicându-se în picioare.

Capul îi bubuia, un sunet în tandem cu ce se petrecea afară, în afara ferestrelor lui. Loviturile pe care el – mă rog, Rhy – le suferise noaptea trecută erau doar o amintire, dar efectele de după băuturi erau complexe, iar Kell hotărî atunci, pe loc, că prefera de departe durerea ascuțită, concisă, a unei răni, durerii surde și extinse a unei mahmureli. Se simțea ca mort și, spălându-și fața și gâtul cu apă rece, apoi îmbrăcându-se, nu putea decât să spere că prințul se simțea și mai rău.

În fața ușii lui, un bărbat cu o privire aprigă, cu tâmple sure, stătea de pază. Kell tresări. Întotdeauna spera să fie Hastra. În schimb, de obicei se trezea cu Staff. Cel care îl ura.

— 'Neața, îl salută Kell, trecând pe lângă el.

— *După-amiaza,* domnule! răspunse Staff – sau Căruntul, cum îl poreclise Rhy pe bătrânul gardian regal – luându-se după el.

Kell n-a fost încântat de prezența lui Staff *sau* Hastra după dezastrul din Noaptea Neagră, dar n-a fost nici surprins. Nu era vina gărzilor că regele Maxim nu mai avea încredere în magicianul său *antari.* La fel cum nu era vina lui Kell că gărzile nu puteau întotdeauna să-l urmărească.

Îl găsi pe Rhy în seră, o curte interioară închisă cu pereți de sticlă, luând prânzul cu regele și regina. Prințul părea să-și controleze mahmureala cu o stăpânire de sine surprinzătoare, deși Kell putea simți durerea de cap a lui Rhy zvâcnind simultan cu a lui și observă că prințul stătea cu spatele la pereții de sticlă și la lumina sclipitoare de dincolo de ei.

— Kell! îl strigă Rhy vioi. Începusem să cred că o să dormi toată ziua.

— Îmi cer iertare! zise Kell apăsat. Trebuie să fi băut un pic cam mult aseară.

— Bună ziua, Kell! Îl salută regina Emira, o femeie elegantă, cu pielea ca lemnul lustruit și o coroniță de aur așezată în părul ei negru ca pana corbului.

Tonul ei era binevoitor, dar distant, și se părea că trecuseră multe săptămâni de când întinsese ultima oară mâna ca să-i mângâie obrazul. Adevărul e că trecuseră mai mult. Aproape patru luni, de la Noaptea Neagră – când Kell lăsase piatra neagră în oraș, *Vitari* se răspândise pe toate străzile, iar Astrid Dane înfipsese un pumnal în pieptul lui Rhy, fapt pentru care Kell își dăduse o parte din viață ca să-l reînvie.

Unde este fiul nostru? întrebase regina, de parcă ar fi avut numai unul.

— Sper că te-ai odihnit bine, interveni și regele Maxim, ridicându-și ochii din teancul de hârtii din fața lui.

— Da, domnule.

Masa era încărcată cu fructe și pâine, iar când Kell se așeză pe un scaun liber, un servitor apăru cu un urcior de argint și îi turnă o ceașcă de ceai fierbinte. El goli ceașca dintr-o singură înghițitură, frigându-și gura și gâtlejul, iar servitorul îl privi, se gândi puțin și îi lăsă urciorul, un mic gest pentru care Kell se simți nespus de recunoscător.

Mai erau alte două persoane la masă: un bărbat și o femeie, amândoi îmbrăcați în diverse nuanțe de roșu, fiecare cu câte o broșă de aur cu sigiliul casei Maresh – potirul și răsăritul soarelui –, prinsă pe umăr. Broșa însemna că sunt prieteni ai coroanei; le permitea acces deplin la palat și dădea de înțeles tuturor servitorilor și gărzilor nu numai să-i primească cu ospitalitate, ci și să-i ajute.

— Parlo, Lisane! îi salută Kell.

Ei erau *ostra* selectați să ajute la organizarea turnirului, iar Kell avu impresia că îi văzuse mai mult pe ei, în ultimele câteva săptămâni, decât pe rege și pe regină.

— Jupâne Kell, răspunseră ei la unison, înclinând capetele cu zâmbete exersate și un respect calculat.

O hartă a palatului și a domeniilor înconjurătoare era întinsă pe

masă, un colț fiind fixat cu un platou cu tarte, un altul cu o ceașcă de ceai, iar Lisane arăta spre aripa de sud.

— Am aranjat ca prințul Col și prințesa Cora să fie găzduiți aici, în suita de smarald. Vor fi plantate flori proaspete cu o zi înainte de sosirea lor.

Rhy făcu o strâmbătură spre Kell, peste masă, dar acesta era prea obosit să încerce s-o descifreze.

— Lordul Sol-in-Ar, pe de altă parte, continuă Lisane, va fi găzduit în sera de la vest. Am aprovizionat acolo și o cafea, întocmai cum ne-ați indicat, și...

— Și cum a rămas cu regina veskană? mormăi Maxim. Sau cu regele faroan? *Ei* de ce nu ne onorează cu prezența? Nu au încredere în noi? Sau doar au lucruri mai bune de făcut?

Emira se încruntă.

— Emisarii pe care i-au ales sunt potriviți.

Rhy interveni zeflemitor.

— Regina Lastra a Veskului are *șapte* copii, mamă; mă îndoiesc că-i vine greu să ne împrumute doi. Cât despre faroani, lordul Sol-in-Ar este un oponent cunoscut, care și-a petrecut ultimele două decenii stârnind tot felul de nemulțumiri peste tot pe unde s-a dus, în speranța că va aprinde un conflict destul de puternic încât să-l detroneze pe fratele lui și să preia controlul în Faro.

— De când ești tu atât de interesat de politicile imperiale? întrebă Kell, ajuns deja la a treia ceașcă de ceai.

Spre surprinderea lui, Rhy se încruntă la el.

— Sunt interesat de *regatul* meu, frate, îi răspunse el. Cum ar trebui să fii și tu de altfel.

— Nu *eu* sunt prințul lor, punctă Kell, care nu avea chef să tolereze o astfel de atitudine. Eu sunt doar cel care trebuie să facă ordine după încurcăturile produse de el.

— Oh, având în vedere că tu n-ai produs niciuna de unul singur.

Se priviră unul pe altul. Kell se abținu să nu-și înfigă o furculiță în picior, doar ca să-l vadă pe fratele lui tresărind.

Ce se întâmpla cu ei? Nu fuseseră niciodată atât de duri unul cu altul înainte. Dar durerea și plăcerea nu erau singurele lucruri care păreau să se fi transmis prin legătura vrăjită. Frica, enervarea, mânia,

toate trăgeau de coarda vrăjii de legătură, zvâcnind în ei, amplificându-se. Rhy fusese dintotdeauna capricios, dar acum Kell *simțea* pe pielea lui temperamentul schimbător al fratelui său, permanenta oscilație, și asta îl înnebunea. Spațiul nu rezolva nimic. Puteau sta unul lângă altul sau la câteva Londre distanță. Nu exista nicio scăpare.

Din ce în ce mai mult, legătura asta părea un lanț.

Emira își drese glasul.

— Cred că serele de la *est* ar fi mai potrivite pentru lordul Sol-in-Ar. Sunt mai luminoase. Dar slujitorii? Veskanii întotdeauna călătoresc însoțiți...

Regina calmă spiritele, conducând cu abilitate conversația departe de proasta dispoziție a celor doi frați, care părea să se întețească, dar încă rămăseseră prea multe lucruri nerostite, atmosfera devenind astfel destul de sufocantă. Kell se ridică și se întoarse să plece.

— Unde te duci? întrebă Maxim, întinzând hârtiile unui servitor.

Kell se opri.

— Voiam să mă duc să supraveghez construcția arenelor plutitoare, Înălțimea Voastră.

— Se ocupă Rhy de asta, îi explică regele. Tu ai o altă misiune de îndeplinit.

Spunând acestea, îi întinse un plic. Kell nu-și dăduse seama cât de nerăbdător era să plece – să scape nu doar de palat, ci și de orașul ăsta, de lumea asta – până ce nu văzu bucata aceea de hârtie.

Nu avea nicio adresă, dar el știa exact unde trebuia să-l ducă. Cu tronul Londrei Albe vacant și orașul aruncat în lupta pentru coroană pentru prima dată în șapte ani, comunicarea fusese suspendată. Kell mai trecuse pe acolo o singură dată, în săptămânile de după căderea gemenilor Dane, și fusese cât pe-aci să-și piardă viața din cauza gloatelor violente – după care se luase hotărârea că Londra Albă avea să fie lăsată în pace o vreme, până se liniștea lucrurile.

Astfel, rămăsese doar Londra Cenușie. Un tărâm simplu, lipsit de magie, tot numai fum de cărbune și piatră veche, rezistentă.

— O să plec acum, zise Kell, apropiindu-se de rege.

— Ai grijă la prințul regent, îl preveni regele. Corespondența asta e o chestiune de tradiție, dar întrebările lui au devenit insistente.

Kell dădu din cap. Adeseori voise să-l întrebe pe regele Maxim ce părere avea despre cârmuitorul Londrei Cenușii și se întrebase oare ce conținea scrisorile lui, și dacă prințul regent punea tot atât de multe întrebări coroanei vecine câte îi punea și lui.

— Întreabă adesea despre magie, îi mărturisi el regelui. Eu fac tot ce pot ca să-l descurajez.

Maxim mormăi.

— E un nesăbuit. Ai grijă!

Kell ridică o sprânceană. Însemna că Maxim își făcea într-adevăr griji pentru siguranța lui? Dar apoi, când întinse mâna să ia scrisoarea, văzu sclipirea de neîncredere din ochii regelui și îi pieri elanul. Maxim păstra ranchiunile ca pe niște cicatrice. Se ștergeau treptat, dar întotdeauna lăsau urme.

Kell știa ce atrăsese asupra lui. Ani la rând, sub pretextul expedițiilor, transportase între lumi, pe cale regală, obiecte interzise. Dacă nu și-ar fi dezvoltat reputația de contrabandist, piatra neagră nu ar fi ajuns niciodată în mâna lui, n-ar fi omorât niciodată atâția bărbați și femei, făcând ravagii în Londra Roșie. Sau probabil că gemenii Dane ar fi găsit totuși o cale, dar nu s-ar fi folosit de *Kell*. El fusese o marionetă, un nechibzuit, iar acum plătea pentru asta – la fel cum Rhy fusese silit să plătească, la rândul lui, pentru talismanul de posesie care îi permisese lui Astrid Dane să se instaleze în corpul lui. În cele din urmă, amândoi fuseseră de vină. Cu toate acestea, regele încă îl iubea pe Rhy. Iar regina încă nu se putea uita la el.

Emira îi întinse un al doilea plic, mai mic. Biletelul pentru regele George. Mai mult o curtoazie, dar regele se agăța de aceste corespondențe, la fel și Kell. Regele bolnav nu avea nicio idee cât de scurte deveniseră mesajele, iar Kell nu avea nicio intenție să-i dezvăluie adevărul. Se obișnuise să-i spună povești elaborate, intime, despre regele și regina din Arnes, despre isprăvile prințului și despre viața sa la palat. Probabil, de data asta, avea să-i povestească regelui George despre turnir. Cu siguranță i-ar plăcea.

Luă scrisorile și se pregăti să plece, deja gândindu-se la ce avea să spună, când Maxim îl opri din nou.

— Deci, care va fi punctul de întoarcere?

Kell înlemni. Întrebarea veni ca o mică smucitură, care să-i

amintească faptul că acum era ținut în lesă.

— Ușa va fi la intrarea din Naresh Kas, imediat dincolo de capătul sudic al Pieței de Noapte.

Regele aruncă o privire spre Staff, care stătea în picioare, lângă ușă, ca să fie sigur că auzise, iar gardianul dădu din cap.

— Să nu întârzii! porunci Maxim.

Kell se întoarse și lăsă familia regală să-și continue discuțiile despre vizitatori, cu ocazia turnirului, și despre lenjeriile curate, despre cine prefera cafea, cine vin sau ceai tare.

La ușile serei, aruncă o privire în urmă și-l văzu pe Rhy, care se uita la el cu o expresie care ar fi putut însemna *îmi pare rău*, dar, de asemenea, și *hai, șterge-o!* sau cel puțin *vorbim mai târziu.* Kell ignoră toate acestea și plecă, strecurându-și scrisorile în buzunarul hainei. Străbătu rapid holurile palatului, înapoi în camerele sale, și intră în mica încăpere din spate, închizând ușa în urma sa. Rhy probabil ar fi folosit un asemenea alcov ca să-și țină cizmele sau agrafele de pelerină, dar Kell transformase spațiul într-o bibliotecă mică, dar bine dotată, cu scrierile pe care le adunase el despre magie. Erau foarte filosofice și practice, multe dăruite de Maestrul Tieren sau împrumutate de la biblioteca regală. De asemenea, se aflau acolo și niște jurnale personale, umplute cu gânduri despre magia *antari,* despre care se știau atât de puține. Un mic volum i-l dedicase lui *Vitari,* magia neagră pe care o ținuse în mână – o trezise – o distrusese – cu un an în urmă. Jurnalul conținea mai multe întrebări decât răspunsuri.

În spatele ușii de lemn a bibliotecii se aflau vreo șase simboluri desenate de mână, fiecare simplu, dar distinct, scurtături spre alte locuri din oraș, cu grijă pictate cu sânge.

Unele se șterseseră, fiindcă nu fuseseră folosite, altele erau proaspete. Unul dintre simboluri – un cerc tăiat de două linii încrucișate – conducea la sanctuarul lui Tieren, de pe malul celălalt al fluviului. Când Kell își plimbă degetele peste semn, își aminti foarte clar cum o ajutase pe Lila să-l care pe Rhy, care era pe moarte, prin ușa aceea. Un alt semn îl condusese, odinioară, la odaia sa de la Câmpurile Rubinii, singurul loc din Londra care fusese cu adevărat al lui. Acum nu mai era decât o mâzgălitură.

Kell cercetă ușa până găsi simbolul pe care-l căuta: o stea făcută din trei linii intersectate.

Semnul ăsta îl făcu să-și amintească de un rege bătrân, care stătea într-o cameră ca o celulă de închisoare, cu degetele strâmbe, strânse în jurul unei monede roșii, și care bombănea despre o magie dispărută.

Kell își scoase pumnalul de sub manșeta hainei și își crestă ușor încheietura. Sângele țâșni, gros și roșu, iar el își înmuie degetele în rană și redesenă semnul. Când termină, își lipi palma de simbol și zise:

— *As Taschen.*

Transferă.

Și apoi păși înainte.

Imaginea lumii slăbi și se plie în jurul mâinii lui, iar el trecu din alcovul întunecat drept în lumina soarelui, clară și destul de puternică încât să-i răscolească durerea amorțită din spatele ochilor. Kell nu se mai afla în biblioteca lui improvizată, ci stătea într-o curte interioară bine îngrijită. Nu era în Londra Cenușie, nu încă, ci în grădina unui *ostra* dintr-un oraș elegant, numit Disan, importantă nu datorită copacilor fructiferi frumoși sau a statuilor de sticlă, ci pentru că ocupa același teren în Londra Roșie ca și Castelul Windsor în cea Cenușie.

Exact același teren.

Magia de călătorie funcționa numai în două direcții. Kell fie se putea transfera între două locuri diferite din aceeași lume, fie călătorea în același loc din două lumi diferite. Și întrucât pe regele englez îl țineau la Windsor, care se afla mult în afara orașului Londra, el trebuia s-o ia mai întâi prin grădina lui *ostra* Paveron. Era într-un fel o mișcare ingenioasă din partea lui Kell... nu că ar fi știut cineva destule despre magia *antari* ca s-o aprecieze. Holland ar fi putut s-o facă, dar Holland era mort și cu siguranță el avea o rețea de puncte corespondente și intermediare destul de complicată, care să facă încercările lui Kell să pară copilărești. Aerul iernii înghețа tot în jurul lui și se trezi tremurând, atunci când scoase scrisorile din buzunar cu mâna nemânjită de sânge, apoi întoarse haina pe dos, o dată și încă o dată, până găsi fața pe care o căuta: o redingotă neagră, lungă până la

genunchi, cu glugă și căptușeală de catifea. Potrivită pentru Londra Cenușie, unde frigul se simțea mereu mai tare, mai aspru și mai umed, pătrunzând prin veșminte și piele.

Kell își îmbrăcă noua haină și băgă adânc scrisorile într-unul dintre buzunare (care erau căptușite cu lână moale, în loc de mătase), suflă un norișor de aer cald și marcă zidul înghețat cu sângele din mâna lui. Dar după aceea, când duse mâna la șnurul cu simboluri de la gâtul lui, ceva îi atrase atenția. Se opri și se uită în jur, cercetând cu atenție grădina. Era singur, cu adevărat singur, și avu chef să savureze momentul. În afară de o călătorie în nord, pe vremea când el și Rhy erau băieți, acesta era cel mai îndepărtat loc în care Kell se aventurase vreodată. Întotdeauna fusese urmărit, dar se simțise mai întemnițat în ultimele patru luni, decât în aproape cei douăzeci de ani de când servea coroana. În general, Kell se simțise ca fiind proprietatea cuiva. Acum se simțea ca un prizonier.

Probabil ar fi trebuit să fugă când avusese șansa.

Încă mai poți să fugi, se auzi o voce în urechea lui. Suna suspect de mult ca vocea Lilei.

Până la urmă, ea evadase. El ar putea? Nu era necesar să fugă într-o altă lume. Dacă pur și simplu... ar pleca departe? Departe de grădină și de sat, departe de oraș. Ar putea să ia o trăsură sau o corabie pe ocean. Și după aceea... ce? Cât de departe ar fi putut ajunge fără niciun ban și cu un ochi care-l dădea de gol că era un antari?

Ai putea lua ce ai nevoie, se auzi din nou vocea.

Era o lume foarte mare. Iar el nici măcar n-avea s-o vadă vreodată.

Dacă rămânea în Arnes, avea să fie găsit în cele din urmă. Și dacă fugea în Faro sau Vesk? Faroanii îi priveau ochiul ca pe un semn de putere, nimic altceva, dar Kell își auzise numele asociat cu un cuvânt veskian – *crat'a – stâlp.* De parcă el singur ar fi ținut întregul imperiu arnesian. Iar dacă imperiul avea să pună mâna pe el...

Kell se uită la mâna lui mânjită de sânge. Pe toți sfinții, cum se putea gândi cu adevărat să fugă?

Era o nebunie ideea că ar putea – că *ar vrea* – să-și abandoneze orașul. Pe fratele lui. Îi trădase o dată – ei bine, o crimă, deși comisă de mai multe ori – și aproape că îl costase totul. Nu avea să-i mai

părăsească a doua oară, indiferent cât de neliniștit era.

Ai putea să fii liber, stărui vocea.

Dar tocmai asta era problema. Kell nu avea să fie *niciodată* liber. Indiferent cât de departe ar fi fugit. Renunțase la libertatea sa odată cu viața, când i-o dăruise lui Rhy.

— Destul, zise el cu glas tare, reducând la tăcere îndoielile, și își vârî mâna sub guler, scoțând șnurul potrivit, și îl trase peste cap.

De șnur atârna o monedă de aramă, cu fața netezită aproape de tot, din cauza atâtor ani de folosire. *Destul,* își spuse el din nou, și-și lipi mâna însângerată de zidul grădinii. Avea o sarcină de îndeplinit.

— *As travars.*

Călătorește.

Lumea începu să se topească în jurul cuvintelor, a sângelui și a magiei, iar Kell făcu un pas înainte, sperând să lase în urmă necazurile cu Londra lui, înlocuindu-le pentru vreo câteva minute cu regele.

Dar de îndată ce cizmele lui pășiră pe covorul castelului, își dădu seama că problemele abia începuseră. Numaidecât Kell realiză că era ceva în neregulă.

Windsorul era prea tăcut. Prea întunecat.

Bolul de apă care îl aștepta de obicei în anticameră era gol, lumânările, de o parte și de alta, neaprinse. Când ciuli urechea după vreun zgomot de pași, îi auzi, în depărtare, în holurile din spatele lui, dar dinspre camera din fața lui fu întâmpinat cu o liniște mormântală.

Groaza se strecură în inima lui, de cum se îndreptă spre salonul regelui, dar cu toate acestea spera să-i zărească silueta sfrijită dormind în jilțul lui sau să-i audă vocea melodioasă, fragilă. Însă încăperea era pustie. Ferestrele erau zăvorâte bine împotriva zăpezii și în cămin nu ardea focul. Camera era rece și întunecată ca o prăvălie închisă.

Kell se duse la șemineu și întinse mâinile, ca și cum și le-ar fi încălzit și, o clipă după aceea, flăcările se ridicară din grătarul gol. Focul nu avea să dureze mult, nealimentat de altceva decât de aer și de magie, dar la lumina sa Kell merse prin cameră, încercând să-și dea seama dacă fusese cineva acolo recent. Ceai rece. Un șal lăsat

undeva la întâmplare. Însă camera părea abandonată, nelocuită.

Apoi privirea i se opri pe scrisoare.

Dacă putea fi numită scrisoare.

O singură bucată de hârtie îngălbenită, scorțoasă, împăturită și lăsată pe tava de dinaintea focului, cu numele lui pe față, cu scrisul de mână ferm, încrezător, al prințului regent.

Kell ridică biletul, știind ce avea să găsească înainte să despăturească hârtia, dar tot se simți cuprins de amărăciune, când cuvintele îi dansară înaintea ochilor, în lumina focului vrăjit.

Regele a murit.

II

Cele trei cuvinte îl loviră puternic.

Regele a murit.

Kell se clătină; nu era obișnuit cu pierderea cuiva. Se temea de moarte – întotdeauna se temuse – acum mai mult ca oricând, cu viața prințului legată de a lui, dar până la Noaptea Neagră, Kell nu pierduse niciodată pe cineva cunoscut. Pe cineva *drag.* Întotdeauna îl plăcuse pe acest rege bolnav, chiar și în anii lui din urmă, când nebunia și orbirea îi răpiseră deja mult din demnitate și toate puterile.

Iar acum regele murise. Un întreg reîntors la o mică parte, cum ar fi spus Tieren.

Dedesubt, prințul regent adăugase un post-scriptum.

Ieși în hol. Cineva te va conduce la camerele mele.

Kell ezită, uitându-se în jur la camera pustie. Apoi, fără tragere de inimă, își strânse mâna în pumn, făcând să dispară focul din vatră, cufundând camera în umbră, și plecă. Trecu prin anticameră, în holurile de dincolo.

Se simțea de parcă ar fi pășit într-o altă lume.

Windsor nu era la fel de opulent ca St James, dar nu era nici pe

departe la fel de trist cum fusese făcută să arate camera bătrânului rege. Tapiseriile și covoarele încălzeau holurile. Aurul și argintul sclipeau în candelabre și în tacâmuri. Lămpile ardeau în sfeșnicele de pe pereți, iar vocile și muzica pluteau în aer.

Cineva își drese glasul, iar Kell se întoarse și dădu peste un servitor bine îmbrăcat, care îl aștepta.

— Ah, domnule, foarte bine, pe aici, zise omul cu o plecăciune, apoi, fără a mai aștepta, porni de-a lungul holului.

Urmându-l, Kell privea în jur. Nu cercetase niciodată holurile de dincolo de camera regelui, dar era sigur că nu arătaseră întotdeauna așa.

Focurile duduiau în șemineele din fiecare încăpere prin care treceau, făcând palatul insuportabil de călduros. Camerele înseși erau ocupate, toate, iar Kell nu putu să nu se simtă expus, condus dinadins prin fața tuturor acelor lady care șușoteau și a acelor gentlemani curioși. Își strânse pumnii și își lăsă privirea în jos. Când în sfârșit ajunse în salonul spațios, fața lui era roșie de căldură și enervare.

— Ah! Jupânul Kell.

Prințul regent – *regele*, se corectă Kell – stătea pe o sofa, flancat de câțiva bărbați rigizi și femei care chicoteau. Arăta mai gras și mai arogant decât de obicei, cu nasturii gata să plesnească, cu vârful nasului și bărbia ridicate. Companionii săi amuțiră când îl văzură pe Kell, care stătea acolo, în redingota lui neagră de călătorie.

— Maiestatea Voastră, făcu el, înclinând capul într-un vag semn de respect.

Prin acest gest, părul îi căzu peste ochiul înnegrit. Știa că următoarele lui cuvinte ar trebui să exprime condoleanțe, dar, uitându-se la fața noului rege, Kell se simți mai afectat decât el.

— Aș fi venit la St James, dacă aș fi...

George făcu un semn imperios din mână.

— Nu am venit aici pentru tine, începu el, ridicându-se în picioare, deși fără eleganță. Petrec două săptămâni la Windsor, ca să pun ordine în mărunțișuri. Ca să închei niște socoteli, să zic așa.

Văzând probabil dezgustul de pe chipul lui Kell, întrebă:

— Ce e?

— Nu păreți prea întristat de pierdere, observă Kell.

George pufni.

— Tatăl meu e mort de trei săptămâni și ar fi trebuit să aibă decența să moară cu mulți ani în urmă, de când s-a îmbolnăvit. Pentru binele lui și al meu.

Un zâmbet macabru se lungi pe fața noului rege ca un val.

— Dar presupun că pentru Maiestatea Voastră șocul e proaspăt.

Se duse la o masă cu băuturi dintr-un colț al camerei și-și turnă un pahar.

— Întotdeauna uit – mărturisi el, în timp ce lichidul chihlimbariu pleoscăia în cristal – că, atâta vreme cât ești în lumea ta, nu auzi nimic de la cei plecați.

Kell se înfioră, ochii lui fulgerându-i pe aristocrații împrăștiați prin încăperea largă. Șușoteau între ei, studiindu-l atent pe Kell pe deasupra paharelor din mâini.

Kell fu cât pe ce să îl apuce de mânecă pe rege.

— Cât de multe știu oamenii aceștia despre mine, întrebă el, abținându-se cu greu să nu țipe?

George flutură o mână.

— Oh, nimic deranjant. Cred că le-am spus că ești un demnitar străin. Ceea ce e adevărat, în sensul cel mai strict. Însă problema e că ei, cu cât știu mai puține, cu atât bârfesc mai mult. Probabil ar fi mai bine să te prezentăm, pur și simplu...

— Aș vrea să aduc un ultim omagiu, îl întrerupse Kell, bătrânului rege.

Știa că, în lumea asta, morții se îngropau. I se părea ciudat să pui un cadavru într-o cutie, dar asta însemna că regele – ce mai rămăsese din el – era pe acolo, pe undeva.

George oftă, de parcă rugămintea ar fi fost deopotrivă așteptată, cât și teribil de inoportună.

— M-am gândit eu, făcu el, terminându-și paharul. E în capelă. Dar mai întâi...

Întinse o mână plină de inele.

— Scrisoarea mea.

Kell scoase plicul din buzunarul redingotei.

— Și pe aceea pentru tata.

Cu reticență, Kell scoase a doua scrisoare. Bătrânul rege

întotdeauna se purta cu multă grijă în ceea ce privea scrisorile, cerându-i lui Kell să nu le strice pecetea. Noul rege luă un cuțitaș de pe marginea măsuței și tăie plicul, scoțându-i conținutul. Lui Kell nu-i plăcu ideea că George avea să vadă acea însemnare sumară.

— Ai venit până aici ca să-i citești asta? întrebă el disprețuitor.

— Îl îndrăgeam pe rege.

— Ei bine, va trebui să te mulțumești cu mine de acum.

Kell nu zise nimic.

A doua scrisoare era semnificativ mai lungă, iar noul rege se așeză pe o canapea ca s-o citească. Kell se simțea foarte inconfortabil, stând așa, în picioare, în timp ce George se uita peste scrisoare și toată suita regelui se uita la *el*. După ce regele o citi de trei sau patru ori, dădu din cap ca pentru el însuși, băgă scrisoarea în buzunar și se ridică.

— Bine, încuviință el. Hai să terminăm și cu asta.

Kell îl urmă pe George afară, bucuros să părăsească încăperea și să scape de toate privirile celor dinăuntru.

— Al naibii de frig afară! exclamă regele, înfofolindu-se într-o haină groasă, cu guler de blană. Bănuiesc că nu poți face ceva în privința asta, nu?

Kell își îngustă ochii.

— În privința vremii? Nu.

Regele ridică din umeri și ieșiră în curtea palatului, urmați de o mulțime de servitori. Kell își strânse mai bine redingota pe lângă el; era o zi geroasă de februarie, vântul sufla cu putere și aerul era umed și tăios. Ningea, dacă se putea spune astfel. Vântul ridica zăpada în sus și o răsucea în spirale, astfel încât foarte puțină mai atingea pământul înghețat. Kell își puse gluga.

În pofida frigului, avea mâinile goale în buzunare; vârfurile degetelor îi amorțiseră, dar *antari* se bazau pe mâinile și pe sângele lor ca să facă magie, iar mănușile i-ar fi incomodat, un obstacol în calea aruncării unei vrăji rapide. Nu că s-ar fi temut de vreun atac pe pământul Londrei Cenușii, dar era mai bine să fie pregătit...

Pe de altă parte, cu George, până și o conversație simplă semăna un pic cu un duel, cei doi dând dovadă de prea puțină dragoste și încă și de mai puțină încredere unul față de celălalt. În plus, fascinația noului rege pentru magie crescuse. Cât mai era până când George să

le ordone oamenilor să-l atace pe Kell, doar ca să vadă dacă și cum avea să se apere? Dar, în cazul ăsta, o astfel de manevră ar fi pus capăt comunicării dintre lumile lor, iar Kell nu credea că regele era *într-atât* de prost. Cel puțin, spera să nu fie; oricât de tare nu-l putea suferi Kell pe George, nu voia să-și piardă singurul lui pretext ca să călătorească.

Mâna lui Kell găsi moneda în buzunar și începu s-o răsucească între degete, absent, ca să-și încălzească degetele. Presupuse că mergeau la un cimitir, în schimb, regele îl conduse la o biserică.

— Capela St George, îi explică el când intrară.

Era o construcție impresionantă, înaltă, plină de colțuri și unghiuri ascuțite. Înăuntru, tavanul forma o boltă peste o pardoseală de piatră, care semăna cu o tablă de șah. George își scoase haina și o întinse înapoi, fără să se uite; pur și simplu presupunea că avea să fie cineva acolo s-o ia și, într-adevăr, chiar era. Kell se uită în sus, la lumina ce pătrundea prin geamurile vitrate ale ferestrelor și se gândi, în treacăt, că nu era un loc chiar atât de rău unde să fie cineva îngropat. Până când își dădu seama că George al III-lea nu fusese pus să se odihnească acolo, scăldat în lumina soarelui.

Era în criptă.

Tavanul era jos, lumina era săracă, iar acestea, combinate cu mirosul de piatră prăfuită, îl înfiorară pe Kell.

George luă un sfeșnic neaprins de pe o poliță.

— Fii amabil! îi ceru el.

Kell se încruntă. Simți o nuanță de lăcomie în modul în care i se adresă George. Avid.

— Desigur, încuviință el.

Întinse mâna spre lumânări, degetele sale zăbovind o clipă deasupra lor, înainte să treacă dincolo de ele, spre un vas cu niște bețe de chibrit lungi. Luă unul, îl aprinse cu un gest ceremonios și apoi apropie flacăra de lumânări.

George își strânse buzele, dezamăgit.

— În ceea ce-l privește pe tata, erai foarte dornic să-i împlinești rugămințile.

— Tatăl dumneavoastră era un altfel de om, recunoscu Kell, stingând chibritul.

Încruntătura lui George se adânci. Evident, nu era obișnuit să i se spună nu, iar Kell nu era sigur dacă era supărat că fusese refuzat în general sau că i se refuzase o demonstrație de magie. De ce ținea morțiș la asta? Tânjea pur și simplu după o dovadă? Pentru distracție? Sau era mai mult de atât?

Merse după el prin cripta regală, înăbușindu-și un fior la gândul de a fi îngropat aici. Să fii vârât într-o cutie, în pământ, era destul de rău, dar să fii *întemnițat* astfel, cu straturi groase de pietre între tine și lume? Kell n-avea să înțeleagă niciodată de ce locuitorii lumii Cenușii își blocau astfel morții, închizând carcasele reziduale în aur, lemn și piatră de parcă vreo rămășiță din ce fuseseră în timpul vieții ar fi dăinuit și după. Și dacă ar fi dăinuit? Ce pedeapsă crudă!

Când George ajunse la sarcofagul tatălui său, puse sfeșnicul jos, luă poala hainei în mâini și îngenunche, cu capul plecat. Buzele lui se mișcară în tăcere câteva secunde, apoi își scoase o cruce de aur de la gât și o atinse cu buzele. În cele din urmă, se ridică, încruntându-se din cauza prafului din genunchi, pe care-l scutură imediat.

Kell întinse mâna și o puse, gânditor, pe sarcofag, dorindu-și să simtă ceva – orice – înăuntru. Era tăcut și rece.

— S-ar cuveni să spui o rugăciune, îi explică regele.

Kell se încruntă, nedumerit.

— De ce?

— Pentru sufletul lui, firește.

Probabil că această nedumerire fusese foarte evidentă.

— Voi nu aveți Dumnezeu în lumea voastră?

Kell clătină din cap. George păru surprins.

— Nicio forță superioară?

— Nu am zis asta. Presupun că s-ar putea spune că venerăm magia. Asta e forța noastră superioară.

— Asta-i erezie.

Kell înălță o sprânceană și mâna îi alunecă de pe capacul sarcofagului.

— Maiestatea Voastră, voi veneraţi un lucru pe care nici nu puteți să-l vedeți, să-l atingeți, în vreme ce eu venerez ceva cu care mă conectez în fiecare zi. Care e cursul mai logic?

George se încruntă.

— Nu e o chestiune de logică. E o chestiune de credință.

Credință. Părea un substitut prea puțin consistent, dar Kell nu-i putea învinui pe locuitorii cenușii. Toată lumea avea nevoie să creadă în *ceva* și, în lipsa magiei, își aleseseră un zeu mai mic. Unul plin de lacune și mister și reguli artificiale. Ironia era că ei își abandonaseră magia cu mult înainte de a-i abandona ea pe ei, sufocând-o astfel cu acest Dumnezeu atotputernic al lor.

— Dar cu morții voștri cum e? se interesă regele.

— Îi ardem.

— Un ritual păgân, făcu el cu dispreț.

— E mai bine decât să le punem cadavrele într-o cutie.

— Și cum rămâne cu *sufletele* lor? stărui George, aparent sincer tulburat. Unde vă imaginați voi că se duc, dacă nu credeți în rai și iad?

— Se duc înapoi la sursă, îi explică Kell. Magia este totul, Maiestate. Este cursul vieții. Noi credem că, după ce mori, sufletul ți se întoarce în acest curs, iar corpul ți se reduce din nou la elemente.

— Și cum rămâne cu *sinele?*

— *Sinele* încetează să mai existe.

— Și atunci, care mai e rostul? protestă regele. De ce să mai trăiești o viață bună, dacă nu există nimic după ea? Nimic câștigat?

Kell se întrebase adesea același lucru, în felul lui, dar nu fiindcă spera la o viață de după viață. Pur și simplu nu voia să se prefacă în nimic, ca și când n-ar fi existat vreodată. Dar mai degrabă ar fi zburat porcul în Londra Cenușie decât să se pună de acord cu regele în privința unui lucru.

— Presupun că scopul e să trăiești bine.

George se învineți.

— Dar ce îl oprește pe om să comită păcate, dacă nu are nimic de care să se teamă?

Kell ridică din umeri.

— Am văzut oameni păcătuind și în numele lui Dumnezeu, *și* în numele magiei. Uneori, oamenii greșesc în privința forțelor superioare, indiferent ce formă ar lua ele.

— Dar fără o viață de apoi, bombăni regele, fără un suflet veșnic? Nu e natural.

— Dimpotrivă, îl contrazise Kell. Este cel mai firesc lucru din lume. Natura e făcută din cicluri şi noi suntem făcuţi din natură. Nenatural este să crezi în existenţa unui om care nu greşeşte niciodată şi într-un loc frumos în cer.

Expresia lui George se întunecă.

— Ai grijă, Jupâne Kell! Asta este blasfemie.

Kell se încruntă.

— Nu mi s-a părut niciodată că aţi fi un om foarte pios, Maiestatea Voastră.

Regele se închină.

— Paza bună trece primejdia rea. De altfel, zise el, uitându-se în jur, eu sunt regele Angliei. Moştenirea mea e divină. Eu domnesc prin mila Dumnezeului de care îţi baţi tu joc. Sunt slujitorul Lui, aşa cum regatul acesta este al meu, cu mila Lui.

Totul sunase ca un recital. Regele îşi vârî crucea înapoi sub guler.

— Probabil, adăugă el, ridicându-şi privirea, şi eu l-aş venera pe dumnezeul tău dacă aş putea să-l văd şi să-l ating cum faci tu.

Iarăşi ajunseseră la asta. Bătrânul rege privea magia cu teamă şi uimire, minunându-se ca un copil. Noul rege o privea aşa cum privea totul. Cu poftă.

— V-am avertizat o dată, Maiestate, îl preveni Kell. Magia nu îşi are locul în lumea voastră. Nu îşi mai are.

George zâmbi şi, pentru o clipă, semănă mai mult a lup decât a om bine hrănit.

— Tu însuţi ai spus, Jupâne Kell, că lumea este un ciclu. Probabil va veni din nou timpul nostru.

Şi apoi rânjetul dispăru, înghiţit din nou de expresia lui obişnuită, un amuzament caraghios. Efectul era deconcertant şi îl făcea pe Kell să se întrebe dacă regele era într-adevăr atât de greu de cap şi plin de sine cum îl credeau oamenii lui, sau dacă era ceva ascuns acolo, sub superficialitatea şi îngăduinţa pe care le afişa.

Cum spusese Astrid Dane?

Nu am încredere în lucruri până când nu-mi aparţin.

Un curent de aer trecu prin criptă, făcând lumânările să pâlpâie.

— Să mergem, îl îndemnă regele, întorcându-i spatele lui Kell şi mormântului în care se odihnea bătrânul rege.

Kell șovăi, apoi scoase din buzunar linul din Londra Roșie, cu steaua care sclipea în mijlocul monedei. Întotdeauna aducea o monedă pentru rege; în fiecare lună, bătrânul monarh susținea că magia dintr-a lui trecuse, precum căldura din tăciunii gata să se stingă, ca atare, Kell trebuia să-i aducă o alta în loc, încălzită de buzunarul lui și mirosind a trandafiri. Acum Kell se uita la monedă, întorcând-o printre degete.

— Asta e proaspătă, Maiestatea Voastră.

O atinse de buze și apoi întinse mâna și așeză moneda caldă pe lespedea rece a mormântului.

— *Sores nast*, șopti el.

Dormi în pace.

Și, cu acestea, Kell îl urmă pe noul rege înapoi pe scări și din nou afară, în frig.

Kell se abținu să nu se foiască, cât îl aștepta pe regele Angliei să-și termine de scris scrisoarea.

Omul nu se grăbea, lăsând tăcerea din încăpere să devină din ce în ce mai apăsătoare, până ce Kell se trezi că vrea să vorbească numai ca să-i pună capăt. Dându-și seama că probabil asta era intenția regelui, își ținu gura și rămase în picioare, urmărind, de dincolo de fereastră, ninsoarea și cerul care se întunecă.

Când scrisoarea fu, în sfârșit, încheiată, George se lăsă pe spate în jilțul său și luă o cupă de vin, uitându-se la pagini în timp ce bea.

— Spune-mi ceva despre magie, începu el.

Kell se încordă, dar regele continuă.

— În lumea voastră, toți posedă această abilitate?

Kell șovăi.

— Nu toți, răspunse el. Și nu în egală măsură.

George înclină paharul dintr-o parte în alta.

— Deci ai putea spune că doar cei puternici sunt aleși.

— Unii așa cred, explică Kell. Alții cred că e pur și simplu o chestiune de noroc. Ca o mână bună la jocul de cărți.

— Dacă așa stau lucrurile, atunci tu trebuie să fi tras o mână *foarte* bună.

Kell îl privi indiferent.

— Dacă ați terminat scrisoarea, ar trebui să...

— Câți oameni pot face ce faci tu? îl întrerupse regele. Să călătorească între lumi? Pariez că nu mulți, altminteri i-aș fi văzut și eu. Pe cuvânt, se aprinse el, ridicându-se în picioare, e de mirare că regele tău te lasă să-i scapi din ochi.

Putea să-i citească gândurile în privire, ochii jucându-i în cap ca niște rotițe. Însă Kell n-avea nicio intenție să devină o piesă din colecția acestui om.

— Maiestatea Voastră, zise, încercând să-și păstreze un ton potrivit, dacă vreți să mă opriți aici, gândindu-vă că ați putea câștiga ceva din asta, v-aș descuraja *hotărât* această încercare și v-aș reaminti că orice gest de acest fel ar duce la pierderea comunicării viitoare cu lumea mea.

Te rog, nu face asta, ar fi vrut să adauge. *Nici măcar nu încerca.* N-ar fi putut îndura să-și piardă acest ultim refugiu.

— În plus, adăugă el, ca să fie mai convingător, cred că o să vă dați seama că nu sunt ușor de oprit.

Din fericire, regele își ridică mâinile pline de inele într-un gest de capitulare.

— M-ai înțeles greșit, surâse el, deși Kell nu credea că se înșelase câtuși de puțin. Pur și simplu nu văd de ce două regate *mărețe* n-ar avea o legătură mai strânsă.

Își împături scrisoarea și o sigilă cu ceară. Era lungă – cu vreo câteva pagini mai lungă decât de obicei, judecând după cât de umflat era plicul și după greutatea lui, când Kell o luă în mână.

— Ani de-a rândul scrisorile astea au fost pline de formalități, niște anecdote în loc de istorie, avertismente în loc de explicații, frânturi inutile de informații, când am fi putut să împărtășim *adevărată* cunoaștere, stărui regele.

Kell vârî scrisoarea în buzunarul hainei.

— Dacă asta e tot...

— De fapt, nu e, continuă George. Am ceva pentru tine.

Kell se înfioră când omul așeză o cutiuță pe masă. Nu întinse mâna spre ea.

— Foarte amabil din partea voastră, Maiestate, dar trebuie să refuz.

Zâmbetul superficial al lui George se șterse.

— Refuzi un dar de la *Regele Angliei?*

— Aș refuza un dar de la oricine, explică Kell, mai cu seamă când îmi dau seama că e făcut în semn de plată. Deși nu știu pentru ce.

— E foarte simplu, zise George. Data viitoare când vii, aș vrea să-mi aduci ceva în schimb.

Kell se simți scârbit, dar nu o arătă.

— Transferul e o formă de trădare, mărturisi, recitând o regulă pe care chiar el o încălcase de atât de multe ori.

— O să fii bine recompensat.

Kell își strânse puntea nasului între degete.

— Maiestate, a existat un timp când poate aș fi luat în considerare cererea voastră.

Mă rog, nu a ta, gândi el, *dar* a cuiva.

— Însă timpul acela a trecut. Adresați-vă regelui meu ca să vă convingeți, dacă vreți. Cereți-i *lui* un dar și, dacă acceptă, eu o să vi-l aduc. Însă n-o să aduc nimic din proprie voință.

Era dureros să rostească aceste cuvinte, o rană încă nevindecată, încă sensibilă. Făcu o plecăciune și se întoarse să plece, chiar dacă regele nu încheiase discuția.

— Prea bine, conveni George, ridicându-se în picioare, cu obrajii roșii. O să te conduc.

— Nu, îl opri Kell. N-aș vrea să vă deranjez într-atât, adăugă el. Aveți oaspeți de care trebuie să vă ocupați.

Cuvintele erau cordiale. Tonul, nu.

— O să mă întorc pe unde am venit.

Și tu n-ai să mă urmezi.

Kell îl lăsă pe George roșu la față, lângă masa lui de lucru, și reluă drumul până la camera bătrânului rege. Ar fi vrut să poată încuia ușile în urma lui. Dar, bineînțeles, încuietorile acestei camere erau pe din afară. O amintire că încăperea fusese mai mult o închisoare decât palat.

Închise ochii și încercă să-și aducă aminte de ultima dată când îl văzuse în viață. Bătrânul rege nu arătase bine. Nu arătase deloc bine, dar tot îl recunoscuse pe Kell, tot se bucurase de prezența lui, tot zâmbise și dusese scrisoarea regală la nas, inhalându-i parfumul.

Trandafiri, murmurase el încetișor. *Întotdeauna trandafiri.*

Kell deschise ochii. O parte din el – cea obosită și profund îndurerată – voia pur și simplu să se ducă acasă. Însă restul voia să iasă din castelul ăsta blestemat, să se ducă undeva, într-un loc în care nu ar fi un mesager regal sau un *antari,* un prizonier sau un prinț, și să colinde pe străzile Londrei Cenușii până ar fi devenit o umbră, una dintre miile de alte umbre.

Traversă camera până la peretele cel mai îndepărtat, unde draperii grele încadrau fereastra. Era atât de frig aici, încât geamul nu se acoperise cu gheață. Dădu draperia la o parte, scoțând la iveală tapetul cu model de dedesubt, desenul stricat de un simbol decolorat, ceva mai mult decât o simplă pată în lumina slabă. Reprezenta un cerc tăiat cu o singură linie, un simbol de transfer conducând de la Windsor la St James. Trase draperia și mai mult, descoperind un semn care s-ar fi pierdut demult, dacă nu ar fi fost protejat în întregime de efectul timpului și de lumină.

O stea cu șase colțuri. Unul dintre primele simboluri pe care le desenase Kell, cu ani în urmă, când regele fusese adus la Windsor. Trasase același semn și pe pietrele zidului unei grădini de lângă Westminster. Al doilea semn se pierduse demult, spălat de ploi sau acoperit de mușchi, dar nu conta. Fusese desenat o dată și, chiar dacă liniile nu mai erau la fel de vizibile, un sigiliu de sânge nu dispărea din lume la fel de rapid cum dispărea din raza vizuală a cuiva.

Kell își suflecă mâneca și scoase cuțitul. Crestă o linie subțire pe dosul brațului, își înmuie degetele în sânge și retrasă simbolul. Își lipi palma de el și aruncă o ultimă privire îndărăt, la camera goală, la lumina care se strecura pe sub ușă, ascultând râsetele îndepărtate.

Regi afurisiți, gândi Kell, părăsind Windsorul o dată pentru totdeauna.

III

La marginea Arnesului

Cizmele Lilei atinseră pământul pentru prima oară după luni bune. Ultima dată când opriseră într-un port fusese în Korma, în urmă

cu trei săptămâni, iar Lila trăsese sorțul necâștigător și fusese silită să rămână la bordul corabiei. Înainte de asta, mai opriseră la Sol și la Rinar, dar în ambele ocazii Emery insistase ca ea să rămână pe *Turlă*. Probabil nu l-ar fi ascultat, dar fusese ceva în vocea căpitanului care o făcuse să stea pe loc. Mai pusese piciorul în orășelul-port Elon, dar numai pentru o jumătate de noapte, în urmă cu mai bine de două luni.

Acum târșâi o cizmă, minunându-se de cât de sigură se simțea lumea sub picioarele ei. Pe mare, totul se mișca. Chiar și în zilele de acalmie, când nu bătea deloc vântul și când curenții erau constanți, stăteai pe o chestie care, la rândul ei, stătea pe apă. Lumea avea elasticitate și balans. Marinarii vorbeau de răul de mare, de modul în care te bălăngăneai, atât când urcai prima oară pe vas, cât și mai târziu, când debarcai.

Însă acum, pășind de-a lungul docului, Lila nu simțea că s-ar dezechilibra. Din contră, se simțea centrată, cu o bază. Și, de parcă ar fi avut o greutate care atârna în mijlocul ființei sale, nimic n-ar mai fi putut s-o doboare.

O făcea să aibă chef de-o încăierare.

Lui Stross, secundul lui Alucard, îi plăcea să spună că ea are sângele fierbinte – Lila era foarte sigură că voia să fie un compliment –, dar adevărul era că o luptă reprezenta pur și simplu cea mai simplă cale să-ți testezi curajul, să vezi dacă ai devenit mai puternic sau mai slab. Desigur, ea luptase pe mare toată iarna, dar uscatul era altă mâncare de pește. Ca și caii care erau dresați pe nisip, astfel încât să fie mai rapizi când alergau pe pământ întărit.

Lila își trosni degetele și se foi de pe un picior pe altul.

O *cauți cu lumânarea*, se auzi o voce în mintea ei. *Ai s-o cauți până ai s-o găsești.*

Lila se înfioră la ecoul cuvintelor lui Barron, o amintire cu lame destul de tăioase ca să poată fi atinsă.

Privi în jur; *Turla Nopții* acostă într-un loc numit Sasenroche, o adunătură de stânci și copaci de la marginea imperiului Arnesian. La marginea *marginii*.

Clopotele băteau ora, sunetul lor fiind întețit de prăpastie și de ceață. Dacă se concentra, putea să zărească alte trei corăbii, una, un

vas arnesian, celelalte două, străine: prima (le recunoștea după pavilioane) era un vas comercial veskan, care părea cioplit dintr-o singură bucată de lemn; a doua era un glisor faroan, lung și scheletic, care semăna cu o pană. Pe mare, pânzele puteau fi prinse de cârligii fusiformi în zeci de feluri, cât mai potrivit pentru a se folosi de vânt.

Lila privi marinarii foindu-se pe puntea vasului veskan. Patru luni pe *Turlă* și ea nu călătorise niciodată pe ape străine, nu văzuse niciodată oameni din imperiile învecinate atât de aproape. Auzise povești, desigur – marinarii trăiau cu povești, la fel cum trăiau cu mare și aer și băutură ieftină – despre faroanii cu pielea închisă, plină de pietre scumpe; despre veskanii înalți, cu părul lor care lucea ca metalul proaspăt lustruit.

Însă una era să audă povești despre ei și alta să-i vadă cu propriii ochii.

Era o lume mare aceasta în care nimerise ea, plină de reguli pe care nu le cunoștea, de rase pe care nu le văzuse niciodată și de limbi pe care nu le vorbise. Plină de *magie.* Lila descoperise că partea cea mai grea a șaradei era să se prefacă mereu că totul îi era de mult cunoscut, când de fapt era atât de nou, silită să simuleze acea nonșalanță care nu vine decât din experiența de-o viață, și asta e de la sine înțeles. Lila învăța din zbor și știa cum să mențină fațada; dar dincolo de masca de dezinteres pe care o afișa, ea absorbea *totul.* Era ca un burete, înghițind cuvinte și obiceiuri, antrenându-se să pară că văzuse ceva prima oară și să fie în stare să pretindă că mai văzuse asta de zeci de ori – de sute de ori – înainte.

Cizmele lui Alucard răsunară pe scândurile punții, iar ea-și lăsă atenția să se abată de la corăbiile străine. Căpitanul se opri lângă ea, trase adânc aer în piept, apoi își puse mâna pe umărul ei. Lila încă se încorda din cauza unei astfel de atingeri neprevăzute, un reflex de care se îndoia că avea să scape vreodată; însă nu se retrase.

Alucard era îmbrăcat în stilul lui aristocrat obișnuit, o haină albastru-argintie, pusă în evidență de o eșarfă neagră, cu părul lui brun-roșcat prins la spate cu o agrafă neagră, sub o pălărie elegantă. Părea la fel de pasionat de pălării pe cât era ea de cuțite. Singurul lucru nelalocul lui era sacul marinăresc atârnat de un umăr.

— Simți mirosul, Bard? întrebă el în arnesiană.

Lila adulmecă.

— Sare, sudoare și bere? încercă ea.

— Bani, răspunse el vioi.

Lila se uită în jur, studiind orășelul-port. O ceață de iarnă înghițea vârfurile celor câteva clădiri pitice și ceea ce se vedea, totuși, prin ceața serii era relativ neimpresionant. Nimic din locul ăsta nu sugera că ar avea bani. Nu sugera nimic, la drept vorbind. Sasenroche era însăși definiția modestiei. Ceea ce, aparent, era și ideea.

Pentru că, oficial, Sasenroche nici măcar nu exista.

Nu apărea pe nicio hartă a teritoriilor – Lila învățase cu ceva timp în urmă că existau două feluri de hărți, de uscat și de mare, și erau la fel de diferite ca o Londră de alta. O hartă de uscat era un lucru obișnuit, dar o hartă de mare era specială, arătând nu doar mările deschise, dar și secretele lor, insulele lor ascunse și târgurile, locurile de evitat și locurile de vizitat, și pe cine să găsești, odată ce ajungeai acolo. O hartă de mare nu trebuia niciodată să fie furată de pe corabie. Nu putea fi vândută sau dată la schimb, nu fără să ajungă vestea înapoi la vreun marinar, iar pedeapsa era usturătoare; era o lume mică, iar prada nu merita riscul. Dacă vreunul dintre oamenii de pe mare – sau orice om care voia să-și păstreze capul pe umeri – vedea o hartă de mare pe uscat, trebuia s-o ardă mai înainte de a-l arde ea pe el.

De aceea, Sasenroche era un secret bine păzit pe uscat și o legendă pe mare. Însemnat pe hărțile adevărate (și cunoscut de marinarii adevărați) ca, pur și simplu, Colțul, Sasenroche era singurul loc unde cele trei imperii se atingeau la propriu. Faro, teritoriul de la sud și est, și Vesk, regatul de la nord, aparent atingeau Arnesul chiar aici, în acest orășel-port mic și modest. Ceea ce-l făcea un loc ideal, îi explicase Alucard, unde se găsesc lucruri străine fără să fie nevoie să mai străbați mări străine și să scapi de tot ce n-ai putea să duci acasă.

— O piață neagră? întrebase Lila, uitându-se la harta mării, proprie *Turlei,* de pe masa de lucru a căpitanului.

— Cea mai neagră de pe uscat, zisese Alucard vesel.

— Și, mă rog, ce facem noi aici?

— Orice corabie bună de corsari, îi explicase el, ajunge în posesia a două tipuri de lucruri; cele care pot fi date coroanei și cele care nu.

Unele artefacte nu au ce căuta în regat, indiferent care ar fi motivul, dar îți pot aduce o sumă frumușică în locuri ca acesta.

Lila scoase o mică exclamație, într-o dezaprobare prefăcută.

— Asta nu prea pare a fi legal.

Alucard zâmbi, genul de zâmbet care probabil putea să hipnotizeze și șerpii.

— Acționăm în numele coroanei, chiar și când ea n-o știe.

— Chiar și când scoatem profit? îl provocă Lila.

Expresia lui Alucard se schimbă într-una de prefăcută indignare.

— Aceste servicii pe care le aducem ca să menținem coroana și regatul în siguranță trec neștiute, prin urmare, nerecompensate. Din când în când, trebuie să ne recompensăm singuri.

— Înțeleg...

— E o muncă periculoasă, Bard, spusese el, atingându-și pieptul cu o mână plină de inele, pentru corpurile și sufletele noastre.

Acum, cum stăteau împreună pe punte, el îi aruncă din nou acel zâmbet evaziv, iar ea simți că începe să zâmbească, de asemenea, chiar înainte să fie întrerupți de o bubuitură. Se auzise ca și cum ar fi fost un sac de pietre aruncat pe doc, dar în realitate era doar restul echipajului de pe *Turla Nopții,* care debarca. Nu era de mirare că toți se gândeau la Lila ca la o fantomă. Marinarii sunt incredibil de gălăgioși. Alucard își retrase mâna de pe umărul Lilei și se întoarse cu fața spre oamenii lui.

— Știți regulile! răcni el. Sunteți liberi să faceți ce vreți, numai să nu fie ceva dezonorabil. Sunteți, la urma urmei, arnesieni, și vă aflați aici în serviciul coroanei voastre!

Oamenii chicotiră pe înfundate.

— Ne întâlnim la Raiduri, la apus, și am afaceri de discutat, așa că să nu vă îmbătați prea tare până atunci!

Lila încă prindea doar șase cuvinte din zece – arnesiana era o limbă fluidă, cuvintele curgând rapid –, dar înțelegea despre ce era vorba.

Un echipaj mai mic rămânea la bordul *Turlei*, iar restul era liber. Majoritatea o luară spre prăvăliile și tavernele cele mai apropiate de docuri, dar Alucard apucă în altă direcție, de unul singur, pe o străduță îngustă, dispărând rapid în ceață.

Exista o regulă nerostită că, oriunde se ducea Alucard, Lila îl urma.

Că o invita el sau nu, asta nu avea nicio importanță. Ea devenise umbra lui.

— Tu închizi vreodată ochii? o întrebase el, odată, în Elon, văzând cât de atent cerceta ea străzile.

— Am descoperit că privitul este cea mai rapidă cale de a învăța și cea mai sigură de a rămâne în viață.

Alucard clătinase din cap exasperat.

— Accentul unui nobil și sensibilitatea unui hoț.

Dar Lila doar zâmbise. Și ea-i spusese ceva foarte asemănător, cândva, lui Kell. Înainte să știe că el chiar *era* un membru al casei regale. Și un hoț, de altfel.

Acum, că echipajul nu se mai vedea, ea porni pe urmele căpitanului, în timp ce el își vedea de drum prin Sasenroche. Pe măsură ce înainta, avea impresia că Sasenroche se *schimbase*. Ceea ce, dinspre mare, părea să fie un târgușor neimpresionant, construit pe faleza stâncoasă, se dovedi a fi mult mai mare, străzile întinzându-se până aproape de țărm. Orășelul era săpat adânc în faleză; roca – o marmură neagră, cu firișoare albe – se arcuia și șerpuia, se ridica și cobora abrupt, înghițind clădiri și formând altele, scoțând la iveală aleile și scările doar atunci când te apropiai. Din cauza formei întortocheate a orașului și a ceții schimbătoare, era greu să ții urma căpitanului. Lila îl pierdu din vedere de vreo câteva ori; dar apoi îi mai zărea haina albastră sau auzea tropăitul cizmelor lui și îl găsea din nou. Trecu de câțiva oameni, dar ei aveau glugile trase pe cap, din cauza frigului, iar fețele nu li se vedeau.

Și atunci coti și apusul înecat de ceață scoase la iveală ceva cu totul deosebit. Ceva care sclipea, strălucea și mirosea a magie.

Piața Neagră din Sasenroche.

IV

Piața se înălța în jurul Lilei, abrupt și masiv, de parcă pășise în interiorul falezei înseși și descoperise că era goală pe dinăuntru. Erau zeci de dughene, toate cuibărite sub arcade de piatră, a cărei suprafață părea ciudat de... vie. Nu-și dădea seama dacă vinișoarele din piatră chiar luminau, sau doar reflectau lumina felinarelor

atârnate la intrarea fiecărei prăvălii, dar, în orice caz, efectul era uluitor.

Alucard continua să meargă degajat, în pas lejer înaintea ei, dar era evident că avea o destinație precisă. Lila îl urmărea, dar îi era greu să fie mereu atentă la căpitan, atrasă de dughenele din jur. Cele mai multe aveau la vânzare lucruri pe care ea nu le mai văzuse niciodată, ceea ce nu era ceva neobișnuit – ea nu văzuse multe din tot ce avea de oferit această lume –, dar începuse să înțeleagă ordinea de bază și o mulțime dintre lucrurile pe care le vedea acum păreau s-o încalce. Magia avea un puls și aici, în Piața Neagră din Sasenroche, el părea destul de ciudat.

Totuși, majoritatea obiectelor expuse erau, la prima vedere, de-a dreptul inofensive. Unde, se întrebă ea, își ascundea Sasenroche comorile periculoase? Lila învățase pe pielea ei ce putea face magia interzisă și, deși spera să nu mai dea niciodată peste ceva ca piatra din Londra Neagră, nu putea să nu fie curioasă. Era uimitor cât de repede devenise magia un lucru obișnuit; cu numai câteva luni în urmă, nici nu bănuise că magia era reală, iar acum avea tendința să se uite după lucruri cât mai ciudate.

Piața era aglomerată, dar nefiresc de liniștită, murmurul zecilor de dialecte fiind uniformizat într-un fâsâit de fundal. Undeva, în față, Alucard se opri, în sfârșit, la o dugheană anonimă. Era amenajată într-un cort, ascunsă după o cortină de mătase albastru-închis, în spatele căreia el se făcu nevăzut. Lila ar fi anulat orice pretenție de subtilitate dacă l-ar fi urmat înăuntru, așa că rămase afară și aștepta, examinând o tarabă cu diverse arme, de la pumnale scurte și ascuțite la săbii mari, curbate.

Fără pistoale, totuși, observă ea posomorâtă.

Prețiosul ei revolver, Caster, zăcea nefolosit în cufărul de lângă patul ei. Rămăsese fără gloanțe și descoperi că în lumea aceasta nu se foloseau arme de foc, cel puțin nu în Arnes. Se gândise că ar fi putut duce arma la un meșter făurar, dar adevărul era că obiectul chiar nu-și avea locul aici, iar importul era considerat o trădare (uite ce pățise Kell, care obișnuia să se ocupe cu contrabanda; în timp ce unul dintre articole fusese ea însăși, celălalt fusese piatra neagră), așa că Lila nu era deloc dispusă să aducă o altă armă. Dacă ar fi stârnit un soi de

reacție în lanț? Dacă ar fi schimbat modul în care era folosită magia? Dacă ar fi făcut în așa fel încât lumea aceasta să semene mai mult cu a ei?

Nu, nu merita riscul.

Așadar, Caster rămăsese gol, o amintire a lumii pe care o lăsase în urmă. O lume pe care nu avea s-o mai vadă niciodată.

Lila își îndreptă spatele și își roti ochii prin piață, iar când privirea i se opri, ea nu se uită la arme sau la podoabe ieftine, ci la ea însăși.

Dugheana din stânga ei era plină cu oglinzi: de diferite forme și mărimi, unele înrămate, altele niște simple geamuri argintate.

Vânzătorul nu era prin apropiere, iar Lila se apropie să-și studieze imaginea. Purta o haină scurtă, tivită cu blană de oaie, și una dintre pălăriile lui Alucard (avea destule încât să se poată lipsi de una), un tricorn cu o pană făcută din argint și sticlă. Pe sub pălărie, se privea cu ochii ei căprui, unul puțin mai deschis la culoare decât celălalt și nefolositor, deși puțin observau asta. Părul ei negru îi atingea acum umerii, făcând-o să semene, mai mult decât ar fi vrut ea, a fată (îl lăsase să crească ca să-i păcălească pe cei de la bordul *Hoțului de Aramă),* și își puse în minte să și-l tundă din nou la nivelul maxilarului.

Ochii îi coborâră.

Încă nu avea un piept care să vorbească de la sine, slavă Domnului, dar patru luni la bordul *Turlei Nopții* produseseră o subtilă transformare. Lila întotdeauna fusese slabă – n-avea idee dacă așa era ea sau dacă i se trăgea de la prea puțină mâncare și prea multă alergătură timp de prea mulți ani –, dar echipajul lui Alucard muncea din greu și mânca bine, iar ea devenise din sfrijită zveltă, din slabă vânoasă. Deosebirile erau mici, dar importante.

Simți o furnicătură rece în degete și, când se uită, văzu că mâna atinse suprafața rece a oglinzii. Ciudat, nu-și amintea să o fi întins.

Ridicându-și privirea, își dădu seama că este studiată cu atenție de reflecția ei. O analiza. Apoi, încet, începu să se schimbe. Fața ei deveni îmbătrânită, ceva ani în plus, iar haina i se răsuci și se preschimbă în redingota neagră a lui Kell, cea cu prea multe buzunare și prea multe fețe. O mască monstruoasă se afla deasupra capului ei, ca o fiară cu botul larg căscat, iar din locul în care degetele

ei atingeau oglinda, în imaginea reflectată, flăcările i se ridicau pe mână, însă fără s-o ardă. Apa se încolăcea ca un șarpe în jurul celeilalte mâini, prefăcându-se în gheață. Pământul de sub picioarele reflecției sale începu să crape și să se despice, ca și cum s-ar fi aflat sub o greutate imensă, iar aerul din jurul ei vibra. Lila a încercat să-și retragă mâna, dar nu a putut, la fel cum nu a putut nici să-și ia privirea de la chipul reflecției sale, unde ochii ei – *ambii* ei ochi – se făcuseră negri, iar în adâncul lor ceva se rotea.

Imaginea îi dădu brusc drumul și Lila se smuci, gâfâind. Durerea îi râcâia mâna și, când se uită în jos, văzu tăieturi mici și picături de sânge pe fiecare deget.

Tăieturile erau drepte, făcute de ceva ascuțit. Ca sticla.

Își strânse mâna la piept, iar reflecția ei – acum doar o fată cu un tricorn pe cap – făcu același lucru.

— Pe plăcuță scrie *nu atingeți,* se auzi o voce din spatele ei și, când se întoarse, îl văzu pe vânzătorul de la stand.

Era faroan, cu pielea neagră ca pereții unei stânci, și toată îmbrăcămintea lui era făcută dintr-o singură bucată de mătase albă. Era proaspăt bărbierit, ca majoritatea faroanilor, dar purta numai două pietre scumpe în piele, câte una sub fiecare ochi. Și-a dat seama că era vânzătorul de la acea dugheană din cauza ochelarilor de pe nasul lui, a căror sticlă nu era sticlă obișnuită, ci o oglindă, în care se reflecta fața ei palidă.

— Îmi cer iertare, se scuză ea, uitându-se înapoi la oglindă, așteptându-se să vadă locul în care o atinsese, unde oglinda o *tăiase,* dar sângele dispăruse.

— Știi ce fac oglinzile astea? întrebă el.

Lilei îi trebui un moment ca să-și dea seama că, deși avea un accent puternic, îi vorbea *în engleză.* Numai că nu, de fapt nu vorbea, nu chiar. Cuvintele pe care le rostea nu se sincronizau cu cele pe care le auzea ea. Un talisman strălucea la gâtul lui. La început, îl luase ca pe un soi de broșă, dar acum pulsa slab, și ea înțelese.

Omul duse mâna la bijuterie.

— Ah, da, un obiect foarte folositor, când ești vânzător într-un colț uitat de lume. Nu tocmai legal, bineînțeles, din cauza legilor împotriva înșelătoriei, dar...

Ridică din umeri, parcă spunând, *Ce să-i faci?* Părea fascinat de limba pe care o vorbea, de parcă i-ar fi cunoscut semnificația.

Lila se întoarse iarăși spre oglinzi.

— Ce fac?

Vânzătorul se uită și el la oglindă, iar în ochelarii lui ea văzu oglinda reflectată la infinit.

— Ei bine, făcu el, o parte îți arată ce vrei.

Lila se gândi la fata cu ochii negri și își stăpâni un fior.

— Mie nu mi-a arătat ce am vrut, i-a mărturisit ea.

El își lăsă capul într-o parte.

— Ești sigură? Forma, poate că nu, dar ideea?

Care să fi fost ideea din spatele a ceea ce văzuse? Lila din oglindă fusese... *puternică.* La fel de puternică pe cât era Kell. Dar, de asemenea, fusese diferită. Întunecată.

— Ideile sunt bune și frumoase, continuă negustorul, dar realitățile... pot fi mai puțin plăcute.

— Și cealaltă parte? întrebă ea.

— Hmm?

Ochelarii lui cu oglinzi erau tare enervanți.

— Ai spus că *o parte* arată ce vrei. Cum rămâne cu cealaltă?

— Păi, dacă tot mai vrei să vezi, cealaltă parte îți arată cum să obții ce-ți dorești.

Lila se încordă. Din cauza asta erau oglinzile interzise? Negustorul faroan se uita la ea de parcă îi putea citi gândurile la fel de clar cum o făcu și reflecția ei, astfel continuă:

— Probabil nu e ceva atât de deosebit să privești în mintea cuiva. Pietrele viselor și plăcile divinatorii, lucrurile astea ne ajută să privim în noi înșine. Prima față a oglinzii nu e așa de deosebită; e aproape obișnuită...

Lila nu credea că va considera vreodată magia de tipul *ăsta* ca fiind obișnuită.

— Să vezi firele de urzeală ale lumii e una. Să tragi de ele, e alta. Să știi cum să le faci să cânte, ei bine... hai să zicem că nu e un lucru deloc simplu.

— Nu, presupun că nu e, zise ea liniștit, încă frecându-și degetele rănite. Cât îți datorez pentru că am folosit fața asta a oglinzii?

Negustorul ridică din umeri.

— Oricine se poate vedea pe sine însuși, răspunse el. Oglinzile își iau tributul lor. Următoarea întrebare, Delilah, este: vrei să vezi cealaltă față?

Însă Lila deja se trăgea de lângă oglinzi și misteriosul lor negustor.

— Mulțumesc, se scuză ea, remarcând că el încă nu-i spusese un preț, dar o să renunț.

Făcuse jumătate din drumul înapoi spre dugheana cu arme, când își dădu seama că ea nu-i spusese negustorului numele ei.

Ei bine, gândi Lila, trăgându-și haina mai bine pe umeri, *a fost foarte ciudat.* Își îndesă mâinile în buzunare – pe de-o parte, ca să nu-i mai tremure și, pe de altă parte, ca să fie sigură că nu mai atinge altceva – și se întoarse la taraba cu arme. Dintr-odată, își dădu seama că cineva se oprise lângă ea și-i simți mirosul familiar de miere, argint și vin fiert cu mirodenii.

— Căpitane, salută ea.

— N-o să-ți vină să crezi, Bard, făcu el, dar chiar sunt în stare să-mi apăr singur onoarea.

Ea-i aruncă o privire cu coada ochiului și observă că săculețul dispăruse.

— Nu onoarea ta mă preocupă pe mine.

— Atunci, sănătatea mea? Nu m-a ucis nimeni încă.

Lila ridică din umeri.

— Toată lumea e nemuritoare până când nu mai e.

Alucard clătină din cap.

— O viziune încântător de morbidă, Bard!

— În plus, continuă Lila, nu sunt preocupată de onoarea *sau* de viața ta, căpitane. Eu doar îmi alegeam un cuțit.

Alucard oftă și își trecu un braț peste umerii ei.

— Și eu, care tocmai începusem să cred că îți pasă.

Se întoarse să cerceteze cuțitele de la taraba din fața lor și chicoti.

— Majoritatea fetelor tânjesc după rochii.

— Eu nu sunt ca majoritatea fetelor.

— Nici nu se pune problema.

Făcu semn spre tarabă.

— Vezi ceva ce-ți place?

Pentru o clipă, imaginea din oglindă îi reveni în minte, sinistră, cu ochii negri, emanând o putere imensă. Lila o alungă, se uită la cuțite și făcu semn din cap spre un pumnal cu lamă zimțată.

— Nu ai destule cuțite?

— Nu ca ăsta.

El dădu din cap.

— Continui să fii cea mai ciudată creatură.

Spunând acestea, o luă pe Lila și se îndepărtă de acolo.

— Dar ține-ți banii în buzunar. Noi *vindem* pe Piața Neagră din Sasenroche, Bard. Nu cumpărăm de aici. *Asta* ar fi total greșit.

— Îți cam lipsește noțiunea de moralitate, Alucard.

— Mi s-a mai spus.

— Și dacă l-aș fura? întrebă ea cu dezinvoltură. Cu siguranță nu poate fi greșit să *furi* un obiect dintr-o piață ilegală, nu?

Alucard își înăbuși un hohot de râs.

— Ai putea încerca, dar ai da greș. Și probabil ți-ai pierde o mână pentru osteneală.

— Cât de puțină încredere ai în mine!

— Încrederea n-are nimic de-a face cu asta. Nu observi că negustorii nu prea își dau interesul să-și păzească mărfurile? Asta-i pentru că piața a fost pusă sub protecție.

Se aflau la marginea peșterii acum, iar Lila se întoarse să o cerceteze. Miji ochii spre dughene.

— E o magie puternică, continuă el. Dacă un obiect și-ar părăsi taraba fără permisiune negustorului, rezultatul ar fi... neplăcut.

— Adică, ai încercat și tu să furi ceva odată?

— Nu sunt atât de neghiob.

— Atunci, poate că e doar un zvon, ca să țină hoții la distanță.

— Nu e, o contrazise Alucard, ieșind din peșteră, înapoi în noapte.

Ceața devenise mai groasă, iar întunericul se lăsase ca o pătură de frig.

— De unde știi? stărui Lila, încrucișându-și brațele pe sub haină.

Căpitanul ridică din umeri.

— Presupun...

Șovăi.

— Presupun că am un talent pentru asta.

— Pentru ce?

Safirul sclipi în sprânceana lui.

— Să văd magia.

Lila se încruntă. Oamenii vorbeau despre *a simți* magia sau despre *a o mirosi*, dar niciodată despre *a o vedea*. Desigur, puteai să vezi efectele pe care le avea asupra obiectelor, asupra elementelor pe care le poseda, dar niciodată magia în sine. Era ca sufletul dintr-un corp, bănuia ea. Puteai vedea carnea, sângele, dar nu ceea ce conținea.

Gândindu-se mai bine, singura dată când Lila *văzuse* magia fusese atunci când privise fluviul din Londra Roșie, strălucirea puterii ieșind din el cu o lumină constantă, roșiatică. O sursă, așa o numise Kell. Oamenii păreau să creadă că puterea curgea prin toți și prin toate. Nu-i trecuse niciodată prin minte că, în această lume, chiar ar putea s-o vadă cineva.

— Așa, încuviință Lila.

— Îhm, făcu și el.

Nu continuă.

Merseră în tăcere prin labirintul de piatră al străzilor și, curând, toate semnele că acolo ar fi existat o piață fură înghițite de ceață. Piatra neagră a tunelurilor se preschimbă în lemn, în timp ce inima lui Sasenroche fu din nou înlocuită de o fațadă.

— Și eu? întrebă ea când ajunseră în port.

Alucard îi aruncă o privire peste umăr.

— Ce-i cu tine?

— Ce vezi, întrebă ea, când te uiți la mine?

Voia să știe adevărul. Cine era Delilah Bard? *Ce* era ea? Prima era o întrebare la care credea că știa să răspundă, dar a doua... încercase să nu-și bată capul cu ea, dar, așa cum îi atrăsese atenția Kell nu o dată, ea n-ar fi trebuit să se afle aici. N-ar fi trebuit să fie în viață, mai exact. Ea păcălise cea mai mare parte a regulilor. Pe restul le încălcase. Și voia să știe de ce. Cum. Dacă era doar un simplu ecou e în univers, o anomalie sau ceva mai *mult*.

— Ei? insistă ea.

Se aștepta cumva ca Alucard să-i ignore întrebarea, dar, în cele din urmă, el se întoarse, oprindu-se în fața ei.

Pentru o clipă, fața lui se schimonosi. Atât de rar se încrunta, încât

expresia părea extrem de ciudată pe chipul lui. Urmă o tăcere lungă, în care Lila își auzi numai bătăile puternice ale inimii, în timp ce ochii sumbri ai căpitanului o studiau.

— Secretele, zise el, în cele din urmă.

Apoi îi făcu cu ochiul.

— De ce crezi că te-am lăsat să stai?

Iar Lila înțelese că, dacă voia să afle adevărul, va trebui să le cedeze și încă nu era pregătită s-o facă, așa că se sili să zâmbească și ridică din umeri.

— Îți place să te auzi vorbind. Am presupus c-ai făcut-o doar ca să ai cu cine să stai de vorbă.

El râse și își puse un braț pe după umerii ei.

— Și asta, Bard. Și asta.

V

Londra Cenușie

Orașul arăta fără îndoială cam mohorât, învăluit într-o lumină slabă, ca și când totul fusese vopsit numai cu negru și alb, întreaga paletă de culori fiind, astfel, redusă la tonuri de cenușiu. Hornurile înălțau fuioare de fum și siluete încotoșmănate treceau grăbite pe străzi, cu umerii încordați din cauza frigului.

Iar Kell nu fusese niciodată mai fericit să se afle aici.

Să fie invizibil.

Oprindu-se pe străduța aflată la poalele Westminsterului, trase adânc aer în piept, în ciuda faptului că aerul înghețat era încețoșat de fum, și se desfătă cu ceea ce simți. Sufla un vânt tăios, iar el își îndesă mâinile în buzunare și porni la drum. Nu avea idee încotro se îndrepta.

Nu conta.

Nu exista niciun loc în care să se ascundă în Londra Roșie, nu mai exista, dar încă își mai putea croi aici un spațiu numai pentru el. Trecuse pe lângă câțiva oameni pe stradă, dar nimeni nu-l recunoscuse. Nimeni nu se eschivase și nu se ferise din calea lui. Desigur, circulaseră odată niște zvonuri, în anumite cercuri, dar

pentru cei mai mulți trecători era doar un străin oarecare. O umbră. O stafie într-un oraș plin de...

— *Dumneata* ești.

Kell se înfioră când auzi acea voce. Încetini, dar nu se opri, presupunând că exclamația nu îi era adresată lui sau, dacă da, atunci era o greșeală.

— Domnule! se auzi din nou.

Kell se uită în jur – nu după cel care strigă, ci după oricine altcuiva i-ar mai fi putut vorbi. Dar nu mai era nimeni prin preajmă, iar cuvântul fusese rostit în cunoștință de cauză, cu *știință*.

Buna sa dispoziție se cutremură și, într-un final, dispăru, iar el se hotărî să se oprească și să se întoarcă, pentru a descoperi un bărbat deșirat, care strângea la piept un braț de hârtii și care se uita fix la el, cu ochii cât cepele. Un fular negru îi atârna în jurul umerilor, iar hainele lui, deși nu erau jerpelite, nu i se potriveau; arăta ca și când fusese întins prea mult, cu fața și membrele prea lungi pentru costumul pe care îl purta. Încheieturile mâinilor îi ieșeau de sub manșete, iar pe dosul uneia Kell zări marginea unui tatuaj.

O rună de putere.

Prima oară când Kell o văzuse, își amintea că se gândise la două lucruri. Primul, că era inexactă, distorsionată, așa cum numai o copie după o copie ar putea fi. Al doilea, că aparținea unui Entuziast, un locuitor al lumii Cenușii care-și închipuia că e magician.

Kell îi *ura* pe Entuziaști.

— Edward Archibald Tuttle al Treilea, făcu Kell impasibil.

Omul – Ned – zâmbi stânjenit, ca și când Kell tocmai i-ar fi dat cea mai spectaculoasă veste.

— Îți amintești de mine!

Kell își amintea. Își amintea de toată lumea cu care făcuse afaceri (sau alesese să *nu* facă afaceri).

— Nu ți-am adus pământul, mărturisi el, amintindu-și promisiunea pe jumătate sarcastică de a-i aduce o pungă de pământ, dacă era dispus să-l aștepte.

Ned făcu un semn indiferent din mână.

— Te-ai întors, zise el, grăbindu-se să se apropie. Începusem să cred că n-o să mai vii, după tot ce s-a petrecut, vreau să spun, după

oribila întâmplare cu proprietarul tavernei – îngrozitoare întâmplare –, eu am așteptat, știi dumneata, înainte să se întâmple, și după aceea, firește, și încă, și începusem să mă întreb, ceea ce nu e același lucru cu îndoiala, reține, că nu am început să mă îndoiesc, dar nu te mai văzuse nimeni de atâtea luni la rând, iar acum, ei bine, te-ai întors...

Ned în sfârșit tăcu, rămas fără suflu. Kell nu știa ce să spună. Omul vorbise destul pentru amândoi. Suflă un vânt tăios, iar Ned aproape își scăpă hârtiile.

— Să fiu al naibii, ce frig e! se enervă el. Dă-mi voie să-ți fac cinste.

Făcu semn din cap spre ceva din spatele lui Kell, iar când acesta se întoarse, văzu o tavernă. Făcu ochii mari când își dădu seama încotro îl duseseră picioarele lui trădătoare. Ar fi trebuit să știe. Sentimentul era acolo, chiar în acel loc, o subtilă atracție care nu putea aparține decât unui punct deja fixat.

Aruncătura de Piatră.

Kell stătea la numai câțiva pași de locul unde făcuse afaceri, locul unde trăise Lila și unde murise Barron. (Se mai întorsese aici, o dată, după ce totul se terminase, însă ușile erau încuiate. Forțase încuietorile și intrase, dar corpul lui Barron fusese luat de acolo. Urcase scările înguste până sus, în odaia Lilei, dar nu găsise nimic, decât o pată întunecată pe podea și o hartă fără niciun semn pe ea. Luase harta cu el, ultimul suvenir adus ilegal în lumea lui. Nu se mai întorsese de atunci.)

Lui Kell i se strânse inima când văzu localul. Nu mai era *numit* Aruncătura de Piatră. Arăta la fel – se *simțea* la fel, acum, că se uita cu atenție –, însă pe tăblia care atârna deasupra ușii scrie CINCI COLȚURI.

— Eu chiar n-ar trebui... mormăi el, încruntându-se la acea denumire.

— Taverna nu deschide decât peste vreo oră, stărui Ned. Și aș vrea să-ți arăt ceva.

Scoase o cheie din buzunar, dar, în toată agitația lui, scăpă unul dintre sulurile de hârtie. Kell întinse mâna și-l prinse din zbor, însă atenția lui rămăsese fixată pe cheia pe care Ned o strecură în încuietoare.

— Tu *deții* localul ăsta? se miră el, nevenindu-i să creadă.

Ned dădu din cap.

— Mă rog, vreau să spun, nu a fost al meu dintotdeauna, dar l-am cumpărat, după ce s-a încheiat toată treaba aceea urâtă. Voiau să-l dărâme din temelii și nu mi se părea corect, așa că, atunci când a fost scos la vânzare, ei bine, vreau să spun, dumneata și cu mine, amândoi știm că locul ăsta nu e *doar* o tavernă, vreau să spun că e ceva special, are aura aceea de – își coborî vocea – *magie*... Și, de altfel, știam că ai să te întorci. *Știam* eu...

Ned intrase în tavernă, în timp ce sporovăia, iar Kell nu prea avea de ales decât să-l urmeze – ar fi putut să plece și să-l lase bătând câmpii, dar Ned îl așteptase, cumpărase taverna aceea afurisită doar ca să poată *continua* să îl aștepte, și era de apreciat toată această hotărâre încăpățânată, așa că îl urmă înăuntru.

Localul era cufundat într-o beznă totală, iar Ned își așeză sulurile de hârtie pe cea mai apropiată masă, apoi înaintă, pe bâjbâite, până la șemineu ca să aprindă focul.

— Orele de deschidere sunt altfel pe aici, acum, continuă el, îngrămădind câțiva bușteni pe grătar, pentru că familia mea nu știe, vezi dumneata, că eu am luat Punctele, fiindcă n-ar înțelege, ar zice că nu e o meserie potrivită pentru cineva de rangul meu, dar ei nu mă cunosc, nu cu adevărat. Întotdeauna am fost un pic mai vagabond, presupun. Dar pe dumneata nu te interesează să auzi toate astea, scuze, voiam doar să explic de ce era închisă taverna. Alt soi de oameni, zilele astea, de asemenea.

Ned se opri, luptându-se cu un amnar, iar privirea lui Kell se plimbă de la bușteni pe jumătate arși la felinarele neaprinse, răspândite pe mese și atârnate de grinzile tavanului. Oftă și apoi, poate pentru că îi era frig sau era, doar, indulgent, pocni din degete; focul din șemineu prinse viață, iar Ned se dădu înapoi împleticindu-se când acesta începu să trosnească, arzând întâi cu flăcări albe-albăstrii, vrăjite, ca apoi să devină galbene și roșii, ca de foc obișnuit.

Unul câte unul, felinarele începură să lumineze, de asemenea, iar Ned se îndreptă de spate și se întoarse, uitându-se la felinarele care se aprinseră singure, ca și cum Kell ar fi adus stelele înseși în taverna lui.

Scoase un sunet, trase brusc aer în piept, iar ochii i se făcură cât

cepele: nu de frică, nici măcar de surprindere, ci de adorație. *Venerație.* Era ceva în fascinația asta imprudentă a lui, în nemărginita sa încântare față de această demonstrație, care îi reaminti lui Kell de bătrânul rege. Inima i se strânse dureros. Cândva crezuse că interesul entuziastului era un gest de aviditate, de lăcomie, dar probabil se înșelase. Nu era nici pe departe ca noul rege George. Nu, Ned era la fel de copilăros ca cineva care voia ca lumea să fie mai ciudată decât în realitate, cineva care își închipuise că ar putea *crede* în magie și, astfel, ar face-o să existe.

Ned întinse mâna pe unul dintre felinare.

— E cald, șopti el.

— Focul, în general, este cald, zise Kell, rotindu-și ochii prin tavernă.

În această lumină își dădu seama că, deși pe dinafară rămăsese neschimbat, înăuntru, Cinci Colțuri era un cu totul alt local.

Draperii erau prinse de tavan în valuri întunecate, care se ridicau și coborau deasupra meselor aranjate ca spițele unei roți. Diagrame negre fuseseră desenate – nu, gravate cu foc – pe mesele de lemn, iar Kell ghici că trebuia să fie niște simboluri de putere –, deși unele arătau mai degrabă ca tatuajul lui Ned, vag deformate, în timp ce altele erau complet inventate.

Aruncătura de Piatră fusese întotdeauna un loc magic, dar Cinci Colțuri *arăta* ca unul. Sau, cel puțin, așa cum un copil și l-ar fi imaginat.

Avea un aer de mister, de reprezentație și, când Ned își scoase haina, Kell văzu că purta o cămașă neagră cu guler înalt și cu nasturi lucioși de onix. De gâtul lui atârna un pandantiv cu o stea în cinci colțuri, iar Kell se întrebă dacă de aici i se trăsese numele tavernei, până când văzu desenul înrămat de pe perete. Era o schemă a cutiei pe care o avusese Kell, când el și Ned se întâlniseră prima oară. Jocul elementelor cu cinci compartimente.

Foc, apă, pământ, aer, os.

Kell se încruntă. Diagrama era șocant de realistă, până la textura lemnului. Auzi un clinchet de pahare și îl văzu pe Ned în spatele tejghelei, scoțând sticle de pe rafturile din perete. Turnă în două pahare ceva închis la culoare și îi oferi unul lui Kell.

Lui Kell îi zbură gândul la Barron. Fostul proprietar fusese atât de masiv pe cât era Ned de uscăţiv, atât de morocănos, pe cât era tânărul de exuberant. Însă reprezentase o parte din locul ăsta, la fel ca piatra şi lemnul, şi acum era mort din cauza lui Holland. Din cauza lui Kell.

— Maestre Kell? insistă Ned, încă ţinând paharul întins.

Ştia că ar fi trebuit să plece, dar se trezi apropiindu-se de tejghea, trăgând cu mintea scaunul mai în afară, înainte să se aşeze.

Te dai mare, zise o voce din capul lui şi poate că avea dreptate, dar adevărul era că trecuse multă vreme de când nu se mai uitase cineva la el aşa cum se uita Ned acum.

Kell luă băutura.

— Ce voiai să-mi arăţi, Ned?

Omul mai că plesni de fericire când auzi că-i spusese pe numele mic.

— Păi, vezi dumneata, începu el, scoţând o cutie de sub bar, *am exersat.*

Puse cutia pe tejghea, deschise capacul şi scoase un mic pacheţel dinăuntru. Kell era cu paharul la jumătatea drumului spre gură când văzu ce ţinea Ned în mâini şi lăsă imediat paharul jos. Era un set de elemente, exact ca acela pe care Kell îl dăduse la schimb aici, cu luni în urmă. Nu, era *chiar* acel set de elemente, după lemnul negru al cutiei şi mica încuietoare de bronz.

— De unde ai luat asta? întrebă el.

— Ei bine, am cumpărat-o.

Ned aşeză jocul magicienilor cu solemnitate pe tejghea, între ei, şi deschise încuietoarea, scoţând la vedere cele cinci elemente din compartimentele lor.

— De la gentlemanul căruia i-ai vândut-o dumneata. N-a fost uşor, dar am ajuns la o înţelegere.

Grozav, gândi Kell, buna dispoziţie dispărându-i brusc. Singurul lucru mai rău decât un Entuziast obişnuit era unul bogat.

— Am încercat să-mi fac una a mea, continuă Ned. Dar n-a ieşit la fel, n-am fost niciodată foarte priceput la soiul ăsta de lucruri, ar fi trebuit să vezi mâzgălitura aia de desen înainte să-l fi angajat...

— Concentrează-te, îl întrerupse Kell, simţind că Ned ar fi fost în stare să bată câmpii toată noaptea.

— Corect, făcu el, deci, ceea ce voiam să-ți arăt – își trosni teatral degetele – era asta.

Ned bătu ușurel în compartimentul în care era apa, apoi își lipi palmele de tejghea. Se uita fix la cutie, iar Kell se relaxă când își dădu seama unde avea să ducă asta: nicăieri.

Totuși, ceva era diferit. Ultima oară când Ned încercase figura făcea gesturi prin aer și rostea aberații deasupra apei, de parcă vorbele însele ar fi avut vreo putere. De data asta, buzele i se mișcau, dar Kell nu putea să audă ce spunea. Palmele lui rămaseră lipite, deschise larg pe tejghea, de o parte și de alta a cutiei.

Pentru o clipă, cum prevăzuse, nu se întâmplă nimic.

Și apoi, exact când Kell își pierduse răbdarea, apa *se mișcă*. Nu mult, dar o picătură păru să se ridice ușor din micuța baltă înainte să cadă înapoi, provocând mici unde pe suprafața apei.

Sanct.

Ned făcu un pas îndărăt, triumfător, și, deși reuși să-și păstreze calmul, era limpede că-i venea să ridice brațele în aer și să chiuie.

— Ai văzut? Ai văzut? strigă el.

Și Kell văzuse. Greu s-ar fi putut spune că avea o capacitate periculoasă în ceea ce privește magia, dar era cu mult mai mult decât se așteptase el. Ar fi trebuit să fie imposibil – pentru Ned, pentru *oricare* locuitor al lumii Cenușii – dar ultimele câteva luni îl făcuseră să se întrebe dacă într-adevăr era ceva dincolo de limită. La urma urmei, Lila venise din Londra Cenușie, și ea era... ei bine, dar ea era cu totul altceva.

Magia nu își are locul în lumea voastră, îi spusese el regelui. *Nu își mai are.*

Lumea este un ciclu. Probabil că va veni din nou timpul nostru.

Ce se întâmplase? Întotdeauna își imagină că magia este un fel de foc, fiecare Londră stând cât mai departe de dogoarea lui. Londra Neagră se făcuse scrum, atât de aproape era de flacără, dar Londrei Cenușii i se răciseră tăciunii de mult. Să mai fi existat oare vreo scânteie? Ceva ce se putea reaprinde? Oare suflase el din greșeală peste jarul gata să stingă? Sau Lila?

— Asta-i tot ce am reușit să fac, mărturisi Ned înflăcărat. Dar cu antrenamentul potrivit...

Se uită la Kell plin de speranță, apoi își lăsă iute privirea în jos.

— Vreau să spun, cu profesorul potrivit sau, cel puțin, cu oarecare îndrumare...

— Ned, începu Kell.

— Bineînțeles, știu că dumneata trebuie să fii ocupat, foarte căutat, și timpul este prețios...

— Edward... încercă el din nou.

— Dar am ceva pentru dumneata, stărui omul.

Kell suspină. De ce toată lumea era brusc atât de dornică să-i facă daruri?

— Am încercat să mă gândesc la ce mi-ai spus dumneata data trecută, despre cum erai interesat numai de lucruri care contau, și mi-a luat o vreme, dar cred că am găsit ceva valoros. Mă duc să-l aduc.

Înainte ca acesta să-l poată opri, să-l poată lămuri că, indiferent ce ar fi fost, el nu-l putea lua, omul ieșise din spatele barului și alerga pe hol, urcând apoi scara câte două trepte odată.

Kell îl urmări plecând, dorindu-și să fi putut rămâne.

Îi era dor de Aruncătura de Piatră, indiferent de noul ei nume, îi era dor de rezistența modestă a acestui loc, a acestui oraș. Chiar trebuia să se ducă acasă? Și asta era problema chiar aici. Londra Roșie era *acasă.* Kell nu aparținea acestei lumi. El era o ființă de magie – arnesian, nu englez. Și chiar dacă lumea asta încă mai avea vreo putere (pentru Tieren, nu exista niciun loc cu adevărat lipsit de ea), Kell nu-și putea permite s-o atâțe, nu pentru Ned, nici pentru rege, nici măcar pentru el însuși. Deja perturbase două lumi. Nu voia să mai fie făcut vinovat și pentru a treia.

Își trecu o mână prin păr și se ridică de pe scaun, pașii de deasupra auzindu-se tot mai slab.

Cutia cu elemente încă mai stătea deschisă pe tejghea. Kell știa că ar fi trebuit s-o ia înapoi, dar, după aceea? Trebuia să le explice lui Staff și Hastra de unde o are. Nu, s-o păstreze băiatul ăsta fără minte. Puse paharul jos și se întoarse să plece, vârându-și mâinile în buzunare.

Degetele lui dădură de ceva chiar pe fundul buzunarului.

Mâna se închise în jurul lui și scoase un al doilea lin din Londra

Roșie. Era vechi, steaua de aur se tocise de atâtea mâini prin care trecuse, iar Kell nu știa de câtă vreme zăcea în buzunarul lui. Se poate să fi fost una dintre monedele pe care le luase de la bătrânul rege, în schimbul alteia noi și calde, din buzunar. Sau putea fi un mărunțiș rătăcit, o monedă pierdută în buzunarul căptușit cu lână. O studie un moment, apoi auzi zgomotul unei uși care tocmai se închise și niște pași pe scară.

Kell puse moneda pe tejghea, lângă paharul gol, și plecă.

VI

Sasenroche

Lila întotdeauna urâse tavernele.

Părea legată de ele cu un fir invizibil; putea să fugă ea oricât ar fi vrut, fiindcă, după aceea, la un anumit punct, ar fi ajuns la capătul liniei și ar fi fost smulsă și adusă înapoi. Petrecuse ani la rând încercând să reteze acea legătură. Nu reușise niciodată.

Taverna Raiduri se afla la capătul docurilor; lumina felinarelor era estompată de tentaculele ceții de pe mare care se strecura în port. Firma de deasupra ușii era scrisă în trei limbi, din care Lila recunoscu numai una.

Dinăuntru se auzeau sunete familiare, zgomot de scaune târșâite și clinchete de pahare, de râsete și amenințări, de certuri gata să se transforme în încăierări. Erau aceleași sunete pe care le auzise de sute de ori la Aruncătura de Piatră și i se păru ciudat că ele existau și aici, într-un târgușor al pieței negre de la marginea unui imperiu dintr-o lume magică. Exista, presupuse ea, un confort în localurile astea, în ceea ce le alcătuia, în modul în care două taverne, din două orașe diferite – două *lumi* diferite – puteau să se simtă la fel, să arate la fel, să sune la fel.

Alucard ținu ușa deschisă pentru ea.

— *Tas enol*, făcu el, trecând înapoi pe arnesiană. *După tine.*

Lila dădu din cap și intră.

Înăuntru, Raidurile păreau destul de familiare; *oamenii* erau diferiți. Spre deosebire de piața neagră, aici glugile și pălăriile

fuseseră toate date jos, iar Lila reuși să vadă, în sfârșit, cum arătau echipajele de pe celelalte corăbii legate de-a lungul docurilor. Un uriaș veskan trecu pe lângă ei, aproape cât ușa de mare, cu o coadă groasă și blondă atârnându-i pe spate. Deși avea brațele goale, el ieși în frigul iernii de afară.

Un grup de oameni stătea în picioare, lângă ușă, vorbind în șoaptă, într-o limbă străină, uniformă. Unul dintre ei o privi și ea observă cu surprindere că ochii lui erau aurii. Nu ca ambra, ca ai prințului, ci strălucitori, aproape reflectând lumina, cu irisurile lor metalice, cu pete negre. Ochii aceia luminau de pe o piele neagră ca oceanul noaptea și, spre deosebire de faroanii pe care-i văzuse în piață, fața acestui om era împodobită cu zeci de bucăți de sticlă verde-pal. Fragmentele trasau liniile de deasupra sprâncenelor, urmau curbura obrazului și coborau spre gât. Efectul era impresionant.

— Închide gura, îi șopti Alucard la ureche. Arăți ca un pește.

Lumina din tavernă era scăzută, venind dinspre mese și sobe, și nu din tavan și pereți, desenând pe chipuri umbre ciudate, când lumânările se reflectau din obrajii și frunțile lor.

Nu era foarte aglomerată – ea văzuse numai patru corăbii în port – și putu să-i ochească pe marinarii *Turlei,* risipiți pe la mese, stând de vorbă câte doi sau trei.

Stross și Lenos prinseseră o masă lângă bar și jucau cărți cu vreo câțiva veskani; Olo urmărea jocul și Tav, cel cu umerii lați, era adâncit într-o discuție cu un arnesian de pe o altă corabie.

Chipeșul Vasry flirta cu o barmaniță – nimic neobișnuit aici – ce părea a fi o faroană, iar matelotul Kobis stătea la marginea unei canapele, citind o carte la o lumină slabă, în mod evident delectându-se cu cea mai apropiată formă de pace și liniște pe care o găsise.

Vreo zece fețe se întoarseră când Lila și Alucard traversară sala, iar ea simți cum ar fi vrut să se facă mică spre cea mai apropiată umbră, înainte să-și dea seama că nimeni nu se uita la ea. Căpitanul *Turlei Nopții* le atrase atenția. Unii dădură din cap, alții ridicară o mână sau un pahar, câțiva îl salutară respectuos. Evident își făcuse ceva prieteni în timpul anilor petrecuți pe mare. Dacă se gândea mai bine, Alucard Emery își făcuse și *dușmani,* dar ea încă nu întâlnise niciunul.

Un arnesian de la o altă corabie îi făcu semn să se apropie și, în loc

să se țină după el, Lila se duse la bar și comandă un soi de cidru care mirosea a mere, a mirodenii și a tărie. Luase vreo câteva guri, când își întoarse privirea spre veskanul care stătea la bar, cam la un metru de ea.

Echipajul *Turlei* îi numea pe veskani *„choser" – uriași* – și începuse să înțeleagă de ce.

Lila încerca să nu se holbeze – adică încerca să se uite fără să pară că se uită –, dar omul era *masiv,* mai înalt chiar și decât fusese Barron, cu o față ca un bloc de piatră, înconjurat de o mână de păr blond. Nu blondul alburiu al gemenilor Dane, ci o culoare asemănătoare cu mierea, bogată, potrivită cu pielea închisă, ca a unui om care n-ar fi petrecut nicio zi la umbră.

Brațele lui, unul sprijinit pe tejghea, erau, fiecare în parte, cât capul ei de groase; zâmbetul îi era mai larg decât tăișul cuțitului ei, dar nici pe departe atât de periculos; iar ochii, în momentul în care și-i întoarse spre ea, erau de un albastru limpede. Părul și barba veskanului crescuseră laolaltă în jurul feței, deschizându-se numai pentru ochii mari și nasul drept, făcându-i astfel expresia greu de citit. Lila nu-și dădea seama dacă era doar privită sau și provocată.

Degetele Lilei alunecară spre pumnalul de la brâu, deși, ca să fie cinstită, n-ar fi vrut să-și încerce mâna pe un individ care mai degrabă i-ar fi *ciobit* cuțitul, decât să se lase înjunghiat.

Și atunci, spre surprinderea ei, veskanul își ridică paharul.

— *Is aven!* făcu ea, ridicându-l pe al ei. *Hai noroc!*

Omul îi făcu cu ochiul și apoi își turnă berea pe gât dintr-o singură înghițitură lungă, iar Lila, simțind provocarea, îi urmă exemplul. Paharul ei era pe jumătate cât al lui, dar, ca să fim sinceri, și el era de două ori cât ea, sau chiar mai mult, așa că părea potrivit. Când halba ei golită lovi tejgheaua înainte lui, veskanul râse și bătu cu pumnul în masă de două ori, murmurând ceva în semn de apreciere.

Lila puse o monedă pe bar și se ridică. Cidrul o ameți și se simțea ciudat, de parcă nu se mai afla pe pământ solid, ci pe puntea *Turlei,* în furtună.

— Ușurel.

Alucard o prinse de cot, apoi își aruncă un braț pe după umerii ei, ca să-i mascheze mersul clătinat.

— Așa pățești dacă îți faci prieteni.

O conduse la un separeu unde se strânseseră majoritatea oamenilor, iar ea se așeză bucuroasă într-un scaun din capătul mesei. Când căpitanul se așeză și el, restul echipajului se apropie ca atras de un curent invizibil. Dar, firește, curentul nu era altul decât Alucard.

Oamenii râdeau. Paharele erau ciocnite. Scaunele scrâșneau pe podea.

Lenos îi aruncă o privire pe furiș, peste masă. El era unul dintre cei care dăduseră zvonul că ea ar fi Sarows. Oare îi mai era frică de ea după atâta timp?

Ea scoase cuțitul lui – acum al ei – de la brâu și-l lustrui cu un colț al bluzei.

Capul i se învârtea de la acea primă băutură și își lăsă auzul și atenția să plutească spre echipaj ca fumul, îngăduind cuvintelor arnesiene să se dizolve în tonuri înalte și joase, ca melodiile într-o limbă străine.

La celălalt capăt al mesei, Alucard vorbea tare și ovaționa și bea cu echipajul lui, iar Lila se minuna de felul în care reușea el să se schimbe ca să se adapteze noului mediu. Și ea știa să se adapteze foarte bine, dar Alucard știa cum să se *transforme*. Pe puntea *Turlei,* era nu doar căpitan, ci și rege. Aici, la masa asta, înconjurat de oamenii lui, era unul de-al lor. În continuare șeful, întotdeauna șeful, dar nu cu mult mai sus decât ceilalți. Acest Alucard se forța să râdă la fel de tare ca Tav, să flirteze aproape la fel de mult ca Vasry și să-și clatine berea, stropind în jur, la fel ca Olo, cu toate că Lila își dădea seama că se enerva ori de câte ori ea vărsa apă sau vin în cabina lui.

Era o demonstrație, una destul de amuzantă de urmărit. Lila se întrebă, poate a suta oară, care dintre versiunile lui Alucard era cea adevărată sau dacă toate erau adevărate, fiecare în felul ei.

Se întreba, de asemenea, unde își găsise Alucard un asemenea grup pestriț de oameni, când și cum îi adunase. Aici, pe uscat, păreau să nu aibă mai nimic în comun. Dar pe *Turlă,* se purtau ca niște prieteni, ca o *familie*. Sau, cel puțin, cum își închipuia Lila că s-ar petrece lucrurile într-o familie. Desigur, se ciondăneau și, din când în când, ajungeau și la bătăi, dar erau, deopotrivă, extraordinar de loiali.

Și Lila? Și ea era loială?

Se gândi la primele ei nopți la bord, când dormea cu spatele la perete și cuțitul la îndemână, așteptând din clipă în clipă să fie atacată. Când a trebuit să recunoască faptul că nu știa aproape nimic despre cum se trăiește pe o corabie și se chinuia în fiecare zi să rămână în picioare, agățându-se de orice frântură de abilitate și limbă, și, când se ivea prilejul, de orice fel de ajutor. Părea să fi trecut o viață de atunci. Acum o tratau, într-o oarecare măsură, ca pe una de-a lor. De parcă ar fi fost *de acolo.* O mică parte sfidătoare din ea, partea pe care se străduise din răsputeri s-o înăbușe pe când cutreiera străzile din Londra, tresălta la acest gând.

Dar restul se simțea rău.

Îi venea să se ridice de la masă și să iasă, să plece, să rupă corzile care o legau de corabia asta și de echipajul ăsta și de viața asta și să o ia de la capăt. Ori de câte ori simțea povara acestor legături, își dorea să poată lua cel mai ascuțit cuțit al ei și să le taie, să se elibereze, să-și amputeze partea din ea care voia, căreia îi păsa și care se înmuia când simțea mâna lui Alucard pe umărul ei, când îl vedea pe Tav zâmbind, când primea încuviințarea lui Stross.

Slăbiciune, o avertiză o voce din cap.

Fugi, o sfătui alta.

— E totul în regulă, Bard? întrebă Vasry, părând sincer îngrijorat.

Lila dădu din cap, abia reușind să zâmbească.

Stross împinse un pahar plin de băutură în direcția ei, un gest cât se poate de natural.

Fugi.

Alucard îi prinse privirea și îi făcu cu ochiul.

Doamne, ar fi trebuit să-l ucidă când avusese ocazia.

— Bine, căpitane, strigă Stross peste larmă. Ne-ai pus să așteptăm. Care-i vestea cea mare?

Masa începu să se liniștească, iar Alucard își lăsă halba jos.

— Ascultați aici, ceată de trențăroși! începu el, glasul revărsându-i-se ca un val.

Echipajul coborî vocea până la un murmur slab, apoi tăcu de tot.

— Puteți să vă petreceți toată noaptea pe uscat. Dar ridicăm pânzele la prima geană de lumină.

— Care-i următoarea escală? întrebă Tav.

Alucard se uită drept la Lila când răspunse:

— Londra.

Lila înţepeni în scaun.

— Pentru ce? întrebă Vasry.

— Treburi.

— Ciudat, făcu Stross, scărpinându-şi obrazul. Nu e vremea pentru turnir?

— S-ar putea, rânji Alucard.

— Doar n-ai *făcut* asta! exclamă Lenos.

— Ce să nu facă? întrebă Lila.

Tav chicoti.

— S-a dus şi s-a înscris la *Essen Tasch.*

Essen Tasch, se gândi Lila, încercând să traducă expresia. *Element... ceva.* Oare ce să fie? Toţi ceilalţi de la masă păreau să ştie despre ce-i vorba. Numai Kobis nu zicea nimic, ci se încrunta pur şi simplu cu nasul în băutura lui, dar nu părea nedumerit, doar îngrijorat.

— Nu ştiu ce să zic, căpitane, comentă Olo. Crezi că eşti destul de bun pentru jocul ăla?

Alucard râse şi clătină din cap. Îşi duse halba la gură, luă o înghiţitură, apoi o trânti pe masă. Se sparse, dar mai înainte ca cidrul să apuce să se verse, se înălţă în aer, laolaltă cu conţinutul din toate celelalte halbe de la masă, lichidul îngheţând în zbor. Băuturile îngheţate rămaseră suspendate un moment, apoi căzură pe masa de lemn, unele înfigându-se cu capetele ascuţite în jos, celelalte rostogolindu-se. Lila se uită la sulița îngheţată care fusese cidrul ei, înfiptă acum în halbă. Numai ţurţurele care fusese băutura lui Alucard rămase în aer, plutind deasupra halbei lui sfărâmate.

Echipajul ovaţionă şi aplaudă.

— Hei, mormăi un om din spatele barului. Plătiţi pentru tot ce spargeţi.

Alucard zâmbi şi îşi ridică mâinile, în semn de capitulare. Şi apoi, când îşi îndoi degetele, cioburile halbei risipite pe masă tremurară şi se adunară singure la loc în forma halbei iniţiale, de parcă timpul s-ar fi dat înapoi. Halba se formă într-una din mâinile lui Alucard, crăpăturile estompându-se şi dispărând, când sticla se sudă la loc. El

o ridică, parcă inspectând-o, iar ţurţurele de cidru îngheţat care încă mai plutea în aer, deasupra capului său, se lichefie şi curse înapoi în halba nespartă. El luă o înghiţitură şi toastă spre omul din spatele barului, iar echipajul izbucni în ovaţii zgomotoase, bătând cu pumnii în masă, uitând de băuturile lor.

Numai Lila rămase nemişcată, uimită de acea demonstraţie.

Îl mai văzuse pe Alucard făcând magie, desigur – el o instruia de luni întregi. Dar era o mare deosebire – o prăpastie, o lume distanţă între a face un cuţit să leviteze şi *asta.* Nu mai văzuse pe nimeni să facă magie astfel. Nu de la Kell încoace.

Vasry probabil observă cât era de surprinsă, pentru că îşi înclină capul spre ea.

— Căpitanul e unul dintre cei mai buni din Arnes, îi explică el. Cei mai mulţi magicieni nu stăpânesc decât un singur element. Câţiva sunt duali. Dar Alucard? El e *trial.*

Rosti cuvântul cu veneraţie.

— Nu-şi arată peste tot puterea, pentru că maeştrii magicieni sunt rari pe mare, mai rari decât o pradă bună, deci e foarte probabil să fie capturaţi şi vânduţi. Firește, asta n-ar fi prima recompensă pusă pe capul lui, dar totuşi... Cei mai mulţi nu părăsesc oraşele.

Şi atunci el de ce a făcut-o? se întrebă ea.

Când îşi ridică ochii, văzu privirea lui Alucard aţintită asupra ei, safirul sclipind deasupra unuia dintre ochii săi de culoarea furtunii.

— Tu ai fost vreodată la un *Essen Tasch,* Vasry? întrebă ea.

— O dată, răspunse frumosul marinar. Ultima oară, jocurile s-au ţinut la Londra.

Jocuri, gândi Lila. Deci asta înseamnă *Tasch.*

Jocurile Elementelor.

— Se ţin o dată la trei ani, continuă Vasry, în oraşul ultimului câştigător.

— Şi cum e? îl iscodi Lila, străduindu-se ca interesul ei să nu bată la ochi.

— N-ai fost niciodată? Ei bine, o să-ţi placă la nebunie.

Lila îl simpatiza pe Vasry. Nu era prea isteţ, nici pe departe; nu prea-şi dădea seama de întrebări, nu se mira cum sau de ce nu ştia ea răspunsurile.

— *Essen Tasch* se țin de mai bine de șaizeci de ani, de la ultimul război imperial. La fiecare trei ani, se adună – Arnes, Faro și Vesk – și-și pun la bătaie cei mai buni magicieni. Păcat că nu durează decât o săptămână.

— Ăsta e modul imperiului de a da mâna, a zâmbi și a arăta că totul e bine, interveni Tav, care se aplecase spre ei conspirativ.

— *Tac,* politica e plictisitoare, zise Vasry cu un gest indiferent din mână. Dar duelurile sunt distractive. *Și petrecerea.* Băuturile, pariurile, femeile frumoase...

Tav pufni.

— Nu asculta la Vasry, Bard, o sfătui el. Duelurile sunt cea mai interesantă parte. Vreo zece dintre cei mai buni magicieni din fiecare imperiu înfruntându-se unul pe altul.

Dueluri.

— Oh, și măștile sunt destul de frumoase, își aduse aminte Vasry, sticlindu-i ochii.

— Măștile? întrebă Lila curioasă.

Tav se aplecă spre ea cu însuflețire.

— La început, îi explică el, concurenții purtau coifuri ca să se apere. Dar, cu timpul, au început să și le împodobească. Ca să se deosebească. Până la urmă, măștile au devenit o parte din turnir.

Tav se încruntă ușor.

— Mă mir că n-ai fost până acum la un *Essen Tasch,* Bard.

Lila ridică din umeri.

— N-am nimerit niciodată în locul potrivit la timpul potrivit.

El dădu din cap, de parcă răspunsul l-ar fi mulțumit, și lăsă problema așa.

— Ei bine, dacă Alucard concurează, o să fie un turnir de neuitat.

— De ce participă bărbații? întrebă ea. Doar ca să se dea mari?

— Nu doar bărbații, interveni Vasry. Și femeile.

— E o cinste să fii ales ca să concurezi pentru coroana ta...

— Gloria ca gloria, făcu Vasry, dar în jocul ăsta câștigătorul ia totul. Nu că Alucard ar avea nevoie de bani.

Tav îi aruncă o privire în semn de avertisment.

— Un pot atât de baban, se băgă și Olo în vorbă, până și regelui i-ar părea rău să-l vadă câștigat de altul.

Lila își plimba degetul prin cidrul care începuse să se topească pe masă, fiind atentă numai pe jumătate la trăncăneala marinarilor. Magie, măști, bani... *Essen Tasch* devenea din ce în ce mai interesant.

— Oricine poate concura? întrebă ea, distrată.

— Sigur, zise Tav, dacă e destul de bun să capete un loc.

Lila se opri din desenat cu degetul prin cidru și nimeni nu observă că lichidul vărsat continua să se miște, trasând linii pe lemn.

Cineva puse o halbă nouă în fața ei.

Alucard le atrase atenția.

— Pentru Londra! zise el, ridicându-și halba.

Lila o ridică pe a ei.

— Pentru Londra! spuse și ea, zâmbind tăios ca o lamă de cuțit.

4
CHEMAREA LONDREI

I

Londra Roșie

Orașul era sub asediu.

Rhy stătea în balconul aflat cel mai sus în palat și privea cum se adunau forțele. Aerul rece îi pișca obrajii și-i umfla pelerina de pe un umăr, fluturând-o în spatele lui ca pe un steag de aur.

Jos de tot, formațiunile se întrepătrundeau, zidurile se ridicau, iar zgomotul focurilor ațâțate și al ciocanelor care loveau fierul răsuna ca și cum mai multe arme loveau împreună într-un baraj de lemn, metal și sticlă.

Pe cei mai mulți i-ar fi surprins să știe că, atunci când Rhy se gândea la el însuși ca la un rege, se vedea astfel: nu pe un tron sau toastând cu prieteni la festinuri îmbelșugate, ci supraveghind armatele. Și, cu toate că nu văzuse niciodată un front de luptă adevărat – ultimul război avusese loc cu mai bine de șaizeci de ani în urmă, iar forțele tatălui său întotdeauna înăbușeau luptele care mai izbucneau pe la granițe și conflictele civile înainte să se agraveze –, Rhy avea destulă imaginație ca să compenseze acest neajuns. Și, dacă la prima vedere Londra *chiar* părea să fie atacată, armatele erau numai ale sale.

Oriunde ar fi privit Rhy, orașul era luat în stăpânire, nu de soldați inamici, ci de zidari și magicieni, trudind din greu să construiască platformele, scenele, arenele plutitoare și corturile de pe mal care aveau să găzduiască *Essen Tasch* și concurenții.

— Priveliștea de aici, zise un bărbat din spatele lui, este... magnifică.

Cuvintele erau în Înalta Regală, dar pronunția lor era îndulcită de accentul arnesian de *ostra*.

— Într-adevăr, domnule Parlo, aprobă Rhy, întorcându-se spre cel care vorbise.

Fu nevoit să-şi reţină un zâmbet. Parlo arăta în mod clar groaznic, pe jumătate îngheţat şi evident speriat de marea distanţă dintre balcon şi fluviul de dedesubt, ţinându-se strâns de volutele vestei sale de parcă ar fi fost o frânghie. Aproape la fel de rău ca Vis; gardianul stătea cu spatele împlătoşat lipit de zid, palid la faţă.

Rhy era tentat să se sprijine de balustradă, numai ca să-i facă pe *ostra* şi pe gardian să stea cu sufletul la gură. Kell aşa ar fi făcut. Dar, în schimb, se îndepărtase de margine, iar Parlo îi imită recunoscător mişcarea, retrăgându-se un pas spre uşă.

— Ce te aduce aici, pe acoperiş? întrebă Rhy.

Parlo scoase la iveală un pergament de sub braţ.

— Aranjamentele pentru ceremonia de deschidere, Alteţa Voastră.

— A, da!

Acceptă planurile, însă fără să le desfacă ca să le studieze. Parlo continua să stea acolo, de parcă ar fi aşteptat ceva – un bacşiş? o trataţie? – şi Rhy, în cele din urmă, spuse:

— Te poţi retrage acum.

Ostra păru îndurerat, aşa că Rhy îşi afişă cel mai princiar zâmbet al lui.

— Ei, haide, domnule Parlo, ai fost scuzat, nu alungat. Priveliştea de aici, de sus, poate că e magnifică, dar vremea nu e, iar domnia ta arăţi ca şi când ai avea nevoie de un ceai şi puţină căldură. O să le găseşti pe amândouă în galeria de la parter.

— Presupun că sună destul de plăcut... dar planurile...

— Să sperăm că nu voi avea nevoie de ajutor să descifrez o schemă pe care am făcut-o eu însumi. Şi dacă o să am, ştiu unde să te găsesc.

Parlo încuviinţă şi se retrase. Rhy oftă şi aşeză planurile pe o măsuţă de sticlă de lângă uşă. Desfăcu pergamentul, tresărind când lumina soarelui făcu pagina orbitor de albă, căci capul încă îi mai zvâcnea, surd, de la noaptea de dinainte. Nopţile deveniseră mai grele pentru Rhy. Nu-i fusese niciodată teamă de întuneric – nici măcar după ce Umbrele veniseră şi încercaseră să-l ucidă în timpul nopţii –, dar asta pentru că întunericul *obişnuia* să fie gol. Acum, însă, nu mai era. Putea s-o simtă, indiferent ce era *aia,* plutind în aerul din jurul

lui, așteptând să apună soarele și să se cufunde totul în tăcere. Și se făcea destul de liniște ca să *gândească.* Gândurile, ele erau cele care-l pândeau, iar odată ce începeau, nu le mai putea opri.

Pe toți sfinții, și cât se chinuia!

Își turnă o ceașcă de ceai și își îndreptă atenția la planuri, așezând greutăți pe colțuri, ca să nu le zboare vântul. Și iată-l, chiar acolo, desfășurat înaintea ochilor lui, lucrul asupra căruia se concentra, într-o încercare disperată de a-și ține gândurile la distanță.

Is Essen Tasch.

Jocurile Elementelor.

Un turnir internațional între trei imperii – Vesk, Faro și, bineînțeles, Arnes. Nu era un eveniment oarecare. La *Essen Tash* participau treizeci și șase de magicieni, o mie de spectatori bogați, dornici să călătorească până aici, și, bineînțeles, oaspeții regali. Prințul și prințesa din Vesk. Fratele regelui din Faro. Prin tradiție, turnirul era găzduit de capitala ultimului câștigător. Și, mulțumită măiestriei lui Kirimyr Vasrin și a viziunii lui Rhy, Londra avea să fie piesa principală, uluitoare a jocurilor din acest an.

Iar în centrul ei, realizările supreme ale lui Rhy: primele arene plutitoare din toate timpurile.

Prin tot orașul se zăreau corturi și scene, dar cea mai mare mândrie a lui Rhy era rezervată acestor trei scene ce aveau să fie construite nu doar pe maluri, dar și pe fluviu. Erau temporare, da, și aveau să fie demontate după încheierea turnirului. Însă erau, de asemenea, *splendide*, opere de artă, de dimensiunea unor stadioane. Rhy angajase cei mai buni meșteri în metal și pământ din întreg regatul ca să construiască arenele lui magnifice. Poduri și pasaje suspendate se construiau în jurul palatului, iar de sus semănau cu niște valuri de aur pe apele roșii ale lui Isle. Fiecare stadion era un octogon, pânzele întinzându-se ca greementul corăbiilor peste un schelet de piatră. Deasupra acestui corp, arenele erau acoperite: prima, în solzi sculptați, a doua, în pene de pânză, și a treia, în blană de iarbă.

Rhy urmărea cum dragoni masivi, sculptați în gheață, erau coborâți pe fluviu să înconjoare arena dinspre est, iar păsările de pânză zburau ca niște zmeie pe deasupra celei centrale, mânate de un

vânt continuu. Iar la vest opt lei magnifici de piatră marcau stâlpii stadionului, fiecare surprins într-o poziție diferită, un moment imortalizat din povestea prădătorului și a prăzii.

Ar fi putut să numeroteze pur și simplu platformele, își zicea Rhy, dar asta ar fi fost lamentabil de previzibil. Nu, *Essen Tasch* meritau mai mult.

Spectacol.

Asta aștepta toată lumea. Iar spectacolul era cu siguranță ceva pe care Rhy știa să-l ofere. Însă nu era vorba doar de a regiza. Kell putea să-l ironizeze cât voia, dar lui Rhy *chiar* îi păsa de viitorul regatului său. Când tatăl lui îl însărcinase pe el să se ocupe de turnir, se simțise insultat. Se gândise că *Essen Tasch* doar glorifica o petrecere și, oricât de priceput ar fi fost Rhy la distracții, năzuia la ceva mai mult. Mai multă responsabilitate. Mai multă putere. Și i-o spusese regelui verde în față.

— Domnia este o treabă delicată, îl mustrase tatăl lui. Orice gest are un scop și un înțeles. Turnirul acesta nu e doar un joc. El ajută la menținerea păcii cu imperiile vecine și ne îngăduie să le arătăm resursele noastre, fără ca asta să implice vreo amenințare.

Regele își încrucișase degetele.

— Politica e un dans până în momentul în care devine război. Iar noi controlăm muzica.

Și, cu cât mai mult se gândea Rhy la asta, cu atât mai bine înțelegea.

Dinastia Maresh era la putere de mai bine de o sută de ani. Încă de dinainte de Războiul Imperiilor. Elita *ostra* îi adora și niciuna dintre *vestra* regale nu era destul de curajoasă ca să le conteste domnia, indiferent de cât de puternică era. Acesta era avantajul când domneai de mai mult de un secol: nimeni nu-și putea aminti cum fusese traiul înainte ca Maresh să ajungă la putere. Era simplu să crezi că dinastia lor n-avea să sfârșească vreodată.

Dar în celelalte imperii? Niciunul nu pomenea de război – niciunul nu vorbea vreodată despre război dar zvonurile de nemulțumire ajungeau, ca ceața, dincoace de hotare. Cu șapte copii, veskanii se întindeau spre putere, iar fratele regelui era flămând; era doar o chestiune de timp până când lordul Sol-in-Ar avea să-și croiască

drum cu forța pe tronul faroan, și chiar dacă Vesk și Faro își țineau ochii aţintiţi unul asupra celuilalt, rămânea faptul că Arnes stătea fix între cel două imperii.

Și apoi mai era și Kell.

Oricât glumea Rhy cu fratele lui despre reputația sa, Faro sau Vesk nu luau asta în râs. Unii erau convinși că piatra de temelie a imperiului arnesian era Kell și că fără el în centru s-ar fi sfărâmat și ar fi căzut.

Nu conta dacă era adevărat – vecinii lor întotdeauna căutau o slăbiciune, pentru că în a conduce un imperiu era vorba despre *putere*. Era însăși *imaginea* puterii. Iar *Essen Tasch* era piedestalul perfect pentru o astfel de expunere.

O șansă pentru Arnes să strălucească.

O șansă pentru Rhy să strălucească, nu numai ca un giuvaier, dar și ca o sabie. Întotdeauna fusese un simbol al bogăției. Voia să fie și un simbol al *puterii*. Magia era putere, desigur, dar nu era singurul fel de putere. Rhy își spunea că putea să fie, totuși, puternic și fără ea.

Degetele lui se încleștară pe balustrada balconului.

Amintirea darului de la Holland îi fulgeră prin minte. Cu luni în urmă, el făcuse ceva prostesc – atât de prostesc, încât aproape că-i costase totul pe el și pe orașul lui –, doar ca să fie puternic în felul în care era Kell. Supușii lui n-aveau să știe niciodată cât de aproape fusese să-i dezamăgească. Și mai mult decât orice altceva, Rhy Maresh voia să fie cel de care poporul lui avea nevoie. Multă vreme crezuse că ei aveau nevoie de un rege mai vesel, mai distrat puțin. Nu era destul de ignorant încât să creadă că orașul lui era lipsit de probleme, dar obișnuia să creadă – sau probabil doar *voia* să creadă – că el putea să aducă o doză de fericire poporului său, fiind el însuși fericit. La urma urmei, îl iubeau. Dar ceea ce era potrivit pentru un prinț nu era potrivit pentru un rege.

Nu fi morbid, gândi el. Părinții lui erau amândoi sănătoși. Însă oamenii trăiau și mureau. Asta era natura lumii. Sau, cel puțin, așa trebuia să fie.

Amintirile i se puseseră ca un nod în gât. Durerea, sângele, frica și, în cele din urmă, liniștea și întunericul. Capitularea și abandonul, și apoi târâtul înapoi, cu o forță ca a gravitației, ca a căderii, o cumplită,

zdruncinătoare durere când a lovit pământul. Numai că n-a căzut. S-a ridicat. A țâșnit la suprafața lui însuși și...

— Prințule Rhy.

Clipi și îl văzu pe gardianul său, Tolners, stând în pragul ușii, înalt, țeapăn și diplomat.

Degetele îl usturară pe Rhy când și le smulse de pe balustrada înghețată. Deschise gura să vorbească și simți gust de sânge. Probabil și-a mușcat limba. *Scuze, Kell,* gândi el. Era atât de ciudat să știi că durerea ta e legată de a altcuiva, că de fiecare dată când te doare, celălalt simte și el, și de fiecare dată când pe el îl doare, e din cauza ta. Zilele astea, Rhy mereu părea să fie cauza exclusivă a suferințelor lui Kell, în timp ce Kell umbla de parcă lumea ar fi fost dintr-odată făcută din sticlă, și asta numai din cauza lui Rhy. Nu era cinstit, până la urmă, nu era un joc echilibrat, nu era drept. Rhy ținea *durerea* lui Kell în mâinile lui, în vreme ce Kell ținea *viața* lui Rhy într-ale sale.

— Sunteți bine? stărui gardianul. Arătați cam palid.

Rhy luă ceașca de ceai – acum rece – și își clăti gustul metalic din gură, dar, tremurându-i mâna, puse imediat ceașca jos.

— Spune-mi, Tolners, începu el, prefăcându-se că nu-l interesează în mod vădit. Sunt într-un pericol atât de mare, încât am nevoie nu de unul, ci de *doi* oameni să-mi păzească viața?

Rhy făcu semn spre primul gardian, care încă stătea lipit de zidul rece din exterior.

— Sau ai venit să-l eliberezi pe bietul Vis înainte să leșine peste noi?

Tolners se uită la Vis și-i făcu scurt semn din cap. Celălalt gardian se strecură, cu recunoștință, înapoi pe ușile de la intrare, în siguranța camerei. Tolners nu se lipi de zid, ci rămase în fața lui Rhy, în stare de alertă. Era îmbrăcat, ca întotdeauna, în armură completă, pelerina lui roșie fluturându-i în spate, în vântul rece, cu coiful de aur la subsuoară. Arăta mai mult ca o statuie decât ca un om, iar în momentul acela – ca și în multe alte momente – Rhy le simți lipsa vechilor săi gardieni, Gen și Parrish. Îi lipseau umorul și glumele lor obișnuite, și felul în care el îi putea face să uite că era prinț. Iar, uneori, felul în care ei îl puteau face și pe *el* să uite.

Nu te contrazice, se gândi Rhy. *Nu poți fi în același timp și simbolul*

puterii, și un om obișnuit. Trebuie să alegi. Fă alegerea corectă.

Balconul i se păru dintr-odată cam aglomerat. Rhy luă planurile de pe masă și se retrase în camerele sale călduroase. Aruncă planurile pe o sofa și tocmai se îndrepta spre bufet, ca să-și ia o băutură mai tare, când observă scrisoarea așezată pe masă. De cât timp era aici?

Privirea lui Rhy se întoarse rapid spre gărzile sale. Vis stătea lângă ușile de lemn, făcându-și de lucru cu un fir desprins din pelerina lui. Tolners era încă pe balcon, privind în jos la construcțiile pentru turnir cu o ușoară cută între sprâncene.

Rhy luă plicul și îl desfăcu. Mesajul fusese scris cu litere mici și negre, într-o limbă care nu era engleză sau arnesiană, ci kas-avnes, un dialect rar, de dincolo de graniță, pe care Rhy îl învățase cu mulți ani în urmă.

Întotdeauna avusese un talent la învățat limbi, câtă vreme aparțineau oamenilor și nu magiei.

Rhy zâmbi când recunoscu dialectul. La fel de inteligent ca folosirea unui cod, fără să bată la ochi.

Conținutul biletului era următorul:

> *Prințe Rhy,*
>
> *Dezaprob din toată inima și nutresc speranța, oricât de slabă, că o să vă revină amândurora mintea la cap. În eventualitatea în care nu, am făcut aranjamentele necesare – sper să nu-mi pară rău. O să discutăm despre costul strădaniilor voastre în după-amiaza asta. Poate că aburii se vor dovedi lămuritori. Indiferent de decizia ta, aștept ca o donație substanțială să fie făcută Sanctuarului Londrei, când se va termina povestea asta.*
>
> *Servitorul tău, înțelept, și Aven Essen,*
>
> *Tieren Serense*

Rhy zâmbi și puse biletul deoparte, în timp ce clopotele răsunară prin oraș, sunetul auzindu-se tocmai din sanctuarul de pe malul celălalt al fluviului.

Poate că aburii se vor dovedi lămuritori.

Rhy bătu din palme, făcându-i pe gardieni să tresară.

— Domnilor, zise el, luând un halat de casă. Cred că am poftă de o baie.

II

Lumea de sub apă era caldă și nemișcată.

Rhy stătu dedesubt cât putu, până când capul începu să i se învârtă, pulsul să-i zvâcnească în urechi și să-l doară pieptul, și atunci, și doar abia atunci, ieși la suprafață, umplându-și plămânii cu aer.

Îi plăceau băile regale, petrecuse așa multe după-amiezi moleșite – seri, dimineți –, dar rareori singur. Era obișnuit cu ecourile râsetelor gălăgioase care răsunau din pereți, cu îmbrățișarea în joacă a unei fete, cu săruturi fugare, dar, în ziua aceea, băile erau tăcute, în afară de murmurul apei picurând. Gardienii stăteau la post de-o parte și de alta a ușii, iar doi servitori așteptau pe margine, cu urcioare de săpun și ulei, perii, halate și prosoape, în timp ce Rhy mergea prin apa bazinului ce se ridica până la nivelul taliei.

Ocupând jumătate de încăpere, bazinul era larg, adânc, din piatră neagră, lustruită, cu borduri de sticlă și aur. Luminile jucau pe tavanul boltit și pe peretele exterior se aflau doar de ferestre înalte și înguste, cu geamuri colorate.

Apa din jurul lui încă plescăia după ce se ridică și el își întinse degetele pe suprafața ei, așteptând ca valurile să se netezească la loc.

Era un joc pe care obișnuia să-l joace când era mic, încercând să vadă dacă putea să liniștească suprafața apei. Nu cu magia, doar cu răbdarea. Crescând, ajunsese mai rău la așteptare decât era la controlarea elementelor, dar zilele astea făcuse progrese. Se opri în mijlocul bazinului și își încetini respirația, privind apa cum devine netedă ca oglinda. Curând, reflecția lui se stabiliză, devenind clară ca într-o oglindă, iar Rhy își studie părul negru și ochii de ambră, înainte ca privirea să-i alunece, invariabil, mai jos de umerii săi arămii, la semnul de pe piept.

Cercurile se întrepătrundeau într-un mod deopotrivă intuitiv și străin. Un simbol de viață și de moarte. Se concentră și deveni conștient de pulsul din urechi, ecoul celui al lui Kell, ambele bătând

din ce în ce mai tare, până ce Rhy avu impresia că o să tulbure nemișcarea sticloasă a apei.

O subtilă aură de pace întrerupse accelerarea pulsului.

— Alteță, începu Vis din locul său de lângă ușă. Aveți un...

— Lasă-l să intre, fu de acord prințul, cu spatele la gardian.

Închise ochii și ascultă mersul abia auzit al tălpilor goale, foșnetul robei pe piatră: liniștit, dar destul de tare cât să acopere ecoul inimii fratelui său.

— Bună ziua, prințule Rhy!

Vocea lui *Aven Essen* se auzea ca un uruit jos, mai puțin aspru decât al regelui, dar la fel de puternic. Sonor.

Rhy se întoarse ușor cu fața la preot, zâmbind.

— Tieren. Ce surpriză plăcută!

Marele preot al Sanctuarului Londrei nu era masiv, dar nici nu s-ar fi putut spune că robele sale albe îl înghițeau cu totul. Dimpotrivă, crescuse el cât să le umple, țesăturile fâșâind ușor în jurul lui, chiar și atunci când stătea nemișcat. Aerul din încăpere se schimbase de cum intrase, calmul așternându-se peste toate ca zăpada. Ceea ce era un lucru bun, pentru că anula vizibilul disconfort pe care cei mai mulți păreau să-l aibă în preajma preotului, dându-se în lături din calea lui de parcă Tieren ar fi putut vedea prin ei, dincolo de piele și de oase, până la gânduri, dorințe și suflet. Probabil de aceea Vis își studia acum vârful ghetelor.

Aven Essen era o figură care-i intimida pe majoritatea – cam cum făcea și Kell, presupuse Rhy –, dar pentru el Maestrul Serense fusese întotdeauna *Tieren*.

— Dacă e un moment nepotrivit... începu preotul, împreunându-și mâinile pe sub manșete.

— Deloc, negă Rhy, urcând treptele de sticlă care înconjurau bazinul.

Putu simți cum ochii celor din încăpere erau îndreptați spre pieptul lui: nu doar la simbolul marcat cu foc în pielea lui de aramă, dar și la cicatricea de sub coaste, unde cuțitul – cuțitul lui Astrid – fusese înfipt. Însă, mai înainte ca el să poată simți aerul rece sau ca ochii celorlalți să poată zăbovi, un servitor se apropie și-l îmbrăcă într-un halat roșu, plușat.

— Vă rog să ne lăsați singuri, se adresă el celorlalți.

Servitorii începură să se retragă imediat, dar gardianul șovăia.

— Și tu, Vis.

— Prințule Rhy, protestă gardianul, eu n-ar trebui să...

— Totul e în regulă, se amuză Rhy. Nu cred că *Aven Essen* vrea să-mi facă vreun rău.

Sprâncenele albe ale lui Tieren se ridicară imperceptibil.

— Asta rămâne de văzut, interveni și preotul, calm.

Vis tocmai dădea să facă un pas înapoi, dar se opri din nou când auzi aceste cuvinte. Rhy suspină. De când cu Noaptea Neagră, gărzile regale primiseră instrucțiuni stricte cu privire la moștenitorul regatului lor. Și al magicianului *antari.* Nu știa exact cuvintele folosite de tatăl lui, dar era foarte sigur că incluseseră *nu îi părăsiți o clipă* și *nu-i scăpați din vedere* și posibil *sub pedeapsa cu moartea.*

— Vis, repetă el, rar, încercând să imite tonul poruncitor, neînduplecat al tatălui său. Ne insulți, pe mine și pe marele preot, cu prezența ta stăruitoare. Există o singură ușă pe care se poate intra și ieși din încăperea asta. Stai de partea cealaltă a ei cu Tolners și *păzește-o.*

Probabil chiar fusese convingător, pentru că Vis dădu din cap și, fără tragere de inimă, se retrase.

Tieren se așeză pe una dintre băncile mari de piatră de lângă perete, robele lui albe revărsându-se în falduri în jurul lui, iar Rhy veni să se așeze lângă el, rezemându-se cu spatele de pietre.

— Nu prea mult umor în perechea asta, făcu Tieren, când rămaseră singuri.

— Niciun pic, se plânse Rhy, dezmorțindu-și umerii. Jur, sinceritatea e o formă de pedeapsă în sine.

— Pregătirile pentru turnir merg bine?

— Da, încuviință Rhy. Arenele sunt aproape gata, iar corturile imperiului sunt, fără îndoială, decadente. Aproape că-i invidiez pe magicieni.

— Te rog, spune-mi că nu te gândești să concurezi și *tu.*

— După tot zbuciumul prin care a trecut Kell ca să mă țină în viață? Ar fi un mulțumesc cam dureros.

Între ochii lui Tieren apăru o cută vagă. Pentru oricine altcineva ar

fi trecut neobservată, dar pe chipul calm al lui *Aven Essen* se vedea că e vorba de ceva ce-l nemulțumește (deși el susținea că numai Kell și Rhy erau singurii care reușeau să-i facă acea cută pe frunte).

— Apropo de Kell... aduse vorba Rhy.

Privirea lui Tieren se ascuți.

— Te-ai răzgândit?

— Chiar ai crezut că am s-o fac?

— Omul poate spera.

Rhy clătină din cap.

— Ceva de care ar trebui să fim îngrijorați?

— În afară de planurile tale nebunești? Nu cred.

— Și coiful?

— O să fie gata.

Aven Essen închise ochii.

— Sunt prea bătrân pentru astfel de șiretlicuri.

— Am nevoie de asta, Tieren! insistă Rhy.

Și apoi, cu un zâmbet discret:

— Cât de bătrân *ești?*

— Îndeajuns, răspunse Tieren. De ce?

Deschise un ochi:

— Au început să-mi apară fire albe?

Rhy zâmbi. De când își amintea el, capul lui Tieren fusese întotdeauna alb ca neaua. Rhy îl iubea pe bătrân și bănuia că, în pofida judecății raționale, și Tieren îl iubea pe Rhy. Ca *Aven Essen,* el era protectorul orașului, un vindecător cu har și un prieten foarte apropiat al coroanei. Îi fusese mentor lui Kell, învățându-l să-și controleze puterea, și avusese grijă de Rhy ori de câte ori acesta fusese bolnav sau când făcea vreo prostie și nu voia să fie prins. De-a lungul anilor, el și Kell cu siguranță îi dăduseră mult de furcă bătrânului.

— Știi, spuse Tieren încet, chiar ar trebui să ai grijă cine îți vede semnul.

Rhy îi aruncă o privire, prefăcându-se jignit.

— Doar n-ai vrea să rămân îmbrăcat *tot* timpul, Maestre Tieren.

— Presupun că ar însemna să-ți cer prea mult.

Rhy își lăsă capul pe spate, sprijinindu-l de pietre.

— Oamenii cred că e doar o cicatrice din noaptea aceea, îi explică el, ceea ce și este, și, câtă vreme *Kell* rămâne îmbrăcat – ceea ce, să fim cinstiți, e o cerere *mult* mai ușoară – nimeni n-o să-și dea seama că e altceva.

Tieren oftă, o dovadă clară de nemulțumire. Adevărul e că semnul îl tulbura pe Rhy mai mult decât voia el să recunoască și, dacă l-ar fi ascuns, l-ar fi simțit la fel de puternic ca pe un blestem. În mod ciudat, era tot ce avea. Uitându-se la brațele și la pieptul lui, Rhy văzu că, în afară de urma argintie a vrăjii și, sub ea, rana de cuțit, care părea atât de mică și de neînsemnată, el nu avea decât foarte puține cicatrice. Pecetea vrăjii nu era plăcută, dar era o cicatrice pe care o meritase. Și una de care avea nevoie ca să trăiască.

— Oamenii vorbesc, observă Tieren.

— Dacă o să fiu mai atent și n-o să-l mai arăt, o să vorbească și *mai mult*.

Ce s-ar fi întâmplat, se întrebă Rhy, *dacă m-aș fi dus la Tieren, cu toate temerile mele legate de slăbiciune, în loc să-i accept darul de putere al lui Holland? Oare preotul ar fi știut ce să-mi spună? Cum să mă ajute?* Rhy i se confesase lui Tieren, în săptămânile de după întâmplare. Îi povestise cum acceptase talismanul – amuleta de posesie – așteptându-se ca bătrânul să-l certe. În schimb, Tieren ascultase liniștit, vorbind abia când Rhy nu mai avusese nimic de adăugat.

— Puterea și slăbiciunea merg împreună, îi zisese *Aven Essen*. Seamănă atât de mult între ele, încât adesea le confundăm, la fel cum confundăm magia și puterea.

Rhy socotise că răspunsul fusese cam în doi peri, dar, în lunile care urmaseră, Tieren rămăsese acolo, lângă Rhy, reîmprospătându-i memoria și sprijinindu-l.

Când își întoarse ochii spre Tieren acum, îl văzu uitându-se la apă, sau dincolo de ea, de parcă ar fi putut citi ceva acolo, în reflecția ei sau în aburi.

Poate că ar fi putut să învețe să facă și el asta. Divinația. Însă Tieren îi spusese odată că nu era atât o chestiune de a privi în afară, cât de a privi înăuntru, iar Rhy nu era sigur că voia să petreacă mai mult timp decât era necesar pentru a face asta. Totuși, nu putea să

scape de sentimentul – de speranța – că toată lumea se născuse cu abilitatea de a face *ceva* și că, dacă doar ar fi căutat cu destulă stăruință, și-ar fi găsit și el talentul. Harul. *Rostul.*

— Ei bine, făcu Rhy, rupând tăcerea, găsești apele pe gustul tău?

— De ce nu vrei să mă lași în pace?

— Sunt prea multe de făcut.

Tieren oftă.

— Fiindcă se pare că nu te lași convins să renunți...

Scoase un sul de hârtie din mânecile largi ale robei sale.

— Lista finală a concurenților.

Rhy își îndreptă spatele și luă hârtia.

— O să fie afișată mâine sau poimâine, explică preotul, odată ce primim listele de la Faro și Vesk. Dar m-am gândit că vrei s-o vezi înainte.

Exista ceva în tonul lui, ca un avertisment, și Rhy desfăcu panglica și desfășură hârtia nervos, nesigur de ce avea să găsească. În calitatea sa *de Aven Essen* al orașului, era sarcina Maestrului Tieren să-i selecteze pe cei doisprezece reprezentanți ai Arnesului.

Rhy citi lista, atenția fiindu-i atrasă în primul rând de *Kamerov Loste* – simți un fior de bucurie văzându-i numele, o invenție, o născocire devenită realitate –, înainte ca un nume de mai jos să-i sară în ochi, ca un spin ascuns printre trandafiri.

Alucard Emery.

Rhy tresări, se dădu înapoi, dar nu înainte ca numele să îl rănească.

— Cum? întrebă el încet, aproape șoptind.

— Aparent, începu Tieren, nu ești singurul capabil să tragă sfori. Și, mai înainte să te superi, ar trebui să știi că Emery a încălcat *mult* mai puține reguli decât tine. De fapt, teoretic, n-a încălcat niciuna. A venit la mine la audiere în toamnă, când *Turla* era andocată, și, din punctul meu de vedere, el e cel mai puternic dintre cei înscriși. Acum două săptămâni, sora lui mi-a făcut o vizită ca să-mi aducă aminte și să depună cererea lui de înscriere, deși cred că ea vrea doar să-l vadă înapoi acasă. Dacă asta nu e de ajuns, mai e și problema ambiguității regulamentului.

Rhy se abținea să nu mototolească hârtia.

— Ce ambiguitate?

— Emery a fost invitat oficial să concureze în urmă cu trei ani, dar...

Tieren șovăi stânjenit.

— Ei bine, știm amândoi că anumite împrejurări au împiedicat asta. Este îndreptățit să participe la turnir.

Rhy ar fi vrut să intre din nou în bazin și să dispară sub apă. În schimb, strânse din nou hârtia, încet, metodic, și o legă cu panglica.

— Și eu care credeam c-o să fii fericit, își dădu cu părerea Tieren. Misterul și nebunia tinereții cu siguranță sunt de neînțeles pentru mine.

Rhy se aplecă, frecându-și gâtul, apoi umărul. Degetele lui întâlniră cicatricea de deasupra inimii și îi trasă liniile, absent, un obicei recent. Pielea era albicioasă și netedă, doar puțin ieșită în relief, dar el știa că pecetea mergea până în adânc, prin carne, os și sânge.

— Ia să văd, zise Tieren, ridicându-se în picioare.

Rhy era bucuros de această schimbare de subiect. Își dădu capul pe spate și îl lăsă pe preot să-i examineze umărul, apăsându-i o mână rece și uscată pe partea din față, și cealaltă în spate. Rhy simți o căldură ciudată răspândindu-se prin el, de-a lungul liniilor vrăjii.

— S-a slăbit legătura?

Rhy clătină din cap.

— Dimpotrivă, pare să devină din ce în ce mai puternică. La început, ecourile erau slabe, dar acum... și nu-i numai durerea, Tieren. Plăcerea, oboseala. Dar și mânia, agitația. De pildă, acum, dacă-mi limpezesc mintea, îi pot simți – ezită, căutându-l pe fratele lui – lehamitea lui Kell. E epuizant.

— Asta e de înțeles, făcu Tieren, lăsând mâinile jos. Nu e o simplă legătură fizică. Tu și Kell împărțiți aceeași forță vitală.

— Vrei să spui că eu i-o împărtășesc pe a *lui*, îl corectă Rhy.

Viața lui fusese retezată de pumnalul care îi fusese înfipt în piept. Ceea ce avea acum era extras din Kell. Căldura băii dispăruse, iar Rhy se simțea obosit și înfrigurat.

— Autocompătimirea nu te prinde prea bine, Alteță, încheie Tieren, pornind spre ușă.

— Îți mulțumesc, strigă Rhy în urma lui, ridicând sulul de hârtie.

Pentru asta.

Tieren nu zise nimic, numai își încreți ușor fruntea – iarăși, cuta aceea – și dispăru.

Rhy se așeză pe bancă și se gândi din nou la lista unde numele lui Kamerov era atât de aproape de al lui Alucard. Un lucru era sigur.

Avea să fie un turnir dat naibii.

III

Gardienii îl întâlniră pe Kell la gura lui Naresh Kas, cum stabiliseră.

Staff, cu pieptul bombat, cu tâmplele cărunte și cu barbă, și Hastra, tânăr și vesel, cu tenul bronzat și o coroană de cârlionți negri. Cel puțin, e drăguț, zisese Rhy cu luni în urmă, când își văzuse noii gardieni. Prințul se bosumflase din cauză că Tolners și Vis, perechea lui, nu erau nici chipeși, n-aveau nici umor.

— Domnilor! îi salută Kell, în timp ce haina lui i se strânse în jur, pe alee.

Gardienii păreau înghețați de frig și el se întrebă oare de cât timp îl așteptau.

— V-aș fi adus o băutură fierbinte, dar...

Își ridică mâinile goale în sus, parcă spunând *Astea-s regulile.*

— E-n regulă, Jupâne Kell, zise Hastra printre dinții încleștați, fără să se prindă de ironie.

Staff, pe de altă parte, rămase tăcut.

Avură decența să nu-l percheziționeze pe loc, ci doar se întoarseră și se aliniară în spatele lui, iar el porni spre palat. Putea simți cum toate privirile se întorc spre micul lor alai, orice șansă de a trece neobservat fiind ruinată de prezența gărzilor regale, flancându-l în armurile lor lucioase și pelerine roșii.

Kell ar fi preferat un subterfugiu, bănuind că era urmărit, dar își îndreptă umerii și își ținu capul sus, încercând să-și amintească faptul că arăta ca un membru al casei regale, chiar dacă se simțea ca un prizonier.

Nici măcar nu făcuse ceva greșit, nu astăzi, și până și sfinții știau că ar fi avut ocazia. *Mai multe* ocazii.

În sfârșit ajunseră la treptele palatului, presărate, chiar și acum, cu flori acoperite de promoroacă.

— Regele? întrebă Kell, traversând holul de intrare.

Staff îl conduse spre o cameră, unde îl găsi pe regele Maxim stând în picioare, lângă un șemineu în care duduia focul, prins în conversație cu vreo câțiva *ostra*. Când îl văzu pe Kell, le spuse să se retragă. Kell își păstră capul pe sus, dar niciunul dintre vizitatori nu își intersectă privirea cu el. După ce ieșiră, regele îi făcu semn din cap să se apropie.

Kell înaintă până în mijlocul camerei, înainte să-și deschidă brațele larg pentru Staff și Hastra, într-un gest prin care mai mult îi alunga decât îi invita.

— Nu fi dramatic! zise Maxim.

Gardienii avură decența să pară nesiguri când înaintară.

— Rhy trebuie să se fi molipsit de la mine, Maiestatea Voastră, mărturisi Kell posomorât.

Staff îl ajută să-și scoată haina, iar Hastra îl căută, bătându-i cu palmele cămașa și pantalonii, trecându-și mâna și peste carâmbul cizmelor. Kell nu avea nimic la el, iar ei n-aveau cum să găsească ceva în haina lui, dacă nu voia el să fie găsit. Uneori se întreba dacă haina asta chiar avea o minte autonomă. Singura persoană care izbutise vreodată să găsească exact ceea ce voia în buzunarele lui fusese Lila. Nu înțelesese niciodată cum făcuse asta. Haină trădătoare.

Staff scoase scrisoarea din Londra Cenușie dintr-un buzunar și i-o predă regelui, înainte de a-i da haina înapoi lui Kell.

— Ce mai făcea regele? întrebă Maxim, luând scrisoarea.

— Regele a murit, mărturisi Kell.

Asta îl luă pe nepregătite pe Maxim. Kell îi povesti despre vizita lui și despre noul interes al prințului regent – acum George al IV-lea – pentru magie. Menționă chiar și faptul că noul rege încercase să-l mituiască, având grijă să accentueze că îi *refuzase* oferta.

Maxim își mângâia barba și părea tulburat, dar nu spuse nimic, doar flutură din mână, dându-i de înțeles lui Kell că putea să plece.

Se întoarse, fără nicio tragere de inimă, dar când Staff și Hastra făcură un pas să-l urmeze, Maxim îi chemă înapoi.

— Lăsați-l în pace, ordonă el.

Kell îi fu recunoscător pentru această mică dovadă de bunătate și se îndreptă spre camerele lui.

Însă alinarea asta nu dură mult. Când ajunse la ușile camerei sale, găsi alți doi gardieni stând în fața lor. Erau oamenii lui Rhy.

— Pe toți sfinții, pot să jur că vă înmulțiți mereu, murmură el.

— Domnule? făcu Tolners.

— Nimic, mormăi Kell, trecând printre ei.

Exista un singur motiv pentru care Tolners și Vis stăteau postați în fața ușilor lui.

Îl găsi pe Rhy stând în mijlocul camerei, cu spatele la Kell, studiindu-se într-o oglindă de un stat de om. Din unghiul în care îl privea, Kell nu-i putea vedea fața și, pe moment, o amintire reînvie în mintea lui, cu Rhy așteptându-l să se trezească – numai că nu fusese Rhy, bineînțeles, ci Astrid, care pusese stăpânire pe corpul lui, și se aflau în apartamentul lui Rhy, atunci, nu într-al lui. Dar pentru o clipă detaliile se estompară și se surprinse căutându-l pe Rhy de orice pandantiv sau talisman, cercetând podeaua după urme de sânge, înainte ca trecutul să se surpe din nou în amintire.

— Era și timpul! zise Rhy.

În sinea lui, Kell se simți ușurat că vocea care se auzi era, fără îndoială, a fratelui său.

— Ce te aduce în camera mea? întrebă el, ușurarea prefăcându-se în enervare.

— Aventura. Intriga. Grija frățească. Sau, continuă prințul leneș, probabil doar îi ofer oglinzii tale ceva la care să se uite, altceva în afară de bosumflarea ta permanentă.

Kell se încruntă, iar Rhy zâmbi.

— Ah, iat-o! Faimoasa încruntătură!

— Nu mă încrunt, bombăni Kell.

Rhy îi aruncă o privire complice propriei reflecții. Kell oftă și își aruncă haina pe cea mai apropiată canapea, înainte să se îndrepte spre alcovul din afara camerei lui.

— Ce faci? întrebă Rhy în urma lui.

— Stai puțin, răspunse Kell, închizând ușa.

O singură lumânare pâlpâi și, la lumina sa, el văzu simbolurile desenate pe lemn. Acolo, printre alte semne proaspete de sânge, era

ușa spre Disan. Calea de acces spre Palatul Windsor. Kell întinse mâna și șterse semnul.

Când se întoarse, Rhy stătea în fotoliul preferat al lui Kell, pe care îl întorsese ca să fie cu fața spre cameră, nu îndreptat spre ușile balconului.

— Ce-a fost asta? întrebă el, sprijinindu-și capul într-o mână.

— Ăla e fotoliul meu, îl avertiză Kell sec.

— Vechitură jerpelită, îl tachină Rhy, știind cât îl îndrăgea Kell.

Când se ridică, în ochii de aur pal ai prințului se zărea un licăr poznaș.

— Încă mă mai lupt cu o durere de cap, îi mărturisi Kell. Deci, dacă ești aici ca să mă sileşti să ieșim iar în oraș...

— Nu de asta sunt aici, îl contrazise Rhy, îndreptându-se spre bufetul cu băuturi.

Începu să-și toarne de băut și Kell fusese pe punctul de a spune ceva foarte neplăcut, când văzu că era doar ceai.

Făcu semn spre una dintre sofale.

— Ia loc!

Kell ar fi rămas în picioare, să-i facă în ciudă, dar era obosit după călătorie, așa că se lăsă să cadă pe cea mai apropiată sofa. Rhy sfârși de pus ceaiul și se așeză pe una din fața lui.

— Ei? îl grăbi Kell.

— Credeam că Tieren trebuia să te învețe să ai răbdare, îl mustră Rhy.

Puse ceaiul pe masă și scoase o cutie de lemn de dedesubt.

— Voiam să-mi cer iertare.

— Pentru ce? întrebă Kell. Pentru minciună? Pentru băut? Pentru bătaie? Pentru încăpățânare...

Dar ceva din expresia lui Rhy îl făcu să se oprească.

Prințul își dădu la o parte cu o mână buclele negre de pe față, iar lui Kell i se păru că arăta mai bătrân. Nu bătrân – Rhy avea numai douăzeci de ani, era cu un an și jumătate mai mic decât Kell –, dar trăsăturile i se ascuțiseră, iar ochii lui strălucitori erau mai puțin uimiți, mai pătrunzători. Se maturizase, și Kell nu se putu abține să nu se întrebe dacă schimbarea era naturală, trecerea inevitabilă a timpului, sau dacă ultimele frânturi de adolescență îi fuseseră răpite

de ceea ce se întâmplase.

— Uite, începu prințul, știu că lucrurile au fost grele. Mai grele, în aceste ultime luni, decât oricând. Și știu că eu le-am înrăutățit și mai tare.

— Rhy...

Prințul ridică o mână să-l oprească.

— Am fost dificil.

— Și eu la fel, admise Kell.

— Păi, chiar ai fost.

Kell se trezi chicotind, dar clătină din cap.

— O viață e greu de ținut în frâu, Rhy. Două...

— O să ne găsim noi ritmul, insistă prințul.

Apoi, ridică din umeri:

— Sau o să ne ucizi pe amândoi.

— Cum poți să spui asta cu atâta lejeritate? se răsti Kell, încordându-se.

— Kell.

Rhy se aplecă, punându-și coatele pe genunchi.

— Am fost mort.

Cuvintele atârnau în aer între ei.

— Am fost *mort*, repetă el, și tu m-ai adus înapoi. Tu deja mi-ai dăruit ceva ce n-ar fi trebuit să am.

O umbră îi traversă fața când spuse asta, dar se risipi imediat.

— Dacă o să fie pierdută din nou, continuă el, tot înseamnă că am trăit de două ori. Asta de acum e împrumutată.

— Nu, îl contrazise Kell sever, este cumpărată și plătită.

— Pentru cât timp? replică Rhy. Nu poți măsura ce ai cumpărat. Sunt recunoscător pentru viața pe care mi-ai cumpărat-o, deși urăsc prețul. Însă ce ai de gând să faci, Kell? Să trăiești veșnic? Eu nu vreau asta.

Kell se încruntă.

— Ai prefera să mori?

Rhy părea obosit.

— Moartea ne ia pe toți, frate. Nu te poți ascunde de ea la nesfârșit. O să *murim*, într-o bună zi, tu și cu mine.

— Și asta nu te înspăimântă?

Rhy ridică din umeri.

— Nici pe departe atât de mult ca ideea de a irosi o viață foarte bună prin frica asta de moarte. Și, în acest scop...

Împinse cutia spre Kell.

— Ce e asta?

— O ofertă de pace. Un dar. La mulți ani!

Kell se încruntă.

— Ziua mea e abia peste o lună.

Rhy își luă ceaiul de pe masă.

— Nu fi nerecunoscător! Acceptă-l și gata!

Kell puse cutia pe genunchi și îi scoase capacul. Înăuntru, o față se uită în sus, la el.

Era un coif, făcut dintr-o singură piesă de metal care se arcuia, urcând de la obraz până în creștetul capului și coborând pe ceafă. O deschizătură în dreptul gurii, un arc pentru nas și o vizetă ca sprâncenele îi ascundea ochii purtătorului. În afară de această formă discretă, singurul ei semn distinctiv era o pereche de aripi decorative, câte una deasupra fiecărei urechi.

— Mă duc la o bătălie? întrebă Kell nedumerit.

— Într-un fel, zise Rhy. E masca ta pentru turnir.

Kell aproape că scăpă coiful din mână.

— *Essen Tasch?* Ți-ai pierdut mințile?

Rhy ridică din umeri.

— Nu cred. Nu dacă nu ți le-ai pierdut tu pe ale tale... Făcu o pauză. Crezi că așa funcționează? Vreau să spun, presupun că...

— Eu sunt un *antari!* îl întrerupse Kell, străduindu-se să nu țipe. Sunt fiul adoptat al coroanei Maresh, cel mai puternic magician din imperiul arnesian, din *lume*...

— Ai grijă, Kell, ți se vede orgoliul.

— ...și vrei să concurez eu într-un turneu între imperii.

— Evident, marele și puternicul *Kell* nu poate concura, îl ironiză Rhy. Asta ar însemna să trișăm. Ar putea declanșa un război.

— *Exact.*

— Tocmai de aceea o să fii deghizat.

Kell gemu, clătinând din cap.

— E o tâmpenie, Rhy! Și chiar dacă tu ai fi destul de țicnit să-ți

închipui că ar merge, Tieren n-ar îngădui asta niciodată.

— N-a făcut-o. Nu de la început. S-a luptat cu mine cu înverșunare. A numit-o nebunie. Ne-a făcut smintiți...

— Nici măcar n-a fost ideea mea!

— ...dar în cele din urmă a înțeles că a aproba ceva și a-l îngădui nu sunt întotdeauna același lucru.

Kell își miji ochii.

— De ce s-ar răzgândi Tieren?

Rhy înghiți în sec.

— Pentru că i-am spus adevărul.

— Și care e ăla?

— Că tu ai nevoie de asta.

— Rhy...

— Că *noi* avem nevoie.

Se strâmbă puțin când o spuse.

Kell șovăi, uitându-se în ochii fratelui său.

— Ce vrei să spui?

Rhy se ridică din fotoliu.

— Nu ești sigurul care nu te simți bine în pielea ta, Kell, zise el, plimbându-se de colo până colo. Văd cum te macină faptul că ești ținut în frâu.

Se bătu în piept.

— O *simt*. Îți petreci ore în șir antrenându-te de unul singur în Bazin, deși n-ai cu cine să te lupți, și n-ai mai stat liniștit nici măcar o zi de când cu Holland, de când cu gemenii Dane, de când cu Noaptea Neagră. Și dacă vrei să-ți spun cinstit, dacă nu-ți găsești o cale să te descarci de tensiunea asta – Rhy se opri din mers –, o să ajung să te strâng de gât cu mâna mea.

Kell tresări și se uită în jos, la masca din poală. Își trecu degetele peste argintul neted. Era simplă și elegantă, lustruită atât de bine, încât era aproape oglindă. Reflecția lui se uita și ea la el distorsionată. Era o nebunie și îl înfricoșa cât de tare își dorea să fie de acord. Dar nu putea.

Puse masca pe sofa.

— E prea periculos.

— Nu și dacă suntem prudenți, stărui fratele lui.

— Suntem legați unul de altul, Rhy. Durerea mea devine durerea ta.

— Sunt perfect conștient de condiția noastră.

— Atunci înțelegi că nu pot. Nu *vreau*.

— Nu sunt numai fratele tău, insistă Rhy. Sunt prințul tău. Și ți-o poruncesc. O să concurezi la *Essen Tasch*. O să mai arzi din focul ăsta înainte să se întindă.

— Și cum facem cu legătura dintre noi? Dacă eu voi fi rănit...

— Atunci o să-ți împărtășesc durerea, i-o tăie Rhy, încercând să pară cât mai convingător.

— Spui așa acum, dar...

— Kell. Nu de moarte mă tem eu cel mai tare. Ci să nu ajung să fiu cauza suferinței altcuiva. Știu că te simți ca într-o capcană acum. Știu că eu sunt cușca ta. Și nu pot...

Vocea i se frânse, iar Kell putu simți zbuciumul fratelui său, tot ce încerca să înăbușe până seara și să înece până dimineața.

— O să faci asta, continuă Rhy. Pentru mine. Pentru amândoi.

Kell îi susținu privirea.

— Bine, încuviință el.

Rhy șovăi, dar imediat apoi pe chipul lui apăru un zâmbet larg. Spre deosebire de restul feței, surâsul îi era la fel de copilăresc ca întotdeauna.

— Ai s-o faci?

Kell se scutură de plăcere când luă din nou masca.

— Am s-o fac. Dar, dacă nu concurez ca fiind eu, întrebă el, atunci cine o să fiu?

Rhy băgă mâna în cutie și scoase din învelitori un pergament pe care Kell nu-l observase. I-l întinse și când Kell îl desfăcu, văzu lista concurenților arnesieni. Douăsprezece nume. Bărbații și femeile care reprezentau imperiul.

Printre ei, Kisimyr, firește, și, de asemenea, Alucard (Kell se bucură în sinea lui la gândul că o să aibă o scuză să îl înfrunte). Citi repede lista, căutând.

— Eu însumi ți-am ales numele, zise Rhy. Ai să concurezi drept...

— Kamerov Loste, răspunse Kell, citind al șaptelea nume cu voce tare.

Bineînțeles.

K.L.

Literele gravate în cuțitul pe care-l purta pe antebraț. Singurul obiect care venise cu el din viața lui de dinainte, oricare ar fi fost ea. Literele acelea deveniseră numele lui – *KL, Ka-El, Kell* –, dar câte nopți nu pierduse întrebându-se de la ce veneau? Câte nopți nu visase nume pentru el însuși?

— Ei, haide! îl mustră Rhy, interpretând greșit tensiunea lui Kell drept supărare. E un nume bun! Mai degrabă princiar, dacă e să spun așa.

— O să meargă, încuviință Kell, reținându-și un zâmbet, și puse hârtia deoparte.

— Ei bine, îl îndemnă Rhy, luând coiful și întinzându-i-l lui Kell. Încearcă-l!

Kell șovăi. Vocea prințului era dezinvoltă, o invitație relaxată, dar semnificația gestului era mai profundă și amândoi o știau. Odată ce Kell își punea masca, înceta să mai fie o idee stupidă, inofensivă, și devenea ceva mai mult. Ceva real. Întinse mâna și luă coiful.

— Sper că se potrivește, zise Rhy. Tu întotdeauna ai avut capul mare.

Kell se ridică și își puse coiful. Pe dinăuntru era moale, contactul cu capul fiind plăcut datorită căptușelii. Vizeta era o despicătură continuă de la o ureche la alta, astfel încât vederea și auzul să nu-i fie împiedicate.

— Cum arăt? întrebă el cu vocea ușor înăbușită de metal.

— Vezi singur, îi făcu Rhy semn spre oglindă.

Kell se întoarse. Era ciudat, metalul lustruit creând aproape o reflecție tunel, iar despicătură vizetei îi masca privirea, astfel încât, chiar dacă el putea vedea bine, nimeni n-ar fi fost în stare să vadă că unul dintre ochii lui era albastru și celălalt negru.

— O să ies în evidență, spuse el.

— La *Essen Tasch* toată lumea iese în evidență.

Și, deși era adevărat că toată lumea purta *măști* și că asta făcea parte din spectacol, prin tradiție, coiful era altceva.

— Majoritatea concurenților nu se îmbracă de parcă s-ar duce la război.

Rhy își încrucișă brațele și îl cântări din ochi.

— Da, păi, majoritatea concurenților nu au cu adevărat *nevoie* să-și păstreze anonimatul, dar trăsăturile tale sunt... unice.

— Mă faci cumva urât?

Rhy pufni.

— Amândoi știm că tu ești cel mai frumos băiat de la bal.

Kell nu se putea abține să nu se privească pe furiș în oglindă. Coiful de argint lucea deasupra hainelor lui negre, simple, dar îi lipsea ceva...

Haina lui rămăsese pe speteaza canapelei. O luă și o scutură ușor, întorcând-o pe dos, și, astfel, obișnuita sa redingotă neagră cu nasturi de argint deveni altceva. Ceva nou.

— Pe-asta n-am mai văzut-o până acum, recunoscu Rhy.

Nici Kell n-o văzuse până în urmă cu vreo câteva zile, când se plictisise și se hotărâse să vadă ce alte fețe ascunse mai avea haina lui (din când în când, veșmintele nefolosite păreau să dispară, în locul lor apărând altele noi).

Kell se mirase de subita apariție a acesteia, atât de diferită de celelalte, dar acum, îmbrăcând-o, își dădu seama că mirarea era de la faptul că haina nu-i aparținea lui.

Îi aparținea lui *Kamerov*.

Era lungă, până la genunchi, și argintie, cu un tiv negru, brodat, și căptușită cu o mătase roșie ca sângele. Mânecile erau strâmte, iar partea din spate cădea în falduri; gulerul era destul de înalt cât să ajungă la baza capului.

Kell o îmbrăcă, îi închise clemele care traversau pieptul într-o linie asimetrică de la umăr la șold. Rhy se dusese să scotocească prin dulapul lui Kell, iar acum se întoarse cu un baston de argint. I-l aruncă și Kell îl prinse din aer, închizând degetele peste capul negru de leu care servea drept mâner.

Apoi se întoarse din nou spre oglindă.

— Ei bine, Maestre Loste, făcu Rhy, dându-se un pas în spate, arăți cu adevărat splendid!

Kell nu-l recunoștea pe omul din oglindă și nu numai pentru că masca îi acoperea fața. Nu, și postura lui era nouă, cu umerii drepți și capul sus, cu privirea fermă, chiar și din spatele vizetei.

Un curent de aer sufla ușor în jurul lui, fluturându-i haina. Kell zâmbi.

— Apropo de asta, continuă Rhy, referindu-se la vârtejul de aer. Din motive evidente, Kamerov nu poate fi un *antari*. Îți sugerez să alegi un element și să rămâi la el. Două, dacă ții neapărat – am auzit că sunt mulți duali, anul ăsta –, dar trialii sunt destul de rari cât să atragă atenția...

— Mmmhm, îngăimă Kell, potrivindu-și ținuta.

— Cu toate că îți înțeleg subitul acces de narcisism, e un lucru important, Kell. Când porți masca aia, nu poți să fii cel mai puternic magician din Arnes.

— Înțeleg.

Kell își scoase coiful și se strădui să-și netezească părul.

— Rhy, șovăi el, ești sigur...?

Inima îi gonea nebunește. Își dorea asta. N-ar fi trebuit să și-o dorească. Era o idee foarte proastă. Dar și-o dorea, oricum. Sângele lui Kell se puse în mișcare la gândul unei lupte. Unei lupte bune.

Rhy dădu din cap.

— Bine, atunci.

— Deci ți-a venit mintea la cap?

Kell clătină din cap năucit.

— Sau mi-am pierdut-o.

Dar zâmbea acum, atât de tare, de simțea c-o să-i crape fața.

Întorcea coiful în mâini pe toate părțile.

Și atunci, la fel de rapid cum buna dispoziție îi ajunsese la cer, i se și prăbuși.

— *Sanct,* înjură el, trântindu-se fără vlagă pe sofa. Și gardienii mei?

— Argint și Aur? întrebă Rhy, folosind poreclele pe care chiar el le stabilise. Ce-i cu ei?

— Nu pot să mă debarasez de Staff și Hastra pentru întreaga durată a turnirului. Nu pot să-i pierd de pe urmele mele nici pentru fiecare duel în parte.

— Îmi pare rău, credeam că ești un maestru magician.

Kell își aruncă mâinile în aer.

— Nu are nicio legătură cu priceperea mea, Rhy! Sunt suspicioși și, dacă se vor înființa acolo, asta va atrage atenția.

— Ei bine, făcu prințul, atunci va trebui să le spunem și lor.

— Iar ei vor raporta regelui. Și ghici ce va face regele! Pentru că sunt gata să pun rămășag că nu va risca stabilitatea regatului, doar ca să-mi cheltui eu surplusul de energie.

Rhy își strânse între degete puntea nasului. Kell se încruntă. Gestul ăsta nu era al prințului; era ceva ce ar fi făcut *el,* ce făcuse de sute de ori.

— Lasă pe mine, făcu el.

Se duse la ușile lui Kell și le deschise larg, sprijinindu-se de toc. Kell sperase că gardienii într-adevăr nu îl mai urmăriseră, după ce plecase de la regele Maxim, dar probabil doar luaseră puțină distanță, pentru că Rhy le făcu semn să intre, închizând ușile înainte ca gardienii lui să-i poată urma.

Kell se ridică în picioare, neștiind sigur ce voia să facă fratele lui.

— Staff, începu Rhy, adresându-se omului cu tâmple argintii. Când tatăl meu ți-a dat porunca să-l urmărești pe Kell, cum ți-a spus?

Staff se uită de la Kell la Rhy, de parcă ar fi fost vreo cursă, o întrebare capcană.

— Păi... a zis că trebuie să-l supraveghem și să-l ferim să nu fie rănit și să-i raportăm Maiestății Sale dacă îl vedem pe Jupânul Kell făcând ceva... suspect.

Kell se încruntă, dar Rhy zâmbi încurajator.

— E adevărat, Hastra?

Gardianul cu părul auriu-închis își înclină capul.

— Da, Alteță.

— Dar dacă ați fi informați despre ceva dinainte, atunci n-ar mai fi suspect, este?

Hastra ridică ochii.

— Ăă... nu, Alteță.

— Rhy, protestă Kell, dar prințul ridică o mână.

— Amândoi ați jurat pe viața voastră pentru familia aceasta, coroana aceasta și imperiul acesta. Vă mai țineți jurământul?

Ambii gardieni își înclinară capetele și își duseră mâinile la piept.

— Bineînțeles, Alteță! răspunseră ei, aproape la unison.

Unde naiba vrea să ajungă Rhy? se întrebă Kell.

Și atunci, expresia prințului se schimbă. Dezinvoltura pieri, la fel și

zâmbetul lui vesel. Își îndreptase postura și maxilarul i se încleștase, iar în clipa aceea semăna mai puțin cu un prinț și mai mult cu un viitor rege. Semăna cu *Maxim.*

— Atunci înțelegeți asta, spuse el încet, cu o voce hotărâtă. Ce urmează să vă spun privește siguranța și securitatea nu doar a familiei noastre, ci a imperiului arnesian.

Ochii gardienilor se măriră de îngrijorare. Ai lui Kell se îngustară.

— Noi credem că există un pericol la turnir.

Rhy îi aruncă o privire cu subînțeles lui Kell, deși Kell, sincer, habar n-avea unde voia să ajungă.

— Pentru a găsi natura acestui pericol, Kell va concura la *Essen Tasch,* deghizat ca un concurent oarecare, Kamerov Loste.

Gardienii se încruntară, privindu-l pe furiș pe Kell, care izbuti să încline capul, rigid.

— Secretul identității mele, interveni el, este esențial. Dacă fie Faro, fie Vesk descoperă implicarea mea, o să presupună că noi am măsluit jocul.

— Tatăl meu deja știe de infiltrarea lui Kell, adăugă Rhy. El are propriile probleme de care să se ocupe. Dacă observați ceva suspect în timpul turnirului, orice, o să-i spuneți direct lui Kell sau mie.

— Dar cum vom putea să-l păzim? întrebă Staff. Dacă el pretinde că e altcineva?.

Rhy nu se lăsă descumpănit.

— Unul dintre voi se va da drept secundul lui – fiecare concurent are nevoie de un asistent –, iar celălalt va continua să-l păzească de la o distanță care să nu pară suspectă.

— Dintotdeauna mi-am dorit să iau parte la un plan secret, șopti Hastra.

Apoi, ridicându-și glasul:

— Alteță, aș putea fi eu cel deghizat?

Entuziasmul lui abia dacă era reținut.

Rhy se uită la Kell, care dădu din cap. Hastra înflori, iar Rhy își împreună mâinile, bătând o dată din palme, în semn că totul s-a hotărât.

— Deci, s-a aranjat. Câtă vreme Kell este Kell, o să-l păziți cu obișnuita voastră meticulozitate. Dar când veți avea de-a face cu

Kamerov, această iluzie trebuie să fie perfectă, iar secretul, protejat.

Cei doi gardieni dădură din cap cu solemnitate și se retraseră. *Pe toți sfinții,* gândi Kell, când ușile se închiseră în urma lor. *Chiar a făcut-o.*

— Poftim, se îngâmfă Rhy, tolănindu-se pe sofa. N-a fost atât de greu.

Kell se uită la fratele lui cu un amestec de surprindere și admirație.

— Știi, mărturisi el, ridicând masca, dacă poți domni la fel de bine pe cât poți minți, o să fii un rege incredibil.

Zâmbetul lui Rhy era orbitor.

— Mulțumesc.

IV

Sasenroche

Era târziu când Lila se întoarse la *Turla Nopții.* Sasenroche se liniștise, începuse lapovița, un amestec de apă înghețată care se transforma în mocirlă pe punte și trebuia măturată mai înainte să înghețe de tot.

În Londra ei – *vechea* Londră – Lila urâse întotdeauna iarna.

Nopțile mai lungi însemnau ore în plus de furat, dar oamenii care se aventurau pe afară de regulă nu aveau de ales, ceea ce îi transforma în niște ținte slabe. Mai rău decât atât, iarna, totul era umed și cenușiu, și amarnic de rece.

În atât de multe nopți din vechea ei viață se dusese la culcare tremurând. Nopți în care nu-și putuse permite lemn sau cărbuni, așa că se îmbrăca cu toate hainele pe care le avea, se culca ghemuită și înghețа. Căldura costa bani, dar la fel și mâncarea și acoperișul, și fiecare alt afurisit de lucru de care aveai nevoie ca să supraviețuiești, iar uneori trebuia să alegi.

Dar aici, dacă Lila exersa, ar fi putut invoca focul cu vârfurile degetelor, ar fi putut să-l mențină doar cu magie și voință. Era hotărâtă să stăpânească abilitatea asta, nu doar pentru că focul era folositor sau periculos, ci pentru că era *cald*, și orice s-ar fi întâmplat, Lila Bard nu voia să-i mai fie frig vreodată.

De aceea prefera Lila focul.

Suflă un norișor de aburi. Majoritatea oamenilor rămăseseră în port, să se bucure de noaptea pe uscat, dar Lila preferă să se întoarcă la cabina ei de pe corabie, căci voia să fie singură ca să se poată gândi în tihnă.

Londra. Pulsul îi crescu la acest gând. Trecuseră patru luni de când pusese piciorul pe puntea *Turlei Nopții.* Patru luni de când spusese adio unui oraș pe care nici măcar nu-l cunoscuse, numele lui fiind singura legătură cu vechea ei viață. Plănuise să se întoarcă, bineînțeles. În cele din urmă. Ce avea să spună Kell văzând-o? Nu neapărat că *ăsta* ar fi fost primul ei gând. Nu era. Era al șaselea sau poate al șaptelea, undeva după toate cele despre Alucard și *Essen Tasch.* Totuși era *acolo,* plutind în capul ei.

Lila suspină, suflând aburi, și se sprijini cu coatele de balustrada acoperită de mocirlă a corabiei, privind în jos, la fluxul care clipocea pe lângă coca. Lila prefera focul, dar nu era singurul ei truc.

Se concentră asupra apei de jos și, făcând astfel, încercă să împingă curentul înapoi. Cel mai apropiat din valuri ezită, dar restul continuară să vină. Pe Lila începu s-o doară capul, zvâcnind în același ritm cu valurile, dar își încleștă mai tare mâinile de balustradă, hotărâtă. Își imagină că putea *să simtă* apa – nu doar tremurul care cuprindea corabia, dar și energia ce curgea prin ea. Nu se presupunea că magia se găsea în orice lucru? Dacă era adevărat, atunci nu era o problemă cu mișcatul apei, ci cu mișcatul *magiei.*

Se gândi la *Tigrul,* poezia prin care reușea să se concentreze, cu ritmul ei puternic și constant... dar era un cântec despre foc. Nu, ea voia altceva. Ceva care să curgă.

— *Vise dragi,* murmură ea, invocând un vers dintr-o altă poezie de Blake[2], încercând să obțină efectul corect. *Raza lunii, fericită, pe tăcute vă-nfiripă.*

Repetă strofa încă o dată și încă o dată, până când apa îi umplu tot câmpul vizual, până când sunetul valurilor care se loveau de corabie rămase singurul lucru pe care-l putea să-l audă, iar ritmul lor se potrivi cu ritmul inimii ei, și putu să simtă curentul în venele ei, iar

[2] Versuri din poezia *Un cântec de leagăn,* de William Blake, *op. cit.,* p. 68.

apa care sălta sub docuri începu să se liniștească și...

O picătură întunecată căzu pe balustradă, între mâinile ei.

Lila își duse mâna la nas; o retrase mânjită de sânge.

Cineva țocăi, iar Lila întoarse brusc capul. De cât timp stătea Alucard în spatele ei?

— Te rog, spune-mi că nu ai încercat să te pui tu cu oceanul, zise el, oferindu-i o batistă.

— Aproape c-am reușit, stărui ea, ducându-și batista la nas.

Mirosea ca el. Ca magia lui, un amestec ciudat de aer de mare și miere, argint și mirodenii.

— Nu că m-aș îndoi de potențialul tău, Bard, dar asta nu e cu putință.

— Poate nu pentru *tine,* îi spuse ea în râs, deși adevărul era că încă se mai simțea intimidată de ceea ce îl văzuse făcând la tavernă.

— Nu e pentru *nimeni,* îi explică Alucard pe un ton ca de profesor. Ți-am mai spus: când controlezi un element, voința ta trebuie să-l cuprindă. Trebuie să fie în stare să ajungă la el, să-l înconjoare. Așa poți da formă unui element și așa poți să-l controlezi. Nimeni nu-și poate întinde mintea într-atât încât să poată cuprinde un ocean întreg. Nu fără să o rupă. Data viitoare, ia-ți niște ținte mai mi...

Se întrerupse, când o mărgea de noroi înghețat îl căzu pe umărul hainei.

— Ah! exclamă, când bucățica i se strecură pe sub guler. Știu unde dormi, Bard.

Ea zâmbi cu un aer superior.

— Atunci știi și că dorm cu cuțitele lângă mine.

Zâmbetul lui se șterse.

— Încă?

Ea ridică din umeri și se întoarse spre apă.

— Felul în care mă tratează ceilalți...

— Am dat niște ordine foarte clare, îi explică el, evident presupunând că fusese maltratată.

Dar nu despre asta era vorba.

— ...de parcă aș fi una de-a lor, termină ea fraza.

Alucard clipi, nedumerit.

— De ce n-ar face-o? Faci parte din echipaj.

Lila se înfioră. *Echipaj.* Cuvântul însuși făcea referire la mai mult de un individ. Dar să aparții însemna să-ți pese, iar să-ți pese era un lucru periculos. În cel mai bun caz, complica totul. În cel mai rău, se lăsa cu oameni uciși. Oameni ca Barron.

— Ai prefera să încerce mai degrabă să te atace cu cuțitul pe întuneric? întrebă căpitanul. Să te arunce peste bord și să pretindă că a fost un accident?

— Bineînțeles că nu, îl contrazise Lila.

Dar așa, cel puțin ar fi știut cum să reacționeze. Luptele, le recunoștea. Prietenia? Cu asta nu știa ce să facă.

— Probabil sunt prea speriați ca s-o facă.

— Unii poate că se tem de tine, dar toți te respectă. Și, să nu mă spui, adăugă el, împingându-se în umărul ei, dar câțiva chiar te *plac*.

Lila gemu, iar Alucard chicoti.

— Cine ești tu? întrebă el.

— Sunt Delilah Bard, zise ea calmă. Cel mai bun hoț de la bordul *Turlei Nopții*.

De obicei, Alucard n-ar fi insistat, dar nu și în seara asta.

— Dar cine *a fost* Delilah Bard, înainte să vină la bordul corabiei mele?

Lila nu-și întoarse privirea de la apă.

— Altcineva, recunoscu ea. Și o să fie încă o dată altcineva, când o să plece.

Alucard suflă un norișor de aburi și rămaseră amândoi acolo, pe punte, unul lângă altul, uitându-se în ceața de pe mare. Se lăsase peste apă, ștergând hotarul dintre mare și cer, dar nu era în întregime nemișcată. Se schimba, se răsucea și se învârtea, în mișcări la fel de slabe și de fluide ca legănatul apei.

Marinarii o numeau ceață divinatoare – se zicea că, dacă te uitai mult în ea, începeai să vezi lucruri. Că erau viziuni sau doar iluzii optice, depinde pe cine întrebai.

Lila scrută spiralele de ceață fără să se aștepte la nimic – nu avusese niciodată o imaginație deosebit de bogată –, dar, după un moment, i se păru că vede cum ceața începe să se miște, să se *schimbe*. Efectul era ciudat de fascinant, iar Lila se trezi că nu-și mai putea muta privirea, când tentaculele de ceață fantomatică deveniră

degete, apoi o mână, întinzându-se spre ea prin întuneric.

— Deci! vocea lui Alucard veni ca o piatră care lovi acea vedenie. Londra.

Ea răsuflă, aburii respirației sale devorând vederea.

— Ce-i cu ea?

— Am crezut c-o să fii fericită. Sau tristă. Sau mânioasă. Serios, chiar am crezut că o să fii *cumva*.

Lila își înclină capul.

— Și de ce ai crezut asta?

— Au trecut patru luni. Mi-am închipuit că ai plecat dintr-un anume motiv.

Ea îl privi cu asprime.

— *Tu* de ce ai plecat?

O pauză, o umbră fugitivă, apoi ridică din umeri.

— Ca să văd lumea.

Lila ridică și ea din umeri.

— Și eu la fel.

Amândouă erau niște minciuni sau, în cel mai bun caz, adevăruri parțiale, dar pentru prima oară niciunul nu-l provocă pe celălalt, ci se întoarseră cu spatele la apă și traversară puntea în tăcere, ferindu-și secretele de frig.

V

Londra Albă

Până și stelele luminau colorat acum.

Ceea ce fusese dintotdeauna considerat alb devenise de un albastru glaciar, iar cerul nopții, înainte negru, acum era de un purpuriu catifelat, precum cea mai intensă nuanță a unei vânătăi.

Holland ședea pe tron, uitându-se în sus peste zidurile boltite, la nesfârșita întindere a cerului, străduindu-se să aleagă culorile pentru lumea lui. Întotdeauna fuseseră acolo, ascunse sub pelicula magiei sau erau noi? Vițe verde-pădure se cățărau, întunecate și suculente, în jurul pilonilor de piatră care încercuiau sala tronului, frunzele lor de smarald ridicându-se spre lumina argintie a lunii, în timp ce

rădăcinile lor se târau pe pardoseală și în suprafața neclintită a bazinului divinatoriu.

De câte ori nu visase Holland că stătea pe tronul acesta? Că îi lua gâtul lui Athos, înfigea un cuțit în inima lui Astrid și își lua viața înapoi. De câte ori... și totuși nu fusese mâna lui, în cele din urmă.

Fusese a lui Kell.

Aceeași mână care înfipse o rangă de metal prin pieptul lui Holland și îi împinsese corpul pe moarte în abis.

Holland se ridică, faldurile ample ale capei lui aranjându-se pe lângă el, și coborî treptele platformei, oprindu-se în fața bazinului negru, lucios. Sala tronului era pustie. Îi trimisese pe toți de acolo, servitori și gardieni, dorind să rămână singur. Însă nu exista așa ceva, nu mai exista. Reflecția lui îl privea din suprafața ca oglinda, ca o fereastră în întuneric, ochiul lui verde ca un giuvaier plutind pe apă, iar cel negru confundându-se cu adâncul. Arăta mai tânăr, dar, desigur, nici în tinerețile lui, Holland nu arătase *astfel.* Trandafiriul sănătos, blândețea unei vieți fără durere.

Holland stătu perfect nemișcat, dar reflecția lui se mișcă.

O înclinare a capului, un surâs abia schițat, ochiul verde devorat de negru.

Facem un rege grozav, zise reflecția, cuvintele răsunând în capul lui Holland.

— Da, aprobă Holland, calm. Facem.

Londra Neagră

Trei luni înainte

Întuneric.

Pretutindeni.

Genul care se întindea.

Secunde și ore și zile în șir.

Și apoi.

Încet.

Întunericul se lumină, devenind amurg.

Nimicul dădu la iveală ceva, se închegă până apăru un pământ, și

aer, și o lume dedesubt.

O lume care era imposibil, nefiresc de nemișcată.

Holland zăcea pe pământul rece, mânjit de sânge pe piept și pe spate, pe unde trecuse ranga de metal. În jurul corpului său, amurgul avea o stranie permanență, fără să se întrevadă tentaculele luminii de ziuă, fără nuanțe prevestind apropierea nopții. Era o liniște apăsătoare în locul acesta, ca rafturile dedesubtul prafului de mult așezat. O casă abandonată. Un corp fără suflu.

Până când Holland tresări.

Lumea prăfuită se cutremură în jurul lui drept răspuns, de parcă, prin respirația lui, i-ar fi putut da viață, îmbrâncind timpul înțepenit și punându-l din nou în mișcare. Fărâme de țărână – sau cenușă, sau altceva – care atârnau în aer, deasupra lui, cum par să facă firele de praf prinse în razele de lumină, acum se lăsară ușor în jos, așezându-se ca zăpada peste părul lui, pe obraji și pe haine.

Durere. Totul era durere.

Însă era viu.

Cumva – de neînțeles – era viu.

Îl durea tot corpul – nu doar rana din piept, ci și mușchii și oasele – de parcă zăcea pe pământ de zile, de săptămâni la rând și fiecare respirație șovăitoare îi trimitea țepușe în plămâni. Ar fi trebuit să fie mort. În schimb, își adună curajul și se ridică în capul oaselor.

Vederea i se înceţoșă pentru o clipă, dar, spre ușurarea lui, durerea din piept nu se înrăutăți. Rămase o durere grea, zvâcnind în același ritm cu inima lui. Se uită în jur și descoperi că stătea într-o grădină împrejmuită cu zid sau, cel puțin, ceea ce ar fi putut fi cândva o grădină; plantele se uscaseră de mult și ceea ce încă mai rămăsese din lujeri și tulpini părea gata să se năruiască la prima atingere, prefăcându-se în cenușă.

Unde era?

Holland încerca să-și amintească, dar ultima imagine pe care o avea era fața lui Kell, cu o expresie de hotărâre severă, chiar dacă se lupta cu apa pe care Holland o folosise ca să-l orbească, ochii lui Kell îngustându-se concentrați, și apoi sulița de durere din spatele lui Holland, ranga de metal străpungând carne și mușchi, spărgând coaste și sfâșiindu-i cicatricea din piept. Atât de multă durere, apoi

capitularea, apoi nimic.

Dar lupta aceea fusese în altă Londră. Locul acesta nu avea niciuna dintre miresmele florale ale acelui oraș, niciunul dintre pulsurile magice. Nu era nici Londra *lui* – Holland știa asta sigur, căci, deși avea aceeași atmosferă goală, aceeași paletă de neculoare, îi lipsea gerul mușcător, izul de cenușă și metal.

Vag, Holland își aminti că zăcea în Pădurea de Piatră, insensibil la orice în afară de pulsul lui din ce în ce mai slab. Și apoi, că era târât în abis. Un întuneric pe care îl considerase egal cu moartea. Dar moartea îl respinsese, trimițându-l în locul acesta.

Și acesta nu putea fi decât unul.

Londra Neagră.

Holland nu mai sângera și degetele lui se îndreptară absent, automat, nu la rană, ci la cercul de argint care îi prindea pelerina – simbolul controlului gemenilor Dane – numai pentru a descoperi că dispăruse, ca și pelerina însăși. Cămașa îi era sfâșiată, iar pielea de sub ea, înainte cu cicatrice argintii de la pecetea pe care i-o crestase Athos, era acum o rană răvășită, carne zdrențuită și sânge uscat. Abia atunci, cu degetele șovăind deasupra rănii, Holland simți schimbarea.

Fusese umbrită de șoc și durere și stranietatea împrejurimilor, dar acum îi furnica pielea și-i străbătea venele, o ușurare cum nu mai simțise de șapte ani.

Libertate.

Vraja lui Athos fusese ruptă, legătura sfărâmată. Dar cum? Magia fusese legată de suflet, nu de piele – Holland știa asta prea bine, de nenumărate ori încercase s-o taie – și nu putea fi desfăcută decât de cel care aruncase vraja.

Ceea ce nu putea însemna decât un singur lucru.

Athos Dane era *mort*.

Revelația îl zgudui pe Holland cu o intensitate neașteptată și gâfâi, apucându-se cu mâinile de pământul secătuit de sub el. Numai că nu mai era secătuit. În timp ce lumea din jur avea nemișcarea sumbră a unui peisaj de iarnă, pământul de sub Holland, în locul unde sângele lui fusese absorbit de sol, era de un verde bogat și proaspăt.

Lângă el, în iarbă, stătea piatra neagră – *Vitari* – și el se încordă, până să-și dea seama că era goală. Pustie.

Se căută de arme. Nu fusese niciodată din cale-afară de preocupat de ele, preferând ascuțișul talentelor lui tăișului greoi al unei lame, dar capul i se învârtea și, ținând cont de cât de multă vigoare îi trebuia doar ca să stea în capul oaselor, sincer, în momentul acela nu era sigur că avea în el vreo rezervă de magie pe care ar fi putut-o invoca. Își pierduse sabia cu lamă curbată în cealaltă Londră, dar găsi un pumnal la gambă. Îi propti vârful în pământul dur și se ajută de el ca să se ridice în genunchi, apoi în picioare.

Odată ce se ridică – după ce se luptă cu valul de ameţeală și cu durerea atât de puternică –, Holland văzu că verdeața nu era restrânsă numai la amprenta lăsată de trupul lui pe pământ. Se prelungise dincolo de el, croind un soi de cărare. Era ceva mai mult decât un fir de verde împletit prin pământul sterp, o fâșie îngustă de iarbă și buruieni și flori sălbatice, dispărând prin arcada zidită la capătul îndepărtat al grădinii.

Abia mișcându-se, Holland o urmă.

Pieptul îi zvâcnea și corpul îl durea, venele încă îi erau sărăcite de sânge, dar coastele pe care le știa rupte începuseră să se vindece și mușchii să-și recapete tăria. Încet, încet, Holland își regăsi o formă a vechiului său mers.

Anii de sub cruzimea lui Athos Dane îl învățaseră să rabde durerea în tăcere, iar acum scrâșnea din dinți și urma panglica de viață care îl conducea dincolo de zidul grădinii.

Lui Holland i se tăie respirația, simțind noi fulgerări de durere în umăr. Orașul se întindea în jurul lui, o versiune a Londrei deopotrivă familiară și complet *diferită.* Clădirile erau elegante, niște construcții incredibile, făcute din piatră ca sticla, formele lor înălțându-se spre cer ca fumul. Reflectau puținul de lumină rămas, în timp ce apusul devenea amurg, dar nu exista nicio altă sursă de lumină. Niciun felinar agățat în cârlig, niciun foc în vreo sobă. Holland avea ochi ageri, așa că nu întunericul care se îngroșa în jurul lui îl deranja, ci semnificația lui. Fie nu exista nimeni aici care să aibă *nevoie* de lumină, fie ceea ce rămăsese prefera întunericul.

Toată lumea presupunea că Londra Neagră se automistuise, se distrusese, ca un foc rămas fără lemne și aer. Și, cu toate că părea adevărat, Holland știa că presupunerile erau făcute ca să țină loc

realității, iar fâșia de verdeață de la picioarele lui îl făcea să se întrebe dacă lumea era cu adevărat moartă sau mai degrabă în *așteptare*.

La urma urmei, poți ucide oamenii, dar nu poți ucide magia.

Nu cu adevărat.

Urmă firul de verdeață proaspătă care șerpuia printre străzi fantomatice, întinzând mâna, când și când, să se sprijine de zidurile de piatră netedă ca să-și tragă suflul, aruncând câte o ocheadă pe ferestre și negăsind nimic. Pe nimeni.

Ajunse la fluviu, cunoscut sub mai multe nume, dar care curgea prin fiecare Londră. Era negru ca tușul, dar asta îl tulbură pe Holland mai puțin decât faptul că nu curgea. Era înghețat, ca Isle; fiind făcut din apă, nu se putuse descompune, împietri ca restul orașului. Totuși, nu exista niciun curent. Absurda lui neclintire nu făcea decât să adâncească senzația tulburătoare că Holland stătea mai degrabă într-o bucată de timp, decât într-un loc.

În cele din urmă, poteca verde îl conduse la palat.

Ca și celelalte clădiri, se ridica precum fumul spre cer, turlele lui negre dispărând în ceața amurgului. Porțile stăteau deschise, greutatea lor atârnând în balamalele ruginite, iar treptele intrării principale erau crăpate. Poteca acoperită cu iarbă continua, nedescurajată de peisaj. Dimpotrivă, părea să se îndesească, împletindu-se într-o frânghie de viță și de flori, și urcând scările ciobite. Holland o urmări, cu o mână apăsată pe coastele care-l dureau îngrozitor..

Ușile palatului se deschiseră larg când le atinse, aerul dinăuntru rămânând nemișcat și stătut ca într-un cavou, plafoanele boltite amintind de castelul ca o biserică din Londra Albă, doar că mai puțin agresiv. Modul în care piatra ca sticla se continua înăuntru și în afară, fără urme că ar fi fost topită sau lipită, i se părea eteric, imposibil. Întregul palat fusese creat cu magie.

Poteca de verdeață continua înaintea lui, șerpuind peste etajele de piatră și pe sub o altă pereche de uși, care păreau niște panouri masive de sticlă colorată, cu flori uscate prinse înăuntru. Holland deschise ușile și se trezi uitându-se la un rege.

I se tăie respirația, înainte să-și dea seama că omul din fața lui, șezând în umbre, nu era făcut din carne și oase, ci din piatră neagră,

sticloasă.

Doar o statuie așezată pe un tron.

Însă, spre deosebire de statuile care umpleau Pădurea de Piatră din fața palatului gemenilor Dane, aceasta era *îmbrăcată.* Iar hainele păreau să se *miște.* Mantia din jurul umerilor regelui fâlfâia, ca umflată de vânt, iar părul regelui, deși *sculptat,* părea să fluture ca într-o adierea blândă (chiar dacă nu *era* nicio adiere în încăpere). O coroană era așezată pe capul regelui și o dâră de cenușiu, cu o nuanță mai deschisă decât piatra însăși, se învârtea în ochii deschiși ai statuii. La început, Holland crezu că făcea parte din rocă, dar atunci spirala cenușie tresări și se mișcă. Se adună în pupilele unei priviri, care rătăci până când îl găsi pe Holland și se opri.

Holland se încordă.

Statuia era *vie.*

Probabil nu în felul în care oamenii sunt vii, totuși vie, într-un mod simplu, persistent, ca iarba de la picioarele lui. Și, cu toate acestea, complet nenatural.

— *Oshoc,* murmură Holland.

Un cuvânt pentru o parte de magie care s-a desprins a devenit ceva mai mult, ceva cu gândire proprie. O voință.

Statuia nu zise nimic. Spirala de fum cenușiu îl privea de pe fața regelui, iar firul verde călăuzitor se cățărase pe platformă, încolăcindu-se în jurul tronului pe care stătea *oshoc,* și pe una dintre cizmele lui sculptate. Holland se trezi că înaintează, până când încălțările lui atinseră marginea platformei tronului.

Și atunci, în sfârșit, statuia vorbi.

Nu tare, ci în mintea lui Holland.

Antari.

— Cine ești tu? întrebă Holland.

Eu sunt rege.

— Ai un nume?

Din nou, iluzia mișcării. Un gest aproape imperceptibil: încordarea degetelor ce se odihneau pe brațele tronului, o înclinare a capului, de parcă asta ar fi fost o ghicitoare.

Toate lucrurile au un nume.

— A fost găsită o piatră în orașul meu, continuă Holland, și ea își

zicea *Vitari.*

Un zâmbet păru să treacă precum un fulger pe fața de piatră a creaturii.

Eu nu sunt Vitari, zise ea lin. *Dar* Vitari *a fost eu.*

Holland se încruntă, iar creatura păru să se delecteze cu nedumerirea lui.

O *frunză față de un copac*, îl ajută ea, indulgentă.

Holland înțepeni. Ideea că puterea pietrei era doar o frunză în comparație cu ceea ce stătea în fața lui – *entitatea* cu fața de piatră și un comportament calm, cu ochii bătrâni ca vremea...

Numele meu, zise creatura, *este Osaron.*

Era un cuvânt vechi, un cuvânt *antari,* care însemna *umbră.*

Holland deschise gura să vorbească, dar aerul îi fu tăiat de un alt spasm de durere, care-i zdruncină pieptul. Fumul cenușiu se răsuci.

Corpul tău e slab.

Năduşeala şiroi pe obrazul lui Holland, dar se sili să stea drept.

Eu te-am salvat.

Holland nu știa dacă *oshoc* se referea la faptul că îi salvase viața cândva sau că i-o salva acum.

— De ce? întrebă el gâtuit.

Eram singur. Acum suntem împreună.

Un fior îl străbătu. Aceasta era *entitatea* care se desfătase cu o întreagă lume de magicieni. Iar acum, cumva, Holland o trezise.

Un alt spasm de durere și simți că un genunchi e gata să-i cedeze.

Trăiești mulțumită mie. Dar tot ești pe moarte.

Vederea lui Holland când se înceţoşa, când se limpezea, înghiți și simți gust de sânge.

— Ce s-a întâmplat cu lumea asta? întrebă el.

Statuia se uită calmă la el.

A murit.

— Tu ai ucis-o?

Holland întotdeauna crezuse că molima Londrei Negre era ceva vast, imposibil de înfruntat, că era născută din slăbiciune, lăcomie și foame. Niciodată nu-i trecuse prin minte că putea fi un lucru, o entitate. Un *oshoc.*

A murit, repetă umbra. *Cum fac toate lucrurile.*

— *Cum?* întrebă Holland. *Cum* a murit?

Eu... n-am știut, continuă ea, *că oamenii erau niște lucruri atât de fragile. Am învățat... cum să fiu mai atent. Dar...*

Dar a fost prea târziu, gândi Holland. *Nu mai rămăsese niciunul.*

Te-am salvat pe tine, stărui entitatea, parcă voind să demonstreze o idee.

— Ce vrei?

Să ajung la o învoială.

Vântul invizibil din jurul lui Holland se înteți, iar statuia lui Osaron păru să se aplece spre el.

Tu ce vrei, antari?

Încercă să-și pună mintea la contribuție în ceea ce privea întrebarea, dar răspunsurile ieșeau din ea ca fumul. Să trăiască. Să fie liber. Și apoi se gândi la lumea lui, flămânzind după putere, după viață. Se gândi la ea murind – nu ca locul acesta, ci încet, în chinuri.

Ce vrei, Holland?

Voia să-și salveze lumea. În spatele ochilor lui, imaginea începu să se schimbe și Londra – Londra *lui* – reveni la viață. Se văzu pe el însuși pe tron, uitându-se în sus printr-un palat fără acoperiș la un cer albastru, strălucitor, simțind cum căldura soarelui îi încălzește pielea și...

— Nu! strigă el, apăsându-și mâna pe umărul rănit, durerea smulgându-l prin șocul provocat din vedenia aceea.

Era o înșelătorie, o capcană.

Toate lucrurile vin cu un cost, continuă Osaron. *Asta e natura lumii. Să dai și să iei. Poți rămâne aici și să mori pentru nimic, în timp ce și lumea ta moare, de asemenea. Sau poți s-o salvezi. Tu alegi.*

— *Tu* ce vrei? întrebă Holland.

Să trăiesc, recunoscu umbra. *Pot să-ți salvez viața. Pot să-ți salvez lumea. E o simplă învoială,* antari. *Putere mea pentru corpul tău.*

— Și a cui minte? îl provocă Holland. A cui *voință?*

A noastră, murmură regele.

Lui Holland i se strânse inima dureros. Altă legătură. Oare n-avea să fie niciodată liber?

Închise ochii și fu din nou pe tron, uitându-se la cerul minunat.

Ei bine, întrebă regele umbră. *Ne-am învoit?*

5
PRIMIREA REGALĂ

I

Marea Arnesiană

— La naiba, Bard, o să-i dai foc pisicii!

Lila își ridică brusc capul. Stătea pe marginea unui jilț din cabina lui Alucard, ținând o flacără între palme. Atenția probabil îi fusese distrasă, pentru că își coborâse mâinile, fără să se gândească, lăsând focul dintre ele să cadă spre podea, iar Esa, așezată acolo, privea cu profunzimea ei de felină.

Trase brusc aer în piept și își lipi repede palmele una de alta, stingând flacăra la timp cât să cruțe vârful alb și pufos al cozii Esei.

— Scuze, îngăimă ea, lăsându-se pe spate în jilț. Probabil m-am plictisit.

În realitate, Lila era epuizată. Dormise chiar mai puțin decât de obicei, de când cu anunțul făcut de Alucard, petrecându-și orice moment liber exersând tot ce o învățase el și alte vreo câteva lucruri pe care nu le aflase de la el. Iar când într-adevăr *încerca* să doarmă, gândurile i se întorceau invariabil la Londra. Și la turnir. Și la Kell.

— Probabil, mormăi Alucard, luând-o pe Esa sub braț și punând-o în siguranță, pe masă.

— Ce te așteptai? căscă Lila. Am ținut flacăra aia secole.

— Patruzeci și trei de minute pe ceas, calculă el. Și *scopul* exercițiului este tocmai acela de a-ți împiedica mintea să rătăcească aiurea.

— Atunci, făcu ea, turnându-și ceva de băut, bănuiesc că sunt doar distrată.

— De prezența mea îmbătătoare sau de sosirea noastră iminentă?

Lila învârti vinul în pahar și luă o înghițitură. Era aromat și dulce, mai greu decât soiul obișnuit pe care îl ținea în carafe pe masă.

— Te-ai luptat cu un veskan vreodată? întrebă ea, evitând să-i răspundă la întrebare.

Alucard își ridică și el paharul.

— În spatele unei taverne, da. Într-un turnir, nu.

— Dar cu un faroan?

— Ei bine, zise el, așezându-se în jilțul de vizavi, dacă modul lor de luptă seamănă cât de cât cu modul în care sunt la pat...

— Glumești, făcu ea, aplecându-se spre el, dar nu va trebui să lupți și cu unii, și cu ceilalți în *Essen Tasch?*

— Presupunând că nu pierd în prima rundă, da.

— Și atunci ce știi despre ei? stărui ea. Despre talentul lor? Despre stilul lor de luptă?

Safirul sclipi când el își ridică sprânceana.

— Ești groaznic de iscoditoare.

— Sunt curioasă din fire, îl lămuri ea. Și, mă crezi sau nu, aș prefera să nu fiu nevoită să caut un alt căpitan când se termină jocurile.

— O, nicio grijă, puțin concurenți *mor* de-adevăratelea.

Ea îi aruncă o privire foarte serioasă.

— Cât despre ce știu? Păi, hai să vedem. În afară de faptul că veskanii cresc precum copacii și că faroanii duc la extrem stilul meu de împodobire facială, și unii, și alții sunt de-a dreptul uluitori când vine vorba de magie.

Lila puse paharul jos.

— Cum așa?

— Păi, noi, arnesienii, avem Isle ca sursă. Credem că magia circulă prin lume la fel cum curge fluviul prin capitala noastră, ca o venă. În mod asemănător, veskanii au munții lor, despre care susțin că îi duc mai aproape de zeii lor, fiecare întruchipând câte un element. Sunt oameni puternici, dar se bazează pe forța fizică, încredințați că cu cât sunt mai asemănători cu munții, cu atât sunt mai aproape de putere.

— Și faroanii? Sursa lor care e?

Alucard luă o înghițitură de vin.

— Tocmai asta-i problema. Nu au una anume. Faroanii cred, în schimb, că magia e pretutindeni. Și, într-un fel, au dreptate. Magia este, teoretic, în toate lucrurile, însă ei susțin că se pot racorda la

însăși inima lumii pur și simplu mergând prin ea. Faroanii se consideră o rasă binecuvântată. Un pic cam aroganți, dar sunt *puternici.* Probabil *au găsit* o cale prin care să se prefacă în recipiente. Sau probabil folosesc pietrele alea scumpe ca să lege magia de ele.

Vocea lui se umplu de dispreț când spuse asta și Lila își aminti ce îi povestise Kell despre londonezii albi, că-și foloseau tatuajele ca să lege magia, și că londonezii roșii considerau asta o practică rușinoasă.

— Sau poate totul e doar pentru spectacol.

— Nu te deranjează că fiecare crede altceva?

— De ce să mă deranjeze? Cu toții credem în același lucru, de fapt, numai că-i dăm nume diferite. Asta nu-i o crimă.

Lila pufni. Ce bine ar fi fost dacă și oamenii din lumea ei ar adopta o astfel de poziție tolerantă.

— *Essen Tasch* e, în sine, un fel de lecție, continuă Alucard, că nu contează cum numești magia, atâta vreme cât crezi în ea.

— Chiar ești convins că poți câștiga turnirul? întrebă ea.

— Probabil că nu, răspunse el în batjocură.

— Și atunci de ce te mai ostenești?

— Pentru că lupta e doar jumătate din distracție, explică el, apoi, citindu-i scepticismul, adăugă, și nu te preface că ideea asta e de neînțeles pentru tine, Bard. Am văzut cum te bagi în tot felul de încurcături.

— Nu-i vorba de asta...

Și nu era. Încerca să și-l închipuie pe Alucard într-un duel magic. Era greu, pentru că Lila nu-l văzuse niciodată pe căpitan *luptând.* Desigur, îl văzuse ținând o sabie, gesticulând încrezut, dar, de obicei, el doar stătea prin preajmă, arătând bine; înainte de demonstrația lui în port, la Sasenroche, ea habar n-avusese cât de priceput era la magie. Însă modul degajat în care o făcuse la Raiduri... Nu se putea abține să nu se întrebe cum ar fi arătat luptând. Oare era ca un torent de energie sau o briză, sau asemenea lui Kell, care era simultan și una, și alta?

— Sunt surprins, mărturisi Alucard, că n-ai văzut niciodată un turnir.

— Cine spune că n-am văzut?

— I-ai descusut zile întregi pe oamenii mei. Credeai că n-am să

aflu?

Evident, gândi ea.

— Bine, n-am fost niciodată la vreunul.

Lila ridică din umeri, luând din nou paharul în mână, și adăugă:

— Nu toată lumea își petrece iernile în oraș.

Expresia lui îngâmfată se șterse.

— Ai fi putut să mă întrebi pur și simplu pe *mine*.

— Și să suport speculațiile tale, răspunsurile tale care sunt întrebări și infinitele tale pistonări?

— Mi s-a spus că pistonările mele sunt chiar plăcute.

Lila pufni cu nasul în pahar.

— Nu poți lua în nume de rău faptul că un căpitan vrea să știe mai multe despre echipajul lui.

— Și tu nu-i poți lua în nume de rău faptul că un hoț își apără bine secretele.

— Ai o problemă cu încrederea, Delilah Bard.

— Puterea ta de observație e uimitoare.

Zâmbi și își termină băutura. Buzele îi furnicau și gâtlejul îi ardea. Chiar era un vin mai tare decât de obicei. Lila nu bea mult de regulă; petrecuse prea mulți ani având nevoie să-și adune toate puterile ca să rămână în viață. Dar aici, în cabina lui Alucard Emery, își dădu seama de ceva: nu se temea. Nu fugea. Desigur, erau într-un continuu balans de fiecare dată când vorbeau, dar ea știa cum să-și păstreze echilibrul.

Alucard îi zâmbi leneș, cherchelit. Băut sau treaz, el întotdeauna zâmbea. Cu totul opus lui Kell, care întotdeauna se încrunta.

Alucard oftă, închise ochii și își lăsă capul pe speteaza jilțului. Avea o față plăcută, deopotrivă delicată și ascuțită. Ea simți o poftă ciudată de a întinde mâna și de a-și plimba degetele pe trăsăturile lui.

Chiar ar fi trebuit să-l ucidă, atunci, când se întâlniseră prima oară. Înainte să-l fi putut cunoaște. Înainte să-l fi putut place atât de mult.

Ochii lui se deschiseră încet.

— La ce te gândești? întrebă el blând, ducându-și paharul la buze.

Esa se frecă de jilțul Lilei, iar ea își împleti coada pisicii pe după degete.

— Doar îmi doream să te fi ucis cu luni în urmă, zise ea, cu o veselie degajată, satisfăcută că Alucard aproape se înecă cu vinul.

— Oh, Bard, o tachină el, asta înseamnă că între timp ai prins drag de mine?

— Afecțiunea e slăbiciune, răspunse ea, automat.

La acestea, Alucard nu mai zâmbi și își lăsă paharul jos. Se aplecă și o privi câteva momente lungi, apoi spuse:

— Îmi pare rău.

Suna atât de... sincer, ceea ce o făcu pe Lila numaidecât suspicioasă. Alucard putea fi în multe feluri, dar sinceritatea nu era, de obicei, atuul lui.

— Fiindcă te-am îndrăgit? întrebă ea.

El clătină din cap.

— Pentru indiferent ce ți s-a întâmplat. Pentru indiferent cine te-a rănit atât de profund, încât vezi lucrurile ca prietenia și afecțiunea ca pe niște arme, în loc de scuturi.

Lila simți că-i ard obrajii.

— Asta m-a ținut în viață, nu?

— Probabil. Dar viața n-are niciun rost fără plăcere.

Lila se ridică enervată.

— Cine spune că nu simt plăcere? Simt plăcere când câștig un pariu. Plăcere când invoc focul. Plăcere când...

Alucard îi tăie vorba. Nu cu un cuvânt, ci cu un sărut. Dintr-o singură mișcare ajunse lângă ea, cu o mână pe braț și cealaltă pe ceafă, și cu gura lipită de a ei. Lila nu se retrase. Își spuse, după aceea, că surpriza o oprise, dar se poate ca asta să fi fost doar o minciună. Poate că a fost din cauza vinului. Poate din cauza căldurii din încăpere. Poate de teamă că el avea dreptate în privința ei, în privința plăcerii, în privința vieții. Poate, dar în momentul acela tot ce știa era că Alucard o săruta și că ea îi răspundea sărutului. Apoi, brusc, gura lui se desprinse de a ei, iar zâmbetul lui îi pluti înaintea ochilor.

— Spune-mi, șopti el, a fost mai bine decât dacă ai fi câștigat un pariu?

Ea își pierduse răsuflarea.

— Mi-ai dat un argument valabil.

— Mi-ar plăcea să insist, zise el, dar, mai întâi...

Își drese glasul și se uită în jos, fiindcă cuțitul ei ajunse pe partea interioară a piciorului lui.

— Reflexul, se scuză ea cu un surâs superior, vârând arma înapoi, în teacă.

Niciunul dintre ei nu se mișcă. Fețele lor erau atât de aproape, nas în nas, buză în buză, geană în geană, iar tot ce mai putea ea să vadă erau ochii lui, de un albastru de furtună, și liniile subțiri ale râsului care le cutau la colțuri, cum ale lui Kell cutau spațiul dintre ei. Opuși. Degetul mare al lui Alucard îi mângâie obrazul, apoi el o sărută din nou și, de data asta, n-a mai fost niciun atac în gest, nicio surpriză, ci doar o precizie lentă. Gura lui o atinse ușor pe a ei, și când ea se aplecă, el se retrase, jucăuș. Măsură cu măsură, ca un dans. El voia ca ea să-l dorească, voia să dovedească faptul că avusese dreptate – partea rațională din ea știa toate acestea, dar partea asta rațională se pierduse sub bătăile puternice ale inimii ei. Corpurile sunt trădătoare, își dădu ea seama, când buzele lui Alucard i se plimbară pe maxilar și coborâră pe gât, făcând-o să tremure.

Probabil el îi simți cutremurarea, pentru că zâmbi pe pielea ei, cu acel zâmbet perfect, hipnotizant de șarpe. Spatele ei se arcui. Mâna lui era la baza șirei spinării ei, trăgând-o spre el, în timp ce își continua jocul buzelor pe clavicula ei. Căldura îi înflori în corp în locurile unde mâinile lui îi găsiră pielea. Lila își împleti degetele în părul lui și îi ridică înapoi gura spre a ei. Era o încâlceală de mâini și dorință, și, cu toate că ea nu credea că era *mai bine* decât cu libertatea sau banii, sau magia, cu siguranță, era pe aproape.

Alucard a fost cel dintâi care a căutat o gură de aer.

— Lila, șopti el, cu respirația întretăiată.

— Da, zise ea, pe jumătate răspuns, pe jumătate întrebare.

Pe sub pleoapele lăsate, ochii lui Alucard jucau vioi.

— De ce anume fugi tu?

Cuvintele au venit ca o apă rece, smulgând-o din brațele momentului. Îl împinse. El nimeri cu partea din spate a genunchilor în marginea jilțului și se lăsă grațios să cadă, cu un sunet care era în același timp și râs, și suspin.

— Ești un *ticălos,* se răsti ea, roșind violent.

El își înclină leneș capul.

— Fără îndoială.

— Totul, indiferent ce a fost – flutură ea din mână –, doar ca să-ți

spun adevărul.

— N-aș spune asta. Sunt mai mult decât capabil să fac mai multe lucruri deodată.

Lila apucă paharul de vin și-l aruncă spre el. Vinul și cupa zburară cu viteză, dar înainte să-i atingă capul... se opriră.

Paharul atârna în aer, între ei, mărgelele de vin purpuriu pluteau în aer, lipsite de greutate.

— Ăsta, zise el, întinzând mâna să ia pocalul din aer, este un vin vechi *foarte* scump.

Cu degetele celeilalte mâini desenă o spirală, iar vinul deveni o panglică, vărsându-se la loc în cupă. El zâmbi. La fel și Lila, cu o clipă înainte să înșface sticla de pe masă și s-o arunce în foc. De data asta, Alucard n-a fost îndeajuns de rapid, iar vatra trosni și răbufni cu flăcări înalte, devorând vinul.

Alucard scoase o exclamație de exasperare, dar Lila deja ieșea valvârtej pe ușă, iar căpitanul avu destulă minte cât să n-o urmeze.

II

Londra Roșie

Clopotele băteau, iar Rhy întârziase.

Auzea în depărtare muzică și râsete, huruit de trăsuri și dansuri. Oamenii îl așteptau. Avuseseră o ceartă, el și tatăl lui, despre cum el nu lua lucrurile în serios. Cum *niciodată* nu le lua în serios. Cum va putea el să fie rege, când nici măcar nu se ostenea să sosească la timp?

Clopotele încetară să mai bată, iar Rhy înjură, încercând să-și încheie tunica. Nu nimerea să închidă ultimul nasture.

— Unde e? îl putu auzi pe tatăl lui bombănind.

Nasturele îi alunecă din nou, iar Rhy gemu și dădu fuga la oglindă, dar când păși în fața ei, îngheță.

Lumea deveni brusc tăcută în urechile lui.

Se uita în oglindă, dar îl vedea pe *Kell*.

Ochii fratelui său erau măriți de spaimă. Camera lui Rhy era reflectată în spatele lui, dar Kell se purta de parcă ar fi fost captiv

într-o cutie, respirând grăbit, panicat.

Rhy întinse mâna, dar un fior cumplit de rece îl străbătu când atinse oglinda. O trase brusc înapoi.

— Kell, zise. Mă auzi?

Buzele lui Kell se mișcară, iar Rhy crezu, pentru o clipă, că imposibila reflecție doar îi repeta cuvintele, însă gura lui Kell se rotunjea diferit.

Kell își lipi mâinile de oglindă și strigă, dar nu răzbătu decât un singur cuvânt, înăbușit.

— *Rhy…*

— Unde ești? întrebă Rhy, când odaia din spatele lui Kell începu să se întunece și să se învolbureze cu umbre, dizolvându-se în cele din urmă în beznă. *Ce se întâmplă?*

Și atunci, de partea cealaltă a oglinzii, Kell își apucă strâns pieptul cu mâna și *țipă*.

Un sunet oribil, răscolitor, care sfâșie camera și-i făcu lui Rhy părul măciucă.

Strigă numele lui Kell și bătu cu pumnii în oglindă, încercând să rupă vraja sau să spargă oglinda, încercând să ajungă la fratele lui, dar sticla nici măcar nu se crăpă. Rhy nu știa ce se întâmplă. Nu-i putea simți durerea lui Kell. Nu putea simți *nimic*.

Dincolo de oglindă, Kell scoase un alt strigăt disperat și se îndoi, prăbușindu-se în genunchi.

Și, atunci, Rhy văzu sângele. Kell își apăsa mâinile pe piept, iar Rhy privi, îngrozit și neajutorat, cum sângele curgea șuvoi printre degetele fratelui său. Atât de mult. Prea mult. Toată viața din el. *Nu, nu, nu,* gândi el, *nu asta.*

Se uită în jos și văzu cuțitul înfipt între coastele lui, și degetele lui strânse pe mânerul de aur.

Dincolo de oglindă, Kell scuipa sânge.

— *Rezistă!* strigă Rhy.

Kell stătea în genunchi într-o baltă roșie. O cameră. O mare. Atât de mult roșu. Mâinile îi căzură pe lângă corp.

— Rezistă! îl imploră Rhy, trăgând de cuțit cu toate puterile lui.

Nu se clinti.

Lui Kell îi căzu capul în piept.

— Rezistă!

Corpul lui se lăsă moale la podea.

Cuțitul ieși din rană.

Rhy sări în picioare din somn.

Inima îi bubuia în piept, iar cearșafurile erau leoarcă de sudoare. Luă o pernă în poală și își îngropă fața în ea, trăgând sacadat aer în piept și așteptând să își dea seama și corpul lui că visul nu era real. Năduşeala îi şiroia pe obraji. Mușchii i se zbăteau. Respirația i se poticnea și, când privi în sus, sperând să găsească lumina dimineții pătrunzând în cameră prin ușile balconului, nu fu întâmpinat decât de întuneric, îndulcit doar de strălucirea roșiatică, stinsă a lui Isle.

Își reținu un suspin de frustrare.

Un pahar cu apă stătea la capul patului și îl bău cu nesaț, tremurându-i degetele, în timp ce aștepta să vadă dacă fratele lui va veni, dând buzna la el, convins că prințul era atacat, așa cum făcuse în primele câteva nopți.

Însă, în ceea ce privea nopțile și diminețile și visele dintre ele, Rhy și Kell stabiliseră rapid o înțelegere tacită. După o noapte proastă, unul avea să-i arunce celuilalt o scurtă privire consolatoare, însă părea de-o importanță crucială să nu se *pomenească* nimic despre coșmarurile care-i hărțuiau pe amândoi.

Rhy își apăsă palma pe piept, ușurând presiunea la inspirație, crescând-o la expirație, așa cum îl învățase Tieren, cu ani în urmă, după ce fusese răpit de Umbre. Nu răpirea îi provocase coșmaruri în lunile care urmaseră, ci faptul că-l văzuse pe Kell aplecat peste el, cu ochii mari și fața palidă, cu cuțitul în mână și cu râuri de sânge șiroind din venele lui tăiate.

E în regulă, își spuse acum Rhy. *Ești bine. Totul e bine.*

Simțindu-se mai calm, aruncă cearșafurile la o parte și se ridică în picioare.

Îl ardeau mâinile să-și toarne ceva de băut, dar nu suporta gândul de a se întoarce din nou la somn. În plus, era aproape de apus, nu de zori. Mai bine să aștepte.

Rhy își îmbrăcă o pereche de pantaloni de mătase și un halat de casă – pluşat și greu, dar cumva simplu și liniștitor – și deschise

balconul, lăsând aerul înghețat al nopții să-i risipească și ultima fărâmă de somn.

Jos, arenele plutitoare nu erau nimic altceva decât niște umbre care pătau lumina fluviului. Orașul era spuzit ici și colo cu lumini, dar atenția i se îndreptă spre docuri, unde chiar și acum corăbiile intrau somnoroase în port.

Rhy își miji ochii, străduindu-se să descopere o corabie anume.

O ambarcațiune din lemn negru, cu margini de argint și pânze negre-albastre.

Dar nu văzu nici urmă de *Turla Nopții.*

Nu încă.

III

Marea Arnesiană

Lila trecu în goana mare pe puntea *Turlei,* aruncând priviri piezișe tuturor celor care, din întâmplare, se uitau în direcția ei. Își lăsase haina în cabina lui Alucard, iar vântul nopții o izbi ca un zid, pătrunzându-i prin mâneci și piele. Mușca și ardea, dar Lila nu se întoarse; în schimb, se bucură de șocul aerului rece care o dezmetici, în timp ce traversă spre pupa corabiei și se lăsă cu coatele pe balustradă.

Ticălosul! bombăni ea la apa de dedesubt.

Era obișnuită să fie hoț, nu țintă. Și fusese gata să-i pice în plasă, concentrându-se la mâna din fața ochilor ei, în timp ce cealaltă încerca să-i golească buzunarul. Strânse balustrada cu mâinile goale și se uită în zare, la mare, furioasă: pe Alucard, pe ea însăși, pe corabia asta stupidă, ale cărei margini erau atât de bine fixate, atât de mici.

De ce anume fugi tu? întrebase el.

De nimic.

De tot.

De noi. De asta.

De magie.

Adevărul era că existase un moment, uitându-se în focul șuierător,

când și el se uitase la ea, fierbinte și feroce, ascultând, iar ea își dăduse seama că l-ar fi putut face să crească, să aprindă ca pe o torță întreaga cabină într-o clipă de furie, să ardă corabia și pe ea însăși și pe toată lumea de la bord.

Începuse să înțeleagă că magia nu era doar ceva de accesat, la care puteai recurge oricând aveai nevoie. Era întotdeauna prezentă, pregătită și așteptând. Și asta o speriase. Aproape la fel de tare ca modul în care Alucard fusese în stare s-o ducă de nas, s-o joace pe degete, să-i întoarcă neatenția în avantajul lui. Ea își lăsase garda jos, o greșeală pe care n-avea s-o mai repete.

Ticălosul!

Aerul rece o ajută să își răcorească focul din obraji, dar energia încă îi mai clocotea sub piele. Se uită mânioasă la mare și își imagină că întinde mâna și împinge apa cu toată puterea ei. Ca un copil în baie.

Nu se osteni să mai invoce nicio poezie, nu se aștepta ca dorința ei să prindă cu adevărat formă, dar o secundă mai târziu simți cum energia o inundă, iar apa se cabră și țâșni, corabia înclinându-se violent din cauza unui val neașteptat.

Strigăte de îngrijorare se auziră pe *Turlă,* oamenii încercând să-și dea seama ce se întâmplase, iar Lila surâse răutăcioasă, sperând că acolo, sub punte, răsturnase încă vreo câteva din vinurile scumpe ale lui Alucard. Și apoi își dădu seama ce făcuse. Mișcase oceanul – sau, cel puțin, o bucată din el, cât o corabie. Își duse o mână la nas, așteptându-se să găsească sânge, dar nu găsi. Era bine. Nevătămată. Lăsă să-i scape un mic chicotit, ametit.

Ce ești tu?

Lila se înfioră, frigul pătrunzându-i, în sfârșit, până la oase. Se simți brusc obosită și nu știa dacă era efectul de după cheltuirea magiei sau pur și simplu frustrarea ei, ajunsă la capăt.

Cum obișnuia să spună Barron?

Ceva despre mânie, lumânări și praf de pușcă.

Faptul că nu-și putea aminti exact cuvintele veni ca o lovitură surdă în piept. Barron fusese una dintre singurele ei legături, iar acum nu mai era. Și ce drept ar fi avut ea să-l plângă? Voise să fie liberă, să scape de el, nu-i așa? Și tocmai din cauza asta. Oamenii te

pot răni dacă îți pasă destul de mult cât să-i lași.

Lila se pregătea să plece de lângă balustradă când auzi un strănut înăbușit și-și dădu seama că nu era singură. Bineînțeles, nimeni nu era cu adevărat singur, nu pe o corabie, dar cineva stătea lângă velele din apropiere, ținându-și respirația. Scrută prin întuneric și atunci, când silueta părea mai degrabă gata să cadă din picioare decât să înainteze, pocni din degete și invocă o flacără mică, foarte vie – un gest izbutit cu nonșalanță, chiar dacă îl exersa de săptămâni.

Flacăra, șovăind în briza mării, lumină silueta de sperietoare de ciori a lui Lenos, secundul lui Alucard. El chițăi, iar ea oftă și stinse focul, cufundându-i pe amândoi la loc în întunericul confortabil.

— Lenos, făcu ea, încercând să pară prietenoasă.

Oare văzuse ce făcuse ea cu corabia și cu marea? Expresia de pe fața lui era de prudență, dacă nu de-a dreptul frică, însă asta era expresia lui obișnuită de fiecare dată când se afla în preajma ei. La urma urmei, el fusese cel care dăduse zvonul că ea ar fi Sarows, care bântuie *Turla*.

Omul făcu un pas în față și ea văzu că-i întindea ceva. Haina lui.

Un refuz i se urcă pe buze, automat, dar apoi judecata o făcu să o primească. Supraviețuise ea ușilor magice și reginelor malefice; afurisită să fie dacă avea să moară dintr-o răceală.

El dădu drumul hainei de îndată ce degetele ei o apucară, de parcă s-ar fi temut să nu se ardă, iar ea o îmbrăcă, simțind căptușeala caldă încă de la Lenos. Îi ridică gulerul și își afundă mâinile în buzunare, flexându-și degetele amorțite.

— Ți-e frică de mine? îl întrebă ea, în arnesiană.

— Puțin, recunoscu el, întorcând capul.

— Pentru că nu ai încredere în mine?

El clătină din cap.

— Nu-i asta, mormăi el. Ești doar diferită de noi...

Ea îi zâmbi cu jumătate de gură.

— Mi s-a mai spus.

— Nu pentru că ești, ei bine, știi, o fată. Nu de-asta.

— Atunci, pentru că sunt Sarows? Chiar crezi asta?

El ridică din umeri.

— Nu de-asta, nu chiar. Dar ești *aven*.

Lila se încruntă. Cuvântul pe care-l folosise el însemna *binecuvântată*. Dar Lila învățase că nu exista niciun echivalent englezesc. În arnesiană, *binecuvântat* nu era întotdeauna un lucru bun. Unii spuneau că însemna *ales*. Alții spuneau *favorit*. Dar unii spuneau *blestemat*. *Altfel*. *Aparte*.

— *Aven* poate fi și un lucru bun, încercă ea să-l convingă, câtă vreme persoana este de partea voastră.

— Ești de partea noastră? întrebă el liniștit.

Lila era de partea ei. Dar presupunea că era și de partea *Turlei*, de asemenea.

— Desigur.

El își cuprinse corpul în brațe și își întoarse atenția peste umărul ei, la apă. Ceața se rostogolea peste valuri, și, cum el privea intens, Lila se întrebă oare ce vedea.

— Am crescut într-un ținut numit Casta, începu el. Pe coastele de sud. Castezii cred că, uneori, magia îi alege pe oameni.

— Ca pe Jupanul Kell, adăugă ea, prințul cu un ochi negru.

Lenos dădu din cap.

— Da, magia l-a ales pe jupânul Kell. Dar ceea ce e el – *antari* – este doar un tip de *aven*. Poate cel mai puternic, dar asta depinde de cum definești puternic. Preoții sunt un alt tip. Unii cred că *ei* ar fi cei mai puternici, pentru că au destul din fiecare element încât să le folosească pe toate, în echilibru, așa că pot și să vindece, și să crească, și să dea viață. Obișnuiau să fie tot soiul de *aven*. Unii care puteau stăpâni toate elementele. Unii care stăpâneau numai unul, dar erau atât de puternici, încât puteau schimba fluxul și refluxul, sau vântul, sau anotimpurile. Unii care puteau auzi ce avea magia de spus. *Aven* nu e doar un lucru, pentru că magia nu e doar un lucru. Este totul, vechiul și noul, mereu în schimbare. Castezii cred că, atunci când apare cineva *aven*, e pentru un motiv anume. E pentru că magia încearcă să ne spună ceva...

Se întrerupse. Lila se uită lung la el. Era mai mult decât îi spusese vreodată Lenos. Mai mult decât îl auzise spunând vreodată *oricui*, de fapt.

— Deci tu crezi că sunt aici pentru un motiv? întrebă ea.

Lenos se legănă pe picioare, înainte și-napoi.

— Cu toții suntem aici pentru un motiv, Bard. Unele motive sunt doar mai importante decât altele. Deci, bănuiesc că nu sunt speriat de cine ești tu, ci doar de *ce* ești tu.

Tremurând, Lenos se întoarse să plece.

— Stai! strigă ea, dezbrăcându-se de haină. Poftim!

El întinse mâna după haină și, spre ușurarea Lilei, când mâinile li se atinseră în treacăt, el nu tresări. Ea se uită în urma lui, cum traversa puntea, apoi își dezmorți gâtul și porni înapoi, sub punte.

Își găsi propria haină atârnată de ușa cabinei, laolaltă cu o sticlă nedeschisă de vin purpuriu și un bilet pe care scria *Solase.*

Scuze.

Lila oftă și luă sticla, gândurile sale făcând să-i vâjâie capul, în vreme ce corpul tânjea după somn.

Și atunci auzi strigătul de pe puntea de deasupra.

— *Hals!*

Pământ!

IV

Clopotele sunară de douăsprezece ori, apoi de încă douăsprezece. O ținură tot așa până când Kell le pierdu numărul, cu mult mai multe decât orele dintr-o zi, o săptămână, o lună.

Sunetul stăruitor nu putea însemna decât un lucru: sosiseră membrii familiei regale.

Kell stătu pe balconul lui și îi privi venind. Trecuseră șase ani de când Londra găzduise ultima oară *Essen Tasch,* dar încă mai putea să-și amintească cum urmărise procesiunea corăbiilor și a oamenilor, încercând să-și imagineze de unde veneau, ce văzuseră. El nu putea să plece în lume, dar, în astfel de ocazii, rare, lumea părea să vină la el.

Acum, uitându-se la corăbiile care pluteau de-a lungul lui Isle (atât cât stadioanele plutitoare ale lui Rhy le-o permiteau), se trezi întrebându-se pe care și-o fi ales-o Lila. Erau vreo câteva ambarcațiuni mai mici, private, dar majoritatea erau vase masive, nave de lux destinate să-i transporte pe negustorii bogați și pe nobilii din Faro și Vesk la festivitățile din capitala arnesiană. Toate purtau

blazonul originii, fie pe pânză sau pe bord, simbolul pictat al coroanei lor. Acesta, împreună cu un document de aprobare, le garanta accesul la cheu pe toată durata *Essen Tash.*

Oare Lila preferase o corabie elegantă, argintie, ca aceea care purta emblema faroană? Sau ceva mai îndrăzneț, ca vasul veskan care se apropia acum, vopsit în culori vii? Sau o corabie arnesiană mândră, cu lemnul negru, lustruit și pânze însufleţite? Dacă stătea să se gândească, Lila știa măcar *cum* să navigheze? Probabil nu, dar dacă putea cineva face neobișnuitul să pară obișnuit, imposibilul să pară floare la ureche, aceea era Delilah Bard.

— La ce rânjești? întrebă Rhy, apărând dintr-odată în spatele lui.

— Stadioanele tale dau peste cap circulația pe fluviu.

— Prostii! făcu Rhy. Am pus să se ridice docuri temporare pe malurile nordice și sudice de pe ambele părți ale orașului. E loc destul.

Kell făcu semn din cap spre Isle.

— Spune-le asta oaspeților noștri.

Dedesubt, celelalte vase se dăduseră în lături ca să facă loc flotei veskane care urca pe fluviu și care se opri abia când ajunse la baricadă. Barca veskană regală, un splendid velier făcut din sequoia, cu pânze închise, care purta blazonul regal al unei ciori trecând în zbor prin fața unei luni albe, era flancată de două corăbii militare.

Câteva minute mai târziu, urmă flota imperială a faroanilor, cu toate vasele albe-argintii ca scheletele, cu blazonul unui copac negru, ars pe pânzele sale.

— Ar trebui să mergem, îl îndemnă prințul. Va trebui să fim acolo, ca să-i întâmpinăm.

— *Noi?* se miră Kell, deși regele deja făcuse foarte clar faptul că prezența lui era obligatorie.

Nu pentru că era și Kell membru al familiei regale, gândise el cu amărăciune, ci pentru că era *aven.* Un simbol al puterii arnesiene.

— Cu toții or să vrea să te vadă pe tine, zisese regele, iar Kell înțelesese.

Când Maxim spusese *pe tine*, nu se referise la Kell ca *persoană.* Se referise la Kell *antari.* Se revoltă. De ce se simțea ca un trofeu? Sau, mai rău, ca un ornament...

— Încetează, îl mustră Rhy.

— Ce să încetez?

— Indiferent ce-ți trece prin cap și care te face să te încrunți mai mult decât de obicei. O să ne faci riduri la amândoi.

Kell suspină.

— Haide! îl grăbi Rhy. În niciun caz n-o să-i înfrunt singur.

— De care ți-e teamă? Lordul Sol-in-Ar?

— Cora.

— Prințesa veskană? râse Kell. E doar un copil.

— Era un copil – unul îngrozitor, de altfel –, dar am auzit că a crescut în ceva cu adevărat înspăimântător.

Kell clătină din cap.

— Să mergem, atunci, încuviință el, trecând un braț pe după umerii prințului. O să te apăr eu.

— Of, eroul meu..

Palatul Roșu avea cinci săli mari: Sala Grandioasă, o extravagantă sală de bal de trei etaje înălțime, toată numai lemn lustruit și cristal sculptat; Sala de Aur, o sală imensă de recepție, toată numai piatră și metal prețios; Sala Giuvaierului, situată în inima palatului și făcută în întregime din sticlă; Sala Cerului, pe acoperiș, a cărei pardoseală în mozaic sclipea sub soare și sub stele; și Sala Trandafirului. Ultima, situată aproape de intrarea palatului, dar la care se ajungea pe uși și holuri proprii, avea o eleganță măreață. Fusese construită într-o aripă a palatului fără altceva deasupra, iar lumina pătrundea prin ferestrele din plafon. Pereții și podeaua erau din marmură regală, piatră albă cu firișoare de granat și aur, meșterită de magii minerali exclusiv pentru coroană. În loc de coloane, erau buchete de flori în urne masive, care trasau linii paralele prin încăpere. Între aceste coloane, un covor de aur se întindea de la uși până la podium și tron.

Sala Trandafirului era locul unde coroana își primea supușii și unde trebuia să-i întâmpine pe vecinii lor regești.

Dacă aveau să vină vreodată.

Kell și Rhy stăteau de o parte și de alta a tronurilor, Rhy sprijinindu-se de jilțul tatălui său, Kell stând drept lângă al reginei.

Maestrul Tieren stătea la picioarele podiumului, dar îi ocolea

privirea lui Kell. Oare i se părea lui sau *Aven Essen* îl evita? Gărzile regale stăteau ca niște statui în armurile lor strălucitoare, în vreme ce o adunare selectă de *ostra* și *vestra* forfotea prin încăpere, mergând de la un grup la altul să discute. Trecuse mai bine de o oră de când vasele regale trăseseră la chei și o escortă fusese trimisă să le însoțească la palat. Vinul spumos stătea în pahare, pe tăvi, trezindu-se, din cauza așteptării prelungite.

Rhy se muta de pe un picior pe altul, în mod clar tensionat. Aceasta era, la urma urmei, prima oară când el se afla la cârma unui eveniment regal și, deși avusese întotdeauna o atenție deosebită pentru detalii, aceasta de regulă se manifesta doar în jurul vestimentației sale sau a părului. *Essen Tash* era o afacere la o cu totul altă scară. Kell îl privea foindu-se cu emblema de aur sclipitor a casei Maresh – un potir și un soare răsărind – deasupra inimii. El făcuse rost de o a doua, pentru Kell, pe care el o prinsese, fără tragere de inimă, pe pieptarul hainei sale roșii.

Regele Maxim se juca în neștire cu o monedă, ceva ce Kell îl vedea făcând numai când nu putea sta locului. Ca și tatăl lui, înaintea sa, Maxim Maresh era un făurar, un magician puternic pe bună dreptate, deși avea prea puțin nevoie de asta acum. Totuși, Kell auzise povești despre tinerețea lui Maxim, povești despre „prințul oțel", care forja armate și topea inimi, și știa că, și acum, regele călătorea de două ori pe an până la graniță, ca să aţâțe focul oamenilor săi.

— Sper că nu li s-a întâmplat nimic oaspeților noștri, începu regele Maxim.

— Probabil s-au rătăcit, opină Rhy.

— N-avem noi norocul ăla, murmură Kell.

Regina Emira le aruncă amândurora o privire, iar Kell aproape că pufnise în râs. Era așa, o simplă privire mustrătoare de mamă.

Într-un târziu, trompetele sunară și ușile se deschiseră.

— În sfârșit! mormăi Rhy.

— Prințul Col și prințesa Cora, anunță un servitor, vocea sa răspândindu-se în ecou prin toată sala, din Casa Taskon, familia domnitoare a Veskului!

Frații Taskon intrară, flancați de vreo doisprezece servitori. Erau impresionanți, îmbrăcați lejer în verde și argintiu, cu pelerine

elegante cu trenă. Col avea acum optsprezece ani, Cora cu doi ani mai puțin.

— Maiestățile Voastre! salută prințul Col, un tânăr robust, cu un pronunțat accent.

— Suntem bine-veniți în orașul vostru! adăugă prințesa Cora cu o plecăciune și un zâmbet de heruvim.

Kell îi aruncă lui Rhy o privire care spunea *Pe bune? De fata asta ți-era atât de frică?*

Rhy îi aruncă una înapoi care spunea *Și ție ar trebui să-ți fie.*

Kell se uită din nou la prințesa Cora, studiind-o mai atent. Prințesa părea de parcă abia putea să țină o cupă de vin în mână. Cascadele ei de păr auriu ca mierea erau aranjate într-o coadă împletită complicat, care îi înconjura capul ca o coroană și printre care îi fuseseră prinse smaralde.

Era destul de zveltă pentru o veskană – înaltă, desigur, dar cu talia subțire, mlădioasă într-un fel, care s-ar fi potrivit mai degrabă curții arnesiene. Rhy primise îngăduința să o însoțească pe mama sa la *Essen Tasch* în Vesk, cu trei ani în urmă, așa că o văzuse crescând. Dar Kell, consemnat în oraș, nu văzuse turnirul decât în anii în care Arnesul îl găzduise. Când Jocurile avuseseră loc aici, cu șase ani în urmă, prințul Col venise împreună cu unul dintre frații lui.

Pe *Cora,* Kell o văzuse prima oară acum doisprezece ani, pe când era doar un copilaș.

Acum, ochii ei albaștri-pal se ridicară fără grabă, întâlniră privirea lui bicoloră și se opriră. El era atât de obișnuit ca oamenii să-i evite ochii, să-și mute privirea, să-și găsească un teren mai sigur unde să poposească, încât intensitatea aceasta îl prinse nepregătit și trebui să-și înăbușe impulsul subit de a se uita în altă parte.

Între timp, un servitor aduse un obiect mare, învelit într-o pânză groasă, verde, până la podiumul tronurilor, și îl așeză pe prima treaptă. Smulgând pânza de deasupra cu un gest teatral, servitorul scoase la iveală o pasăre într-o colivie – nu o imitație multicoloră sau o pasăre cântătoare, ambele preferate de curtea arnesiană, ci una mai degrabă... *prădătoare.* Era mare, cu pene cenușii-argintii, în afară de cap, care avea moțul și gulerul negre. Ciocul său era ascuțit ca briciul.

— În semn de mulțumire, anunță prințul Col, pentru că ne-ați

invitat în casa voastră.

Col împărtășea aceleași culori ca și Cora, dar la altceva nu semănau. Dacă ea era înaltă, el era și mai înalt. Dacă ea era zveltă, el era ca un zimbru. Unul frumos, și totuși exista ceva agresiv în atitudinea și expresia sa.

— Suntem recunoscători! mulțumi regele, făcând semn din cap spre Maestrul Tieren, care înaintă și luă colivia.

Avea să o ducă la sanctuar, presupuse Kell, sau să o elibereze. Palatul nu era un loc potrivit pentru animale sălbatice.

Kell urmărise schimbul acesta cu coada ochiului, atenția sa fiind în continuare îndreptată asupra prințesei, a cărei privire era ațintită asupra lui, de asemenea, parcă țintuită de ochiul lui negru. Părea genul de fată care ar fi arătat spre ceva – sau *cineva* – și ar fi zis „Vreau unul din ăsta". Gândul era aproape amuzant, până ce el își aminti cuvintele lui Astrid – *Mi-ar plăcea să fii al meu, băiatule floare* – și atunci amuzamentul ăsta pieri. Kell făcu un mic, aproape imperceptibil, pas înapoi.

— Casa noastră va fi casa voastră! îi pofti regele Maxim.

Totul părea ca un scenariu.

— Și dacă zeii ne vor ajuta, continuă prințul Col cu un surâs, la fel și turnirul vostru.

Rhy se zbârli, dar regele doar râse.

— O să mai vedem, zise el cu un zâmbet prietenos, despre care Kell își dădu seama că era fals.

Regelui nu-i păsa de prințul Col sau de oricare dintre membrii familiei regale veskane. Adevăratul pericol erau Faro și lordul Sol-in-Ar.

Parcă la un semnal, trompetele sunară din nou, iar alaiul veskan își luă paharele de vin și se dădu la o parte.

— Lordul Sol-in-Ar, regentul din Faro, anunță heraldul, când ușile se deschiseră.

Spre deosebire de veskani, a căror suită îi înconjura, Sol-in-Ar mergea în fruntea alaiului, oamenii săi înșirându-se, în formație, în urma lui. Erau îmbrăcați cu toții în stilul faroan, o singură bucată mare de pânză, elaborat înfășurată în jurul corpului, cu capătul atârnând peste un umăr ca o capă. Oamenii lui purtau purpuriu-

intens, cu borduri negre și albe, în timp ce Sol-in-Ar purta alb, tivit cu indigo.

Precum toți nobilii faroani, era complet ras, permițând vederea din plin a mărgelelor incrustate în fața lui, dar, spre deosebire de cei mai mulți, care preferau sticla sau pietrele prețioase, ornamentațiile lordului Sol-in-Ar păreau să fie din aur, bucățele romboidale care îi trasau niște linii curbe de la tâmple la gât. Părul lui negru era tuns scurt și o singură bucată de aur alb, de forma unei lacrimi, ieșea în evidență pe fruntea lui, imediat deasupra sprâncenelor, arătând că este un membru al familiei regale.

— Cum le aleg? se întrebase Rhy cu voce tare, cu ani în urmă, ținând un rubin în dreptul frunții lui. Vreau să spun, tata zice că *numărul* de pietre prețioase este un simbol social, dar, aparent, culoarea este un mister. Mă îndoiesc că e întâmplătoare – dacă ar fi veskani, poate, dar la faroani nimic nu pare întâmplător – ceea ce înseamnă că și culorile trebuie să însemne *ceva*.

— Contează? îl întrebase Kell plictisit.

— Bineînțeles că da, se răstise Rhy. E ca și când ai ști că există o limbă pe care tu n-o vorbești și să nu ai pe nimeni dornic să te învețe.

— Poate că e o chestiune personală.

Rhy își înclinase capul și își încrețise fruntea ca să nu-i cadă rubinul.

— Cum arăt?

Kell pufnise în râs.

— Ridicol.

Însă nu era nimic ridicol la lordul Sol-in-Ar. Era înalt – cu vreo palmă mai înalt decât cei mai înalți dintre gardienii lui cu un maxilar puternic și articulații rigide. Avea pielea de culoarea cărbunelui, ochii verzi-pal și privirea tăioasă ca un ciob de sticlă. El era fratele mai mare al regelui din Faro, comandantul flotei faroane, responsabil cu unificarea teritoriilor odinioară dispersate și considerat de mulți adevăratul creier din spatele monarhului actual.

Și incapabil să domnească, din cauză că era lipsit de magie. Compensase mai mult decât suficient cu priceperea sa militară și atenția pentru ordine, dar Kell știa că lipsa magiei îl făcea pe Rhy să se simtă foarte inconfortabil.

— Fii bine-venit, lord Sol-in-Ar! îi ură regele Maxim.

Regentul faroan înclină capul, dar nu zâmbi.

— Orașul vostru strălucește, zise el simplu.

Accentul lui era greu și curgător, ca o piatră de râu. Făcu un semn scurt și doi servitori aduseră în față doi puieți de copaci în ghiveci, cu coaja neagră ca smoala. Aceiași copaci care marcau blazonul regal faroan, la fel cum și pasărea era simbolul Veskului. Kell auzise despre mesteacănul faroan, copac rar despre care se zicea că are proprietăți medicinale – chiar magice.

— Un dar, zise el mieros. Și astfel, fie ca lucrurile bune să crească!

Regele și regina își înclinară amândoi capetele, mulțumind, iar lordul Sol-in-Ar își plimbă privirea peste podiumul tronului, trecând peste Rhy și oprindu-se numai o clipă asupra lui Kell, înainte să facă o plecăciune și să se retragă.

Cu acestea, regele și regina coborâră de pe tronurile lor, luându-și și paharele cu vin spumos. Restul încăperii se mișcă, imitând gestul lor, și Kell suspină.

Să stea acolo, expus, fusese destul de neplăcut.

Acum venea adevărata sarcină chinuitoare – să socializeze.

Rhy în mod clar își adunase curajul ca s-o înfrunte pe prințesă, care, aparent, își petrecuse ultima lor întâlnire încercând să-i fure sărutări și împletindu-i flori în păr. Dar grijile lui Rhy se dovediră neîntemeiate – ea pusese ochii pe altă pradă. *Regii ăștia!* își spuse Kell în gând, strângând în mână cupa de vin când ea se apropie.

— Prințule Kell! făcu ea, zâmbindu-i copilărește.

El nu se deranjă să-i atragă atenția că ar fi trebuit să i se adreseze cu *jupâne,* nu *prințule.*

— O să dansezi cu mine la balurile de seară.

Nu era sigur dacă arnesiana ei era pur și simplu limitată sau dacă într-adevăr voise să fie atât de directă. Însă Rhy îi aruncă o privire care spunea că el petrecuse luni întregi ca să pregătească acest turnir, care era o manifestare de politică și diplomație, că toți aveau să facă sacrificii și că el mai degrabă s-ar fi înjunghiat cu mâna lui, decât să-l lase pe Kell să pună pacea imperiului în pericol, refuzându-i prințesei un dans.

Kell izbuti să zâmbească și se înclină:

— Desigur, Alteță, răspunse, adăugând în veskană, *Gradaich an'ach.*

Plăcerea e a mea.

Zâmbetul ei crescu și se întoarse, agitată, la suita ei.

Rhy se aplecă.

— Se pare că nu eu sunt cel care are nevoie de protecție, la urma urmei. Știi...

Luă o înghițitură de vin.

— Ar fi o partidă interesantă...

Kell își păstră același zâmbet.

— O să te înjunghii cu broșa asta.

— O să suferi.

— O să merite...

Fu întrerupt când se apropie lordul Sol-in-Ar.

— Prințule Rhy! îl strigă regentul, înclinând capul.

Rhy se îndreptă, apoi făcu o plecăciune adâncă.

— Lord Sol-in-Ar! îl salută el. *Hasanal rasnavoras ahas.*

Prezența dumneavoastră ne onorează regatul.

Ochii regentului se măriră, plăcut surprins.

— *Amun shabar,* zise el, înainte de a trece pe arnesiană. Faroana dumneavoastră e excelentă.

Prințul roși. Întotdeauna avusese ureche pentru limbi străine. Kell știa și el destul de bine faroana, mulțumită faptului că Rhy prefera să aibă pe cineva cu care să exerseze, dar nu zise nimic.

— Dumneavoastră faceți un efort să învățați limba noastră, zise Rhy. E doar un semn de respect să facem la fel.

Și apoi, cu un zâmbet dezarmant, adăugă:

— De altfel, întotdeauna am socotit că faroana este o limbă frumoasă.

Sol-in-Ar dădu din cap și își mută privirea spre Kell.

— Și dumneavoastră, continuă regentul, trebuie să fiți magicianul *antari* arnesian.

Kell își înclină capul, iar când își ridică privirea, observă că Sol-in-Ar încă îl mai examina, din cap până-n picioare, de parcă semnul magiei nu era întipărit doar în ochiul lui, ci în fiecare milimetru al ființei sale.

Când, în cele din urmă, atenția i se fixă asupra feței lui Kell, se încruntă ușor, iar picătura de metal de pe fruntea lui sclipi.

— *Namunast,* murmură el. *Fascinant.*

În clipa în care Sol-in-Ar plecă, Kell își termină vinul dintr-o singură înghițitură și se retrase pe ușile deschise ale Sălii Trandafirului, înainte să-l poată opri careva.

Avusese parte de regi mai mult decât suficient pentru o singură zi.

V

Fluviul se înroșea.

Când *Turla Nopții* ajunse la gura fluviului Isle, Lila putu desluși doar foarte vag culoarea apei și aceea vizibilă numai noaptea. Acum, cu orașul apropiindu-se rapid, apa începuse să lumineze ca un rubin, lumina roșie fiind vizibilă chiar și la amiază. Era ca un far care-i călăuzea spre Londra.

La început, ea crezuse că lumina fluviului era constantă, uniformă, dar acum observa – după atâtea luni în care se pregătise să vadă, să simtă și să se gândească la magie ca la o ființă vie – că pulsa sub suprafață ca fulgerul în spatele straturilor de nori.

Se aplecă peste balustradă și învârti ciobul de piatră palidă între degete. Îl avea de când îi înfruntase pe gemenii Dane în Londra Albă, însă muchiile începuseră deja să se tocească. Le porunci mâinilor să stea nemișcate, dar avea prea multă energie și niciun loc unde să și-o descarce.

— O să fim acolo pe la apus, zise Alucard de lângă ea.

Pulsul Lilei se acceleră.

— Dacă e ceva ce vrei să-mi spui despre plecarea ta din oraș, acum e momentul potrivit. Mă rog, de fapt, oricând în ultimele patru luni ar fi putut fi momentul potrivit, iar acum e chiar al doisprezecelea ceas, dar...

— Nu începe, mormăi ea, vârând înapoi în buzunar bucata de piatră albă.

— Cu toții avem demonii noștri, Bard. Dar dacă ai tăi te așteaptă acolo...

— Demonii mei sunt cu toții morți.

— Atunci, te invidiez.

Între ei se lăsă tăcerea.

— Ești încă supărată pe mine.

Ea se îndreptă.

— Ai încercat să mă seduci pentru *informații*.

— Nu poți să-mi porți pică pentru asta la nesfârșit.

— S-a întâmplat *noaptea trecută*.

— Ei bine, rămăsesem fără opțiuni și m-am gândit c-ar merita o încercare.

Lila își rostogoli ochii.

— Chiar știi cum să faci o fată să se simtă specială.

— Credeam c-am dat de necaz tocmai pentru că te-am făcut să te simți specială.

Lila pufni, suflându-și părul la o parte de pe ochi. Se întoarse să privească iarăși la fluviu și fu surprinsă că Alucard, sprijinindu-și și el coatele de balustradă, rămase lângă ea.

— *Tu* ești încântat să te întorci? întrebă ea.

— Chiar îmi place Londra, mărturisi el.

Lila îl așteptă să continue, dar n-o făcu. În schimb, începu să-și frece încheieturile mâinilor.

— Faci așa, observă Lila, dând din cap spre mâinile lui, ori de câte ori te gândești.

El se opri.

— Bine că nu am obiceiul să mă gândesc prea mult.

Cu coatele încă pe balustradă, își întoarse palmele în sus, mânecile hainei ridicându-se, iar Lila putu să vadă de-a curmezișul urmele de pe încheieturile sale. Prima oară când le observase, crezuse că sunt doar umbre, dar, de aproape, își dădu seama că erau *cicatrice*.

El își strânse brațele pe lângă corp și scoase o butelcuță din haină. Era făcută din sticlă și, înăuntru, pleoscăia un lichid trandafiriu-pal. Alucard nu păruse niciodată prea scrupulos cu băutura, dar cu cât se apropiau de oraș, cu atât mai mult bea.

— O să mă trezesc până când tragem la cheu, îi promise el, observându-i privirea.

Mâna lui liberă se îndreptă din nou spre încheietură.

— Te deconspiră, făcu ea. Încheieturile tale. De aceea am adus

vorba. Oamenii ar trebui să știe ce îi dă în vileag.

— Și pe tine ce te deconspiră, Bard? întrebă el, oferindu-i sticluța.

Lila o luă, dar nu bău. În schimb, își înclină capul, întrebător.

— Tu să-mi spui.

Alucard se întoarse spre ea și își miji ochii, de parcă ar fi putut să vadă răspunsul în aerul din jurul ei. Ochii lui albaștri se măriră, mimând, în zeflemea, o revelație.

— Îți dai părul după urechi, zise el. Dar numai pe partea dreaptă. Ori de câte ori ești încordată. Bănuiesc că o faci ca să ascunzi faptul că ești agitată.

Lila îi zâmbi ranchiunos.

— Ai prins gestul, dar ți-a scăpat motivul.

— Lămurește-mă.

— Oamenii au tendința să se ascundă în spatele unei expresii când sunt încordați, zise ea. Eu îmi dau părul după ureche ca să-i indic oponentului meu – ținta, adversarul, cum vrei tu – că eu nu mă ascund. Îl privesc în ochi și îl las să se uite în ochii *mei*.

Alucard ridică din sprânceană.

— Mă rog, *un* ochi.

Sticluța se sparse în mâna Lilei. Ea șuieră, mai întâi de surpriză, apoi de durere, când alcoolul îi ustură palma. Scăpă sticluța din mână și aceasta se făcu bucăți pe punte.

— Ce-ai spus? șopti ea.

Alucard îi ignoră întrebarea. Țâțâi supărat și zvâcni din încheietură, cioburile ridicându-se în aer în jurul degetelor lui. Lila își duse palma însângerată la piept, dar Alucard întinse cealaltă mână spre ea.

— Dă-mi voie, făcu el, apucându-i încheietura și întorcând-o cu blândețe, ca să-i vadă tăieturile nu foarte adânci.

Sticla sclipea în palma ei, dar, când buzele lui se mișcară, așchiile și cioburile se ridicară în aer și se alăturară celorlalte bucăți mai mari. Cu o mișcare scurtă din degete, elimină toate cioburile, care căzură fără zgomot peste bord.

— Alucard, mârâi ea. Ce-ai spus?

Mâna ei încă se odihnea întoarsă cu palma în sus în mâna lui.

— Semnul tău particular, zise el inspectând tăieturile. E slab.

Încerci să-l maschezi înclinându-ți capul, fixându-ți privirea, dar de fapt o faci ca să ascunzi golul din privire.

Scoase o bucată de pânză neagră din mânecă și începu să-i bandajeze mâna. Ea îl lăsă.

— Și părul, adăugă el, legând bandajul improvizat cu un nod. Ți-l dai după ureche pe partea *dreaptă* ca să induci oamenii în eroare.

Îi dădu drumul.

— E atât de subtil că mă îndoiesc că observă prea mulți.

— Tu ai observat, murmură ea.

Alucard întinse mâna, îi ridică bărbia cu nodurile degetelor și o privi în ochi. Un ochi.

— Sunt extraordinar de perspicace, o lămuri el.

Lila își strânse pumnii, concentrându-se pe durerea care-i înflorise proaspăt în palmă.

— Ești o hoață incredibilă, Lila, mărturisi el, mai ales *ținând*...

— Să nu îndrăznești să spui *ținând cont*, se răsti ea, îndepărtându-se de el.

El o respecta îndeajuns cât să nu-și întoarcă privirea.

— Sunt o hoață incredibilă, Alucard. Asta, zise ea, arătând spre ochiul ei, nu e o slăbiciune. N-a fost foarte mult timp. Și, chiar dacă a fost, am compensat-o cu vârf și îndesat.

Alucard zâmbi. Un zâmbet mic, sincer.

— Cu toții avem cicatrice, o liniști el.

Mai înainte să se poată abține, ea aruncă o privire spre încheieturile lui.

— Da, încuviință el, surprinzându-i privirea, chiar și căpitanii fermecători.

Își trase din nou manșetele în sus, dezvelind pielea fină, bronzată, întreruptă numai de benzile argintii din jurul ambelor încheieturi. Erau ciudat de uniforme. De fapt, arătau aproape ca niște...

— Cătușe, confirmă el.

Lila se încruntă.

— De la ce?

Alucard ridică din umeri.

— O zi proastă.

Făcu un pas în lături și se sprijini cu spatele de niște lăzi.

— Știi ce le fac arnesienii piraților pe care-i prind? întrebă el dezinvolt. Celor care încearcă să scape?

Lila își încrucișă brațele.

— Parcă ziceai că nu ești pirat.

— Nu sunt. Nu mai sunt, adăugă, fluturând din mână. Dar tinerețea ne face de râs pe toți. Hai să spunem doar că am fost în locul nepotrivit, la momentul nepotrivit, de partea nepotrivită.

— Ce le fac...? întrebă Lila, curioasă în pofida voinței sale.

Privirea lui Alucard alunecă spre fluviu.

— Temnicerii au un sistem foarte eficient ca să te descurajeze. Țin toți deținuții în cătușe, pe care le pun mai înainte de a asculta ce au de zis în apărarea lor. Sunt niște chestii grele, sudate la încheietură, dar nu atât de rele pentru niște fiare. Însă, dacă faci prea mult caz sau sari la bătaie, atunci pur și simplu încălzesc metalul. Nu prea mult. Prima oară e, într-adevăr, doar un avertisment. Dar, la a doua sau a treia abatere, sau dacă ești destul de nesăbuit să încerci să evadezi, e mult mai rău.

Ochii lui Alucard deveniseră cumva pătrunzători și goi, în același timp, de parcă era concentrat la altceva, ceva foarte îndepărtat. Vocea lui avea un ritm ciudat de uniform când vorbea.

— E o metodă destul de simplă. Iau o bară de metal din foc și o lipesc de cătușele de fier până când devin încinse. Cu cât mai gravă e infracțiunea, cu atât mai mult țin vergeaua pe cătușe. De cele mai multe ori se opresc când începi să strigi sau când văd pielea că începe să se prăjească...

În minte, Lila îl văzu pe Alucard Emery nu în haina lui dichisită de căpitan, ci învinețit și bătut, cu părul lui șaten lipit de fața nădușită, cu mâinile legate, încercând să se tragă de lângă fierul încins și să-și croiască prin vrajă o cale să scape de chinuri. Dar evident că nu i-a mers, iar ea își închipuia glasul lui care îi implora, mirosul de carne arsă, urletul...

— Necazul e, continua Alucard, că metalul se încălzește mult mai repede decât se răcește, așa că pedeapsa nu se termină când retrag ei vergeaua.

Lilei simți că i se face rău.

— Îmi pare rău, mărturisi ea, deși ura cuvintele astea, ura mila care

le însoțea.

— Mie nu, zise el simplu. Orice căpitan bun are nevoie de niște cicatrice. Ține oamenii la punct.

O spusese foarte liniștit, dar ea putea să vadă cum amintirile se îngrămădeau pe fața lui. Simțea un impuls ciudat să-i atingă încheieturile, ca și când fierbințeala încă s-ar mai fi degajat din pielea lui.

În loc de asta, întrebă:

— De ce te făcuseși pirat?

El îi aruncă zâmbetul lui evaziv.

— Păi, mi s-a părut cea mai bună idee din mai multe idei proaste.

— Dar n-a mers.

— Câtă agerime.

— Și atunci cum ai scăpat?

Safirul sclipi deasupra ochiului său.

— Cine a spus că am scăpat?

Tocmai atunci, un strigăt se repetă printre marinari:

— Londra!

Lila se răsuci și văzu cum orașul se înălța ca un foc în lumina apusului.

Inima începu să-i bată cu putere, iar Alucard își îndreptă ținuta, mânecile hainei alunecând în jos, peste încheieturi.

— Ei bine, încuviință el, cu zâmbetul ștrengar întors la locul lui. Se pare că am sosit.

VI

Turla Nopții acostă pe înserat.

Lila ajută la strângerea pânzelor și la așezarea rampei, atenția ei deviind spre zecile de corăbii elegante care umpleau malurile lui Isle. Cheiurile Londrei Roșii erau un hățiș de energie și de oameni, haos și magie, râsete și amurg. În pofida frigului de februarie, orașul radia căldură. În depărtare, palatul regal se înălța ca un al doilea soare peste întunericul ce se pogora.

— Bine-ai venit înapoi! îi ură Alucard, atingându-i umărul cu al lui, în timp ce căra un cufăr pe cheu.

Lila tresări când o văzu pe Esa stând pe cufăr, cu ochii purpurii larg deschiși, dând din coadă.

— Ea n-ar trebui să rămână pe corabie?

Urechile pisicii tresăriră, iar Lila simți că, indiferent de ce înclinații afectuoase începuse pisica să aibă pentru ea, tocmai și le pierduse.

— Nu fi absurdă! făcu Alucard. Corabia nu e un loc potrivit pentru o pisică.

Lila tocmai voia să-i atragă atenția că pisica fusese la bordul corabiei de când fusese și ea, când el adăugă:

— Am convingerea că e mai bine să-mi țin obiectele valoroase asupra mea.

Lila ciuli urechea. Să fi fost pisicile atât de valoroase pe aici? Sau rare? Ea nu văzuse vreo alta, dar în puținul timp petrecut la mal nu se uitase după asta.

— A, da?

— Nu-mi place privirea asta, zise Alucard, răsucind cufărul și pisica departe de ea.

— Ce privire? întrebă Lila nevinovată.

— Privirea care spune că Esa ar putea în mod convenabil să dispară, dacă o să-ți spun cât valorează.

Lila pufni.

— Dar dacă trebuie să știi, ea e neprețuită doar pentru că eu îmi țin inima în ea, ca să n-o poată fura nimeni.

Zâmbi când spuse asta, însă Esa nici nu clipi.

— Serios?

— Adevărul e, continuă el, așezând cufărul într-un căruț, că am primit-o în dar.

— De la cine? întrebă Lila înainte să se poată abține.

Alucard zâmbi încrezut.

— O, ești brusc atât de dornică de confesiuni? Să începem schimbul de întrebări și răspunsuri?

Lila își roti ochii și se întoarse să-i ajute pe marinari să descarce mai multe cufere pe mal. Vreo doi oameni aveau să rămână pe *Turlă*, în vreme ce restul se instalaseră la un han. Odată încărcat căruțul, Alucard îi prezentă documentele unui gardian în armură strălucitoare, iar Lila își lăsă privirea să rătăcească spre celelalte

corăbii. Unele erau complicate, altele simple, dar toate erau impresionante în felul lor.

Și atunci, la două corăbii distanță, văzu un personaj coborând de pe o ambarcațiune arnesiană. O *femeie*. Și nu de genul celor de care Lila știa că frecventează corăbiile. Era îmbrăcată în pantaloni și o haină fără guler, cu o sabie atârnată de o centură la brâu.

Femeia începu să coboare pe cheu înspre *Turlă* și avea ceva sălbatic în felul în care se mișca. *Se furișa spre pradă.* Era mai înaltă decât Lila, mai înaltă și decât Alucard, de altfel, cu trăsături ascuțite ca ale unei vulpi și o coamă – cuvântul cel mai potrivit – de păr roșcat, rebel, din care șuvițe groase nu erau chiar împletite, ci răsucite în jurul lor, astfel încât arăta pe jumătate leu, pe jumătate șarpe. Probabil că Lila ar fi trebuit să se simtă amenințată, dar era mult prea fascinată.

— Ei, *uite* un căpitan pe care să nu-l superi, îi șopti Alucard la ureche.

— Alucard Emery! salută femeia când ajunse în dreptul lor.

Vocea ei avea o ușoară răgușeală de mare, iar arnesiana ei era bolovănoasă.

— Nu te-am mai văzut pe pământul Londrei de multișor. Ai venit pentru turnir, presupun.

— Mă cunoști, Jasta. Nu pot scăpa ocazia să mă fac de râs.

Ea chicoti, un sunet ca de clopote ruginite.

— Unele lucruri nu se schimbă niciodată.

— Asta înseamnă că n-o să pariezi pe mine? întrebă el, prefăcându-se contrariat.

— O să văd dacă pot să irosesc vreo câteva monede, zise ea.

Și, cu acestea, Jasta își văzu de drum, cu armele zăngănind ca monedele.

Alucard se aplecă spre Lila.

— Un sfat, Bard. Pe ea să nu o provoci niciodată la o întrecere de băutură. Sau la o luptă cu sabia. Sau la orice la care ai putea pierde. Pentru că o să pierzi.

Însă Lila nu-l mai asculta. Nu-și putea dezlipi ochii de la Jasta, în timp ce femeia se îndepărta pe cheu, cu vreo câțiva oameni, care se țineau după ea ca niște lupi.

— N-am văzut niciodată o femeie căpitan.

— Nu sunt multe în Arnes, adevărat, dar lumea e mare, o lămuri Alucard. Sunt mai des întâlnite acolo de unde e ea.

— De unde anume?

— Jasta? E din Sonal. În partea de est a imperiului. Mai sus de hotarul veskan, și tocmai de aceea arată ea...

— Impresionant.

— Exact. Și nu te apuca să cauți o nouă corabie. Dacă ai fi făcut manevra aia a ta ca să ajungi pe corabia *ei,* ea ți-ar fi tăiat gâtul și te-ar fi aruncat peste bord.

Lila zâmbi.

— Pare a fi genul meu de căpitan.

— Am ajuns, anunță Alucard în fața unui han.

Localul se numea *Is Vesnara Shast,* care se traducea prin *Drumul Rătăcitor.* Ceea ce Lila nu știa, până ce nu văzu neliniștea lui Lenos, era că termenul arnesian pentru *drum – shast* – era același cu termenul pentru *suflet.* Ea găsi analogia un pic tulburătoare, iar atmosfera hanului nu făcea nimic să-i atenueze sentimentul.

Era o construcție veche și strâmbă – nu observase, în scurta ei ședere în Londra Roșie, toamna trecută, că majoritatea clădirilor păreau noi –, care arăta ca niște cutii îngrămădite unele peste altele la întâmplare. De fapt, îi amintea puțin de speluncile pe care le frecventase în Londra Cenușie. Cu pietrele vechi, care începeau să se taseze, cu podele care începeau să se lase.

Sala principală era plină de mese și fiecare, la rândul ei, era plină de marinari arnesieni, majoritatea părând aproape beți, deși era abia începutul serii. Un singur foc ardea într-un cămin de la peretele îndepărtat, cu un câine ciobănesc întins în fața lui, dar încăperea era înăbușitoare de la atâția oameni.

— Trăim pe picior mare, nu? mormăi Stross.

— Avem paturi, făcu Tav, cel mereu optimist.

— Suntem siguri de asta? întrebă Vasry.

— Mi-a schimbat careva echipajul călit cu o adunătură de copii plângăcioși? îi certă Alucard. Să mă duc să-ți găsesc o țâță la care să sugi, Stross?

Secundul mormăi, dar nu mai zise nimic când căpitanul le înmână cheile. Patru oameni într-o odaie. Dar, în pofida camerelor înghesuite și a faptului că hanul părea să-și fi depășit cu mult capacitatea, Alucard reușise să prindă o cameră numai pentru el.

— Privilegiul căpitanului, se scuză el.

Cât despre Lila, urma să împartă odaia cu Vasry, Tav și Lenos.

Grupul se împrăștie, cărându-și cuferele în camere. Drumul Rătăcitor era, după cum o sugera și numele, rătăcitor, o amestecătură întortocheată de holuri și scări care păreau să sfideze câteva legi ale naturii deodată. Lila se întrebă dacă era un soi de vrajă asupra hanului sau dacă era, pur și simplu, doar ciudat. Era genul de loc unde te puteai pierde cu ușurință, iar ea își imagină că totul devenea și mai derutant cu cât noaptea și băutul înaintau. Alucard îl numise *excentric*.

Odaia ei era pentru patru, dar nu existau decât două paturi.

— O să fie confortabil, zise Tav.

— Nu, zise Lila, într-o arnesiană hotărâtă, deși ciuntită. Eu nu împart patul...

— *Tac?* o tachină Vasry, lăsându-și cufărul să cadă pe podea. Cu siguranță o să găsim noi o cale...

— ...pentru că am obiceiul să înjunghii oamenii în somn, sfârși ea, cu răceală.

Vasry avu decența să pălească puțin.

— Bard poate ocupa un pat, cedă Tav. O să dorm eu pe podea. Și apoi, Vasry, ce șanse ar fi să-ți petreci într-adevăr nopțile aici, cu noi?

Vasry flutură din genele lui lungi și negre.

— Aici ai dreptate.

Până acum, Lenos nu zisese nimic. Nici când primiseră cheia, nici când urcaseră scara. Stătea lângă perete, evident intimidat să împartă camera cu Sarows. Tav era cel mai rezistent, dar dacă își juca bine cărțile, până mâine probabil avea să aibă camera numai pentru ea.

Nu era o cameră rea. Era aproape de aceeași mărime cât cabina ei, care era aproape de aceeași mărime cu un dulap, dar când se uita afară, pe fereastra îngustă, putea vedea orașul și fluviul și palatul arcuit deasupra lui.

Iar adevărul e că se simțea bine să fie din nou aici.

Își puse mănușile și o căciulă și scoase un pachețel din cufărul ei înainte să iasă. Închise ușa tocmai când Alucard ieșea pe hol din camera de vizavi. Coada albă a Esei se înfășură pe cizma lui.

— Unde te duci? întrebă el.

— Piața de Noapte.

El ridică o sprânceană incrustată cu safir.

— Abia te-ai întors din Londra și deja te duci să-ți cheltui banii?

— Ce pot să spun? făcu Lila calmă. Îmi trebuie o rochie nouă.

Alucard pufni în râs, dar nu stărui, și, deși coborî scările în spatele ei, nu o urmă și afară.

Pentru prima oară în atâtea luni, Lila era cu adevărat singură. Trase aer în piept și simți cum se destinde când renunță la Bard, cel mai bun hoț de la bordul *Turlei Nopții*, și deveni, pur și simplu, un străin în seara din ce în ce mai întunecată.

Trecu pe lângă mai multe tăblițe divinatorii care anunțau *Essen Tasch,* creta albă dansând pe suprafața neagră, în timp ce înșira detalii despre diversele ceremonii și celebrări. Doi copii stăteau aplecați deasupra unei bălți, ba înghețând-o, ba dezghețând-o. Un veskan își aprinse pipa cu o pocnitură din degete. O faroană își schimbă, cumva, culoarea eșarfei pur și simplu plimbându-și degetele peste ea.

Oriunde se uita, Lila vedea semne de magie.

În partea cealaltă, apa oferea o privelițe destul de ciudată – nu la fel de ciudată cât ar fi fost în Londra Cenușie, bineînțeles –, dar aici, era pretutindeni. Lila uitase cum Londra Roșie era luminată de ea, și, cu cât mai mult timp petrecea aici, cu atât își dădea seama că, într-adevăr, Kell *nu* aparținea acestei lumi. El nu se potrivea cu explozia de culoare, râsul, înghiontelile și scăpărările de magie. El era mult prea discret.

Acesta era un loc pentru circari. Și prin asta i se potrivea Lilei perfect.

Nu era târziu, dar întunericul de iarnă se instalase peste oraș până când ajunse ea în Piața de Noapte. Șirul de dughene așezate de-a lungul malului părea să *lumineze*, și nu doar de la obișnuitele felinare și torțe, dar și de la niște sfere palide de lumină care îi urmau pe oamenii din piață oriunde se duceau. La început, păreau că ei

luminează, nu din cap până-n picioare, ci dinăuntrul lor, de parcă însăși forța lor vitală devenise dintr-odată vizibilă. Efectul era tulburător, sute de mici lumini arzând pe pieptarele hainelor. Însă, când se apropie, își dădu seama că lumina venea de la ceva din mâinile lor.

— Foc de palmă? întrebă un om de la gura pieței, întinzând o sferă de sticlă plină cu o lumină slabă.

Era destul de caldă cât să prefacă aerul din jurul ei în aburi.

— Cât costă?

— Patru lini.

Nu era ieftin, dar degetele ei erau înghețate, în pofida mănușilor, și era fascinată de sferă, așa că îi plăti omului și luă globul, minunându-se de căldura plăcută, difuză ce se răspândea prin mâinile ei și în sus pe brațe.

Ținu în mâinile căuș focul de palmă, zâmbind fără să vrea. Aerul pieței încă mai mirosea a flori, dar și a lemn ars, a scorțișoară și a fructe. Fusese atât de străină, toamna trecută – încă mai era o străină, desigur, dar acum știa destule cât să ascundă asta. Literele încălecate ce nu însemnaseră nimic pentru ea, cu luni în urmă, acum începeau să formeze cuvinte. Când negustorii își strigau mărfurile, ea le putea pricepe înțelesul vorbelor, iar când muzica părea să se înfiripe din aer, ca prin magie, știa că exact asta era, iar gândul nu o mai dezechilibra. Mai curând, dezechilibrată fusese toată viața ei, iar acum simțea că se ține bine pe picioare.

Cei mai mulți oameni se plimbau de la o tarabă la alta, gustând din vinul fiert și carnea la frigare, pipăind glugi căptușite cu catifea și simboluri magice, dar Lila mergea cu capul sus, fredonând în minte, șerpuind printre corturi și tarabe către celălalt capăt al pieței. Era timp să se plimbe mai târziu, dar în clipa aceea avea un scop precis.

Pe mal, în jos, palatul se înălța ca o lună roșie, joasă. Iar acolo, strivită între alte două corturi de la capătul îndepărtat al pieței, lângă treptele palatului, găsi dugheana pe care o căuta.

Data trecută când poposise aici, nu fusese în stare să citească numele de deasupra intrării. Acum știa destulă arnesiană cât s-o descifreze.

IS POSTRAN.

Garderoba.

Simplu, dar isteț – la fel ca în engleză, cuvântul *postran* se referea atât la haine, cât și la locul în care erau ținute.

Niște clopoței delicați fuseseră prinși în draperia de pânză ce servea drept ușă, iar aceștia scoaseră un clinchet ușor când Lila dădu pânza la o parte. Intrarea în dugheană a fost ca trecerea unui prag într-o casă bine încălzită. Felinare ardeau în colțuri, împrăștiind nu doar o lumină rozalie, dar și o generoasă cantitate de căldură. Lila se uită prin dugheană. Înainte, peretele din spate fusese acoperit cu măști, dar acum era plin de obiecte de iarnă – pălării, fulare, glugi și câteva accesorii care păreau să le îmbine pe toate trei.

O femeie corpolentă, cu părul castaniu, chinuit într-un coc împletit, stătea în genunchi în fața unei mese, căutând cu mâna ceva pe dedesubt.

— *An esto,* strigă ea la sunetul clopoțeilor, apoi murmură niște înjurături la indiferent ce-i scăpase. Aha! exclamă ea, în cele din urmă, vârând o bagatelă în buzunar și ridicându-se apoi în picioare. *Solase,* făcu ea, scuturându-se și întorcându-se. *Kers...* Dar nu continuă, ci zâmbi larg.

Trecuseră patru luni de când Lila intrase în cortul Callei ca să admire măștile de pe perete. Patru luni de când negustoreasa îi dăduse o față de diavol, o haină și o pereche de cizme, începuturile unei noi identități. Ale unei noi vieți.

Patru luni, dar ochii femeii se luminară numaidecât, recunoscând-o imediat.

— Lila! făcu ea, lungind *i*-ul.

— Calla! o salută Lila. *As esher tan ves.*

Sper că ești bine.

Femeia zâmbi.

— Arnesiana ta, zise ea în engleză, se îmbunătățește pe zi ce trece.

— Nu destul de repede, se fâstâci Lila. Înalta Regală a dumitale e impecabilă, ca întotdeauna.

— *Tac*, o mustră ea, netezindu-și șorțul închis la culoare.

Lila simți o duioșie ciudată pentru femeie, o afecțiune care ar fi trebuit s-o enerveze, dar nu se îndură să înăbușe sentimentul.

— Ai fost plecată.

— Pe mare, o lămuri Lila.

— Ai venit la chei împreună cu jumătate de lume, se pare, observă Calla, ducându-se la intrarea în dugheană și trăgând draperia. Și exact la timp pentru *Essen Tash.*

— Nu e o coincidență.

— Ai venit să privești, atunci, stărui ea.

— Căpitanul meu concurează, răspunse Lila.

Calla făcu ochii mari.

— Ești pe corabia lui Alucard Emery?

— Îl cunoști?

Calla ridică din umeri.

— Reputațiile, de regulă, circulă.

Flutură mâna în aer ca pentru a risipi fumul.

— Ce te aduce la dugheana mea? E timpul pentru o nouă haină? Verde, probabil, sau albastră. Negrul nu e la modă iarna asta.

— Nu prea-mi pasă, zise Lila. N-o să mă desparți niciodată de haina mea.

Calla chicoti și își trecu o mână curioasă pe mâneca Lilei.

— Se ține încă destul de bine.

Apoi țâțâi.

— Numai sfinții știu ce ai făcut cât ai purtat-o. Asta e o tăietură de *cuțit?*

— M-am agățat într-un cui, minți ea.

— *Tac,* Lila, lucrătura mea nu e atât de fragilă.

— Mă rog, admise ea, se poate să fi fost un cuțit mic.

Calla clătină din cap.

— Mai întâi dai buzna în castele, iar acum te lupți pe mare. Ești o fată foarte neobișnuită. *Anesh,* și Jupânul Kell e un băiat neobișnuit, deci, ce știu eu!

Lila se îmbujoră din cauza aluziei.

— N-am uitat de datoria mea. Am venit s-o plătesc.

Spunând acestea, scoase o casetuță de lemn. Era un obiect elegant, marchetat cu sticlă. Înăuntru, caseta era căptușită cu mătase neagră și împărțită în două compartimente. Într-unul erau perle de foc, în celălalt, un mosor de fir de argint, agrafe de piatră violet și mici pene de aur, delicate ca puful. Calla trase brusc aer în piept la vederea

comorii.

— *Mas aven*, șopti ea.

Apoi își ridică ochii:

— Iartă-mă că te întreb, dar pot să fiu sigură că nu va veni nimeni să caute astea?

Era, surprinzător, o mică acuzație în întrebare.

Lila zâmbi.

— Dacă îl cunoști pe Alucard Emery, atunci știi că e căpitan pe o corabie a coroanei. Astea au fost confiscate de pe un vas din apele noastre. Erau ale mele, iar acum sunt ale dumitale.

Degetele boante ale Callei se plimbară peste podoabe. Și apoi închise capacul și puse caseta deoparte.

— E prea mult, hotărî ea. O să ai un credit.

— Mă bucur să aud asta, zise Lila, pentru că am venit să-ți cer o favoare.

— Nu e o favoare, dacă e cumpărată și plătită. Ce pot să fac pentru tine?

Lila băgă mâna în haină și scoase masca neagră pe care Cella i-o dăduse cu luni în urmă, cea care îi întărise porecla ei de Sarows. Era tocită de aerul sărat și de lunile de purtat; se iviseră crăpături în pielea neagră, coarnele își pierduseră din arcuirea lor verticală, iar șnururile care o legau erau în pericol să se rupă.

— Ce naiba ai făcut cu asta? o mustră Calla, țuguindu-și buzele ca într-o dezaprobare maternă.

— O să mi-o repari?

Calla clătină din cap.

— Mai bine îți fac una nouă, zise ea, punând masca deoparte.

— Nu, stărui Lila, întinzând mâna după ea. O iubesc pe asta. Cu siguranță poți s-o întărești.

— Pentru ce? întrebă Calla cu șiretenie. Bătălie?

Lila își mușcă buza, iar negustoreasa păru să-i citească răspunsul.

— *Tac,* Lila, există excentricitate și există *nebunie.* Doar nu vrei să concurezi la *Essen Tasch!*

— De ce? glumi Lila. E prea *nepotrivit pentru o lady*?

Calla oftă.

— Lila, când ne-am întâlnit prima oară, ți-am oferit tot ce ți-ai

dorit din marfa mea, iar tu ai ales o mască de diavol și o haină de bărbat. Asta n-are nicio legătură cu a face ceea ce e potrivit, ci e doar periculos. *Anesh,* asta ești!

O spusese de parcă ar fi fost un compliment, chiar dacă unul cu reproș.

— Dar nu ești pe lista concurenților.

— Nu-ți face griji pentru asta, zise Lila, cu un surâs încrezut.

Calla dădu să protesteze, dar se opri și clătină din cap.

— Nu, nu vreau să știu.

Se uită în jos, la masca de diavol.

— Ar trebui să nu te ajut cu asta.

— Nu e nevoie s-o faci, spuse Lila. Aș putea găsi pe altcineva.

— Ai *putea,* repetă Calla, dar n-ar fi la fel de bun ca mine.

— Nici *pe departe* la fel de bun, aprobă Lila.

Calla oftă.

— *Stas reskon,* murmură ea.

Era o expresie pe care Lila o mai auzise. *Vânând primejdia.*

Lila zâmbi, gândindu-se la Barron.

— Un prieten de-al meu mi-a spus odată că, dacă exista vreun necaz de găsit, eu o să-l găsesc.

— Am fi fost prieteni, atunci, prietenul tău și cu mine.

— Cred că ați fi fost, încuviință Lila, și zâmbetul i se șterse. Dar el nu mai e.

Calla puse masca deoparte.

— Vino peste două zile. O să văd ce pot face.

— *Rensa tav,* Calla.

— Nu-mi mulțumi încă, fată ciudată.

Lila se întoarse să plece, dar ezită când ajunse la draperie.

— Abia m-am întors, mărturisi ea precaută, deci n-am avut timp să întreb despre prinți.

Întoarse capul spre Calla.

— Ce mai fac?

— Cu siguranță te poți duce să vezi cu ochii tăi.

— Nu pot, zise Lila. Adică, n-ar trebui. Kell și cu mine, ce a fost între noi... a fost o înțelegere temporară.

Femeia îi aruncă o privire care spunea că n-o crede, nici până la

genunchiul broaștei. Lila presupuse că ăsta era capătul conversației, așa că se întoarse din nou, dar Calla spuse:

— A venit la mine, după ce-ai plecat tu. Jupanul Kell.

Lila făcu ochii mari.

— De ce?

— Ca să plătească datoria pentru hainele tale.

Dispoziția ei se întunecă.

— Pot să-mi plătesc singură datoriile, izbucni ea, și Kell știe asta.

Calla zâmbi.

— Asta i-am spus și eu. Și a plecat. Dar, o săptămână mai târziu, a venit înapoi și mi-a făcut aceeași ofertă. Vine în fiecare săptămână.

— Ticălosul, mormăi Lila, dar negustoreasa clătină din cap.

— Nu înțelegi? se miră Calla. Nu venea ca să-ți plătească datoria. Venea ca să vadă dacă te-ai întors să ți-o plătești singură.

Lila simți cum îi arde fața.

— Nu știu de ce vă dați târcoale unul altuia ca luna și soarele. Nu e dansul cosmic la care să mă pricep *eu*. Însă știu că veniți să întrebați unul de celălalt, când vă separă numai câțiva pași și un șir de trepte.

— E complicat, zise Lila.

— *As esta narash,* murmură ea ca pentru sine, dar Lila știa acum destulă arnesiană cât să înțeleagă ce spusese.

Toate lucrurile sunt.

VII

Kell străbătea Piața Nopții pentru prima oară după săptămâni întregi de absență.

Începuse să evite aparițiile publice, momentele sale de sfidare fiind prea rare comparativ cu acelea de stinghereală. *Lasă-i să creadă ce vor* era un gând care-l vizita mult mai puțin decât *Te privesc ca pe un monstru.*

Dar avea nevoie de aer și Rhy, pentru prima oară în viața lui, era prea ocupat ca să-l însoțească. Ceea ce era bine. În nebunia din ce în ce mai dezlănțuită a apropierii jocurilor, Kell pur și simplu voia să se miște, să hoinărească, și, astfel, se trezi plimbându-se prin piață sub acoperirea densă a mulțimii. Afluența străinilor în oraș îi permitea un

scut. Erau atât de mulți străini la care localnicii să se zgâiască, încât era mult mai puțin probabil să-l observe pe el. Mai ales că ascultase de sfatul lui Rhy și renunțase la redingota lui complet neagră pentru o haină albastru-cenușie, mai la modă, și își trăsese o glugă de iarnă peste părul lui roșu.

Hastra mergea pe lângă el în haine obișnuite. Nu încercase să scape de garda lui în seara asta și, în schimb, tânărul acceptase să-și schimbe armura și pelerina lui roșie și aurie cu alte veșminte care să nu atragă prea tare atenția, chiar dacă sabia regală încă îi mai atârna în teaca de la brâu.

Acum, că ezitarea inițială fusese înlocuită de ușurare, Kell se trezi că îi *place* piața pentru prima oară de nu știu când, mișcându-se prin mulțime cu un binecuvântat grad de anonimitate. Era nerăbdător să-și pună masca de concurent, să devină cu totul altcineva.

Kamerov.

Hastra dispăru și reapăru câteva minute mai târziu cu o cană de vin fiert, pe care i-o oferi lui Kell.

— A ta unde e? întrebă Kell, luând cana.

Hastra clătină din cap.

— Nu se cuvine, domnule, să bei când ești de gardă.

Kell oftă. Nu-l atrăgea ideea să bea singur, dar avea nevoie disperată de vin. Prima lui oprire nu fusese la piață, ci la cheu.

Și acolo găsise inevitabilul: coca neagră, bordurile argintii, pânzele albastre.

Turla Nopții se întorsese în Londra.

Kell fu ispitit să scufunde corabia, dar asta ar fi creat necazuri, iar dacă Rhy ar fi aflat, probabil ar fi făcut o criză de nervi sau l-ar fi înjunghiat de ciudă.

Prin urmare, se mulțumise doar să se uite mânios la *Turlă* și să-și lase imaginația să facă restul.

— Suntem într-o misiune, domnule? șoptise Hastra.

Tânărul gardian își lua noul rol de confident și complice foarte în serios.

— Suntem, încuviință Kell, prefăcându-se foarte sever.

Zăbovise în umbrele streșinii unei prăvălii și se încruntase la corabie minute în șir, în care totul fusese liniștit, înainte să anunțe că

avea nevoie să bea ceva.

De aceea Kell ajunsese în piață, sorbindu-și vinul și cercetând absent mulțimea.

— Unde e Staff? întrebă el. S-a plictisit să fie lăsat în urmă?

— De fapt, cred că a fost trimis să se ocupe de lordul Sol-in-Ar.

Să se ocupe? gândi Kell. Era regele atât de neliniștit în privința lordului faroan?

Porni din nou la drum prin piață, cu Hastra la câțiva pași în urma lui.

Îmbulzeala devenea din ce în ce mai mare, pe măsură ce Kell înainta, lumea învârtindu-se în jurul lui ca fluxul. Faroani complicat înfășurați în țesăturile lor viu-colorate și cu pielea incrustată cu pietre scumpe. Veskani împodobiți cu brățări de argint și de aur, înalți, și parcă și mai înalți din pricina coamelor din cap. Și, bineînțeles, arnesieni, cu glugile și hainele lor bogate.

Pe urmă, mai erau și cei pe care Kell nu știa unde să-i plaseze. Unii destul de blonzi cât să fie veskani, dar în haine arnesiene. O față cu pielea neagră și cu împletituri răsucite în păr.

Coșmarul plutea la suprafața minții lui – atât de multe fețe străine, atât de multe cele aproape familiare –, dar îl împinse cu forța în străfunduri. Un străin îi atinse brațul când își încrucișară drumurile, iar Kell se trezi că mâinile lui caută prin buzunare să verifice dacă îi lipsea vreun lucru, deși n-avea nimic în ele care să fie furat.

Atât de multă lume, gândi el. Lila ar fi golit toate buzunarele pe aici.

Exact când gândi asta, zări o umbră printre petele de culoare și lumină.

O siluetă zveltă.

O haină neagră.

Un zâmbet sarcastic.

Kell își ținu respirația, dar până clipi el, umbra dispăruse. Doar o altă fantomă creată de mulțime. O iluzie optică.

Totuși, întrezărirea aceea, chiar și falsă, îl făcu să se simtă nesigur, încetinindu-și mersul îndeajuns cât să întrerupă circulația trecătorilor din jur.

Hastra veni iarăși lângă el.

— Vă simțiți bine, domnule?

Kell dădu din mână, risipindu-i îngrijorarea.

— Sunt în regulă, încuviință el. Dar ar fi mai bine să ne întoarcem.

Porni spre capătul dinspre palat al pieței, oprindu-se numai când ajunse la dugheana Callei.

— Așteaptă aici, îi spuse lui Hastra, înainte de a intra.

Dugheana Callei se schimba mereu, după cum se părea, ca să se adapteze nevoilor festive ale orașului. Privirea lui trecu peste diversele accesorii de iarnă care acum tapetau pereții și acopereau mesele.

— *Avan!* strigă negustoreasa, când apăru, de după o draperie, din partea din spate a cortului, ținând o bucată de piele neagră într-o mână.

Calla era scundă și rotofeie, cu ochii ageri ai unei femei de afaceri și căldura unui foc de lemne. Fața i se lumină când îl văzu.

— Jupâne Kell! Îl salută ea, făcând o plecăciune adâncă.

— Ei, haide, Calla, o dojeni el, ajutând-o să se ridice, nu-i nevoie de asta.

Ochii ei sclipeau cu și mai multă vioiciune decât de obicei.

— Ce te aduce în prăvălia mea, în seara asta, *mas vares?*

Spusese cuvintele – *prințul meu* – cu atâta bunătate, că el nu se osteni s-o corecteze. În schimb, se juca în neștire cu o casetă de pe masă, un obiect frumos, cu incrustații.

— Oh, m-am trezit în piață și m-am gândit să vin și să văd ce mai faci.

— Îmi faci prea multă onoare, zise ea zâmbind și mai larg. Și dacă ai venit să vezi de datoria aceea, continuă ea, cu ochi strălucitori, se cuvine să afli că a fost plătită, de curând.

Kell simți că i se contractă pieptul.

— Ce? *Când?*

— Într-adevăr, stărui Calla, acum câteva minute.

Kell nici măcar nu-și mai luă la revedere.

Se repezi afară din cort și în forfota din piață, examinând șuvoaiele de oameni care treceau în sus și-n jos.

— Domnule, întrebă Hastra, în mod clar îngrijorat, ce s-a întâmplat?

Kell nu răspunse. Se întoarse lent în cerc, scrutând mulțimea, căutând umbra zveltă, haina neagră, zâmbetul sarcastic.

Fusese reală. Fusese *aici*. Și, bineînțeles, deja dispăruse.

Kell știa că începea să atragă atenția, chiar și cu acoperirea puzderiei de oameni. Câțiva arnesieni deja șușoteau. Le putea simți privirile.

— Hai să mergem, îl îndemnă el, silindu-se să se întoarcă spre palat.

Însă, pe drum, cu inima bătându-i puternic, revăzu în minte momentul când zărise fantoma.

Numai că *nu* fusese o fantomă. Sau o iluzie optică.

Delilah Bard era înapoi în Londra.

6

IMPOSTORI

I

Londra Albă

Holland știa poveștile pe dinafară.

Crescuse cu ele – povești despre un rege rău, un rege nebun, firește; despre un rege bun, un rege puternic, un salvator. Povești despre de ce magia a plecat și cine ar putea s-o aducă înapoi. Și, de fiecare dată când un nou domnitor ajungea pe tron cu sânge și cu ultimele puteri în vene, poporul spunea *acum.* Acum magia se va întoarce. Acum lumea se va trezi. Acum o să fie mai bine, acum o să devenim mai tari.

Poveștile curgeau prin venele fiecărui londonez. Chiar și când oamenii deveneau piele și os și palizi, chiar și atunci când începeau să putrezească pe dinăuntru și pe dinafară, chiar și atunci când nu aveau nimic de mâncare, nicio tărie, nicio putere, poveștile supraviețuiau. Iar, când era mic, Holland le crezuse și el, de asemenea. Ba chiar crezuse, când ochiul lui devenise negru, că *el* ar putea fi eroul. Regele bun. Regele puternic. Salvatorul.

Însă, în genunchi, în fața lui Athos Dane, Holland văzuse poveștile drept ceea ce erau: basme disperate pentru suflete înfometate.

Și totuși.

Și totuși.

Acum stătea în piața din inima orașului, cu numele său pe fiecare pereche de buze și cu puterea unui zeu curgându-i prin vene. Oriunde pășea, gheața se retrăgea. Orice atingea își recăpăta culoarea. De jur împrejurul lui, orașul se dezgheța (în ziua în care Siljit se dezghețase, poporul înnebunise. Holland condusese răscoale, fusese martor al rebeliunilor, dar niciodată în viața lui nu văzuse o *sărbătorire).* Desigur, mai exista tensiune. Oamenii flămânziseră prea

mult și supraviețuiseră numai cu violență și lăcomie. Nu-i putea învinui. Dar aveau să învețe. Aveau să vadă. Speranță, credință, schimbare: acestea erau niște lucruri fragile și trebuia să aibă grijă de ele.

— *Køt!* strigau ei – *Rege* –, în timp ce vocea din capul lui, însoțitoarea sa pe veci, mârâia de plăcere.

Ziua era senină, aerul însuflețit, iar oamenii se adunaseră să vadă cel mai nou triumf al lui Holland, ținuți la distanță de Garda de Fier. Ojka stătea lângă el, cu părul incendiat de soare, cu un cuțit în mână.

Rege! Rege! Rege!

Locul în care se aflau acum se numea Piața Sângelui. Un loc al execuțiilor, cu pietrele de sub cizmele lui pătate cu negru și mânjite, pe unde degetele disperate scormoneau viețile sacrificate, în caz că dețineau vreo urmă de magie. Cu opt ani în urmă, gemenii Dane îl târâseră de la o moarte rapidă aici, pentru una mai lentă.

Piața Sângelui.

Era timpul să-i dea denumirii un alt înțeles.

Holland întinse mâinile, iar Ojka aduse cuțitul să i se odihnească în palme. Gloata amuți, așteptând.

— Regele meu? făcu Ojka, cerând permisiunea cu ochii ei galbeni.

De atâtea ori mâna fusese a lui, dar nu și voința. De data asta, mâna era servitoarea lui, iar voința îi aparținea.

Holland dădu din cap, iar lama tăie. Sângele țâșni și împroșcă pietrele distruse, iar unde le atingea, spărgea crusta lumii, ca o piatră aruncată într-un lac. Pământul vibră și Holland văzu piața renăscută. Curată și întreagă. În timp ce undele se întindeau, înghițeau petele, lipeau crăpăturile, prefăceau pavelele sparte în marmură lustruită, ghizdul unui puț abandonat într-o fântână, coloanele prăbușite în arcade înalte.

Putem face mai mult, spuse zeul din capul lui.

Și mai înainte ca Holland să poată cerne gândurile *oshocului* de ale lui, magia se răspândise.

Arcadele din Piața Sângelui se unduiră și se reformară, topindu-se din piatră în apă și apoi solidificându-se în sticlă. Dincolo de ele, străzile se cutremurară, iar pământul de sub picioarele mulțimii se dizolvă din rocă în sol bogat, negru. Oamenii căzură în genunchi, pe

pământul afânat și își afundară degetele în el până la încheieturile mâinilor.

Destul, Osaron, gândi Holland. Își strânse mâinile însângerate, dar undele continuară, cochiliile clădirilor ruinate se prăbușiră în nisip, fântâna dădu pe dinafară, nu cu apă, ci cu vin chihlimbariu.

Stâlpii se prefăcură în meri, cu trunchiurile încă de marmură, iar pe Holland începu să-l doară pieptul, inima bătându-i cu putere, când magia se revărsă ca sângele din venele lui, fiecare bătaie pompând mai multă putere în lume.

Destul!

Valurile încetară.

Lumea se liniști.

Magia își închise fluxul, piața rămânând o sclipitoare monstruozitate de elemente, iar marginile, un țărm tremurător. Oamenii erau murdari de pământ și uzi de la ploaia fântânii, cu fețele luminate, cu ochii mari – nu de foame, ci de venerație.

— Rege! Rege! Rege! strigau cu toții, în timp ce, în capul lui, răsunau cuvintele lui Osaron.

Mai mult. Mai mult. Mai mult.

II

Londra Roșie

Înapoi la Drumul Rătăcitor, mulțimea se rărise, dar câinele ciobănesc încă mai stătea tolănit în exact aceeași poziție, în fața focului. Lila nu se putu abține să nu se întrebe dacă era viu. Se duse până la șemineu și îngenunche încet, mâna ezitându-i deasupra pieptului animalului.

— Am verificat deja, se auzi un glas din spatele ei.

Lila își întoarse privirea și-l văzu pe Lenos foindu-se nervos.

— E bine.

Lila se ridică.

— Unde sunt ceilalți?

Lenos înclină capul spre o masă din colț.

— Stross și Tav au început un joc.

Oamenii jucau Sanct și, din cât își dădu ea seama, nu începuseră de mult, pentru că niciunul nu părea mânios și amândoi încă mai aveau toate armele și majoritatea hainelor. Lila nu era o împătimită a jocului, în primul rând pentru că, după patru luni de urmărit marinarii câștigând și pierzând, nu se simțea cu nimic mai aproape de a-i înțelege regulile într-atât de bine cât să joace, darămite să trișeze.

— Vasry a ieșit, continuă Lenos, în timp ce Lila se apropie de masă. Kobis s-a dus la culcare.

— Și Alucard? întrebă ea, încercând să-și păstreze aerul dezinteresat.

Îi luă halba lui Stross și i-o goli, ignorând protestele mârâite ale secundului.

Stross aruncă pe masă o carte în care apărea o figură cu glugă ținând două pocale.

— Prea târziu, îi zise el Lilei, ținând ochii ațintiți asupra mesei și a cărților. Căpitanul a spus că se retrage.

— Groaznic de devreme, gândi Lila.

Tav chicoti și murmură ceva, dar ea nu reuși să priceapă. El era de undeva de la marginea imperiului și, cu cât bea, cu atât mai puțin inteligibil devenea accentul lui. Și, cum opțiunea unică a Lilei când nu înțelegea ceva era să-și țină gura închisă, acum pur și simplu plecă. După câțiva pași se opri și se întoarse la Lenos, scoțând focul de palmă din haină. Lumina deja slăbise și nu se gândise să întrebe dacă era vreo cale s-o reaprindă sau dacă era un farmec de unică folosință, ceea ce chiar așa părea.

— Poftim, spuse ea, aruncându-i globul lui Lenos.

— Ăsta pentru ce e? întrebă el surprins.

— Ține umbrele la distanță, glumi ea, îndreptându-se spre scări.

Lenos rămăsese pe loc, uitându-se la glob, înmărmurit fie de sferă, fie de faptul că Sarows tocmai îi făcuse un dar.

De ce oare i-l *dăduse* lui?

Te cam înmoi, bombăni o voce în capul ei. Nu a lui Kell sau a lui Barron. Nu, vocea asta era a ei.

Urcând scările, Lila scoase o sticluță subțire de vin pe care o șterpelise nu de la vreun han sau din piață – își băgase mințile în cap să nu fure din corturile aflate sub protecție –, ci din rezerva personală

a lui Alucard de la bordul *Turlei.*

Camera căpitanului era vizavi de a ei, ușile stând față în față ca la un duel. Ceea ce i se părea potrivit. Însă, când ajunse la ușă, se opri între ele, să răspundă la întrebarea care tocmai îi răsărise în minte, la care dintre ele venise și pe care avea de gând s-o deschidă.

Lila șovăi acolo, pe hol.

Nu era sigură *de ce* era atrasă spre camera lui mai mult decât spre a ei. Probabil pentru că era emoționată, ajunsă înapoi în acest oraș pentru prima oară, un loc deopotrivă străin și familiar. Probabil pentru că voia să revină la confortabila engleză. Probabil pentru că voia să afle mai multe despre turnir și despre participarea lui Alucard. Sau probabil din simplă obișnuință. Așa își petrecuseră cele mai multe nopți pe mare, la urma urmei, la o sticlă de vin și un foc magic, fiecare încercând să-i smulgă secretele celuilalt fără să divulge vreunul de-al său. Oare Lila se obișnuise atât de mult cu dansul încât chiar îi simțea lipsa?

La naiba cu asta, gândi ea. Ce irosire de viață, să stai prin preajmă și să te gândești mult pentru fiecare lucrușor în parte. Ce conta de ce voia să-l vadă pe căpitan? Voia și gata.

Prin urmare, lăsând motivele deoparte, întinse mâna să bată, dar se opri când auzi pași dinăuntru apropiindu-se grăbiți de ușă.

Simțurile ei de hoață se treziră imediat și corpul i se mișcă înaintea minții, cizmele retrăgându-se fără zgomot un pas, apoi doi, și alunecând ușor după colțul celui mai apropiat cot al holului. Nu avea niciun motiv să se ascundă, dar făcuse asta atât de multă vreme, încât gestul venea natural. De altfel, să te ascunzi însemna pur și simplu să vezi fără să fii văzut, ceea ce reprezenta un avantaj. N-aveai nimic de pierdut, ba, adesea, aveai ceva de câștigat.

Imediat apoi, ușa se deschise larg și Alucard Emery ieși în hol.

Primul lucru pe care-l observă ea a fost liniștea. Căpitanul *Turlei Nopții,* în mod normal, făcea destul de mult zgomot. Bijuteriile lui zornăiau și armele îi zăngăneau, tocurile de oțel ale cizmelor lui îi anunțau fiecare pas și, chiar și când accesoriile lui erau mute, el însuși de regulă fredona. Lila adusese odată vorba despre asta, iar el replicase doar că nu fusese niciodată adeptul liniștii. Ea îl socotise incapabil de asta, dar când el o porni pe hol, pașii lui fiind semnalați

doar de slabele scârțâieli ale dușumelelor, ea își dădu seama că, înainte, întotdeauna *voise* să facă zgomot.

Un alt aspect al rolului pe care-l juca și la care acum renunțase, înlocuindu-l cu... ce?

Era complet îmbrăcat, dar nu cu hainele lui obișnuite. Alucard întotdeauna preferase lucrurile frumoase, strălucitoare, dar acum arăta mai puțin a căpitan de pirați și mai mult ca o umbră elegantă. Își schimbase haina albastră pe care o purtase când coborâseră pe mal cu o semipelerină neagră-cărbune, purtând totodată o simplă eșarfă argintie la gât. Nu purta nicio armă evidentă, iar safirul nu-i mai lucea în sprânceană, nici mulțimea inelelor pe degete, în afară de unul, cercul gros de argint, în formă de pană de pasăre. Părul lui castaniu-arămiu era pieptănat pe spate și prins sub o tichie neagră, și primul gând al Lilei a fost că, lipsit de podoabe, arăta mai tânăr, aproape ca un băiețandru.

Dar unde se ducea? Și de ce deghizat?

Lila porni după el, coborând scara hanului și ieșind în noapte, destul de aproape cât să nu-i piardă urma și destul de departe cât să nu-i atragă atenția. Poate că-și petrecuse ea ultimele patru luni ca un corsar, dar petrecuse *ani* ca o umbră. Știa cum să se facă una cu întunericul, cum să urmărească o țintă, cum să respire și să se miște în curentul nopții, nu împotriva lui, iar pașii lui Alucard poate că erau ușori, dar ai ei nu scoteau niciun zgomot.

Se așteptase s-o apuce spre piața ticsită de lume sau pe străzile care trasau linii de lumină dinspre fluviu. În schimb, el merse pe mal, urmând lumina roșie a lui Isle și principalul drum de pe cheu, trecând de palat până la un pod din capătul îndepărtat. Era construit din piatră și accentuat cu aramă: balustrade de aramă, stâlpi de aramă, acoperitoare sculptate de aramă. Tot ansamblul părea un soi de tunel strălucitor. Lila șovăi la bază – pe întreaga lungime, podul era bine luminat pe sub umbrare, metalul reflectând și amplificând lumina și, cu toate că oamenii erau împrăștiați și pe aici, majoritatea perechi sau grupuri, cu gulerele ridicate din cauza frigului, puțini păreau să treacă, într-adevăr, pe malul celălalt. Să se facă nevăzută printre ei ar fi fost aproape imposibil.

Câțiva negustori își instalaseră tarabele între felinare, aureolate de

ceață și de lumina lumânărilor, iar Lila rămase în urmă, ca să vadă dacă Alucard se îndreaptă spre vreuna dintre acestea, dar el traversă grăbit podul, cu privirea înainte, iar Lila se văzu silită fie să-l urmeze, fie să renunțe să se mai țină după el. Intră pe pod, încercând să pară că merge lejer, ignorând tarabele sclipitoare și acoperișul de metal filigranat, dar nu atât de degajat cât să renunțe la scopul ei. A fost un efort inutil până la urmă – Alucard nu s-a uitat niciodată înapoi.

Mergând pe sub acoperitoarele de aramă, văzu că erau lucrate în așa fel încât să semene cu coroanele copacilor, lumina stelelor pătrunzând printre frunze, iar Lila se gândi, încă o dată, în ce lume stranie nimerise și cât de bucuroasă era că se afla aici.

Alucard a străbătut întreaga lungime a podului și a coborât scările impresionante pe malul sudic al lui Isle. Lila nu fusese pe partea aceasta decât o dată, când ea și Kell îl duseseră pe Rhy la sanctuar, și nu se gândise niciodată prea mult la ce altceva mai exista în cealaltă jumătate mai întunecată a orașului. Prăvălii și taverne, ar fi bănuit ea, probabil o versiune mai dubioasă a malului dinspre nord. Și ar fi greșit. Această jumătate a Londrei era liniștită; sanctuarul se ridica solemn la un cot al fluviului, iar dincolo de o frontieră de prăvălii și hanuri chiar pe mal, orașul făcea loc grădinilor și livezilor, și, dincolo de acestea, caselor senioriale.

Zonele înstărite pe care le știa Lila în Londra ei, Mayfair și Regent Park, păleau în comparație cu malul sudic al acestei Londre. Trăsuri elegante, cu atelaje magnifice, presărau stradă după stradă cu proprietăți somptuoase, înconjurate de ziduri înalte și împodobite cu marmură, sticlă și metal strălucitor. Ceața serii însăși părea să sclipească de bogăție.

În fața ei, Alucard își iuțise pasul și, în consecință, și Lila și-l grăbi pe al ei. Mult mai puține persoane umblau pe aceste străzi, ceea ce îngreuna urmărirea, dar atenția lui rămase fixată pe drumul dinaintea sa. Din câte își dădu seama Lila, nu era nimic de văzut pe aici. Nicio afacere de făcut. Niciun necaz în care să intre. Nimic decât case, cu jumătate dintre ferestre neluminate.

În sfârșit, Alucard părăsi strada, intrând printr-o poartă sofisticată într-o curte străjuită de tufe și copaci, cu crengile golașe, de iarnă.

Când Lila ajunse la fața locului, văzu că metalul forjat al porții

închipuia un *E* ornat. Iar atunci se uită înăuntru și i se tăie răsuflarea. Curtea era pardosită cu piatră albastră sclipitoare și argintie. Rămase ezitând în umbra porții, în timp ce Alucard străbătu aleea, și privi cum, la jumătatea drumului spre ușă, el se opri să se pregătească. Își scoase tichia de pe cap și o îndesă în sacul de marinar de pe umărul lui, își ciufuli părul, murmură ceva ce ea nu putu să audă, apoi porni din nou, cu pas încrezător și sigur, urcând sprinten treptele unei scări scurte și apoi sunând la clopoțel.

Un moment mai târziu, una din cele două uși de la intrare se deschise larg și apăru un valet. Văzându-l pe Alucard, se înclină.

— Lord Emery, zise el, făcând un pas în lături. Bine ați venit acasă!

Lila se uita și nu-i venea a crede.

Alucard nu îl vizita pe stăpânul casei.

El era stăpânul casei.

Înainte ca el să intre, o fată apăru în prag, ciripi de încântare și își aruncă brațele pe după gâtul lui.

— Luc! strigă ea, în timp ce el o învârti în aer.

Fata nu avea mai mult de doisprezece sau treisprezece ani și avea aceleași bucle șatene și ochi întunecați ca el.

— Anisa!

Zâmbi cum Lila nu-l mai văzuse zâmbind niciodată. Nu era rânjetul trufaș al unui căpitan, nici surâsul obraznic al unui ștrengar, ci adorația absolută a unui frate mai mare. Ea nu avusese niciodată frați sau surori, așa că nu înțelegea expresia, dar recunoscu dragostea simplă, necondiționată și asta parcă mișcă ceva în adâncul ei.

Apoi, la fel de brusc cum se lansase înainte, fata se dădu îndărăt, prefăcându-se că se încruntă supărată – o expresie pe care Lila o văzuse de multe ori la Alucard.

— Unde e Esa? întrebă Anisa.

Lila înțepeni, nu din cauza a ceea ce întrebase fata, ci pentru că întrebase în *engleză*. Nimeni nu vorbea limba asta în Londra Roșie, cel puțin dacă nu încerca să impresioneze familia regală. Sau dacă *era* din familia regală.

Alucard chicoti.

— Bineînțeles, făcu el trecând pragul. Trei ani departe de casă, iar prima ta întrebare e despre pisică...

Dispărură înăuntru, iar Lila se trezi zgâindu-se la ușa închisă.

Alucard Emery, căpitanul *Turlei Nopții,* magician de turnir și... membru al familiei regale din Londra Roșie? Mai știa cineva? Sau știa *toată* lumea? Lila se gândi că ar fi trebuit să fie surprinsă, dar nu era. Din prima clipă în care îl întâlnise pe Alucard la bordul *Turlei Nopții* înțelesese că el juca un rol; era doar o chestiune de timp să-l descopere pe omul din spate. Acum știa adevărul și adevărul îi dădea un atu. Iar când venea vorba despre bărbați ca Alucard Emery, orice avantaj merita folosit.

Un zid decorativ împrejmuia casa, iar Lila reuși să se cațere pe el cu ajutorul unei crengi mai joase. De sus, putea vedea prin marile ferestre de sticlă, dintre care multe nu aveau obloanele trase. Silueta ei se topea în modelul copacilor din spate, când dădu târcoale casei, urmând imaginile în mișcare ale lui Alucard și ale surorii sale, care se îndreptară spre un salon impozant, cu ferestre înalte și un foc puternic care ardea în șemineu, și cu o pereche de uși de sticlă, pe peretele îndepărtat, care dădeau spre o grădină întinsă. Se lăsă pe vine, pe creasta zidului, când un nou bărbat apăru lângă ei. În linii mari, avea aceleași trăsături ca Alucard, cu același maxilar pătrățos, dar arăta sever, fără zâmbetul lui Alucard. Bărbatul părea mai în vârstă cu vreo câțiva ani.

— Berras! făcu Alucard în semn de salut.

Ferestrele erau întredeschise, iar cuvântul ajunse până la Lila.

Cel numit Berras veni spre el cu pași mari și păru că era gata să-l lovească pe Alucard, dar, mai înainte s-o poată face, fata se aruncă în fața fratelui ei ca un scut – era ceva foarte exersat în gestul acela, de parcă o mai făcuse de multe ori înainte –, iar Berras își opri mâna în aer. Pe un deget de-al lui, Lila văzu o copie a inelului pană al lui Alucard, înainte ca mâna să-i cadă pe lângă corp.

— Pleacă, Anisa! porunci el.

Fata șovăi, dar Alucard îi zâmbi și dădu ușor din cap și atunci ieși din încăpere. În clipa în care rămaseră singuri, Berras izbucni:

— Unde e Kobis?

— L-am aruncat peste bord, zise Alucard.

Chipul lui Berras fu cuprins de dezgust, iar Alucard își dădu ochii peste cap.

— Pe toți sfinții, Berras, a fost o glumă! Micul tău spion capricios e cazat în siguranță, la un han, laolaltă cu restul echipajului meu.

Berras se strâmbă ușor când acesta aduse vorba despre oamenii *Turlei*.

— Atitudinea asta nu te avantajează, frate, mărturisi căpitanul. Iar *Turla Nopții* navighează pentru coroană. Să-mi insulți meseria înseamnă să insulți Casa Maresh și nu am vrea să faci *așa ceva*.

— De ce ești *aici?* mârâi Berras, luând un pocal.

Dar, mai înainte să poată bea, Alucard scutură din încheietură și vinul își părăsi cupa, ridicându-se într-o panglică și încolăcindu-se în aer. Cât ai clipi, se întărise într-un bloc de gheață roșiatică.

Alucard culese cristalul din aer și-l studie absent.

— Sunt în oraș pentru turnir. Am venit doar să mă asigur că familia mea este bine. Ce prostie din partea mea să cred că voi fi bine primit.

Aruncă bucata de gheață în șemineu și se întoarse să plece.

Berras nu vorbi, nu până ce Alucard nu ajunse la ușile dinspre grădină.

— Eu te-aș fi lăsat să putrezești în temnița aia.

Un zâmbet scurt, amar îi apăru în colțul gurii.

— Bine că n-a depins de tine.

Spunând acestea, se năpusti afară. Lila se ridică în picioare, pe creasta zidului, și înconjură perimetrul ca să-l găsească pe Alucard stând pe un balcon lat, privind proprietatea. Dincolo de zid, ea putea zări arcul palatului și lumina slabă a fluviului.

Fața lui Alucard era ca o mască de un calm glacial, frizând nepăsarea, dar degetele lui strângeau balustrada balconului atât de tare, încât i se albiseră degetele.

Lila nu scosese niciun sunet și totuși Alucard oftă și zise:

— Nu-i frumos să urmărești pe cineva.

La naiba. Uitase de darul lui care îl ajuta să vadă magia din oameni. Ar fi fost o abilitate foarte utilă pentru un hoț, iar Lila se întrebă, nu pentru prima oară, dacă exista vreo cale prin care să fure talentele, la fel cum se furau obiectele.

Sări de pe zidul scund pe marginea balustradei verandei și ateriză, fără zgomot, pe terasă, lângă el.

— Căpitane, zise ea, pe jumătate a salut, pe jumătate a scuză.

— Și acum îți vezi pur și simplu de treburile tale? întrebă el, dar fără să pară mânios.

— Nu ești supărat, observă ea.

Alucard ridică o sprânceană, iar ei i se păru că-i lipsea sclipirea albastră atât de familiară.

— Presupun că nu. De altfel, incursiunile mele au fost absolut inofensive, în comparație cu ale tale.

— M-ai urmărit? îl repezi Lila.

Alucard chicoti.

— Nu prea ai dreptul să fii jignită.

Lila clătină din cap, bucuroasă, în secret, că nu se hotărâse să meargă la palat și să-i facă o surpriză lui Kell. Adevărul era că încă nu decisese când să-l vadă. *Dacă* avea să-l vadă. Dar când – și dacă – o făcea, cu siguranță nu-și dorea ca Alucard să-i spioneze. Kell era cineva aici, un membru al familiei regale, un sfânt, chiar dacă ea nu se putea gândi la el decât ca la fraierul de contrabandist care se încrunta prea mult și din cauza căruia fusese cât pe-aci să moară amândoi.

— La ce zâmbești?

— La nimic, spuse Lila, luând o expresie neutră. Deci... *Luc,* hm?

— E un nume de alint. În mod sigur există din astea și pe acolo de unde ești tu. Și, ca să se știe, prefer Alucard. Sau căpitan Emery.

— Echipajul știe?

— Ce să știe?

— Că ești...

Făcu semn spre proprietate, căutând cuvântul potrivit.

— Ăsta nu e un secret, Bard. Majoritatea arnesienilor au auzit de Casa Emery.

Îi aruncă o privire care spunea *Ciudat, nu-i așa, că tu nu?*

— Nu i-ai auzit când îmi spuneau *vestra?*

— Am presupus că era o insultă. Ca *pilse.*

Alucard râse fără să scoată vreun sunet.

— Poate că e, pentru ei. Înseamnă *regal.*

— Cum ar veni, un *prinț?*

El râse fără prea mult umor.

— Ce dezamăgire trebuie să fie pentru tine! Știu că voiai un pirat. Ar fi trebuit să-ți folosești viclenia ca să ajungi la bordul altei corăbii. Dar nu-ți face griji. Sunt multe uși între persoana mea și tron. Și nu am niciun chef să le văd deschise.

Lila își mușcă buza.

— Dar dacă toată lumea știe, atunci de ce te furișezi până aici ca un hoț?

Privirea lui se întoarse înapoi, la zidul grădinii.

— Pentru că există și alți oameni în orașul ăsta, Bard. Unii pe care nu țin să-i văd. Și unii care aș prefera să nu mă vadă.

— Poftim? îl tachină ea. Marele Alucard Emery are dușmani?

— Riscurile meseriei, mă tem.

— E greu să-mi închipui că te-ai întâlni cu cineva pe care n-ai putea să-l farmeci.

El își îngustă ochii.

— O spui de parcă n-ar fi un compliment.

— Probabil că nu-i.

O tăcere stingheritoare începu să se aștearnă.

— Drăguță casă! schimbă ea subiectul.

Dar spuse un lucru nepotrivit. Expresia lui se înăspri.

— Sper c-o să mă ierți că nu te invit înăuntru să te prezint respectabilei mele familii. Ar putea fi dificil să explic prezența subită a unei fete în haine de bărbat, care poate vorbi limba regală, dar care nu are buna-cuviință să folosească ușa din față.

Lila se abținu să-i nu-i dea vreo replică. Se simți dintr-odată neputincioasă, dar când urcă din nou pe marginea balconului, Alucard zise:

— Așteaptă.

Și era o notă în vocea lui pe care ea abia dac-o recunoscu, pentru că n-o mai auzise niciodată de la el înainte. Sinceritate. Se răsuci înapoi și-l văzu scăldat în lumina care venea de la camera din spate, încadrat în tocul ușii. Era puțin mai mult decât o siluetă, un portret simplificat al unui nobil.

O pictură a ceea ce ar fi trebuit să fie, nu a ceea ce era.

Atunci Alucard făcu un pas înainte, îndepărtându-se de lumină și pătrunzând în umbre, alături de ea. Această versiune a lui părea reală.

Părea cum trebuie. Și Lila înțelese – când spusese *Așteaptă,* voise să spună *Așteaptă-mă.*

— Presupun că ar trebui să ne întoarcem amândoi, adăugă el, încercând să pară indiferent, dar eșuând imediat.

— N-ar trebui să-ți iei la revedere?

— Nu mi-au plăcut niciodată cuvintele de bun-rămas. Nici de bun venit, dacă e vorba de așa. Punctuație nenecesară. De altfel, o să mă mai vadă.

Lila se uită îndărăt, la casă.

— N-o să fie supărată Anisa?

— Oh, cred că da. Mă tem că sunt obișnuit cu dezamăgirea ei.

— Dar cum rămâne cu...

— Gata cu întrebările, Lila! o întrerupse el. Sunt obosit.

Ultimele proteste i se prefăcură în cenușă rece pe buze, când Alucard se urcă pe balustradă lângă ea și apoi, dintr-un singur pas, fără efort, trecu pe zidul jos de piatră.

Era strâmt, dar el se mișca pe creasta lui cu pas sigur și lejer. Nici măcar nu se uita în jos, să vadă pe unde calcă.

— Am crescut aici, o lămuri el, ghicindu-i surprinderea. Am încercat deja orice cale de intrare sau de ieșire.

Se strecurară pe lângă zidul grădinii și coborâră în curte, ținându-se pe lângă umbre până când ajunseră, în siguranță, dincolo de poartă.

Alucard porni pe stradă fără să se mai uite înapoi, dar Lila aruncă o privire spre proprietatea distinsă.

Adevărul era că Lila înțelegea de ce o făcuse Alucard. De ce renunțase la siguranță și plictiseală pentru aventură. Nu știa ea cum era să te simți în siguranță și nu cunoscuse niciodată luxul de a fi plictisit, dar era cum îi spusese ea odată lui Kell. Oamenii fură fie să rămână în viață, fie să se simtă în viață. Putea să-și închipuie și că fugeau din aceleași motive.

Lila alergă puțin ca să-l prindă din urmă pe căpitan și apoi își potrivi pasul cu al lui, liniștea străzii nefiind tulburată decât de zgomotul cizmelor lor. Îi aruncă pe furiș o ocheadă, dar Alucard își ținea privirea drept înainte, pierdută în depărtare.

Cândva, nu-i putea suferi pe oamenii ca el, cei care renunțau la

ceva bun, care se lepădau de mese calde și acoperișuri trainice de parcă n-ar fi contat.

Dar apoi murise Barron și Lila își dăduse seama că, într-un fel, și ea făcuse același lucru. Fugise de ceea ce ar fi putut fi o viață bună. Sau, cel puțin, una fericită. Pentru că nu fusese destul ca să fie fericită, nu Lila. Ea voise *mai mult*. Voise o aventură. Obișnuia să creadă că, dacă fura îndeajuns, lipsurile aveau să dispară, foamea avea să treacă, dar poate că nu era atât de simplu. Poate că nu era vorba despre ceea ce nu avea ea sau despre ceea ce nu era, ci despre ceea ce *era*. Poate că nu era genul de persoană care fura ca să *rămână* în viață. Poate că ea o făcea doar pentru emoție. Și asta o sperie, pentru că însemna că nu fusese nevoită s-o facă, nu se justifica, ar fi putut să rămână la Aruncătura de Piatră, i-ar fi putut salva viața lui Barron... Era o pantă alunecoasă gândirea în direcția asta, una care sfârșea pe marginea unui abis, așa că Lila dădu înapoi.

Ea era cine era.

Și Alucard Emery?

Ei bine, era un bărbat cu secretele lui.

Și nu i-o putea lua în nume de rău.

III

Kell se apleca și se ferea, mișcându-se ca umbra și lumina prin Bazin.

Îi plăcea să-și simtă mușchii arzând, inima bătându-i cu putere; dormise prost și se trezise și mai prost-dispus, gândurile continuând să i se învârtă în jurul veștii despre întoarcerea Lilei. Era logic, nu? Dacă pornise cu un echipaj arnesian, majoritatea corăbiilor veniseră înapoi în Londra pentru turnir.

Mai erau numai două zile până la *Essen Tasch*.

O sabie veni vâjâind pe sus, iar Kell sări înapoi, ferindu-se din calea ei.

Două zile și încă niciun semn de la ea. O mică parte din el, irațională, fusese convinsă că avea să-i poată *simți* întoarcerea, că va fi acordat la ea cum fusese la Aruncătura de Piatră, și la Apusul Soarelui, și la Osul Ars. Punctele fixe din lumi. Dar, pe de altă parte,

poate că *era* acordat la ea. Poate că ea era mica, invizibila forță care îl scosese în oraș în primul rând.

Însă o scăpase și, cu orașul atât de aglomerat, cum s-o mai poată găsi din nou?

Doar urmărește cuțitele, se auzi o voce din capul lui. *Și corpurile în care sunt ele înfipte.*

Zâmbi în sinea lui. Se întrebă apoi oare de cât timp era ea în Londra. Și de ce nu venise să-l vadă mai devreme. Drumurile lor se intersectaseră doar pentru vreo câteva zile, dar el, Rhy și Tieren erau singurele persoane pe care le cunoștea ea în lumea asta sau, cel puțin, singurele persoane pe care le cunoscuse cu patru luni în urmă. Probabil cât fusese plecată își făcuse o mulțime de prieteni – deși se cam îndoia de asta.

Următoarea lovitură aproape că-i atinse pielea, iar Kell se feri la țanc.

Concentrează-te! se mustră el. *Respiră!*

Masca de argint venea perfect pe contururile feței lui, acoperindu-i-o cu totul, lăsându-i doar loc să vadă și să respire. Și-o pusese ca să se familiarizeze cu mărimea și greutatea ei și descoperise rapid că îi plăcea schimbarea, trecerea în confortul anonimității, personajul. Câtă vreme purta masca, nu era Kell.

Era *Kamerov.*

Ce-ar fi zis Lila despre asta? Lila, Lila, se gândise la un moment dat să folosească magia de sânge ca s-o găsească – mai avea încă baticul ei –, dar se oprise înainte să scoată cuțitul. Suportase luni în șir fără să se coboare atât de jos. De altfel, ea nu era vreun cățeluș, alergând după un stăpân sau un os. Lasă să vină ea la el. Dar de ce *nu* venise la...

Metalul fulgeră, prea aproape, iar el înjură și se rostogoli, ridicându-se apoi în picioare.

Schimbase vreo zece dușmani pe unul singur, dar spre deosebire de manechinele pe care se antrenase, acesta era cât se poate de viu. Hastra se mișca înainte și înapoi, în armură completă, încercând să evite loviturile lui Kell. Tânărul gardian fusese surprinzător de dornic să alerge prin Bazin înarmat doar cu un mic scut și o sabie boantă, în vreme ce Kell încerca să devină cât mai agil și exersa prefăcând

elementele în arme.

Armura... gândi el, vântul vâjâind în jurul lui, *este făcută să crape...* Sări, se împinse de la perete, suflă o pală de vânt în spatele lui Hastra... *când e lovită.* Hastra se împletici în față și se răsuci cu fața la el. *Primele până la zece lovituri...* Continuă să recite regulile, în timp ce apa se înfășură pe mâna lui... *câștigă partida...* Apa se despică, încercuindu-i ambele mâini... *cel puțin dacă unul dintre concurenți...* Ambele șuvoaie țâșniră, înghețând înainte să lovească... *nu este incapabil să continue...* Hastra putu să pareze numai un țurțure, dar al doilea îl nimeri în coapsa protejată de armură și se sparse în cioburi de gheață... *sau se recunoaște înfrânt.*

Kell zâmbi pe sub mască, iar când gardianul cu răsuflarea tăiată își scoase coiful, zâmbea și el, de asemenea. Kell își dădu masca jos, părul său umed zbârlindu-se.

— Asta ați făcut aici toate săptămânile astea, Jupâne Kell? întrebă Hastra, gâfâind. Vă antrenați pentru turnir?

Kell șovăi, apoi spuse:

— Presupun.

La urma urmei, era adevărat că se antrenase; numai că nu știuse *pentru ce.*

— Ei bine, a dat roade, domnule, constată gardianul. Pare ușor când o faceți dumneavoastră.

Kell râse. Adevărul era că tot corpul îl durea și, chiar dacă sângele lui fremăta după o luptă, puterea lui părea firavă. Stoarsă. Se obișnuise prea tare cu eficiența magiei de sânge, însă elementele cereau mai multă voință ca să le poți manevra. Epuizarea după utilizarea vrăjilor de sânge îl lovise brusc, dar tipul ăsta de luptă îl sleise de tot. Probabil avea să reușească să doarmă dus în noaptea dinainte de turnir.

Hastra traversă sala de antrenamente precaut, de parcă ar fi călcat pe pământ sacru, și se opri lângă arcada Bazinului, studiind masa de echipament cu bolul ei de apă și recipientele de pământ, nisip și ulei.

— *Tu* ai vreun element? întrebă Kell, dându-și părul pe spate.

Zâmbetul lui Hastra aproape păli.

— Câte puțin din fiecare, domnule.

Kell se încruntă.

— Ce vrei să spui?

— Părinții voiau să mă fac preot, explică tânărul gardian, scărpinându-se în cap. Dar eu m-am gândit că nu părea nici pe departe o experiență plăcută. Să-mi petrec toată ziua meditând în clădirea aia de piatră mucegăită...

— Poți *echilibra?* îl întrerupse Kell, uluit.

Preoții erau aleși nu după puterea lor de a controla un element, ci pentru abilitatea lor temperată de a le manevra pe toate, nu cum făcea Kell, cu putere totală, ci cu uniformitatea de care era nevoie pentru a menține viața. Echilibrarea elementelor era o abilitate sacră. Până și Kell făcea eforturi mari ca să reușească; la fel cum vântul puternic putea dezrădăcina un vlăstar, puterea unui *antari* deținea prea multă forță pentru artele sensibile. El putea influența lucrurile deja crescute, dar viața era fragilă la început și cerea o atingere blândă.

Tânărul gardian ridică din umeri, apoi se însenină puțin.

— Vreți să vedeți? întrebă, aproape sfios.

Kell se uită în jur.

— Acum?

Hastra surâse și vârî o mână în buzunarul lui, scoțând o sămânță mică. Când Kell ridică o sprânceană, gardianul chicoti.

— Nu se știe niciodată când ai putea avea nevoie să impresionezi vreo lady, zise el. O mulțime de oameni își umflă pieptul și se apucă să fulgere și să tune. Dar nu pot să vă spun câte nopți am început eu cu o sămânță și am sfârșit, ei bine...

Hastra părea să turuie, bătând câmpii, ori de câte ori devenea nervos, iar Kell aparent îi dădea o stare de nervozitate.

— Pe de altă parte, mă îndoiesc că dumneavoastră ar trebui să faceți eforturi ca să le impresionați, domnule.

Hastra cercetă rapid elementele de pe masă. Într-un vas mic era niște țărână: nu solul bogat din livezi și grădini, ci unul mai nisipos, găsit printre dalele pavajului de pe stradă. Nu era cel mai bun lucru cu care să te antrenezi – și, când avea de ales, Kell prefera pietrișul în locul țărânii –, dar era din belșug. Kell privi cum Hastra își umple o palmă cu pământ, în care face o mică adâncitură cu un deget, punând sămânța înăuntru. Apoi își înmuie cealaltă mână în vasul cu apă și o

apăsă peste țărână, strângând sămânța și pământul într-o minge. Hastra închise ochii și buzele sale începură să se miște. Kell simți brusc o căldură în aerul dintre ei, o senzație pe care o știa bine din timpul petrecut cu Tieren.

Și apoi, încă murmurând, Hastra începu să-și deschidă încet mâinile, lăsând să se vadă gogoloiul de pământ umed ținut ca un ou în căușul palmelor lui.

Kell privi, transfigurat, cum o tulpiniță verde-pal se strecură în sus prin pământul umezit. Tulpiniță crescu de două degete, apoi de patru, răsucindu-se în aer. Frunzele începură să se desfacă, suprafața lor fiind de un purpuriu întunecat, după care apăru o floare globulară albă.

Hastra se opri, părând mulțumit.

— Ce e asta? întrebă Kell.

— Acina, îl lămuri gardianul. Frunzele sunt bune pentru durere.

— E uluitor.

Tânărul gardian ridică din umeri.

— Mama și tata n-au fost fericiți când am ales să mă fac gardian.

— Îmi închipui.

Kell ar fi vrut să-i spună lui Hastra că se irosea aici. Că talentul său era prea prețios ca să fie dat deoparte în favoarea unei săbii și a unei armuri. Dar, dacă numai valoarea unei persoane ar fi trebuit să-i hotărască locul, ce argument avea Kell ca tânărul să-și dorească mai mult?

— Dar asta numai pentru că ei nu știu, continuă Hastra, senin. Probabil își închipuie că patrulez pe străzi în *sha*. O să fie mândri când o să audă că vă păzesc pe dumneavoastră, domnule. De altfel, am făcut o înțelegere cu tata, adăugă el. O să mă alătur sanctuarului, în cele din urmă. Dar mi-am dorit să fiu în garda regală de când mă știu. Știam că n-aș fi fost fericit, nu până ce n-aș fi încercat. Nu mă puteam gândi la un lucru mai rău decât să stau să mă întreb mereu cum ar fi fost. Așa că mi-am zis de ce să nu le fac pe amândouă? O să ajung eu și la sanctuar, când o să fiu pregătit.

— Și dacă mori înainte de asta?

Voioșia lui Hastra rămase pe poziții.

— Atunci, altcineva o să-mi primească darul. Și să sperăm că o să

fie mai puțin încăpățânat. Asta zice mama.

Se aplecă, conspirativ:

— Îngrijesc grădinile, totuși, când nu se uită nimeni.

Kell zâmbi. Terenurile palatului chiar *arătau* suspect de luxuriante pentru momentul ăsta din an. Hastra se îndreptă de spate și privirea i se întoarse spre scări.

— Ar trebui să mergem...

— Mai avem timp, îl asigură Kell, ridicându-se.

— De unde știți? întrebă Hastra. Nu putem auzi clopotele de aici, de jos, și nu e nicio fereastră ca să ne dăm seama după lumină.

— Magia, îl lămuri Kell.

Și, când Hastra deschise ochii mari, făcu semn spre clepsidra care stătea pe masă, printre celelalte instrumente.

— Și aia.

Mai era încă nisip nescurs în clepsidră, iar Kell încă nu era pregătit să dea ochii cu lumea de deasupra.

— Hai să mai facem o repriză!

Hastra își luă poziția.

— Da, domnule.

— Spune-mi Kamerov, zise Kell, punându-și coiful pe cap.

IV

Sessa Av!

Cuvintele apărură pe tăblițele divinatorii de prin toată Londra.

Două zile!

Orașul începuse numărătoarea inversă.

Două zile până la Essen Tasch!

Două zile, și Lila Bard avea o problemă.

Sperase că avea să fie o scăpare în program, o cale să amenințe sau să cumpere accesul ei pe lista concurenților, sau să prindă vreun prilej neprevăzut, dar aparent campionii fuseseră cu toții aleși cu *săptămâni* în urmă. Erau douăsprezece nume pe lista aia și două de rezervă, ceea ce însemna că, dacă Lila Bard voia să câștige vreo șansă să participe la joc – și *voia* –, trebuia să fure un nume.

Lila șterpelise o grămadă de lucruri la viața ei, dar niciodată nu

figurase o identitate printre ele. Desigur, își luase pseudonime, jucase diverse roluri improvizate, dar nu interpretase niciodată pe cineva *real*.

Și, bineînțeles, nu putea pur și simplu să-i imite pe ei. Trebuia să-i *înlocuiască*.

Nu merită osteneala, o avertiză o voce din mintea ei, acea voce pragmatică și nesuferită care semăna cam prea mult cu a lui Kell. Poate că era o nebunie. Poate că ar fi trebuit doar să-și ocupe locul în tribune și să ovaționeze pentru căpitanul ei, să câștige câteva monede în plus la pariuri. N-ar fi fost un mod chiar neplăcut de a-și petrece săptămâna. Și, la urma urmei, ce șansă ar fi avut ea în ring? Nu exersase decât vreo câteva luni.

Dar.

Exista acest cuvânt înfipt sub pielea ei ca o țepușă.

Dar.

Dar ea era nerăbdătoare.

Dar ea voia un fior de emoție.

Dar asta ar fi fost o provocare.

Și, când venea vorba de magie, Lila nu era doar un învățăcel ager. Era *natural* talentată.

Maestrul Tieren îi spusese, cu luni în urmă, că zăcea în ea ceva puternic, așteptând să fie trezit. Ei bine, Lila îl zgândărise cu un băț și acum era foarte treaz – ceva viu, care fremăta, la fel de nerăbdător ca și ea.

Și nerăbdarea întotdeauna o făcea să fie nechibzuită.

Totuși, rămânea nesuferita problemă a listei.

Lila își petrecuse ziua colindând prin Londra Roșie, aflând câte putu despre *Essen Tasch* și concurenții săi. Petrecuse destul timp prin taverne, bordeluri și crâșme ca să știe unde era cel mai probabil să găsești răspunsuri la niște întrebări care rămâneau nerostite. Desigur, puteai oricând să îngroși buzunarele, dar, adesea, dacă stăteai într-un loc destul de mult timp, aflai mai multe decât ți-ar fi spus cineva pe care l-ai fi plătit. Și toată lumea părea să vorbească numai despre turnir.

Alucard, se părea, era unul dintre favoriții arnesieni, împreună cu o femeie pe nume Kisimyr, câștigătoarea turnirului anterior, și un

bărbat pe nume Jinnar. Dar numele erau nume. Ea avea nevoie să *vadă* participanții înainte să se urce pe scenă. Dacă nu exista nicio țintă bună, își spunea ea, avea s-o lase baltă, să rămână în tribune cu restul echipajului. Dacă nu exista nicio țintă bună. Dar trebuia să vadă. Trebuia să știe.

Îngândurată, Lila își termină băutura, se ridică de pe scaun și porni înapoi spre han.

Undeva, pe drum, picioarele ei schimbară direcția și, când se concentră să vadă unde era, se trezi stând pe partea cealaltă a drumului de palatul regal, uitându-se în sus. Nu era surprinsă. Toată ziua picioarele ei o îmboldiseră să vină încoace. Toată ziua își surprinsese privirea alunecând spre clădirea strălucitoare.

Du-te înăuntru, zise o voce.

Lila pufni. Și ce să facă? Să urce treptele de la intrare? O mai făcuse odată, dar atunci fusese un invitat, cu o invitație furată. Ușile fuseseră larg deschise pe atunci, dar acum erau închise, păzite de vreo zece gărzi în armuri lustruite și cu pelerine roșii.

Ce avea să le spună? *Am venit să-l văd pe prințul cu ochi negru.* Engleza ei ar fi putut s-o ajute să treacă de ușile din față, dar pe urmă? Oare regele și regina aveau s-o recunoască drept fata slăbănoagă care îl ajutase pe Kell să le salveze orașul? Lila bănuia că *Rhy* ar fi putut să-și amintească de ea. Se încălzi când își aminti de prinț – nu cum fusese el sub controlul lui Astrid Dane sau sângerând de moarte pe un pat din sanctuar, ci după aceea, înconjurat de perne, cu cearcăne negre sub ochii lui ca ambra. Obosit, bun, flirtând în pofida durerii.

Și Kell?

Cum o mai ducea prințul cu ochi negru? Cum ar fi întâmpinat-o el? I-ar fi dat ceva de băut și ar fi întrebat-o despre călătoriile ei sau s-ar fi încruntat și ar fi întrebat-o dacă era gata să plece, să se întoarcă în lumea ei, căreia îi aparținea?

Lila miji ochii în sus, în amurg – balcoanele palatului erau reduse la niște contururi luminoase în seara rece – și i se păru că vede o umbră stând pe una dintre terasele cele mai de sus. Era prea departe să-și dea seama, la distanța aceea totul se reducea la forme nedeslușite, pe care mintea le putea transforma în orice. Totuși,

umbra păru să se strângă sub ochii ei, de parcă s-ar fi aplecat peste balustradă, iar în clipa aceea pata întunecată deveni un magician într-o haină cu guler înalt. Lila stătu nemișcată, uitându-se până ce umbra se topi, înghițită de întunericul din ce în ce mai dens al nopții.

Atenția îi coborî pe pământ și ateriză pe o pereche de tăblițe divinatorii elegante, care se ridicau ca niște coloane în fața treptelor palatului. Cu luni în urmă, chipul lui Kell fusese afișat acolo, mai întâi sub cuvântul *dispărut*, ca titlu, și apoi sub cuvântul *căutat*. Acum, fantomatica scriere în cretă anunța diverse evenimente în orele de dinaintea turnirului însuși – la naiba, erau o mulțime de petreceri –, dar una, în special, îi atrase privirea. Ceva numit *Is Gosar Noche*.

Noaptea Banierelor.

Ea zări anunțul cu o clipă înainte ca tăblița să se șteargă de la sine și fu nevoită să stea acolo alte zece minute, așteptând ca mesajul să-și reia ciclul. Iar când apăru, citi cât de repede putu, încercând să priceapă ceva din scrierea arnesiană.

Din câte putea spune, concurenții din cele trei imperii erau convocați la palat, în seara următoare, înainte de turnir – pentru o recepție regală. Și pentru a-și alege banierele, ce-o fi însemnat asta.

Nu asta își dorise ea?

Un pretext să poată intra în Palatul Roșu.

Tot ce-i mai trebuia era un nume.

Clopotele bătură, iar Lila înjură pe sub mustăți. O întreagă zi pierdută, gândi posomorâtă, în timp ce-și târșâia pașii înapoi spre Drumul Rătăcitor, și nu se apropie mai deloc de țelul ei.

— Iată-te! se auzi glasul căpitanului de îndată ce ea intră în han.

Câțiva dintre oamenii lui Alucard erau strânși în sala comună. Nu erau îmbrăcați ca pentru corabie sau docuri, sau taverna hanului. Tav, Stross și Vasry purtau semipelerine frumoase, cu glugă, care se strângeau la încheieturi, cu gulerele și manșetele închise cu niște cleme de argint lucios. Și Alucard era îmbrăcat cu o haină elegantă, albastru miez-de-noapte, cu căptușeală argintie, cu buclele strânse la spate sub o pălărie al cărei bor cobora și se unduia ca marea. Ținea o mână pe mânerul sabiei lui scurte, iar inelul în formă de pană îi sclipea în lumina scăzută. În afară de safirul care îi scânteia din nou în sprânceana dreaptă, nu arăta a *casero* al *Turlei Nopții*. Și totuși,

dacă nu arăta a pirat, nu arăta nici pe de-a-ntregul a prinț. Părea mai cizelat, dar și periculos, ca un cuțit bine îngrijit.

— Pe unde ai umblat, Bard?

Ea ridică din umeri.

— Am explorat.

— Era să plecăm fără tine.

Fruntea ei se încreți.

— Unde vă duceți?

Alucard zâmbi scurt.

— La o petrecere, zise el.

Numai că, în arnesiană, cuvântul pentru *petrecere* nu era atât de simplu. Lila învățase că multe cuvinte arnesiene aveau înțelesuri care se schimbau în funcție de context. Cuvântul folosit de Alucard avea înțelesul cel mai larg: *tasura,* care însemna *petrecere,* sau *eveniment,* sau *funcție,* sau *adunare* – altfel spus, înțelesul lui varia de la festiv la infam.

— Nu pot suferi petrecerile, zise ea, îndreptându-se spre scări.

Dar Alucard nu se lăsa descurajat cu una, cu două. O prinse din urmă și o apucă de cot – cu prudență și doar pentru puțin timp, căci știa cât de periculos era s-o atingi pe Lila când nu voia să fie atinsă.

— Asta cred că o să-ți placă, îi murmură el în engleză.

— De ce?

— Pentru că știu cât te fascinează jocurile care se apropie.

— Și?

— Și este o tradiție neoficială, îi explică el, ca toți concurenții locali să bea împreună înainte să înceapă turnirul.

Interesul Lilei se ascuți.

— E un pic de fațadă, recunosc, adăugă el, făcând semn spre ceilalți, dar speram să vii și tu.

— De ce eu?

— Pentru că e o ocazie să evaluezi competiția, zise Alucard. Și tu ai cei mai ageri ochi, adăugă el, făcându-i cu ochiul.

Lila încercă să-și ascundă entuziasmul.

— Bine, încuviință ea. Dacă insiști.

Alucard zâmbi și scoase o eșarfă argintie din buzunar.

— Asta pentru ce-i? întrebă ea, când el i-o legă la gât.

— În seara asta faci parte din suita mea.

Lila îi râse în nas, un sunet tăios care-i atinse pe ceilalţi marinari.

— *Suita* ta.

Ce mai urmează? se întrebă ea. *Scutieri?*

— Gândește-te la asta ca și cum ar fi denumirea unui echipaj pe uscat.

— Sper că nu te-aștepți să-ți spun *stăpâne,* zise ea, ajustându-și nodul eșarfei.

— Dumnezeule, nu, cuvântul ăsta n-are ce căuta decât în pat. Iar *lord* îmi furnică pielea. *Căpitan* va fi în regulă.

Făcu semn spre oamenii care așteptau.

— Mergem?

Zâmbetul Lilei se ascuți, când dădu din cap spre ușă.

— După tine, căpitane!

Pe tăbliţa de deasupra uşii tavernei scria *Is Casnor Ast.*

Apusul Soarelui.

Paşii Lilei încetiniră, apoi se opriră. Era cel mai ciudat lucru cu putinţă, dar nu putea scăpa de senzaţia că mai fusese pe aici. Nu fusese, firește. Stătuse în Londra Roşie doar câteva zile, după confruntarea cu gemenii Dane, înainte să intre în echipajul *Turlei* – doar atât cât să se vindece şi să răspundă la întrebări – şi fusese închisă în palat tot timpul.

Însă stând acolo, în prag, localul i se părea atât de *familiar.* Când închidea ochii, aproape că simţea că era la... nu se putea. Lila clipi şi se uită în jur, la străzi, încercând să suprapună imaginea acestui oraş peste a altuia, cel în care trăise toată viaţa ei. Şi, când imaginile se contopiră, îşi dădu seama că ştia exact unde era. Unde ar fi fost. În colţul ăsta, în Londra Cenuşie, exact la distanţa asta de fluviu, se afla o altă tavernă, una pe care o cunoştea prea bine.

Aruncătura de Piatră.

Care erau şansele să fie aşa? Tavernele erau la fel de numeroase ca problemele, dar două să ocupe exact acelaşi loc? Chiar dacă, din afară, nu semănau deloc, totuşi locul îi trăgea de oase cu aceeaşi forţă gravitaţională specifică pe care o simţise întotdeauna acasă. *Acasă.* Nu se gândise niciodată la Aruncătura de Piatră în felul acesta când

era acolo, dar acum era singurul cuvânt care se potrivi. Numai că nu de *clădire* îi era ei dor. Nu chiar.

Își vârî mâna în buzunar și strânse în palmă ceasul de argint, care îi atârna greu în haina căptușită cu mătase.

— *Kers la,* Bard?

Își ridică ochii și descoperi că Alucard ținea ușa deschisă pentru ea. Clătină din cap.

— *Skan,* zise ea. *Nimic.*

Pășind înăuntru, puterea o izbi ca un val. Nu putea vedea magia cum făcea Alucard, dar tot o putea simți, umplând aerul ca un abur, emanând dinspre magicienii adunați. Nu toți concurenții călătoreau cu o suită. Unii – precum femeia bronzată de la peretele din spate, cu părul negru, împletit cu funii și garnisit cu aur – erau centrul propriului univers, în vreme ce alții stăteau în mici grupuri sau umblau prin încăpere singuri, cu o aură de putere plutind în urma lor.

Între timp, senzația de déjà-vu continua. Ea făcea. Tot ce putea s-o înlăture și să se concentreze. La urma urmei, nu era aici doar ca să-i completeze tabloul lui Alucard. Problema ei era să găsească o țintă, să execute micul ei număr magic. Taverna era plină de magicieni, iar Delilah Bard trebuia să-l facă să dispară pe unul dintre ei.

Cineva îl salută pe Alucard, vocea lui auzindu-se ca un tunet, iar suita se opri când cei doi își strânseră mâinile. Tav se duse să aducă băuturile, în timp ce Stross cerceta încăperea, măsurând-o din priviri. Ea ghici că fusese invitat pentru același motiv ca ea, să evalueze competiția.

Vasry, în schimb, privea încăperea de parcă ar fi fost o petrecere.

— Aceea e campioana actuală, Kisimyr, îi șopti el Lilei în arnesiană, când femeia cu părul împletit veni spre Alucard, cu cizmele răsunând pe podeaua cu dușumelele roase.

Bărbatul care îl salutase pe Alucard se retrase câțiva pași, când ea se apropie.

— Emery, îl salută ea cu un rânjet de felină și un accent pronunțat. Tu chiar nu știi cum să te ferești de necazuri.

Nu era din Londra. Vorbea Regala, dar cuvintele se încălecau cu iuțeală – nu în modul sinuos al limbii faroane, ci mai degrabă de

parcă le tăiase finalul și confiscase spațiul dintre ele. Avea o voce groasă, răsunătoare, iar când vorbi, vocea ei sună ca un tunet.

— Nu când necazul e mai distractiv, făcu Alucard cu o plecăciune.

Rânjetul lui Kisimyr se lărgi, în timp ce ei doi se lansară într-o conversație fără cuvinte – era ceva tăios în zâmbetul ăla care, împreună cu restul feței sale, fruntea teșită și privirea directă, se traducea ca o persiflare. O provocare. Femeia radia încredere de sine. Nu chiar aroganță – asta era de regulă nefondată, și totul la Kisimyr spunea că ar fi *adorat* să se ivească un pretext ca să-ți arate ce putea face.

Lilei îi plăcea asta, se trezi imitându-i expresia, întrebându-se ce efect avea asupra feței sale.

Nu știa dacă voia să se lupte cu femeia asta sau să fie prietena ei, dar cu siguranță nu avea de gând s-o *înlocuiască* pe ea. Atenția Lilei se mută de la Kisimyr, trecând peste două siluete musculoase și o fată foarte frumoasă îmbrăcată în albastru, cu o cascadă de păr negru, ca să nu pomenim despre niște rotunjimi destul de evidente. Nimic potrivit aici. Continuă să cerceteze încăperea, în timp ce suita lui Alucard își făcu drum spre o masă din colț, cu două banchete.

Kisimyr se retrăsese în mijlocul grupului ei și vorbea cu un tânăr de lângă ea, cu pielea închisă la culoare. Era un băiat foarte slab și vânos, cu brațe goale și cercei de aur pe toată lungimea ambelor urechi, la fel cum avea și Kisimyr.

— Losen, îi explică Alucard încet. Protejatul ei.

— Vor fi nevoiți să concureze unul împotriva celuilalt?

El ridică din umeri.

— Depinde de ce trag la sorți.

Un bărbat cu un teanc de hârtii se înființă lângă Kisimyr.

— Ăla lucrează pentru Divinație, zise Stross. Mai bine îl eviți, dacă nu vrei să te trezești pe tăblițe.

Tocmai atunci ușile tavernei se deschiseră brusc și un tânăr dădu buzna, literalmente, cu o pală de vânt. Vântul se învârti pe lângă el și prin tavernă, făcând să pâlpâie flăcările lumânărilor și să se legene felinare din cuie. Alucard se răsuci în loc, apoi își roti ochii, zâmbind.

— Jinnar! strigă el, iar Lila nu-și dădu seama după modul în care vorbise dacă era un nume sau o înjurătură.

Chiar și în comparație cu veskanii uriași și faroanii tatuați cu pietre scumpe pe care-i întâlnise în Sasenroche, nou-venitul era unul dintre cei mai frapanți oameni pe care-i văzuse Lila vreodată. Subțire ca o așchie sau ca o umbră la apus, pielea lui avea culoarea bogată a bronzului arnesian, iar părul negru îi stătea drept în sus. Sub sprâncenele negre, ochii lui erau *argintii*, luminând ca ai pisicii în lumina scăzută a tavernei și marcați doar de mărgelele negre din mijloc. Vârfurile genelor dese și negre îi încadrau argintiul ochiului și avea un rânjet de șacal, nu atât feroce, cât larg. Acesta i se lăbărță mai mult când îl văzu pe Alucard.

— Emery! strigă el, scoțându-și pelerina de pe umeri și traversând încăperea, cele două gesturi împletite într-o singură mișcare continuă.

Pe sub pelerină, hainele nu-i erau doar strâmte, ci mulate pe corpul lui, împodobit cu brățări late de argint, care-i luceau și la gât și pe toată lungimea antebraților.

Alucard se ridică în picioare.

— Te lasă să ieși în public?

Tânărul își aruncă un braț pe după umărul căpitanului.

— Numai pentru *Essen Tasch*. Știi că bătrânul Tieren are o slăbiciune pentru mine.

Vorbea atât de repede, încât Lila abia-l putea urmări, dar ciuli imediat urechea la menționarea înaltului preot al Londrei.

— Jin, fă cunoștință cu echipajul meu. Sau, cel puțin, oamenii care-mi plac cel mai mult.

Privirea bărbatului se îndreptă spre cei de la masă, trecând peste Lila într-o clipă – o simți ca pe o adiere răcoroasă – înainte de a se întoarce la Alucard. De aproape, ochii lui metalici erau și mai tulburători.

— Cum ți se spune zilele astea?

— Căpitan e foarte bine.

— Cât de oficial! Deși bănuiesc că nu e la fel de rău ca titlul de *vestra*.

Se aplecă brusc, cu niște gesturi complicate, ceea ce semăna vag cu o plecăciune, asta dacă o plecăciune ar fi însoțită și de gesturi vulgare.

— Eminența Sa Alucard, al doilea fiu al Casei Regale Emery!

— Te faci de râs.

— Nu, te fac *pe tine* de râs, zise Jin, îndreptându-se. E o diferență.

Alucard îi oferi un loc, dar Jin refuză, așezându-se în schimb pe speteaza scaunului lui Alucard, ușor ca o pană.

— Ce am pierdut?

— Nimic, deocamdată.

Jin se uită în jur.

— O să fie una ciudată.

— Zău?

— A plutit un aer de mister în jur tot anul ăsta.

— Asta-i o glumă cu elemente?

— Ha! făcu Jin, nici nu m-am gândit la asta.

— Credeam că păstrezi o listă cu toate glumele despre vânt, îl tachină Alucard. Eu cu siguranță o fac, special pentru tine. Le-am împărțit pe categorii, vânturi tăioase, vijelii, vânturi dezlănțuite...

— Întocmai ca pânzele tale, îi replică Jin, sărind de pe scaun. Atât de plin de aere. Dar vorbesc serios, zise, aplecându-se spre Alucard. N-am văzut nici măcar jumătate din concurenți. Stau ascunși pentru efect, probabil. Și fastul care înconjoară totul! Am fost la Faro, acum trei ani, și știi cât de mult le place aurul lor, dar a fost un loc de întâlnire al săracilor în comparație cu treaba de aici. Îți spun, aerul de spectacol încarcă totul. Prințul e de vină. Întotdeauna a avut niște accente teatrale.

— Zice omul care plutește la o palmă de pământ.

Lila se uită în jos și tresări ușor când văzu că Jinnar, într-adevăr, plutea. Nu constant, dar la fiecare mișcare, dura un pic mai mult să se așeze, de parcă gravitația nu avea aceeași putere asupra lui ca asupra tuturor celorlalți. Sau poate de parcă altceva îl ridica de la sol.

— Da, păi, zise Jin, ridicând din umeri, presupun că mă încadrez de minune. Ca și tine, de altfel, adăugă el, dând un bobârnac în pana argintie de la pălăria lui Alucard. Acum, să mă scuzi, ar trebui să-mi fac rondul, să salut pe toată lumea. Mă întorc.

Și, spunând acestea, plecă. Lila se întoarse spre Alucard, amuzată.

— Întotdeauna e așa?

— Jinnar? Întotdeauna a fost un pic... exuberant. Dar nu te lăsa păcălită de umorul lui copilăresc. E cel mai bun magician al vântului

pe care l-am cunoscut vreodată.

— *Levita,* constată Lila.

Ea văzuse destui magicieni *făcând* magie. Dar Jinnar *era* magic.

— Jinnar aparţine unei şcoli speciale de magie, una care crede nu doar în a folosi un element, ci în a deveni una cu el.

Alucard se scărpină în cap.

— E ca atunci când copiii învaţă să joace renna şi trebuie să poarte mingea cu ei peste tot, ca să se familiarizeze cu ea. Ei bine, Jin nu pune niciodată mingea jos.

Lila se uită cum magicianul vântului trece rapid prin încăpere, salutându-i pe Kisimyr şi Losen, ca şi pe fata în albastru. Iar apoi se opri, se cocoţă pe marginea unei canapele, şi începu să discute cu un bărbat pe care ea nu-l observase încă. Sau, mai exact, îl *observase*, dar se gândi că e un membru nedorit al suitei cuiva, îmbrăcat cum era într-o haină neagră, simplă, cu un ac fosforescent în formă de *S* la gât. Îşi făcuse apariţia la întrunire ceva mai devreme, ocolindu-i pe cei din încăpere şi ţinând o halbă de bere albă în mână. Mişcările lui trădau mai degrabă stinghereală decât faptul că s-ar fi ferit şi, în cele din urmă, se retrăsese pe o canapea să-şi soarbă băutura în tihnă.

Acum Lila văzu prin încăperea plină de fum şi de umbre cum Jin dădu mâna cu el. Pielea necunoscutului era albă, părul lui închis la culoare – mai închis decât al Lilei şi mai scurt şi era foarte osos. *Cât de înalt o fi?* se întrebă ea, măsurându-i din ochi lăţimea umerilor, lungimea braţelor. O boare de aer rece îi mângâie obrazul şi clipi, dându-şi seama că Jin se întorsese.

Stătea din nou rezemat de speteaza scaunului lui Alucard, de data asta apărând fără să mai salute.

— Ei, întrebă Alucard, întorcându-şi capul în spate, e toată lumea prezentă?

— Aproape.

Jinnar scoase lista concurenţilor din buzunar.

— Nici urmă de Brost. Sau de prietenul Kamerov. Sau de Zenisra.

— Slavă sfinţilor, murmură Alucard la acest ultim nume.

Jin chicoti.

— Tu îţi faci mai mulţi duşmani decât îşi fac majoritatea aliaţi.

Safirul din sprânceana lui Alucard scânteie.

— Oh, îmi fac și d-ăia destui.

Arătă spre bărbatul de pe canapea.

— Și umbra?

— Înalt, întunecat și tăcut? Se numește Stasion Elsor. Un tip foarte de treabă. Timid, cred.

Stasion Elsor, gândi Lila, încercându-i numele pe limbă.

— Sau destul de deștept să-și țină cărțile aproape.

— Poate, zise Jin. Oricum, e debutant, vine din Besa Nai, de pe coastă.

— Și Stross, omul meu, se trage tot din regiunea aceea.

— Da, păi, să sperăm că pe scenă Stasion e mai impresionant decât e acum, în tavernă.

— Nu întotdeauna trebuie să te dai în spectacol, îl mustră Alucard.

Jin chicoti.

— Tu vorbești, Emery!

Spunând acestea, descălecă de pe scaun și zbură.

Alucard se ridică și el. Se uită la băutura din mâna lui de parcă nu era sigur cum ajunsese acolo. Apoi o sfârși dintr-o singură înghițitură.

— Presupun că ar fi bine să salut și eu lumea, zise el, lăsând paharul gol pe masă. Vin imediat.

Lila dădu din cap, absentă, atenția ei deja întorcându-se la bărbatul de pe canapea. Numai că nu mai era acolo. Îl căută din ochi prin încăpere, privirea ajungându-i la ușă la țanc ca să-l vadă pe Stasion Elsor dispărând. Lila își termină băutura și sări în picioare.

— Unde te duci? întrebă Stross.

Ea îi aruncă un zâmbet malițios și își ridică gulerul hainei.

— Să dau de necaz.

V

Erau aproape de aceeași înălțime. Ăsta a fost primul lucru pe care l-a observat când l-a ajuns din urmă. Elsor era un pic mai înalt și un pic mai lat în umeri, dar avea o talie subțire și picioare lungi. Urmărindu-l, Lila mai întâi își potrivi pasul după al lui, apoi începu să-i imite mersul.

Atât de aproape de fluviu, străzile erau destul de aglomerate cât

să-i ofere acoperirea de care avea nevoie ca să-l urmărească, și începu să se simtă mai puțin ca un hoț cu o țintă și mai mult ca o pisică cu prada ei.

Erau atât de multe șanse să se întoarcă. Dar continuă să meargă.

Lila nu crezuse niciodată în soartă, dar ca majoritatea celor care neagă religia, putea să adune o oarecare doză de credință, când era nevoie.

Elsor nu era din Londra. Nu avea însoțitori. Pe măsură ce se strângea distanța dintre ei, se întrebă câți oare îl observaseră, la tavernă, în afară de Jinnar. Lumina din Soare scăzuse. Oare se uitase cineva bine la fața lui?

Oricum, odată ce turnirul avea să înceapă, niciunul nu avea să mai aibă față.

Nebunie, o preveni o voce, dar ce avea de pierdut? Alucard și *Turla?* Să ții la cineva, să aparții unui loc, totul era atât de exagerat.

Elsor își băgă mâinile în buzunare.

Lila își băgă mâinile în buzunare.

El își dezmorți gâtul.

Ea își dezmorți gâtul.

Avea mai multe cuțite la ea, dar nu-și pusese în gând să-l ucidă, cel puțin dacă exista altă soluție. Una era să furi o identitate; alta era să furi o viață și, cu toate că ucisese destul la viața ei, nu-i venea ușor. Totuși, pentru ca planul ei să meargă, *ceva* trebuia să i se întâmple lui Stasion Elsor.

El coti după un colț pe o străduță îngustă care ducea spre docuri. Străduța se continua în zigzag și era pustie, în afară de niște prăvălii închise, câteva containere și lăzi împrăștiate.

Elsor era fără îndoială un magician excelent, dar Lila avea elementul surpriză și nicio problemă în a juca murdar.

Un drug de metal se sprijinea de o ușă, sclipind în lumina felinarului.

Se hârjâi de piatră când Lila îl ridică și Elsor se întoarse. A fost rapid, dar ea a fost și mai rapidă, lipită de ușă până când ochii lui găsiră locul în care fusese.

Flacăra scăpără în palma bărbatului, care o ridică deasupra capului, umbrele dansând de-a lungul străzii. Un mânuitor de foc.

A fost ultimul indiciu de care avea Lila nevoie.

Buzele ei se mișcară, magia fremătând prin ea în timp ce invoca un cuplet din Blake. Nu un cântec de foc sau de apă, ci de pământ. Un ghiveci de pe pervazul de deasupra magicianului alunecă de pe margine și căzu cu viteză. Îl rată cu doar câțiva centimetri, spărgându-se în stradă, iar Elsor se întoarse cu fața spre zgomot a doua oară. Atunci Lila închise distanța dintre ei și ridică drugul, simțindu-se ceva mai puțin vinovată.

Nu mă prostești de două ori, gândi ea, învârtind drugul.

Mâinile lui se ridicară, prea încet ca să oprească lovitura, dar destul de repede cât să-i șteargă pieptarul hainei, înainte de a se prăbuși în stradă cu sunetul unei greutăți inerte și un șuierat de flacără stinsă.

Lila se bătu cu palmele să stingă focul de pe haină și se încruntă. Calla nu avea să fie fericită.

Rezemă drugul de zid și îngenunche să-l cerceteze pe Stasion Elsor – de aproape, fața lui era și mai ascuțită. Din frunte îi curgea sânge, dar pieptul încă i se ridica și-i cobora, iar Lila se simți mai degrabă mândră de puterea ei de stăpânire, când îi puse un braț pe după umerii ei și se chinui să se ridice cu povara. Cu capul lui bălăngănindu-se în față și părul lui negru acoperindu-i rana de la tâmplă, arăta aproape ca unul care golise prea multe pahare.

Și acum? gândi ea și exact în aceeași clipă o voce din spatele ei zise:

— Și acum?

Lila se răsuci, dându-i drumul lui Elsinor și scoțându-și pumnalul în același timp. Cu o zvâcnire din încheietură, pumnalul se dublă și când ea lovi lamele între ele, acestea se aprinseră, focul dansând pe tăișurile lor.

Alucard stătea la intrarea pe străduța îngustă, cu brațele încrucișate.

— Impresionant, zise el, sunând categoric *neimpresionat*. Spune-mi, vrei să mă arzi, să mă înjunghii sau amândouă?

— Ce cauți aici? șuieră ea.

— Chiar cred că eu ar trebui să te întreb asta.

Ea făcu semn spre corpul căzut.

— Nu e evident?

Privirea lui Alucard fulgeră de la pumnale, jos, la drugul de metal

și la silueta ghemuită de la picioarele Lilei.

— Nu, nu prea. Pentru că nu e *posibil* să fii într-atât de nesăbuită cât să ucizi un concurent.

Lila lipi pumnalele la loc, stingând flăcările.

— Nu l-am ucis.

Alucard gemu.

— Pe toți sfinții, tu chiar vrei să mori!

Își apucă pălăria în mâini.

— La ce te-ai *gândit?*

Lila privi în jur.

— Sunt o grămadă de vase de transport care vin și pleacă. Aveam de gând să-l expediez cu unul dintre ele.

— Și ce plănuiești să faci când se va trezi, va întoarce corabia și va ajunge înapoi la timp ca să pună să fii arestată și să concureze încă?

Pentru că Lila nu răspunse – nu se gândise atât de departe –, Alucard clătină din cap.

— Într-adevăr ai un talent deosebit să pui mâna pe niște lucruri, Bard. Dar nu ești nici pe jumătate la fel de talentată să scapi de ele.

Lila nu se dădu bătută.

— Găsesc eu ceva.

Alucard murmură câteva înjurături într-o mulțime de limbi.

— Și mă *urmăreai* cumva?

Alucard își aruncă mâinile în sus.

— Ai atacat un concurent – pot doar să-mi imaginez că închipuindu-ți prostește că i-ai putea lua locul – și, sincer, chiar ai tupeul să te simți jignită de acțiunile *mele?* Te-ai *gândit* vreo clipă ce ar însemna asta pentru *mine?*

Părea ușor scos din minți.

— N-are nimic de-a face cu tine.

— Totul are de-a face cu mine! se răsti el. Eu sunt căpitanul tău! Tu ești din echipajul meu.

Ghimpele înțepă cu neașteptată forță.

— Când autoritățile o să afle că un marinar de la bordul corabiei mele a sabotat un concurent, ce crezi că o să presupună? Că ai fost destul de țicnită să faci ceva atât de prostesc de capul tău sau că *eu* te-am pus s-o faci?

Era palid de furie, iar aerul din jurul lor vibra. Indignarea fulgeră prin Lila, urmată rapid de vinovăție. Combinația îi întoarse stomacul pe dos.

— Alucard... începu ea.

— Ți-a văzut fața?

Lila își încrucișă brațele.

— Nu cred.

Alucard se plimbă, mormăind, în sus și-n jos, apoi îngenunche lângă Elsor. Îl întoarse cu fața în sus și începu să-l caute prin buzunare.

— Îl *jefuiești* întrebă ea, nevenindu-i să creadă.

Alucard nu zise nimic, împrăștiind conținutul hainei lui Elsor pe pavelele înghețate. O cheie de han. Câteva monede. O mână de hârtii împăturite. Băgată în mijlocul acestora, văzu Lila, era invitația lui oficială la *Essen Tasch.* Alucard smulse acul fosforescent de la gulerul omului, apoi clătină din cap și strânse obiectele. Se ridică în picioare și i le puse Lilei în mâini.

— Când povestea asta o să iasă prost, și *o să iasă,* n-o să iei *Turla* cu tine. Înțelegi, Bard?

Lila dădu din cap, scurt.

— Și, ca să fim lămuriți, continuă el, asta e o idee foarte proastă. O să fii prinsă. Poate că nu imediat. Dar, în cele din urmă, da. Iar când o să fii, eu n-o să te apăr.

Lila își ridică o sprânceană.

— Nici nu ți-o cer. Poate nu-ți vine să crezi, Alucard, dar pot să mă apăr și singură.

El se uită în jos, la tânărul fără cunoștință dintre ei.

— Asta înseamnă că *nu* ai nevoie de ajutorul meu să scapi de omul ăsta?

Lila își dădu părul pe după ureche.

— Nu sunt sigură că am *nevoie*, dar cu siguranță aș aprecia.

Îngenunche să apuce de un braț de-al lui Elsor, iar Alucard întinse mâna să apuce de celălalt, dar la mijlocul gestului se opri și păru să se răzgândească. Își încrucișă brațele, cu ochii sumbri și gura strânsă într-o linie aspră.

— Acum ce mai e? întrebă Lila, ridicându-se.

— Ăsta e un secret scump, Bard, zise el. O să-l păstrez, la schimb cu un altul.

La naiba, gândi Lila. O scosese la capăt patru luni pe mare fără să împărtășească niciun lucru pe care nu voise să-l spună.

— Ai dreptul la o întrebare, fu ea de acord în cele din urmă. Un răspuns.

Alucard îi pusese aceleași întrebări la nesfârșit: *Cine ești*, *Ce ești* și *De unde ai venit?* Iar răspunsurile pe care i le dăduse ea, la nesfârșit, nu fuseseră nici măcar minciuni. *Delilah Bard. Unică, în felul meu. Londra.*

Dar, stând acolo, pe docuri, în noaptea aceea, Alucard nu-i puse niciuna dintre întrebările acelea.

— Spui că ești din Londra...

O privi în ochi.

— Dar nu te referi la *aceasta* de aici, nu-i așa?

Inima Lilei tresări și se pomeni zâmbind, cu toate că aceasta era o întrebare la care nu putea răspunde cu o minciună.

— Nu, mărturisi ea. Acum ajută-mă cu corpul ăsta!

Alucard se dovedi tulburător de competent la a face pe cineva să dispară.

Lila se sprijinea de niște cutii de la capătul pentru transport al docurilor – dedicat vaselor care veneau și plecau, în loc de cele amarate pentru toată perioada turnirului – și învârtea acul în formă de *S* al lui Elsor între degete. Elsor, la rândul lui, zăcea pe jos, întins între lăzi, în timp ce Alucard încerca să convingă o pereche de oameni, cu o înfățișare destul de fioroasă, să accepte o încărcătură de ultim minut. Nu prindea decât frânturi din conversație, majoritatea ale lui Alucard, cu urechea acordată, cum era la arnesiana lui.

— Unde îi trimiteți... asta înseamnă, cât, două săptămâni la vremea asta din an...?

Lila puse acul în buzunar și răscoli printre hârtiile lui Elsor, ținându-le ridicate spre cel mai apropiat felinar. Omului îi plăcea să deseneze. Mici portrete umpleau marginile fiecărei bucățele de hârtie, în afară de invitația oficială. Aceasta era foarte frumoasă, cu margini aurite – îi amintea de invitația la balul aniversar al prințului

Rhy –, tăiată numai de o singură cută de împăturire, pe centrii. Elsor mai avea o scrisoare pe jumătate scrisă și câteva însemnări succinte despre ceilalți concurenți. Lila zâmbi când văzu însemnarea de un singur cuvânt din dreptul lui Alucard Emery.

Circar.

Împături hârtiile la loc și și le băgă în haină. Apropo de haine – se lăsă pe vine și începu să-l dezbrace pe tânărul inconștient de a lui. Era elegantă, gri-închis, cu un guler jos, tare, și strânsă în talie cu o centură. Pentru o clipă, se gândi să facă schimb, dar nu se putu despărți de capodopera Callei, așa că luă o pătură de lână dintr-un cărucior și o înfășură în jurul lui Elsor, ca să nu înghețe.

În final, scoase un cuțit și tăie o șuviță de păr din capul tânărului, legând-o într-un nod și îndesând-o în buzunar.

— Nu vreau să știu, murmură Alucard, care dintr-odată ajunsese lângă ea, cu marinarii la un pas în urmă.

Făcu semn din cap spre omul de pe pământ.

— *Ker tas naster,* mormăi el. *Iată omul vostru.*

Unul dintre marinari îl împunse pe Elsor cu vârful cizmei.

— Beat?

Celălalt marinar îngenunche și închise o pereche de cătușe în jurul încheieturilor lui Elsor, iar Lila îl văzu pe Alucard tresărind din reflex.

— O să se supere, zise el, când ei îl ridicară pe tânăr în picioare.

Marinarul ridică din umeri și mormăi ceva atât de încurcat, încât Lila nu-și dădu seama unde se sfârșea un cuvânt și începea următorul. Alucard doar dădu din cap, când ei se întoarseră ducându-l pe tânăr spre corabie.

— Asta e tot? întrebă Lila.

Alucard se încruntă.

— Știi care e cea mai valoroasă monedă din viață, Bard?

— Care?

— O favoare.

Își îngustă ochii.

— Acum le sunt dator oamenilor ălora. Și tu îmi ești datoare mie.

Își ținu privirea asupra marinarilor, în timp ce îl urcau pe Elsor, inconștient, la bord.

— Am scăpat de problema ta, dar n-o să *rămână* plecată de tot.

Ăsta e un transport de nelegiuiți. Odată ce ridică pânzele, nu este autorizat să se întoarcă până ce nu ajunge la Delonar. Iar el nu e pe lista lor, așadar, până când vor amara, o să se știe că transportă un om nevinovat. Prin urmare, orice s-ar întâmpla, ar fi bine să nu mai fii aici când se întoarce.

Subînțelesul cuvintelor lui era clar, dar ea tot trebuia să întrebe.

— Și *Turla*?

Alucard se uită la ea, cu maxilarul strâns.

— Nu e loc decât pentru un singur criminal.

Răsuflă lung și încet, aerul prefăcându-se în ceață înaintea gurii lui.

— Dar eu nu mi-aș face griji.

— De ce?

— Pentru că ai să fii prinsă cu mult înainte să ridicăm noi pânzele.

Lila izbuti să surâdă sumbru, în timp ce Stasion Elsor și marinarii dispărură sub punte.

— Un pic de încredere, căpitane!

Dar adevărul era că habar n-avea ce avea să facă în momentul când toată escrocheria se va da în vileag, habar n-avea dacă tocmai se osândise din întâmplare sau, mai rău, din proprie voință. Sabotase o altă viață. Exact ca la Aruncătura de Piatră.

— Hai să lămurim ceva, zise Alucard, când se îndepărtau de la docuri. Ajutorul meu se încheie aici. Alucard Emery și Stasion Elsor nu au nicio treabă unul cu altul. Și dacă ne vom întâlni din întâmplare în ring, n-o să te cruț.

Lila pufni.

— Chiar sper să n-o faci. De altfel, încă mai am câțiva ași în mânecă.

— Presupun că da, încuviință el, în sfârșit aruncându-i o privire. La urma urmei, dacă fugi destul de departe, nimeni nu te poate prinde.

Ea se încruntă, amintindu-și de întrebarea lui și de răspunsul ei.

— De când știai? întrebă ea.

Alucard izbuti să schițeze un zâmbet în pragul ușii de la han.

— De ce crezi că te-am lăsat pe corabia mea?

— Pentru că sunt cel mai bun hoț?

— Și cel mai straniu, cu siguranță.

Lila nu pierdu prea mult timp dormind; avea destule de făcut. Ea și Alucard dispărură, fiecare în odaia lui, fără nici măcar un *noapte bună,* iar când plecă, peste câteva ore, cu lucrurile lui Elsor la subsuoară, Alucard n-o urmări, chiar dacă ea *știa* că era treaz.

Câte o problemă pe rând, își spuse ea, în timp ce urcă scările hanului Trăsura și Castelul, cu cheia de la cameră în mână. O tăbliță de aramă prinsă de cheie anunța numele hanului și numărul camerei – *3*.

Găsi camera lui Elsor și intră.

Îi scotocise buzunarele tânărului și îi cercetase hârtiile, dar dacă mai era ceva de aflat înainte să îi joace rolul, la căderea nopții, își închipuia c-o să-l găsească aici.

Camera era simplă. Patul era făcut. O oglindă era sprijinită de fereastră și o ramă de argint tip carte stătea pe pervazul îngust, cu un portret al lui Elsor pe o parte și al unei tinere femei pe cealaltă.

Scotocind printr-un cufăr de la picioarele patului, găsi alte câteva haine, un carnet de însemnări, o sabie scurtă, o pereche de mănuși. Acestea din urmă erau ciudate, făcute să acopere partea de sus a mâinilor, dar lăsând libere vârfurile degetelor și palmele. Perfecte pentru un mânuitor de foc, gândi ea, băgându-le în buzunar.

Carnetul conținea mai mult schițe – inclusiv câteva ale tinerei femei –, câteva notițe scrise de mână și însemnările cheltuielilor de călătorie. Elsor era scrupulos și, după toate dovezile, într-adevăr venise singur. Mai multe scrisori și chitanțe erau strecurate între paginile carnetului, iar Lila îi studie semnătura, exersând mai întâi cu degetele, apoi cu un ciot de creion până când reuși s-o imite.

Apoi începu să golească sistematic cufărul, aruncând obiectele dinăuntru, unul câte unul, pe pat. Într-o cutie se afla o pălărie alungită, al cărei bor se lăsa pe frunte, și o bucată de pânză care ascundea un set de obiecte de toaletă.

Și apoi, în cutia de pe fundul cufărului, descoperi masca lui Elsor.

Era cioplită în lemn și aducea vag a cerb, cu niște coarne care cuprindeau lateralele capului și se arcuiau pe obraz. Singura apărătoare a feței era o platoșă de nas. Asta nu avea să meargă. O puse înapoi pe fundul cufărului și închise capacul.

După aceea, probă fiecare articol de îmbrăcăminte, testându-și măsurile cu ale lui Elsor. După cum sperase, nu erau prea mari diferențele. Cercetarea unei perechi de pantaloni îi confirmă că era cu vreo câțiva centimetri mai scundă decât tânărul, dar, dacă își îndesa niște șosete în cizme, sub călcâie, recupera din înălțime.

La sfârșit, Lila luă portretul de pe pervaz și studie fața bărbatului. Purta o pălărie ca aceea pe care o aruncase pe pat, iar părul lui negru se revărsa de dedesubt, încadrându-i fața colțuroasă cu bucle aproape negre.

Părul Lilei era cu câteva nuanțe mai deschis, dar când și-l udă cu apă din lighean, se mai apropie. Nu era o soluție permanentă, desigur, mai ales iarna, dar o ajută să se concentreze, când scoase unul dintre cuțitele ei.

Puse la loc portretul pe pervaz, studiindu-l, în timp ce apucă o mână din părul ei și îl tăie cu cuțitul. Crescuse mult în lunile petrecute pe mare și era ceva eliberator să și-l tundă la loc. Șuvițele căzeau pe podea, când ea le scurtă la spate și le potrivi în față, combinația abuzivă de răceală și oțel făcând capetele să se onduleze puțin.

Scormonind printre puținele rezerve ale lui Elsor, descoperi un pieptene și un tub de ceva de culoare închisă și lucios. Mirosea a nuc, iar când și-l întinse pe păr, spre ușurarea ei văzu că îi fixa onduleurile.

Haina lui gri-închis era întinsă pe pat și o îmbrăcă. Luând și pălăria, și-o așeză binișor pe capul aranjat și se întoarse să se privească în oglindă. Un străin, nu chiar Elsor, dar cu siguranță nu Bard, se uita din oglindă la ea. Ceva lipsea. Acul. Căută în buzunarele hainei lui și scoase acul de cravată fosforescent, prinzându-și-l la guler. Își înălță capul, potrivindu-și postura și gesturile, până când iluzia căpătă contururi clare.

Lila zâmbi larg.

Asta, gândi ea, adăugând la brâu sabia scurtă a lui Elsor, *este* aproape *la fel de distractiv ca a fi pirat.*

— *Avan! ras Elsor!* zise o femeie corpolentă când ea coborî scara.

Hangița.

Lila dădu din cap, dorindu-și să fi avut șansa să-l audă pe tânăr vorbind. Nu spusese Alucard că Stross era din aceeași regiune a

imperiului? Accentul lui avea tonuri aspre, pe care Lila încercă să le imite, când murmură:

— *Avan!*

Iluzia ținu. Nimeni altcineva nu-i mai dădu atenție, iar Lila ieși cu pași mari în lumina dimineții, nu ca hoț de stradă sau ca marinar, ci ca magician, gata pentru *Essen Tasch*.

7
INTERSECTĂRI

I

În ajun de *Essen Tasch,* Piața de Noapte se animă încă de la prânz.

Aparent, atracția festivităților și a străinilor dornici să cheltuiască bani a fost de ajuns ca să schimbe orarul. Cu timp de omorât înainte de Noaptea Banierelor, Lila se plimba printre tarabe, banii ei zornăind în buzunarele lui Elsor; își cumpără o cană de ceai aromat și un soi de chiflă dulce, încercând să se simtă în largul ei, în noul ei personaj.

Nu îndrăzni să se întoarcă la Drumul Rătăcitor, unde ar fi trebuit să renunțe la Elsor ca să redevină Bard, altminteri ar fi fost recunoscută. Odată ce turnirul avea să înceapă, nu mai conta. Identitățile aveau să dispară în spatele personajelor. Dar, astăzi, avea nevoie să fie văzută. Recunoscută. Ținută minte.

Nu era greu. Proprietarii tarabelor erau limbuți notorii – tot ce trebuia să facă era să lege o discuție în timp ce cumpăra, să strecoare o aluzie, un detaliu, câte un nume ici și colo, dinadins atingând subiectul turnirului, să uite un pachet în urmă, ca să vină cineva alergând după ea și strigând: „Elsor! Jupâne Elsor!"

Până când ajunse la marginea pieței dinspre palat, lucrarea era gata, vorba răspândindu-se prin mulțime. *Stasion Elsor. Unul dintre concurenți. Chipeș flăcău. Prea slab. Nu l-am mai văzut niciodată până acum. Ce poate el să facă? Bănuiesc că o să vedem.* Simțea ochii asupra ei în timp ce cumpăra, prindea din zbor frânturi din conversația lor șoptită și se străduia să-și înăbușe instinctul de hoață, să-și smulgă privirea de la ce-i atrăsese atenția și să dispară.

Nu încă, își zise ea, când soarele în sfârșit începu să apună.

Un lucru îi mai lipsea.

— Lila! O salută Calla când intră în cortul ei. Ai venit devreme.

— N-ai spus când să vin.

Negustoreasa se opri, studiindu-i Lilei noua înfățișare.

— Cum arăt? o întrebă ea, vârând mâinile în buzunarele hainei lui Elsor.

Calla oftă.

— Chiar mai puțin a femeie decât de obicei.

Îi luă pălăria Lilei de pe cap și o învârti în mâini.

— Asta nu e rea, constată Calla, înainte să-i observe părul tuns.

Îi apucă o șuviță între degete:

— Dar ce e *asta?*

Lila ridică din umeri.

— Voiam o schimbare.

Calla țâțâi, dar nu insistă. În schimb, dispăru după o draperie și, o clipă mai târziu, reapăru cu o cutie.

Înăuntru era masca Lilei.

O luă și se miră de greutatea ei. Interiorul fusese căptușit cu metal întunecat, atât de frumos realizat și modelat că arăta turnat, nu lucrat cu ciocanul. Calla nu scosese pielea măștii demonului, nu de tot, dar o dăduse deoparte și făcuse ceva nou. Liniile erau curate, unghiurile ascuțite. Acolo unde coarnele negre se răsuceau înainte în sus, deasupra capului, acum se arcuiau pe spate, elegant. Fruntea era mai teșită, ieșind ușor în relief ca un vizor, iar baza măștii, care înainte se sfârșea pe pomeții ei, acum se lăsa mult peste obraji, urmărind liniile maxilarului ei. Era tot o față de monstru, dar dintr-o nouă specie de demon.

Lila își puse masca peste cap. Încă se mai minuna de obiectul frumos, monstruos, când Calla îi înmână altceva. Era făcut din aceeași piele neagră și căptușit cu același metal întunecat și avea forma unei coroane sau a unui zâmbet, cu marginile mai înălțate decât mijlocul. Lila îl învârti în mâini, întrebându-se la ce o folosi, până când Calla i-l luă din mâini, se duse în spatele ei și i-l înfășură în jurul gâtului.

— Ca să-ți țină capul și umerii, zise femeia, care apoi se apucă să-i prindă marginile apărătoarei de la gât de balamalele mici, ascunse, pe marginile prelungite ale măștii.

Era ca o falcă, iar când Lila se uită în oglindă, își văzu trăsăturile cuibărite în cele două jumătăți ale craniului monstrului.

Zâmbi diabolic, dinții sclipindu-i în gura coifului.

— Dumneata ești nemaipomenită! îi mărturisi Lila.

— *Anesh,* făcu Calla, ridicând din umeri, deși Lila putea vedea că negustoreasa era mândră.

Simți subita și ciudata poftă de a o *îmbrățișa* pe femeie, dar rezistă.

Falca mobilă îi îngăduia să-și ridice masca și, astfel, capul monstrului îi stătea pe creștet, ca o coroană, iar falca încă îi mai înconjura gâtul.

— Cum arăt? întrebă ea.

— Ciudat, zise Calla. Și periculos.

— Perfect!

Afară, clopotele începură să bată, iar zâmbetul Lilei crescu.

Era timpul.

Kell traversă până la pat și examină hainele – o pereche de pantaloni negri și o bluză cu guler înalt, ambele tivite cu aur. Peste bluză stătea acul de aur pe care i-l dăruise Rhy pentru recepția regală. Haina lui aștepta, aruncată pe speteaza unui scaun, dar o lăsă acolo. Ea era talismanul unui călător și, în seara asta, el era consemnat la palat.

Hainele de pe pat erau alegerea lui Rhy, nu, pur și simplu, un dar.

Erau un mesaj.

Mâine poți să fii *Kamerov.*

În seara asta, ești Kell.

Hastra apăruse mai devreme ca să-i confișteze masca, la ordinele lui Rhy.

Kell nu voise să renunțe la ea.

— Probabil că sunteți nerăbdător, zise Hastra, citindu-i ezitarea, pentru turnir. Nu cred că aveți ocazia să vă testați curajul prea des.

Kell se încruntase.

— Ăsta nu e un joc, spusese el, probabil prea sever. E o chestiune de a păstra imperiul în siguranță.

Simți un junghi de vinovăție, când îl văzu pe Hastra pălind.

— Am depus jurământ să vă apăr familia regală.

— Îmi pare rău, atunci, se scuză Kell cu tristețe, că ești obligat să mă aperi pe *mine.*

— E o onoare, domnule.

Nu era nimic în tonul său decât adevărul adevărat.

— V-aș apăra cu prețul vieții mele.

— Ei bine, făcu Kell, cedând masca lui Kamerov, sper să nu fie niciodată nevoie s-o faci.

Tânărul gardian izbuti să zâmbească puțin, stingherit.

— Și eu la fel, domnule.

Kell se plimba în sus și-n jos prin camera lui, încercând să-și abată gândurile de la ziua de mâine. Mai întâi, trebuia să supraviețuiască acestei seri.

Un urcior și un lighean erau așezate pe măsuța din colț, iar Kell turnă apă în vas și își apăsă palmele pe marginea lui până când începu să scoată aburi. Odată spălat, se îmbrăcă în hainele alese de Rhy, ca să-i facă pe plac fratelui său. Măcar atât putea face – deși Kell se întrebă, când își îmbrăca tunica, oare cât timp avea să-i mai facă pe plac lui Rhy. Și-l imagina pe prinț, peste zece ani, cerându-i să-i aducă ceaiul.

— Ia-ți-l singur, avea să zică el.

Iar Rhy avea să exclame dezaprobator și să răspundă:

— Îți mai aduci aminte de Kamerov?

Hainele de seară ale lui Kell erau strâmte, mulate pe corp, așa cum îi plăceau lui Rhy, și făcute dintr-o pânză neagră atât de frumoasă, încât reflecta lumina, în loc s-o absoarbă. Croiala și strâmtimea îl sileau să stea cu spatele drept, eliminându-i obișnuita pleoșteală. Își încheie nasturii de aur, manșetele și gulerul – pe toți sfinții, de câte încheietori era nevoie să îmbraci un bărbat? – și, la urmă, își prinse acul regal deasupra inimii.

Kell își verifică înfățișarea în oglindă și înțepeni.

Chiar și cu pielea lui albă și părul roșcat, chiar și cu ochiul negru care lucea ca piatra lăcuită, Kell arăta *regal*. Se zgâi la imaginea lui câteva momente lungi, hipnotizat, înainte să-și mute cu forța privirea.

Arăta ca un prinț.

Rhy stătea în fața oglinzii, încheindu-și nasturii lucitori ai tunicii. Dincolo de obloanele balconului, sunetele serbării se ridicau din noaptea rece ca aburii. Trăsuri și râsete, pași și muzică.

Avea să întârzie și o știa, dar părea să nu-și poată controla starea de nervozitate, luptându-se în continuare cu temerile sale. Se întuneca, iar întunericul se apleca asupra palatului și asupra lui însuși, greutatea instalându-se pe pieptul lui.

Își turnă ceva de băut – al treilea pahar – și zâmbi forțat la reflexia lui.

Unde era prințul care se delecta cu asemenea festivități, căruia nu-i plăcea nimic mai mult decât să fie veselia contagioasă din mijlocul încăperii?

Mort, gândi Rhy sec, înainte să se poată opri, și se bucură, nu pentru prima oară, că fratele lui Kell nu-i putea citi și mintea la fel cum îi simțea durerea. Din fericire, ceilalți păreau să se uite la Rhy și să vadă ceea ce fusese el, nu ceea ce era. Nu-și dădea seama dacă asta însemna că el era priceput în a ascunde deosebirea sau că ei nu fuseseră atenți de la bun început. Kell se uita, iar Rhy era sigur că văzuse schimbarea, dar avea buna-cuviință să nu spună nimic. Nu era nimic de spus. Kell îi dăduse lui Rhy o viață – viața *lui* – și nu era el vinovat dacă lui Rhy nu-i plăcea atât de mult ca a lui, originala. O pierduse pe aceea, drept pedeapsă pentru propria neghiobie.

Își goli paharul, sperând că avea să-l binedispună, însă îl înmuie cu totul fără să-i influențeze câtuși de puțin gândurile.

Își atinse nasturii lucitori și își potrivi coroana pentru a zecea oară, înfiorându-se când un val de aer rece îi suflă în ceafă.

— Mă tem că nu ai destul aur, se auzi o voce dinspre ușile balconului.

Rhy înțepeni.

— La ce mai folosesc gardienii, zise el încet, dacă îi lasă și pe pirați să treacă?

Bărbatul făcu un pas înainte și apoi încă unul, argintul de pe el zornăind ca niște clopoței înăbușiți.

— *Corsari* e denumirea, zilele astea.

Rhy înghiți nodul din gât și se întoarse cu fața la Emery Alucard.

— Cât despre aur, continuă el, e o balanță fin echilibrată. Cu cât port mai mult, cu atât mai probabil cineva o să încerce să mi-l fure.

— Așa o dilemă! făcu Alucard, furișându-se încă un pas.

Rhy îl măsură din priviri. Era îmbrăcat în haine care, în mod clar,

nu văzuseră niciodată marea. Un costum albastru-închis, pus în valoare de un ceas de argint, părul lui castaniu bogat, bine pieptănat și împletit cu pietre scumpe, asortate. Un singur safir îi scânteia deasupra ochiului său drept. Ochii aceia, ca nuferii de noapte, sclipeau în lumina lunii. Obișnuia să și miroasă ca nuferii. Acum mirosea a briză de mare, a mirodenii și a alte lucruri pe care Rhy nu le putea identifica, de pe pământuri pe care el nu le văzuse niciodată.

— Ce-l aduce pe un sălbatic ca tine în camerele mele? întrebă el.

— Sălbatic! rostogoli Alucard din nou cuvântul pe limbă. Mai bine un sălbatic, decât un vlăstar regal plictisit.

Rhy îi simți ochii lui Alucard plimbându-se încet, flămând, asupra lui și roși. Fierbințeala începu din obraji și se răspândi în jos, pe gâtul și pe pieptul lui, pe sub cămașă și centură. Era derutant; Rhy poate că nu avea magie, dar când venea vorba de cuceriri, era obișnuit ca el să dețină puterea – lucrurile se petreceau după placul lui și întru plăcerea lui. Acum simțea puterea aceea șovăind, alunecând. În tot Arnesul exista o singură persoană în stare să-l tulbure pe prinț, să-l reducă dintr-un vlăstar regesc mândru la un băiețandru nervos, iar aceasta era Alucard Emery. Inadaptat. Sălbatic. Corsar. Și prinț. Înlăturat de la tron de o lungă linie de descendență încurcată, desigur, și totuși! Alucard Emery ar fi putut avea un blazon și un loc la curte. În schimb, el fugise.

— Ai venit pentru turnir, zise Rhy, alegând conversația.

Alucard își țuguie buzele la această încercare.

— Printre altele.

Rhy șovăi, neștiind ce-ar fi mai bine să zică în continuare. Cu oricine altcineva ar fi găsit o replică de flirt, dar stând acolo, la niciun pas distanță de Alucard, simțea că nu are aer, nu numai cuvinte. Se întoarse cu spatele, făcându-și de lucru cu manșetele. Auzi clinchetul argintului și, în clipa următoare, Alucard își strecurase posesiv un braț în jurul umerilor lui și își apropiase buzele de gâtul prințului, imediat sub ureche. Rhy realmente *se cutremură*.

— Ești mult prea familiar cu prințul tău, îl preveni el.

— Așadar, mărturisești...

Își trecu buzele pe pielea gâtului lui Rhy.

— ...că ești al meu.

Îi mușcă lobul urechii lui Rhy și prințul tresări, arcuindu-și spatele. Alucard întotdeauna știa ce să spună – ce să facă – să-i dea lumea peste cap.

Rhy se întoarse să spună ceva, dar gura lui Alucard era deja peste a lui. Mâinile încurcate în păr, apoi apucând strâns de haine. O ciocnire, împinsă mai ales de forța a trei ani de separație.

— Mi-ai dus dorul, constată Alucard.

Nu era o întrebare, dar *exista* o mărturisire în ea, pentru că totul la Alucard – tensiunea din spatele lui, modul în care șoldurile lui se împingeau în ale lui Rhy, bătăile nebunești ale inimii și tremurul din voce – spuneau că dorul fusese reciproc.

— Sunt un prinț, ezită Rhy, străduindu-se să se stăpânească. Știu cum să-mi petrec timpul într-un mod interesant.

Safirul scăpără în sprânceana lui Alucard.

— Eu pot fi foarte interesant.

Deja se aplecase spre el, vorbind, iar Rhy se trezi că se apropia de Alucard, închizând distanța dintre ei, dar în ultimul moment Alucard își împleti degetele în părul lui Rhy și-i trase capul pe spate, expunându-i gâtul. Își apăsă buzele pe panta de sub maxilarul lui Rhy.

Rhy strânse din dinți, înăbușindu-și un geamăt, dar încremenirea trebuie să-l fi trădat; îi simți zâmbetul lui Alucard pe pielea lui. Degetele bărbatului îi coborâră pe tunică, descheindu-i cu dexteritate gulerul, ca să-și poată continua săruturile în jos, dar Rhy îl simți șovăind la vederea cicatricei de deasupra inimii.

— Cineva te-a rănit, șopti el, pe clavicula lui Rhy. Să o vindec eu?

Rhy îi ridică fața lui Alucard înapoi la a lui, disperat să-i abată atenția de la cicatrice și de la întrebările pe care le-ar fi putut stârni. Îi mușcă buza lui Alucard și se delectă cu mica victorie a tresăririi pe care i-o produse, când...

Clopotele sunară.

Noaptea Banierelor.

Întârziase. Întârziaseră.

Alucard râse încetișor, trist. Rhy închise ochii, înghițind anevoie.

— *Sanct!* înjură el, urând lumea care aștepta dincolo de ușile lui și locul său în ea.

Alucard deja se retrăgea și, pentru o clipă, tot ce-și dorea Rhy era să-l tragă înapoi, să-l țină strâns, îngrozit că, dacă îi dădea drumul, Alucard avea să dispară din nou, nu numai din cameră, dar și din Londra, de lângă *el,* se va furișa afară și apoi pe mare, cum făcuse și cu trei ani mai înainte. Alucard trebuie să-i fi văzut panica din ochi, fiindcă se întoarse, îl luă pe Rhy în brațe și își apăsă buzele pe ale lui încă o dată, un sărut blând, lent, zăbovind.

— Pace! făcu el, desprinzându-se încet. Nu sunt o fantomă.

Apoi zâmbi, își netezi haina și se întoarse să plece.

— Aranjează-ți coroana, prințul meu, zise peste umăr, când ajunse la ușă. E strâmbă.

II

Kell se afla la jumătatea drumului pe scări, când fu întâmpinat de un *ostra* scund, cu o bărbuță îngrijită, dar care părea cam obosit. Era Parlo, umbra prințului de când începuseră pregătirile pentru turnir.

— Jupâne Kell, începu el, cu răsuflarea tăiată. Prințul nu e cu tine?

Kell își înălță capul.

— Am crezut că e deja la parter.

Parlo clătină din cap.

— S-ar putea să fie ceva în neregulă?

— Nimic nu e în neregulă, zise Kell cu convingere.

— Păi, atunci, e pe cale să fie. Regele își pierde răbdarea, majoritatea oaspeților au sosit și prințul încă nu și-a făcut intrarea.

— Probabil asta e exact ce încearcă să facă.

Parlo părea bolnav de panică.

— Dacă ești îngrijorat, de ce nu te duci în camera lui să-l aduci?

Ostra păli și mai tare, de parcă i-ar fi sugerat ceva de negândit. Obscen.

— Bine, mormăi Kell, întorcându-se și începând să urce. Am s-o fac *eu*.

Tolners și Vis stăteau în fața ușii lui Rhy. Kell mai avea câțiva pași până să ajungă, când ușile se deschiseră brusc și cineva ieși. Cineva care, în mod cert, *nu* era Rhy. Gardienii făcură ochii cât cepele la vederea lui. Kell se opri instant, cât pe ce să se ciocnească de el, și cu

toate că trecuseră ani – prea puțini, după părerea lui Kell – îl recunoscu imediat.

— Alucard Emery, zise el cu răceală, șuierând numele ca pe un blestem.

Un zâmbet leneș se desenă pe buzele bărbatului și Kell trebui să facă un mare efort să nu i-l șteargă fizic.

— Jupâne Kell, îl salută Alucard vesel. Ce plăcere neașteptată să dau de tine aici!

Vocea lui avea în mod natural un aer batjocoritor, iar Kell nu putea niciodată să-și dea seama dacă era luat peste picior.

— Nu văd de ce e neașteptată, continuă Kell, fiindcă *eu* locuiesc aici. Ceea ce *e* neașteptat este să dau de tine, de vreme ce am crezut că am vorbit foarte clar, ultima oară când ne-am întâlnit.

— Foarte, repetă Alucard.

— Și atunci ce-ai căutat în camerele fratelui meu?

Alucard ridică singura sprânceană incrustată cu o piatră prețioasă.

— Vrei un raport detaliat? Sau e suficient unul sumar?

Unghiile lui Kell se înfipseră în carnea palmelor. Își simți sângele. Îi veniră în minte formule de vrajă, zeci de moduri diferite de a șterge expresia încrezută de pe mutra lui Emery.

— De ce ești aici? mârâi el.

— Sunt sigur că ai auzit, zise Alucard, cu mâinile în buzunare. Concurez la *Essen Tasch*. Prin urmare, am fost invitat la palatul regal pentru Noaptea Banierelor.

— Care are loc la parter, *nu* în camera prințului. Te-ai rătăcit?

Nu aștepta răspunsul lui Alucard.

— Escortați-l pe domnul Emery în Sala Trandafirului. Aveți grijă să nu greșească drumul.

Tolners făcu un gest, ca și când ar fi vrut să-l apuce pe Alucard de mânecă, și se trezi proiectat brusc cu spatele în perete. Alucard nu-și scosese nicio clipă mâinile din buzunare, iar zâmbetul lui nu șovăi când spuse:

— Sunt convins că-mi găsesc singur drumul.

Porni spre scări, dar, când să treacă pe lângă Kell, acesta îl prinse de cot:

— Îți amintești ce ți-am spus înainte să te exilez din orașul ăsta?

— Vag. Amenințările tale par toate la fel.

— Am spus, mârâi Kell printre dinții încleștați, că, dacă îi mai zdrobești inima fratelui meu a doua oară, o să ți-o tai pe a ta. Îmi mențin promisiunea de atunci, Alucard.

— Încă-ți mai place să mârâi, nu-i așa, Kell? Întotdeauna câinele loial, repezindu-te la glezne. Poate că într-o zi o să muști de-adevăratelea.

Cu acestea, își eliberă cotul din strânsoarea lui Kell și se îndepărtă, pelerina albastră fluturându-i în urmă.

Kell îl urmări plecând.

În clipa în care Alucard dispăru din vedere, izbi cu pumnul în perete, cu destulă putere cât să crape lambriul de lemn marchetat. Înjură de durere și frustrare și o înjurătură ecou se auzi din camera lui Rhy, dar, de data asta, lui Kell nu-i păru rău că îi provocase fratelui său puțină durere. Sângele îi mânjea palma, în locul unde unghiile pătrunseseră prin piele, iar Kell o lipi de lambriul spart.

— *As Sora,* murmură el. *Reîntregește.*

Crăpătura din lemn începu să se îngusteze, bucățile de lemn lipindu-se la loc între ele. Își ținu mai departe mâna acolo, încercând să-și slăbească nodul din piept.

— Jupâne Kell... începu Vis.

— Ce? se răsti el, răsucindu-se spre gardieni.

Aerul din hol se învolbura în jurul lui. Podeaua tremura. Oamenii erau palizi.

— Dacă îl mai vedeți pe omul acela pe lângă camerele lui Rhy, arestați-l.

Kell trase aer în piept să se calmeze și întinsese mâna spre ușa prințului, când aceasta se deschise și apăru Rhy, potrivindu-și coroana de aur pe cap. Când văzu gardienii adunați și pe Kell în mijlocul lor, își înălță capul.

— Ce? făcu el. Nu am întârziat *atât* de mult.

Mai înainte ca vreunul dintre ei să apuce să vorbească, Rhy porni de-a lungul holului.

— Nu sta țintuit acolo, Kell! strigă el, în urmă. Avem o petrecere de găzduit.

— Ești în toane proaste, zise prințul, când intrară în splendoarea maiestuoasă a Sălii Trandafirului.

Kell nu zise nimic, încercând să-l salveze pe cel pe care-l văzuse mai devreme în oglinda din dormitorul său. Cercetă sala, atenția fiindu-i atrasă aproape imediat de Alucard Emery, care stătea de vorbă cu un grup de magicieni.

— Pe bune, Kell, îl mustră Rhy, dacă privirile ar putea ucide!

— Poate că *privirile* nu pot, zise el, flexându-și degetele.

Rhy zâmbi și dădu din cap spre un grup de oaspeți.

— Ai știut că vine, zise el printre dinți.

— Nu m-am gândit că aveai să-i faci o primire atât de intimă, răspunse Kell. Cum ai putut să fii atât de nechibzuit...

— Nu l-am invitat în...

— ...după tot ce s-a întâmplat?

— *Destul!* șuieră prințul, destul de tare cât să întoarcă vreo câteva capete din apropiere.

Kell s-ar fi retras imediat din atenția celorlalți, dar Rhy își deschise brațele, îmbrățișând-o.

— Tată, strigă el peste capetele mulțimii, dacă se poate, aș vrea să fac onorurile!

Regele Maxim își ridică paharul drept răspuns și Rhy se urcă sprinten pe cel mai apropiat ghiveci de piatră, iar adunarea tăcu.

— *Avan!* zise el, vocea sa străbătând sala cu ecou. *Glad'ach. Sasors,* adăugă el spre oaspeții din Vesk și Faro. Eu sunt prințul Rhy Maresh, continuă el în arnesiană. Maxim și Emira, iluștrii rege și regină din Arnes, tatăl și mama mea, mi-au acordat onoarea să fac oficiile de gazdă la acest turnir. Și *este* cu adevărat o onoare.

Ridică o mână și apărură un val de servitori ai casei regale cărând tăvi încărcate cu pahare de cristal, fructe glasate, carne afumată și zeci de alte delicatese.

— Mâine o să fiți prezentați drept concurenți. În seara asta, vă invit să vă bucurați ca oaspeți onorați și prieteni. Beți, mâncați și onorați-vă blazonul! Dimineață, încep Jocurile!

Rhy făcu o plecăciune, iar adunarea magicienilor și a membrilor familiei regale aplaudă, în timp ce el sări de pe ghiveciul pe care se cocoțase. Valul de oameni se mișcă, unii spre banchete, alții spre

mesele banierelor.

— Impresionant, observă Kell.

— Vino! îl îndemnă Rhy fără să-l privească. *Unul* dintre noi are nevoie de ceva de băut.

— Stai.

Lila tocmai începuse să urce treptele palatului, cu masca demonului sub braţ, când auzi ordinul.

Înţepeni, degetele ducându-se din reflex la cuţitul de la spate, când o pereche de gardieni în armuri strălucitoare îi bară calea. Pulsul îi zvâcnea în urechi, îmboldind-o să lupte sau să fugă, dar Lila se sili să rămână pe loc. Gărzile nu-şi scoseseră armele.

— Sunt aici pentru Noaptea Banierelor, începu ea, scoţând dovada regală a lui Elsor din haină. Mi s-a spus să mă prezint la palat.

— Trebuie să ajungi la Sala Trandafirului, explică primul gardian, de parcă Lila avea habar unde era *aia*.

Celălalt gardian făcu semn spre al doilea şir de trepte, mai mic. Lila nu observase niciodată celelalte intrări în palat – mai erau două, flancând treptele principale, şi amândouă erau modeste, prin comparaţie – dar acum că îi fuseseră arătate, fluxul traficului în sus şi în jurul treptelor respective, comparativ cu intrarea principală pustie, era evident. Ca şi faptul că uşile Sălii Trandafirului erau larg deschise, în vreme ce intrarea principală a palatului era închisă ferm.

— *Solase,* făcu ea, clătinând din cap. De bună seamă sunt mai emoţionat decât credeam.

Gardienii zâmbiră.

— Te conduc eu, zise unul dintre ei, de parcă s-ar mai fi putut rătăci şi a doua oară.

Gardianul o călăuzi spre al doilea şir de trepte şi până sus, înainte de-a o preda unui servitor, care o conduse dincolo de intrare, în Sala Trandafirului.

Era un spaţiu impresionant, mai puţin sală de bal cât sală a tronului, într-adevăr rafinat fără să fie ostentativ – cât de departe ajunsese, se gândi ea amuzată, dacă socotea uriaşele urne cu flori proaspete şi tapiseriile somptuoase, roşii şi aurii, *legate*.

Un căpitan cunoscut stătea aproape de intrarea în sală, îmbrăcat în

argintiu și albastru miez-de-noapte. O văzu pe Lila și pe chipul lui se perindară mai multe reacții, înainte de a se hotărî la o rece evaluare.

— Maestre Elsor.

— Maestre Emery.

Lila făcu o plecăciune cu gesturi înflorite, înțepenind în unghi.

Alucard clătină din cap.

— Sincer, nu știu dacă să fiu impresionat sau speriat.

Lila se îndreptă.

— Cele două nu se exclud reciproc.

El făcu semn spre masca de Sarows de sub brațul ei.

— *Vrei* să fii descoperită?

Lila ridică din umeri.

— Sunt multe umbre noaptea.

Îi zări masca, vârâtă sub brațul lui. Făcută din solzi bleumarin, cu marginile argintate, masca îi acoperea fața de la linia părului până la pomeți. Odată așezată pe față, i-ar fi lăsat expus zâmbetul lui seducător și n-ar fi ajutat cu nimic la îmblânzirea coamei de cârlionți arămii de deasupra. Masca însăși părea pur estetică, solzii ei neoferind nici anonimitate, nici protecție.

— Ce se presupune că ești? întrebă ea în arnesiană. Un pește?

Alucard scoase un pufnet de indignare prefăcută.

— *Evident*, făcu el, agitând coiful, sunt un dragon.

— N-ar fi mai potrivit pentru tine dacă ai fi pește? îl provocă Lila. La urma urmei, chiar trăiești pe mare și ești destul de alunecos, și...

— Sunt un dragon, interveni el. Tu nu ai destulă imaginație.

Lila surâse, în parte amuzată, în parte ușurată că se tachinau ca de obicei.

— Credeam că emblema Casei Emery era o pană. N-ar fi trebuit să fii o pasăre?

Alucard bătu din degete pe mască.

— Familia mea e plină de păsări, zise el, puțin ranchiunos. Tata era un vultur. Mama era o coțofană. Fratele meu mai mare e o cioară. Sora mea, o vrabie. Eu n-am prea fost niciodată o pasăre.

Lila rezistă poftei de a-i spune că ar fi putut fi un păun. Nu părea a fi momentul.

— Dar simbolul casei noastre, continuă el, reprezintă *zborul* și

păsările nu sunt singurele creaturi zburătoare.

Ridică masca de dragon.

— De altfel, nu concurez pentru Casa Emery. Concurez pentru mine însumi. Și dacă mi-ai putea vedea și restul costumației, ți-ai da...

— Ai aripi? Sau o coadă?

— Ei, nu, astea m-ar fi încurcat. Dar am mai mulți solzi.

— Ca un pește.

— Lasă-mă în pace! se răsti el, dar cu umor în voce.

Curând, ajunseră să râdă în voie, apoi își amintiră unde erau. *Cine* erau.

— Emery! salută Jinnar, apărând în spatele căpitanului.

Masca lui – o coroană de argint, răsucită ca vata pe băț sau probabil ca un vârtej de aer – îi atârna în vârful degetelor. Picioarele îi erau ferme pe pământ, în seara asta, dar ea putea practic să simtă cum energia lui vibra, cum emana din el, cum îi începeșa conturul. Ca un colibri. Cum avea să lupte ea cu un colibri? Cum avea să lupte cu oricare dintre ei?

— Și acesta este...? întrebă Jinnar, uitându-se la Lila.

— Cum, Jinnar, exclamă Alucard glumeț, nu-l recunoști pe maestrul nostru Elsor?

Magicianul își îngustă ochii. Lila înălță o sprânceană provocatoare. Jinnar îl cunoscuse pe *adevăratul* Stasion Elsor, deunăzi, în tavernă. Acum, ochii lui metalici o măsurară confuzi și apoi suspicioși. Degetele Lilei zvâcniră, iar mâna lui Alucard veni să i se așeze pe umăr – dacă în semn de solidaritate sau ca s-o împiedice să scoată o armă, nu știa.

— Maestre Elsor, zise Jinnar încet. Arăți altfel în seara asta. Dar, pe de altă parte, adăugă el, aruncând o ocheadă spre Alucard, lumina era atât de scăzută în tavernă și de atunci nu te-am mai văzut.

— O greșeală ușor de făcut, glumi Lila mieros. Nu sunt mare amator de demonstrații.

— Ei bine, interveni Alucard cu voioșie, sper să-ți depășești reținerile, odată ce vom fi în scenă.

— Sunt sigur că o să-mi găsesc ritmul, replică Lila.

— Sunt sigur c-ai s-o faci.

O clipă de tăcere atârnă între ei, remarcabilă, considerând larma mulțimii adunate.

— Bine, pe mine să mă scuzați, zise Alucard, întrerupând momentul, dar eu mai am să-l sâcâi cum se cuvine pe Brost și sunt hotărât să-l cunosc pe acel Kamerov...

— Mi-a făcut plăcere să te întâlnesc... din nou, spuse Jinnar, înainte să-l urmeze pe Alucard.

Lila îi privi plecând, apoi începu să se strecoare prin mulțime, încercând să-și păstreze expresia feței încremenită în resemnare, de parcă a fi între zeci de magicieni imperiali era un fapt banal. De-a lungul unuia dintre pereți erau rânduite niște mese încărcate cu mostre de pânze și urcioare de cerneală, iar magicienii răsfoiau paginile de desene, alegându-și banierele – o coroană pe verde, o flacără pe alb, un trandafir pe negru – flamuri care aveau să fluture din tribune, ziua următoare.

Lila culese un pahar de cristal de pe tava unui servitor, cântărindu-l în mână, înainte să-și aducă aminte că nu era aici în calitate de hoț. Îi prinse privirea lui Alucard și ridică paharul spre el, făcându-i cu ochiul. Înconjurând sala, cercetând din ochi etajul principal și galeria de deasupra, sorbind din vin, îi numără pe cei prezenți, ca să-și țină mintea ocupată și să-și păstreze stăpânirea de sine.

Treizeci și șase de magicieni, inclusiv ea, câte doisprezece din fiecare cele trei imperii, toți purtau o mască în vârful capului sau sub braț sau atârnată pe umăr.

Vreo douăzeci de servitori, mai mult sau mai puțin (era greu de spus, îmbrăcați la fel cum erau și întotdeauna în mișcare).

Doisprezece gardieni.

Cincisprezece *ostra,* judecând după expresiile lor trufașe.

Șase *vestra,* judecând după acele lor regale.

Doi veskani blonzi purtând coroane în loc de măști, fiecare cu o suită de șase persoane, și un faroan înalt, cu o față inexpresivă și cu o suită de opt.

Regele și regina arnesieni, în veșminte splendide, roșii și aurii.

Prințul Rhy, în galeria de deasupra.

Iar în picioare, lângă el, Kell.

Lila își ținu răsuflarea. Pentru prima oară, părul roșcat al lui Kell

era pieptănat pe spate, lăsându-i fața liberă și dezvăluind atât albastrul intens al ochiului său stâng, cât și negrul lucios al celui drept. Nu purta haina lui obișnuită, în *niciuna* dintre formele ei. În schimb, era îmbrăcat din cap până în picioare în negru, elegant, cu un ac de aur prins în dreptul inimii.

Kell îi spusese odată că se simțea mai mult ca o proprietate decât ca un prinț, dar, cum stătea acolo, lângă Rhy, cu o mână ținând paharul și cu cealaltă pe balustradă, privind în jos, la mulțime, arăta ca un membru al familiei regale.

Prințul spuse ceva, iar fața lui Kell se lumină, râzând pe înfundate.

Unde era băiatul însângerat care se prăbușise pe podeaua dormitorului ei?

Unde era magicianul torturat, cu venele înnegrite, care se lupta împotriva atracției unui talisman?

Unde era vlăstarul regal trist, singuratic, care rămăsese pe cheu și o privise plecând?

Pe cel din urmă încă îl mai putea întrezări. Acolo, la marginea gurii lui, la colțul ochiului.

Lila simți cum corpul ei se îndreaptă spre el, atras ca de o forță gravitațională, făcând mai mulți pași până ce se dezmetici. Nu era Lila Bard în seara asta. Era Stasion Elsor și, cu toate că iluzia părea să țină destul de bine, știa că s-ar fi năruit în fața lui Kell. Și, cu toate acestea, o parte din ea ar fi vrut să-i prindă privirea, să se delecteze cu momentul de surprindere, să-l vadă transformându-se treptat în recunoaștere și – nădăjduia ea – în bun venit. Dar nu-și putea închipui că s-ar fi bucurat s-o vadă, nu aici, amestecându-se cu zecile de concurenți. Și adevărul era că Lila savura senzația de a privi fără să fie privită. O făcea să se simtă ca un prădător, ceea ce, într-o încăpere plină cu magicieni, nu era de ici, de colo.

— Nu cred că ne-am cunoscut, veni o voce din spatele ei, într-o engleză accentuată.

Se întoarse și văzu un tânăr, înalt și slab, cu păr șaten-roșcat și gene negre în jurul ochilor cenușii. Avea o mască de argint sub braț, pe care o trecu în partea cealaltă, ca să-i întindă o mână învelită într-o mănușă.

— Kamerov, zise el prietenos. Kamerov Loste.

Deci ăsta era magicianul greu de identificat, cel pe care nici Jinnar, nici Alucard nu reușiseră să-l găsească. Lila nu vedea pentru ce toată agitația.

— Stasion Elsor, răspunse ea.

— Ei bine, maestre Elsor, continuă cu un zâmbet încrezător, probabil o să ne întâlnim în arenă.

Își ridică o sprânceană și își continuă plimbarea prin sală.

— Probabil.

III

— Mi-am luat libertatea să-ți desenez eu blazonul, zise Rhy, sprijinindu-și coatele de balustrada de marmură a galeriei. Sper că nu te superi.

Kell se înfioră.

— Oare chiar mă interesează să știu ce e pe el?

Rhy scoase bucata de pânză împăturită din buzunarul lui și i-o întinse. Pânza era roșie, iar când o desfăcu, văzu imaginea unui trandafir în negru și alb. Trandafirul era dublat ca în oglindă, tăiat la mijloc de o axă orizontală și reflectat în jos, astfel că desenul conținea de fapt *două* flori, înconjurate de o cunună de spini.

— Cât de subtil, zise Kell, fără intonație.

— Ai putea cel puțin să te prefaci recunoscător.

— Și tu n-ai fi putut alege ceva mai... nu știu... impunător? Un șarpe? O fiară de talie mare? O pasăre de pradă?

— O urmă de mână însângerată? i-o întoarse Rhy. Dar ce-ai zice de un ochi negru lucitor?

Kell îl fulgeră cu privirea.

— Ai dreptate, continuă Rhy. Ar fi trebuit să desenez doar o față încruntată. Dar atunci toată lumea ar fi *știut* că ești tu. M-am gândit că asta chiar se potrivește.

Kell mormăi ceva răutăcios, îndesând baniera în buzunar.

— Cu plăcere.

Kell se uita peste Sala Trandafirului.

— Crezi că va observa cineva că eu sunt... mă rog, că lipsește Kamerov Loste de la festivități?

Rhy luă o înghițitură din băutura lui.

— Mă îndoiesc, zise el. Dar, pentru orice eventualitate...

Înclină paharul spre o siluetă deșirată care se mișca prin mulțime. Kell dusese deja paharul la gură când îl văzu pe cel indicat și aproape se înecă. Era un tânăr înalt și zvelt, cu păr roșcat, îngrijit tuns. Era îmbrăcat cu pantaloni negri eleganți și o tunică argintie cu guler înalt, dar ceea ce-i sări în ochi lui Kell fu masca de sub brațul lui.

O singură bucată de metal alb-argintiu sculptat, lustruit până devenise lucios.

Masca *lui.* Sau, mai exact, a lui *Kamerov.*

— Cine naiba e *ăla?*

— Ăla, dragul meu frate, este Kamerov Loste. Cel puțin, în seara asta.

— La naiba, Rhy, cu cât mai mulți oameni implici în planul ăsta, cu atât mai probabil o să dea greș.

Prințul flutură o mână.

— I-am plătit actorului nostru o sumă frumușică să-și joace rolul în seara asta și, din câte știe el, este pentru că adevăratului Kamerov nu-i place să se arate în public. Acesta este singurul eveniment la care se așteaptă ca toți cei treizeci și șase de concurenți să își arate fețele, inclusiv Kamerov. De altfel, Castars e discret.

— Îl *cunoști?*

Rhy ridică din umeri.

— Drumurile noastre s-au intersectat.

— Stai! îl opri Kell. Te rog. Nu vreau să știu despre interludiile tale romantice cu bărbatul care actualmente se dă drept mine.

— Nu fi obscen! N-am mai fost cu el de când a acceptat să primească acest rol special. Și asta este o mărturie a respectului meu pentru tine.

— Cât de măgulitor!

Rhy îi prinse privirea tânărului și, câteva momente mai târziu, după ce făcuse înconjurul încăperii, falsul Kamerov Loste – mă rog, Kell presupunea că amândoi erau falși, dar el era copia copiei – urcă treptele până la galerie.

— Prințule Rhy, salută tânărul, făcând o plecăciune cu ceva mai multe înflorituri decât ar fi folosit Kell. Și Jupâne Kell, adăugă el

reverendos.

— Maestre Loste, zise Rhy vesel.

Ochii bărbatului, ambii cenușii, se întoarseră spre Kell. De aproape, văzu că erau de aceeași înălțime și constituție. Rhy fusese meticulos.

— Îți doresc noroc în zilele care urmează, îi ură Kell.

Zâmbetul omului se lărgi.

— Este o *onoare* să lupt pentru Arnes.

— Un pic exagerat, nu-i așa? întrebă Kell, după ce impostorul se întorsese la parter.

— Oh, nu fi ursuz! îl mustră Rhy. Important este că maestrul Kamerov are o *față*. Și, mai ales, că fața aceea nu este a *ta*.

— Nu are haina.

— Nu, din nefericire pentru noi, nu poți să *scoți* haine din haina aia a ta și mi-am închipuit că n-o să vrei să te desparți de ea.

— Ți-ai închipuit corect.

Kell tocmai se întorcea, când văzu umbra trecând pe la parter, o siluetă îmbrăcată în negru, cu un început de surâs încrezut și cu masca unui demon. Arăta aproape ca aceea pe care o văzuse pe fața Lilei, în noaptea balului mascat al lui Rhy. Noaptea în care Astrid îl luase pe Kell prizonier și pusese stăpânire pe corpul lui Rhy. Lila apăruse ca un spectru pe balcon, îmbrăcată în negru și purtând o mască încornorată. O purtase atunci și mai târziu, când fugiseră, cărând între ei corpul pe moarte al lui Rhy, și în chilia din sanctuar, când Kell se zbătuse să-l readucă la viață. O purtase în părul ei, când stătuseră în pădurea de piatră, la picioarele scării castelului din Londra Albă, și îi atârnase de degetele însângerate, când lupta se terminase.

— Cine e ăla? întrebă el.

Rhy îi urmări direcția privirii.

— Cineva care în mod clar îți împărtășește gustul pentru monocromie. În afară de asta...

Rhy scoase o hârtie împăturită din buzunar și trecu în revistă lista concurenților.

— Nu e Brost, că Brost e uriaș. Pe Jinnar l-am cunoscut. Trebuie să fie Stasion.

Kell miji ochii, dar asemănarea deja se pierduse. Părul era prea scurt, prea negru, masca arăta diferit, zâmbetul fusese înlocuit de o expresie severă. Kell clătină din cap.

— Știu că e o nebunie, dar pentru o secundă am crezut că era...

— Pe toți sfinții, acum o vezi în toată lumea și peste tot, Kell? Există un cuvânt pentru asta.

— Halucinație?

— Îndrăgostire.

Kell pufni în râs.

— Nu sunt îndrăgostit, negă el. Doar că...

Doar că voia s-o vadă.

— Drumurile noastre s-au intersectat o dată. Cu luni în urmă. Se întâmplă.

— Oh, da, relația ta cu domnișoara Bard este, fără îndoială, obișnuită.

— Ține-ți gura!

— Traversând lumi, ucigând regi, salvând orașe. Semnele oricărei curtări ca la carte.

— N-a fost nicio curtare, protestă Kell. În caz că ai uitat, ea a plecat.

Nu intenționase să sune atât de rănit. Nu voia să sublinieze că ea *îl* părăsise, ci pur și simplu că plecase. Și el n-o putuse urma, chiar dacă ar fi vrut. Iar acum ea se *întorsese*.

Rhy se îndreptă.

— Când se termină cu jocurile, ar trebui să plecăm într-o călătorie.

Kell își dădu ochii peste cap.

— Nu începe iar!

Și în clipa aceea văzu roba albă a Maestrului Tieren trecând prin sala de jos. Toată noaptea – toată săptămâna, toată luna – *Aven Essen* îl evitase.

— Ține ăsta, zise el, dându-i prințului paharul.

Mai înainte ca Rhy să poată obiecta, Kell nu mai era în galerie.

Lila ieși pe furiș din palat înainte ca numărul oaspeților să se rărească, ținând masca într-o mână și baniera aleasă de ea în cealaltă. Două pumnale argintii încrucișate pe fundal negru. Era în foaier când

auzi sunetul unor pași în urma ei. Nu răsunător, ca al unor cizme care calcă pe marmură, ci ca al unor pantofi moi, tociți bine.

— Delilah Bard, se auzi o voce calmă, familiară.

Ea încremeni pe loc, dar apoi se întoarse. Înaltul preot al Sanctuarului din Londra stătea în fața ei, ținând un pocal de argint cu ambele mâini, degetele împletindu-i-se în jurul lui. Roba sa albă era tivită cu auriu, părul lui alb-argintiu era bine îngrijit, dar aranjat simplu în jurul ochilor săi ageri, albaștri.

— Maestre Tieren, îl salută ea zâmbind, deși inima îi bătea cu putere, speriată. *Aven Essen* are voie să bea?

— Nu văd de ce nu, explică el. Esențialul în toate lucrurile, fie ele magice sau alcoolice, este moderația.

Se uită la cupa lui.

— De altfel, asta e apă.

— Ah, făcu Lila, furând un pas înapoi, cu masca la spate.

Nu prea știa ce să facă. În mod normal, cele două opțiuni ale sale, când era încolțită, erau să se întoarcă pe călcâie și să fugă sau să lupte, dar niciuna nu părea potrivită, fiind vorba despre Maestrul Tieren. O mică parte din ea se emoționă că fusese recunoscută și, pe cinstite, nu-și putea închipui cum să scoată un pumnal din teacă în fața mentorului lui Kell.

— O costumație în toată regula, ceea ce porți acum, observă *Aven Essen,* înaintând. Dacă voiai o audiență la prințul Rhy și Jupânul Kell, sunt sigur că puteai pur și simplu să soliciți una. Chiar era necesar să te deghizezi?

Și apoi, citindu-i expresia:

— Dar deghizatul n-a fost pur și simplu un mod de a intra în palat, nu-i așa?

— De fapt, sunt aici în calitate de concurent.

— Nu, nu ești, zise el simplu.

Lila se zbârli.

— De unde știi?

— Pentru că eu personal i-am selectat.

Lila ridică din umeri.

— Unul dintre ei probabil a renunțat.

El îi aruncă o privire lungă, cercetătoare.

Oare îi citea gândurile? Oare *putea*? Asta era cea mai grea parte când plonjai într-o lume în care magia era posibilă. Te făcea să te întrebi despre *orice* dacă era posibil. Lila nu era nici sceptică, nici credincioasă; se baza pe instinctele ei și pe lumea pe care o putea vedea. Însă lumea pe care o putea vedea ea devenise considerabil mai ciudată.

— Domnișoară Bard, în ce încurcătură ai mai intrat?

Mai înainte să poată ea răspunde, el continuă:

— Dar nu asta e întrebarea potrivită, nu-i așa? Judecând după înfățișarea dumitale, întrebarea potrivită ar fi unde e maestrul Elsor?

Lila schiță un zâmbet.

— E în viață și e bine, răspunse ea. Mă rog, e în viață. Sau, cel puțin, era ultima oară când am verificat.

Preotul oftă scurt.

— E bine, Maestre Tieren. Dar n-o să fie în stare să ajungă la *Essen Tasch,* așa că îi voi ține eu locul.

Urmă un alt oftat scurt, îngreunat cu dezaprobare.

— Dumneata eşti cel care m-a încurajat, îl înfruntă Lila.

— Eu ți-am spus să-ți cultivi puterea care începuse să se trezească în tine, nu să-ți faci loc prin înșelătorie la un turnir internațional.

— Mi-ai spus că am magie în mine. Acum nu crezi că am cât trebuie?

— Nu *știu* ce ai tu, Lila. Nici tu nu știi. Și, deși sunt bucuros să aud că șederea ta în lumea noastră a fost, până acum, fructuoasă, tu încă ai nevoie de timp, exercițiu și multă disciplină.

— Ai puțină încredere, Maestre Tieren! Unii oameni cred că necesitatea este cheia prosperității.

— Oamenii aceia sunt neghiobi. Și ai un dispreț foarte periculos față de propria-ți viață și față de viețile celorlalți.

— Mi s-a mai spus.

Se mai dădu un pas înapoi. Acum ajunsese în prag.

— Ai de gând să mă oprești?

El îi aruncă o privire albastră, aspră.

— Aș putea?

— Ai putea încerca. Arestează-mă. Dă-mă în vileag. Putem face un spectacol din asta. Însă nu cred că asta îți dorești. Adevăratul Stasion

Elsor e în drum spre Delonar și n-o să ajungă înapoi la timp să concureze. De altfel, turnirul ăsta e important, nu-i așa?

Își plimbă un deget pe tocul ușii.

— Pentru relațiile diplomatice. Sunt aici oameni din Vesk și din Faro. Ce crezi c-ar gândi dacă ar ști de unde am venit eu, de fapt? Ce ar spune asta despre ușile dintre lumi? Ce ar spune asta despre *mine?* Se strică treburile destul de repede, nu-i așa, Maestre Tieren? Dar, mai mult decât atât, cred că ești curios să vezi ce poate face o fată din Londra Cenușie.

Tieren o fixa cu privirea.

— Ți-a spus cineva vreodată că ești prea isteață pentru binele tău?

— Prea isteață. Prea guralivă. Prea nesăbuită. Le-am auzit pe toate. E de mirare că mai sunt în viață.

— Într-adevăr.

Mâna Lilei căzu de pe ușă.

— Nu-i spune lui Kell.

— Oh, crede-mă, copilă, e ultimul lucru pe care-l voi face. Când o să fii prinsă, intenționez să mă prefac complet neștiutor în legătură cu *toată* povestea asta.

Își coborî glasul și adăugă, mai mult pentru sine:

— Turnirul ăsta o să mă omoare.

Apoi, dregându-și vocea:

— El știe că ești aici?

Lila își mușcă buza.

— Nu încă.

— Ai de gând să-i spui?

Lila se uită spre Sala Trandafirului, peste umărul preotului. Avea de gând, nu-i așa? Deci, ce o reținuse? Nesiguranța? Câtă vreme ea știa și el nu, ea avea controlul. În momentul în care Kell avea să afle, balanța s-ar fi înclinat spre el. De altfel, dacă ar fi aflat că ea concura – dacă ar fi aflat ce *făcuse* ca să concureze – n-ar mai fi văzut ea niciodată o arenă dinăuntru. La naiba, probabil n-ar mai fi văzut nimic vreodată decât interiorul unei celule și, chiar dacă n-ar fi fost arestată, cu siguranță i-ar fi făcut capul mare.

Ieși pe palier, afară, cu Tieren pe urmele ei.

— Ei ce mai fac? întrebă ea, uitându-se spre oraș.

— Prinții? Par destul de bine. Și totuși...

Tieren părea sincer îngrijorat.

— Ce-i? întrebă Lila.

— Lucrurile n-au mai fost la fel de când cu Noaptea Neagră. Prințul Rhy este el însuși și, totuși, parcă nu e. Se aventurează dincolo de porțile palatului mult mai rar și atunci stârnește mult mai multe buclucuri.

— Și Kell?

Tieren șovăi.

— Unii cred că el este responsabil pentru umbra care a traversat orașul nostru.

— Asta nu-i drept, protestă Lila. Noi am salvat orașul.

Tieren ridică din umeri, parcă spunând că asta stă în natura fricii și a îndoielii. Cresc prea ușor. Kell și Rhy păruseră fericiți în balconul acela, dar ea putuse să vadă dincolo de asta marginile zdrențuite ale deghizării. Întunecimea de dedesubt.

— Ar fi mai bine să pleci, o sfătui *Aven Essen.* Mâine o să fie...

— O să-mi faci galerie? întrebă ea, silindu-se să pară dezinvoltă.

— O să mă rog să nu fii ucisă.

Lila surâse cu aroganță și coborî treptele. Ajunsese la jumătatea distanței spre stradă, când auzi pe cineva spunând:

— Așteaptă.

Dar nu era Tieren. Vocea era mai tânără, una pe care nu o mai auzise de patru luni. Pătrunzătoare și joasă, cu o notă de încordare, de parcă i s-ar fi tăiat respirația sau și-ar fi ținut-o.

Kell.

Șovăi pe scări, cu capul plecat, cu degetele încleștate până la durere pe coif. Se pregătea să se întoarcă, dar el vorbi din nou, rostind un nume. Nu pe al ei.

— Tieren, se auzi Kell. Te rog, așteaptă!

Lila înghiți în sec, cu spatele spre înaltul preot și prințul cu ochi negru.

Avu nevoie de toate puterile ei ca să înceapă să meargă din nou.

Iar când o făcu, nu se uită înapoi.

— Ce este, Jupâne Kell? întrebă Tieren.

Kell simți cum i se usucă vorbele în gât. În cele din urmă, izbuti doar o propoziție care-i trăda iritarea.

— Mă eviți.

Ochii bătrânului scânteiară, dar nu tăgădui.

— Am multe talente, Kell, dar, mă crezi sau nu, fățărnicia n-a fost niciodată printre ele. Presupun că de aceea n-am câștigat niciodată vreun joc de Sanct...

Kell ridică o sprânceană. Nu și-l putea imagina pe *Aven Essen* jucând, în primul rând.

— Voiam să-ți mulțumesc. Pentru că l-ai lăsat pe Rhy și pentru că m-ai lăsat pe mine...

— Nu v-am lăsat să faceți nimic, îl întrerupse Tieren.

Kell se înfioră.

— Pur și simplu nu v-am oprit, pentru că am învățat un lucru despre voi doi, și anume că, dacă vreți să faceți un lucru, o să-l faceți, și lumea n-are decât să se ducă de râpă.

— Crezi că sunt egoist.

— Nu, Jupâne Kell.

Preotul se frecă la ochi.

— Cred că ești uman.

Kell nu știa dacă asta era o depreciere, venind de la *Aven Essen,* care ar fi trebuit să-l socotească *binecuvântat.*

— Eu uneori cred că m-am țicnit.

Tieren oftă.

— Ca să spun drept, eu cred că toată lumea e țicnită. Cred că Rhy e țicnit că a pus la cale intriga asta, ba, mai țicnit încă, pentru că a plănuit-o atât de bine.

Vocea îi coborî.

— Cred că regele și regina sunt țicniți pentru că învinuiesc un fiu mai mult decât pe celălalt.

Kell înghiți anevoie.

— O să mă ierte vreodată?

— Ce-ai prefera? Iertarea lor sau viața lui Rhy?

— N-ar trebui să am de ales, izbucni el.

Privirea lui Tieren se abătu spre trepte, spre Isle și spre orașul scânteietor.

— Lumea nu e nici frumoasă, nici dreaptă, dar are un fel al ei de a se echilibra. Magia ne învață tot asta. Dar eu vreau să-mi făgăduiești ceva.

— Ce?

Privirea aceea albastră, pătrunzătoare, se întoarse.

— Că o să ai grijă.

— O să mă străduiesc. Știi că nu doresc să-i provoc durere lui Rhy, dar...

— Eu nu-ți cer să ai grijă de viața lui Rhy, prostănacule! Îți cer să ai grijă de a ta.

Maestrul Tieren își ridică mâna spre obrazul lui Kell, o atingere familiară de calm, precum căldura.

Exact în clipa aceea apăru Rhy, puțin băut și vesel.

— Aici erai! strigă el, luându-l pe după umeri pe Kell și șoptindu-i la ureche. *Ascunde-te.* Prințesa Cora vânează prinți...

Kell îl lăsă pe Rhy să-l târască înapoi, aruncând o ultimă privire spre Tieren, care stătea pe trepte, cu spatele la palat și ochii spre noapte.

IV

— Ce facem aici?

— Ne ascundem.

— Cu siguranță ne-am fi putut ascunde în palat.

— Pe bune, Kell. N-ai pic de imaginație.

— O să se scufunde?

Sticla pleoscăi în mâna lui Rhy.

— Nu fi ridicol.

— Eu cred că e o întrebare bună, ripostă Kell.

— Mi-au spus că nu se putea face, zise Rhy, toastând în cinstea arenei.

— Nu se putea sau n-ar trebui să se facă? întrebă Kell, pășind pe suprafața stadionului ca pe sticlă. Pentru că, dacă e vorba de a doua...

— Ești așa un pisăl-*au!*

Rhy se lovise cu piciorul în ceva, o durere surdă transmițându-se în ecou în degetele de la picioarele lui Kell.

— Poftim, mormăi el, invocând o mână plină de foc.

— Nu!

Rhy se repezi la el, închizându-i mâna cu forța și stingând lumina.

— Ne furișăm. Furișatul trebuie făcut pe întuneric.

— Bine, atunci, cască ochii pe unde mergi.

Rhy probabil decisese că merseseră destul, pentru că se așeză greoi pe arena de piatră lustruită. În lumina lunii, Kell putea zări ochii fratelui său, coronița de aur din părul lui și sticla de vin cu mirodenii, când îi scoase dopul.

Kell se lăsă și el pe pământ, lângă prinț, sprijinindu-se de ceva – o platformă, un zid, niște trepte? Își dădu capul pe spate și se minună de stadion, atât cât putea vedea din el – tribunele care în curând aveau să fie pline, șiretlicul în curând pus în funcțiune și ideea că toată povestea chiar ar putea să meargă.

— Ești sigur că vrei asta? întrebă Kell.

— E cam târziu să ne răzgândim, cugetă prințul.

— Vorbesc serios, Rhy. Mai e încă timp.

Prințul luă o înghițitură de vin și puse sticla jos, între ei, în mod evident cântărind răspunsul.

— Mai ții minte ce ți-am spus? întrebă el, blând. După noaptea aceea. Despre motivul pentru care am acceptat pandantivul de la Holland.

Kell dădu din cap.

— Îți doreai putere.

— Încă o mai doresc, șopti Rhy. În fiecare zi. Mă trezesc dorindu-mi să fiu o persoană mai puternică. Un prinț mai bun. Un rege mai demn. Dorința asta e ca un foc în pieptul meu. Și apoi, sunt momentele alea, momentele alea cumplite, ca de gheață, când îmi aduc aminte ce am făcut...

Mâna i se ridică spre inimă.

— Mie însumi. Ție. Regatului meu. Și doare...

Vocea îi tremură.

— Doare mai tare decât m-a durut să mor. Sunt zile când nu mi se pare că merit asta.

Se bătu cu degetul peste pecetea de suflet.

— Eu merit să fiu...

Nu continuă, dar Kell îi putu simți durerea fratelui său de parcă ar fi fost fizică.

— Bănuiesc că încerc să spun că și eu am nevoie de asta, explică Rhy.

Ochii lui în sfârșit se întoarseră spre Kell.

— Bine?

Kell înghiți nodul din gât.

— Bine.

Luă sticla.

— Acestea fiind zise, încearcă și tu să nu ne omori pe amândoi.

Kell gemu și Rhy chicoti.

— Pentru planurile ingenioase, toastă Kell spre fratele lui. Și prinții repeziți.

— Pentru magicienii mascați, zise Rhy, luându-i din mână sticla de vin.

— Pentru ideile nebunești.

— Pentru *Essen Tasch.*

— N-ar fi nemaipomenit, murmură Rhy, mai târziu, când sticla se golise, dacă am scăpa basma curată cu asta?

— Cine știe, făcu Kell. S-ar putea să izbutim.

Rhy se împletici în camera lui, retezând cu o fluturare din mână întrebările lui Tolners despre unde fusese, închizându-i ușa în nas gardianului. Era întuneric și făcu trei pași clătinați înainte de a se lovi în fluierul piciorului de o măsuță joasă, înjurând cu poftă.

Camera plutea, o harababură de umbre, luminată doar de lumina palidă a unui foc care ardea molcom în șemineu și de lumânările din colțuri, dintre care numai jumătate fuseseră aprinse. Rhy se dădu înapoi până ce se lipi cu spatele de cel mai apropiat perete și așteptă să se așeze camera.

La parter, într-un final petrecerea se spărsese, membrii familiei regale retrăgându-se în aripile lor, nobilii pe la casele lor. Mâine. Mâine turnirul avea să fie în sfârșit aici.

Rhy știa de ce ezita Kell, nu că ar fi prins sau că ar porni un scandal; îi era teamă că-i va provoca lui durere. În fiecare zi, Kell se mișca de parcă Rhy ar fi fost din sticlă și asta îi scotea din minți pe

amândoi. Dar, odată ce turnirul avea să înceapă, odată ce vedea că Rhy era bine, că putea îndura, că supraviețuia – la naiba, el putea supraviețui la *orice*, nu asta era ideea? –, atunci probabil Kell s-ar fi relaxat, ar fi încetat să-și mai țină respirația, ar fi încetat să mai încerce să-l protejeze și ar fi *trăit*, pur și simplu.

Pentru că Rhy nu avea nevoie de protecția lui, nu și acum, și spusese doar parțial adevărul când declarase că amândoi aveau nevoie de asta.

Adevărul întreg era că Rhy avea *mai multă* nevoie de asta.

Deoarece Kell îi dăduse un dar pe care nu-l voise și pentru care nu s-ar fi putut niciodată revanșa.

Întotdeauna îi invidiase puterea fratelui său.

Iar acum, într-un mod înspăimântător, era a lui.

Era nemuritor.

Și *ura* asta.

Și ura faptul că ura asta. Ura faptul că devenise ceea ce nu voise niciodată să fie, o povară pentru fratele lui, o sursă de durere și de suferință, o închisoare. Ura faptul că, dacă ar fi avut de ales, ar fi spus nu. Ura faptul că era recunoscător pentru că nu avusese de ales, pentru că voise să trăiască, deși nu meritase.

Dar, mai presus de toate, Rhy ura modul în care trăitul lui modificase felul în care trăia *Kell*, felul cum fratele lui se mișca prin viață, de parcă devenise dintr-odată fragilă. Piatra neagră și orice trăise în ea – și, pentru un timp, și în Kell – îl schimbase pe fratele lui, trezise ceva de neoprit, ceva imprudent. Rhy ar fi vrut să strige, să-l scuture pe Kell și să-i spună să nu se ferească de pericol din cauza lui, ci să-l caute și să-l înfrunte, chiar dacă ar fi însemnat să fie rănit.

Pentru că Rhy merita durerea aceea.

Putea vedea că fratele lui se sufocă sub povara grijii. Grija pentru el.

Și ura asta.

Iar isprava asta – isprava asta prostească, nebunească, periculoasă – era cel mai bun lucru pe care-l putea face.

Tot ce putea face.

Camera se stabilizase și, dintr-odată, cu disperare, Rhy simți nevoia să mai bea ceva.

Pe perete se afla un bufet, un obiect de mobilier ornat, din lemn, cu intarsii de aur. Niște pahare cu picior scurt se îngrămădeau lângă o tavă cu zeci de sticle diferite cu băuturi fine, iar Rhy miji ochii prin semiîntuneric, studiind selecția, înainte să întindă mâna după sticluța subțire din spate, ascunsă de sticlele mai înalte, mai strălucitoare. Tonicul din sticluță era alb ca laptele, dopul fiind prevăzut cu un tub subțire.

Una pentru calm. Două pentru liniște. Trei pentru somn.

Asta spusese Tieren când i-o prescrisese.

Degetele lui Rhy tremurară când luă sticluța, dând peste celelalte sticle.

Era târziu și nu voia să fie singur cu gândurile lui.

Ar fi putut chema pe cineva – nu-i fusese niciodată greu să găsească o companie – dar nu avea chef să zâmbească, să râdă și să seducă. Dacă Gen și Parrish ar fi fost aici, ar fi jucat Sanct cu el, l-ar fi ajutat să-și țină gândurile la distanță. Dar Gen și Parrish erau morți și asta din vina lui Rhy.

N-ar fi trebuit să trăiești.

Clătină din cap, încercând să alunge vocile, dar ele rămaseră.

I-ai dezamăgit pe toți.

— Încetează, mârâi el, abia auzit.

Ura întunericul, valul de umbre care întotdeauna îl prindea din urmă. Sperase că petrecerea avea să-l obosească, să-l ajute să doarmă, dar osteneala corpului nu-l ajuta cu nimic să înăbușe năvala asurzitoare a gândurilor.

Ești slab.

Puse trei picături într-un pahar gol, turnând apoi niște apă îndulcită cu miere.

Un ratat.

Rhy dădu pe gât conținutul (*Criminalule*) și începu să numere, pe de-o parte, ca să observe efectele și, pe de altă parte, ca să acopere vocile. Stătea în picioare, la bar, uitându-se în paharul gol și măsurând secundele până când gândurile și vederea începeau să i se încețoșeze.

Rhy se îndepărtă de lângă bufet și fu cât pe-aci să cadă, când camera se învârti în jurul lui. Se prinse de stâlpul patului și închise

ochii *(N-ar trebui să fii în viață),* scoțându-și cizmele și pipăindu-și drumul spre pat. Se ghemui, în timp ce gândurile îșI continuau asaltul: vocea lui Holland, amuleta, distorsionate acum, preschimbate în amintirile despre noaptea în care murise Rhy.

Nu-și amintea totul, dar își amintea cum Holland îi întinsese darul.

Pentru putere.

Își aminti cum stătea în camerele lui, trecându-și șnurul pandantivului peste cap, după aceea cum ieșise, ajunsese până la mijlocul holului și apoi – nimic. Nimic până când fierbințeala arzătoare nu îi pătrunsese în piept, iar el se uitase în jos ca să-și vadă mâna strânsă pe mânerul pumnalului și lama înfiptă între coaste.

Își aminti durerea și sângele, și frica, și, la urmă, liniștea și întunericul. Capitularea, când se lăsase în voia morții, scufundarea, din ce în ce mai adânc, mai departe, și șocul de a fi târât înapoi, forța cu care fusese smuls, asemănătoare cu a căderii, o durere cumplită, zguduitoare, când se izbise de pământ. Numai că nu căzuse în jos. Căzuse în sus. Țâșnise înapoi la suprafață și apoi, și apoi.

Și apoi tonicul în sfârșit puse stăpânire pe el, amintirile amuțiră, trecutul și prezentul se șterseră deopotrivă, din fericire, iar Rhy alunecă febril în brațele somnului.

V

Londra Albă

Holland păși prin încăpere de colo până colo.

Era la fel de vastă și de înalt boltită ca sala tronului, cu ferestre largi pe toate părțile. Construită în turla de vest a castelului, avea vedere asupra întregului oraș. De aici, putea vedea licărul dinspre Sijit dansând ca lumina lunii pe norii joși, vedea lămpile arzând, palide, dar stabile, dispersate numai de geamurile ferestrelor și ceața joasă, vedea orașul – orașul *lui* – adormit și treaz, odihnindu-se și forfotind, reîntors la viață.

Ridică brusc capul când ceva aterizâ pe pervaz – puterea țâșni din reflex la suprafață – dar nu era decât o pasăre. Albă și cenușie, cu o creastă auriu-pal, și ochi care luceau la fel de negri ca și ai lui

Holland. Răsuflă ușurat.

O *pasăre.*

De când nu mai văzuse vreuna?. Animalele fugiseră odată cu magia, cu mult timp în urmă, scormonind locurile îndepărtate pe unde lumea nu murea, săpând vizuini ca să ajungă la viața care se retrăgea. Orice creatură, într-atât de lipsită de minte încât să se rătăcească prin preajma omului, era ucisă pentru hrană sau pentru farmece sau ambele. Gemenii Dane avuseseră doi cai, de un alb imaculat, dar chiar și aceia căzuseră în zilele de după moartea stăpânilor, când orașul fu cufundat în haos și măcel pentru coroană. Holland pierduse acele zile de început, firește. El le petrecuse agățându-se de viață într-o grădină la o lume distanță.

Dar aici, acum, era o pasăre.

Nu-și dădu seama că întinsese mâna spre ea, până ce aceasta nu-și zbârli penele și își luă zborul, vârfurile degetelor lui atingându-i penele înainte să se facă nevăzută.

O singură pasăre. Dar era un semn. Lumea se schimba.

Osaron putea invoca multe lucruri, dar nu asta. Nimic cu o inimă care să bată, nimic cu un suflet. Holland își zicea că poate era mai bine așa. La urma urmei, dacă Osaron ar fi putut forma singur un corp, n-ar mai fi avut nevoie de Holland. Și oricât avea nevoie Holland de magia lui Osaron, gândul că *oshoc* ar putea circula liber îi dădea fiori. Nu, Holland nu era numai partenerul lui Osaron, era și închisoarea lui Osaron.

Iar deținutul lui devenise nerăbdător.

Mai mult.

Vocea răsună în capul lui.

Holland luă o carte și începu să citească, dar nu dăduse nici două pagini când hârtia tremură ca suflată de vânt și întregul obiect – de la pergament la coperte – se prefăcu în sticlă în mâinile sale.

— Asta e o copilărie, murmură el, punând cartea distrusă deoparte și sprijinindu-și mâinile de pervaz.

Mai mult.

Simți un tremur sub palmele sale și, uitându-se în jos, descoperi cum tentaculele ceții se întindeau peste piatră, lăsând în urmă chiciură, flori, iederă și foc.

Holland își trase brusc palmele, de parcă s-ar fi ars.

— Încetează cu asta, ordonă el, întorcându-și ochii spre oglinda înaltă, elegantă, dintre două ferestre.

Se uită la reflexia lui și văzu privirea nerăbdătoare, impetuoasă a lui Osaron.

Am putea face mai mult.

Am putea fi mai mult.

Am putea avea mai mult.

Am putea avea orice.

Și, în schimb...

Magia se târî înainte, strecurându-se din mâinile lui Holland, în sute de linii subțiri ca firul de păianjen care urcau și se arcuiau în jurul lui, țesându-se din perete în perete și din tavan până-n podea, până când el se trezi stând în mijlocul unei cuști.

Holland clătină din cap și risipi iluzia.

— Asta e lumea mea! zise el. Nu e o pânză pentru imaginația ta.

Tu n-ai viziune, se îmbufnă Osaron din reflexie.

— Am o viziune, replică Holland. Am văzut ce s-a întâmplat cu lumea *ta.*

Osaron nu zise nimic, dar Holland putea să-i simtă nervozitatea. Putea să-l simtă pe *oshoc* cum se plimba când sus, când jos înăuntrul său, scobindu-i găuri în minte. Osaron era vechi de când lumea și la fel de nesupus ca ea.

Holland închise ochii și încercă să-și impună o stare de calm, ca și cum ar trage o pătură peste ei doi. Avea nevoie de somn. Un pat mare se afla chiar în mijlocul camerei, elegant, dar neatins. Holland nu dormea. Nu bine. Athos petrecuse prea mulți ani cioplind – tăind, arzând, rupând – neîncrederea liniștii din corpul lui. Mușchii lui refuzau să se descleștеze; mintea nu i se descâlcea; zidurile pe care le construise nu fuseseră făcute să se și dărâme. Athos poate că era mort, dar Holland nu putea să scape de teama că, atunci când ochii lui erau închiși, ai lui Osaron s-ar fi putut deschide. Nu putea suporta gândul de a ceda din nou controlul.

Își pusese gărzile să stea la ușa camerei lui, ca să fie sigur că nu cutreiera noaptea, dar de fiecare dată când se trezea, camera arăta diferit. Niște trandafiri cățărători pe fereastră, un candelabru de

gheață, un covor de mușchi de pădure sau altă țesătură exotică – o mică schimbare petrecută peste noapte.

Avem o învoială.

Putea să simtă cum voința *oshocului* se lupta cu a lui, devenind cu fiecare zi mai puternică și, cu toate că Holland încă mai avea control asupra lui, nu știa cât va mai rezista. Ceva va trebui sacrificat. Sau cineva.

Holland deschise ochii și întâlni privirea *oshocului.*

— Vreau să fac o nouă învoială.

În oglindă, Osaron înclină capul, așteptând, ascultând.

— O să-ți găsesc un corp nou.

Expresia lui Osaron se posomorî.

Ei sunt prea slabi să mă susțină pe mine. Până și Ojka s-ar prăbuși sub adevărata mea atingere.

— O să-ți găsesc un corp la fel de puternic ca al meu, zise Holland precaut.

Osaron păru intrigat.

Un antari?

Holland stărui.

— *Și* lumea lui. Ca s-o faci a ta. Și, în schimb, o să-mi lași mie lumea asta. Nu așa cum a fost, ci așa cum poate fi. Refăcută.

Un alt corp, o altă lume, cugetă Osaron. *Atât de dornic să scapi de mine?*

— Tu vrei mai multă libertate, explică Holland. Eu ți-o ofer.

Osaron întoarse propunerea pe toate părțile. Holland încercă să-și păstreze mintea calmă și limpede, știind că *oshocul* o să-i simtă sentimentele și o să-i cunoască gândurile.

Tu îmi oferi un recipient antari. *Știi că nu pot lua un asemenea corp fără permisiune.*

— Asta e treaba mea, continuă Holland. Acceptă oferta mea și o să ai un corp nou și o lume nouă cu care să faci ce-ți place. Dar n-ai să iei *această* lume. N-ai s-o distrugi.

Hmmm, sunetul vibră prin capul lui Holland. *Prea bine,* acceptă *oshocul* în cele din urmă. *Adu-mi un alt corp și batem palma. O să iau, în schimb, lumea lui.*

Holland dădu din cap.

Dar, adăugă Osaron, *dacă el n-o să poată fi convins, o să păstrez corpul tău pentru mine, să fac ce-mi place.*

Holland mârâi. Osaron așteptă.

Ei? Un zâmbet se strecură încet pe chipul reflectat. *Încă mai vrei să cazi la învoială?*

Holland înghiți nodul din gât și se uită pe fereastră, când o a doua pasăre trecu în zbor prin fața ei.

— Da.

8

ESSEN TASCH

I

Kell se ridică în capul oaselor, cu un țipăt încă blocat în gâtlej.

Năduşeala îi trasa liniile feţei, iar el clipea ca să alunge coşmarul.

În visele lui, Londra Roşie ardea. Încă mai simţea mirosul de fum şi acum, când se trezise, şi îi luă ceva să-şi dea seama că ăsta nu era pur şi simplu un ecou, rămas cu el din timpul somnului. Aşternuturile patului erau arse sub mâinile lui încleştate – cumva, invocase focul în somn. Kell se uita la mâinile lui strânse, cu degetele albite. Trecuseră ani de când controlul lui ezitase.

Turnirul.

Sângele îi vuia în timp ce se îmbrăca, întorcându-şi haina pe dos de mai multe ori – asigurându-se că jacheta argintie a lui Kamerov nu fusese înghiţită de infinitele feţe ale ţesăturii – înainte de a o întoarce la faţa roşie regală. Apoi coborî.

La micul dejun apăru grăbit, salutându-i pe rege şi regină şi urându-i noroc lui Rhy, asaltat de un roi de servitori cu planurile finale, observaţii şi întrebări.

— Unde-ţi închipui că te duci? întrebă regele, când Kell şterpeli o chiflă şi se întoarse spre uşă.

— Domnule? se miră el, aruncând o privire în urmă.

— Acesta este un eveniment regal, Kell. Eşti aşteptat să asişti.

— Desigur.

Înghiţi în sec. Rhy îi aruncă o privire care spunea *Te-am adus până aici. Nu strica totul acum.* Şi dac-o făcea? Rhy avea să-l cheme pe Castars înapoi, ca să-şi mai facă o apariţie? Ar fi fost prea riscant să schimbe din nou rolurile la timp pentru lupte, iar Kell suspecta că farmecul lui Castars n-avea să-l salveze în ring. Kell se bâlbâi, căutând o scuză.

— Numai că... nu cred că e înţelept din partea mea să stau

împreună cu familia regală.

— Și de ce, mă rog? vru să știe regele Maxim.

Privirea reginei se întoarse în direcția lui Kell, fixându-se undeva peste umărul lui, iar el făcu eforturi să se abțină să spună că *nu* era, de fapt, un membru al familiei regale, așa cum în ultimele luni fusese mai mult decât limpede. Dar privirea lui Rhy era un avertisment.

— Păi, începu Kell, căznindu-se să găsească o explicație, pentru siguranța prințului. Una este să mă etalez cu demnitarii și campionii în compania familiei regale, Înălțimea Voastră, dar ați recunoscut că sunt o țintă.

Prințul înclină puțin din cap, încurajator, iar Kell continuă:

— Este, oare, înțelept să fiu pus atât de aproape de Rhy într-un forum public? Speram să stau de veghe într-un loc care să nu atragă atât de mult atenția, în caz că e nevoie de mine. Undeva de unde să am o vedere bună spre podiumul regal, dar nu pe el.

Regele își îngustă ochii, cumpănind. Regina își întoarse privirea la ceaiul ei.

— Bine gândit, încuviință Maxim, fără tragere de inimă. Dar să-i ții pe Staff și pe Hastra cu tine tot timpul, îl avertiză el, fără să vă pierdeți.

Kell izbuti să schițeze un zâmbet.

— Nu mi-aș dori să fiu nicăieri în altă parte.

Și cu acestea ieși.

— Regele *știe* despre rolul dumneavoastră, nu-i așa? întrebă Hastra, în timp ce mergeau pe hol.

Kell îi aruncă o privire tânărului gardian.

— Bineînțeles, aprobă el degajat.

Apoi, spontan, adăugă:

— Dar regina nu știe. Nervii ei n-ar putea face față presiunii.

Hastra dădu din cap în semn de înțelegere.

— N-a mai fost la fel, nu-i așa? șopti el. Nu din noaptea aceea.

Kell își îndreptă spatele și își grăbi pasul.

— Niciunul dintre noi n-a mai fost.

Când ajunseră la treptele ce coborau în Bazin, Kell se opri.

— Știi care e planul?

— Da, domnule, zise Hastra.

Zâmbi entuziasmat și apoi dispăru.

Kell își scoase haina și o întoarse pe dos, coborând în Bazin, unde deja desenase o scurtătură pe zidul de piatră lustruit. Masca lui se afla în cutia de pe masă, împreună cu un bilețel de la fratele lui.

Păstrează-ți asta – și capul – pe umeri.

Kell îmbrăcă jacheta argintie a lui Kamerov și deschise cutia. Masca aștepta înăuntru, suprafața ei fiind lustruită bine și ascuțindu-i reflexia lui Kell, încât arăta ca fiind a altcuiva.

Lângă cutie se afla o bucată de țesătură roșie, făcută sul, iar când Kell o desfășură, văzu că era o nouă banieră. Cei doi trandafiri fuseseră înlocuiți cu lei gemeni, alb și negru, conturați cu auriu pe fundalul stacojiu.

Kell zâmbi și își puse masca pe cap, părul lui roșcat și ochii bicolori dispărând în spatele suprafeței argintii.

— Maestre Kamerov, îl salută Staff când ieși în aerul dimineții. Sunteți gata?

— Sunt, răspunse el în arnesiană, cu vocea schimbată și înăbușită de mască.

Urcară treptele împreună și, când ajunseră în capătul scării, Kell aștepta, iar gardianul dispăru pentru a reapărea un moment mai târziu, confirmând că drumul era liber. Sau, mai exact, acoperit. Treptele erau adăpostite de fundația palatului, întinzându-se de la fluviu până la stradă, iar tarabele pieței năpădiseră malul, împiedicând accesul. Când Kell ieși din umbra palatului și se strecură printre corturi și ajunse pe drumul principal, magicianul *antari* regal fusese deja lăsat în urmă. Kamerov Loste îi luase locul.

Poate că era un alt om, dar continua să fie înalt, zvelt și costumat în argintiu, de la mască până la cizme, iar ochii mulțimii îl reperară rapid pe magicianul din mijlocul ei. Dar, după primul val, Kell nu se mai feri de atenție. În loc să încerce să-l întruchipeze pe Rhy, întruchipă o versiune a lui însuși – una care nu se temea de privirile publice, una care avea putere și nimic de ascuns – și, în curând, păși degajat și încrezător.

În timp ce el înainta cu mulțimea spre stadionul central, Staff

rămase în urmă, amestecându-se între ceilalți gardieni care străjuiau drumul la intervale regulate și mergeau prin mulțime.

Kell zâmbi când urcă pe podul care ducea de la malul fluviului la cea mai mare dintre cele trei arene plutitoare. Noaptea trecută i se păruse că simte cum se mișcă pământul sub el, dar probabil fusese de la vin, pentru că în dimineața asta, când ajunse la arcada dinspre arenă, îl simți tare sub picioarele lui.

Vreo șase bărbați și femei, cu toții arnesieni, erau deja adunați pe culoar – magicienii din Faro și Vesk probabil se adunau în propriile lor culoare – așteptând să-și facă intrarea spectaculoasă. Ca și Kell, erau în costumațiile lor oficiale de turnir, cu haine sau pelerine elegante și, bineînțeles, cu coifuri.

Îi recunoscu pe Kisimyr, cu părul încolăcit sub o mască de pisică, și pe Losen, la un pas în urma ei, de parcă ar fi fost într-adevăr o umbră. Lângă ei era Brost, masiv, cu trăsăturile abia acoperite de o simplă bandă de metal peste ochi. Și alături, în spatele unei măști de solzi tiviți cu albastru, stătea Alucard.

Privirea căpitanului se plimbă asupra lui Kell, iar el se încordă, dar, desigur, unde Kell vedea un dușman, Alucard probabil vedea numai un străin cu o mască de argint. Și unul care evident se prezentase singur la Noaptea Banierelor, pentru că Alucard înclină capul în direcția lui, cu un zâmbet arogant.

Kell îl salută, de asemenea, nădăjduind în secret că drumurile lor se vor încrucișa în arenă.

Jinnar apăru pe o rafală de vânt în spatele lui Kell, alunecând pe lângă el cu un chicotit obraznic, înainte de a-și ciocni umărul cu Alucard.

Alți pași răsunară în tunel, iar Kell se întoarse să-i vadă pe ultimii câțiva arnesieni alăturându-se grupului, cu silueta întunecată a lui Stasion Elsor în coadă. Era înalt și subțire, cu fața în întregime acoperită de o mască de demon. Pentru o clipă, lui Kell i se tăie respirația, dar Rhy avea dreptate: Kell era pornit s-o vadă pe Lila Bard în toate ființele îmbrăcate în negru, în fiecare umbră care surâdea insolent.

Ochii lui Stasion Elsor erau umbriți de mască, dar, de aproape, fața demonului era diferită, coarnele arcuindu-se pe spate și o apărătoare

de maxilar înconjurându-i gura și gâtul. O șuviță de păr ceva mai închis decât al Lilei trasa o linie ca o crăpătură între ochii căprui umbriți ai magicianului. Și, cu toate că gura i se vedea printre colții demonului, Stasion nu zâmbi, numai se uită drept la Kell. La Kamerov.

— *Fal chas,* zise Kell. *Noroc.*

— Și ție, răspunse Stasion simplu, vocea fiindu-i imediat acoperită de izbucnirea sunetului trompetelor.

Kell se întoarse spre arcadă, iar poarta se deschise și ceremoniile începură.

II

— Vezi, Parlo? zise Rhy, ieșind pe balconul regal al stadionului. Ți-am spus eu că n-o să se scufunde.

Însoțitorul lui Rhy stătea lipit de peretele din spate, cu o expresie chinuită. Până aici e bine, Alteță, spuse el, străduindu-se să fie auzit peste sunetul trompetelor.

Rhy își întoarse zâmbetul spre mulțimea care aștepta. Mii și mii de oameni umpluseră stadionul central pentru ceremoniile de deschidere. Deasupra capetelor, păsările de mucava se lăsau din zbor și se înălțau, în sforile lor de mătase, iar, dedesubt, piatra lustruită a arenei rămăsese goală, cu numai trei platforme ridicate. Pe fiecare erau fixați stâlpi de care atârnau flamuri uriașe, fiecare purtând câte un blazon imperial.

Arborele faroan.

Cioara veskană.

Potirul arnesian.

Alți stâlpi mai scurți aveau flamurile strânse, așteptându-și campionii.

Totul era perfect. Totul era gata.

Când sunetul trompetelor se stinse, o briză rece îi flutură buclele lui Rhy și îi atinse coronița de aur care-i strângea tâmplele. Aurul îi sclipea, de asemenea, în urechi, la gât, la guler și la manșete și, când acesta reflectă lumina, vocea lui Alucard i se lipi de piele.

Mă tem că nu ai destul...

Rhy se opri din foială. În spatele lui, regele și regina erau așezați pe jilțurile aurite, flancați de lordul Sol-in-Ar și de frații Taskon. Maestrul Tieren stătea în picioare, într-un colț.

— Să încep, tată?

Regele încuviință, înclinându-și capul, și Rhy înaintă până ajunse în centrul platformei care dădea spre arenă. Balconul regal nu era chiar în vârful stadionului, ci în mijlocul uneia dintre tribune, o cutie elegantă, la jumătatea distanței între intrările concurenților și vizavi de estrada judecătorilor.

Mulțimea făcu liniște, iar Rhy zâmbi și ridică un inel de aur de mărimea unei brățări. Când vorbi, metalul vrăjit îi amplifică vocea. Alte inele fermecate – deși din aramă și oțel – fuseseră distribuite prin taverne și prin curțile din tot orașul, ca toți să poată auzi. În timpul meciurilor, comentatorii aveau să folosească inelele ca să țină la curent orașul cu diversele victorii și înfrângeri, dar, în momentul acesta, atenția orașului îi aparținea lui Rhy.

— Bună dimineața tuturor celor adunați aici!

Un freamăt de surpriză plăcută străbătu mulțimea, când își dădură seama că vorbea în arnesiană. Ultima oară când turnirul se ținuse la Londra, tatăl lui Rhy ținuse cuvântarea în fața supușilor săi și vorbise Înalta Regală, în timp ce un tălmaci, pe o platformă de mai jos, îi repeta spusele în limba comună.

Însă aceasta nu era doar o afacere de stat, cum susținea tatăl lui. Era o sărbătoare pentru popor, pentru oraș și pentru imperiu. Prin urmare, Rhy se adresă poporului, orașului și imperiului său în limba *lor*.

Merse chiar mai departe. Platforma de dedesubt, unde ar fi trebuit să stea nu doar tălmacii din Arnes, dar și cei din Faro și Vesk, era goală. Străinii se încruntau, întrebându-se dacă absența acestora era vreun semn de dispreț. Însă expresiile lor înfloriră când Rhy continuă:

— *Glad-ach!* începu el în veskană. *Anagh cael tach.*

Și apoi, la fel de curgător, rosti în limba sinuoasă a faroanilor:

— *Sasors noran amurs.*

Lăsă cuvintele să se stingă, savurând reacția mulțimii. Rhy avusese întotdeauna o înclinație aparte spre limbi străine. Era timpul s-o valorifice.

— Tatăl meu, regele Maxim, mi-a acordat onoarea de a prezida turnirul din acest an.

De data asta, când vorbi, cuvintele sale răsunară din toate colţurile stadionului, vocea schimbându-se în limba celorlalţi doi vecini. O iluzie, una pe care Kell îl ajutase s-o pună în practică, folosind o mostră de voce şi vrăji de proiecţie. Tatăl lui insista că puterea era *imaginea* puterii. Probabil acelaşi lucru era valabil şi pentru magie.

— Pentru mai bine de cincizeci de ani, Jocurile Elementelor ne-au adus împreună, prin sport şi sărbătoare, prilejuindu-ne ocazia de a ne cinsti fraţii şi surorile veskani şi de a ne îmbrăţişa prietenii faroani. Şi cu toate că un singur magician – o singură naţiune – va putea câştiga titlul de anul acesta, sperăm că Jocurile vor continua să celebreze legătura dintre măreţele noastre imperii!

Rhy îşi înclină capul şi surâse maliţios:

— Dar mă îndoiesc că aţi venit cu toţii aici pentru politică. Îmi închipui că v-aţi strâns să vedeţi nişte jocuri de *magie!*

Urale de încuviinţare se ridicară din mulţime.

— Ei bine, atunci, o să-i prezint pe magicienii voştri!

O coloană de pânză neagră lucioasă se desfăşură de la baza platformei regale, capătul fiind prins cu greutăţi, ca să stea întinsă bine. Un afiş similar fu coborât în partea opusă a arenei.

— Din Faro, venerabilul nostru vecin din partea de sud, vi le prezint pe gemenele de vânt şi foc, Tas-on-Mir şi Tos-on-Mir; dresorul valurilor, Ol-ran-Es; incomparabilul Ost-ra-Gal...

În timp ce Rhy citea fiecare nume, acesta apărea scris cu litere albe pe afişul mătăsos de sub el.

— Din Vesk, nobilii noştri vecini din partea de nord, vi-i prezint pe Otto cel cât muntele, pe Vox cel de neclintit, pe Rul cel feroce...

Şi, când fiecare nume era rostit, magicianul respectiv înainta în arenă şi îşi lua locul pe podium.

— Şi, în sfârşit, din marele nostru imperiu al Arnesului, vi-i prezint pe campioana voastră, pisica de foc, Kisimyr... – urale ca nişte tunete izbucniră din mulţime – pe regele mării, Alucard; pe stăpânul vântului Jinnar...

Şi, când fiecare magician îşi ocupa locul, baniera aleasă i se desfăşura deasupra capului.

— Și Kamerov, cavalerul de argint.

Era un dans, elaborat și elegant, coregrafiat la perfecție.

Mulțimea tună cu aplauze când ultima flamură arnesiană se deschise în aerul rece al dimineții – o pereche de cuțite gemene, deasupra lui Stasion Elsor.

— În următoarele cinci zile și nopți, continuă Rhy, acești treizeci și șase de magicieni se vor întrece pentru titlu și coroană.

Își duse mâna la cap și-și atinse coroana.

— N-o puteți avea pe aceasta, adăugă el, făcând cu ochiul, că asta-i a mea.

Hohote de râs se înălțară din tribune.

— Nu, coroana turnirului este mult mai spectaculoasă. Bogăție incomparabilă; renume fără egal; glorie numelui câștigătorului, casei și regatului său.

Toate urmele de scris dispărură de pe cortinele de pânză neagră, iar liniile de start ale turnirului apărură în alb.

— Pentru prima rundă, au fost selectate perechile de magicieni concurenți.

Spunând acestea, numele se scriseră singure în dreptul acoladelor. Murmure se auziră în mulțime, iar magicienii se agitară și ei, văzând numele oponenților pentru prima oară.

— Cei optsprezece câștigători, continuă Rhy, o să fie din nou selectați doi câte doi, iar cei nouă care vor trece de runda a doua vor fi grupați câte trei, aceștia confruntându-se, pe rând, unu-la-unu. Din fiecare grupă, numai cel cu evoluția cea mai bună va ajunge să lupte în bătălia finală. Trei magicieni vor intra în ultima rundă și numai unul va ieși victorios. Deci, spuneți-mi, încheie Rhy, răsucind inelul de aur între degete, sunteți gata să vedeți niște jocuri de magie?

Zgomotul din stadion se înălță asurzitor, iar prințul zâmbi. Poate că nu fusese în stare să invoce focul, să aducă ploaia sau să facă plantele să crească, dar tot știa cum să facă impresie. Putea simți entuziasmul publicului ca pe o a doua inimă bătând în el. Și atunci își dădu seama că nu era doar entuziasmul lor ceea ce simțea.

Era, de asemenea, și al lui Kell.

Bine, frate, gândi el, învârtind inelul de aur pe degetul mare ca pe o monedă.

— A venit timpul să ne minunăm, să ovaționăm și să ne alegem campionii. Așadar, fără altă amânare...

Rhy aruncă cercul de aur în sus și, în clipa aceea, focuri de artificii explodară deasupra stadionului. Fiecare explozie de lumină fusese împerecheată cu propria revărsare de fum albastru, ca de miezul nopții, o iluzie de noapte care se întindea doar cât focurile de artificii și contrasta cu fundalul cenușiu al cerului de iarnă.

Prinse inelul și îl ridică din nou, vocea lui acoperind bubuitul artificiilor și uralele mulțimii.

— Să înceapă Jocurile!

III

Lila își pierduse mințile. Era singura explicație. Stătea pe o platformă, înconjurată de bărbați și de femei care practic vibrau de putere, cu explozia focurilor de artificii deasupra capului și urletul mulțimii de jur împrejur, purtând hainele furate ale unui străin și pe cale să concureze într-un turnir în numele unui imperiu căreia nu îi era supusă și într-o lume din care nici măcar nu era.

Și rânjea ca o nătângă.

Alucard o zgâlțâi de umăr și își dădu seama că magicienii coborâseră de pe platformă, înșiruindu-se înapoi pe culoarul pe care intraseră.

Urmă procesiunea afară din arenă și de-a lungul podului-tunel – pe cinstite, nu știa ce ținea stadionul deasupra, dar indiferent ce îl ținea, ea părea să pășească pe el – și înapoi pe pământul solid de pe malul sudic al orașului.

Odată ajunsă pe uscat, distanțele dintre magicieni începură să se mărească, fiecare mergând în ritmul propriu spre corturi, iar Lila și Alucard se treziră că au destul spațiu de mișcare și de conversație.

— Tot mai arăți ca un pește, șopti Lila.

— Și tu tot mai arăți ca o fată care se joacă de-a balul mascat, i-o întoarse Alucard.

Câțiva pași mai târziu, adăugă:

— O să te bucuri să afli că am trimis o mică sumă de bani acasă la prietenul nostru, susținând că era un bonus de participare la concurs.

— Câtă generozitate! îl ironiză Lila. O să ți-i dau înapoi din *câștigurile* mele.

Alucard își coborî vocea.

— Jinnar o să tacă, dar nu pot să fac nimic în privința Maestrului Tieren. Mai bine îl eviți, de vreme ce el sigur știe cum arată Stasion Elsor.

Lila dădu din mână.

— Nu-ți face griji.

— Nu poți să-l *ucizi* pe *Aven Essen*.

— Nici nu aveam de gând, replică ea. De altfel, Tieren știe deja.

— *Cum?*

Ochii lui albaștri precum cerul înainte de furtună se îngustară în spatele măștii cu solzi.

— Și de când îi spui tu lui *Aven Essen* al Londrei pe numele mic? Sunt foarte sigur că ăsta e un soi de blasfemie.

Gura Lilei se arcui într-un zâmbet care dispăru imediat.

— *Maestrului* Tieren și mie ni se întâmplă să ne încrucișăm drumurile.

— Și asta face parte din trecutul tău misterios, sunt sigur. Nu, e în regulă, nu te osteni să-mi spui ceva util, doar sunt căpitanul tău și cel care te-a ajutat să trimiți un nevinovat sfinții știu unde, ca să poți tu concura într-un turnir la care nu ești în niciun fel îndreptățită să participi.

— Bine, încuviință ea. N-am să-ți spun. Și parcă tu nu te asociai cu Stasion Elsor.

Alucard se încruntă, gura fiindu-i descoperită pe sub mască. Părea să se fi îmbufnat.

— Unde mergem? întrebă ea ca să rupă tăcerea.

— Corturi, zise Alucard, de parcă asta explica totul. Primul meci e peste o oră.

Lila încercă să-și aducă aminte acoladele văzute, dar se dovedi a fi inutil, de vreme ce toate tăbliţele divinatorii arătau programările. Fiecare pereche de concurenți avea un simbol alături, care indica arena – un dragon pentru cea de la est, un leu pentru cea de la vest, o pasăre pentru cea din centru – și un număr de ordine. Potrivit programului, Kisimyr urma să se confrunte cu propriul protejat,

Losen, Alucard cu un veskan pe nume Otto, Jinnar cu un faroan cu un șir lung de silabe. Și Lila? Citi numele din dreptul lui Stasion. *Sar Tanak*. O cioară din stânga numelui indica faptul că Sar era veskan.

— Ai vreo idee care e Sar? întrebă Lila, făcând semn din cap spre grupul tinerilor înalți și blonzi, bărbați și femei, care mergeau înaintea lor.

— Ah! făcu Alucard, arătând spre o siluetă din partea cealaltă a procesiunii. *Aia* ar trebui să fie Sar.

Ochii Lilei se făcură mari când silueta înaintă.

— *Aia?*

Veskana avea doi metri înălțime și arăta ca o lespede de piatră. Era o femeie, din câte își putea da seama Lila, cu trăsăturile împietrite sub masca sa de șoim, cu părul galben-pai strâns în două codițe scurte, care ieșeau în afară ca niște pene zbârlite. Arăta a genul de creatură care era în stare să umble cu un topor după ea.

Ce spusese Alucard despre veskanii care venerau munții?

Sar *era* un munte.

— Credeam că magia nu are nimic de-a face cu mărimea fizică.

— Corpul este un vas, îi explică Alucard. Veskanii cred că, dacă vasul e mai mare, și puterea pe care o dețin e mai mare.

— *Grozav!* mormăi Lila pentru sine.

— Curaj! îi ură Alucard, când se apropiară de o altă tăbliță divinatorie.

Făcu semn din cap spre numele așezate de-o parte și de alta a grilei.

— Cel puțin, drumurile noastre n-o să se încrucișeze.

Lila încetini pasul.

— Vrei să spui că trebuie să-i bat pe toți oamenii ăștia, doar ca să am șansa să lupt cu tine?

El își înclină capul.

— Ai fi putut cere acest privilegiu în orice noapte la bordul *Turlei*, Bard, dacă voiai o moarte rapidă și umilitoare.

— Oh, chiar așa?

În timp ce vorbeau, traversaseră în fața palatului, iar Lila descoperi că la capătul celălalt, în grădinile palatului care de obicei duceau de la palat la podul de aramă, se ridicaseră trei corturi, mari și rotunde,

afișând culorile imperiului. Lila era, în secret, bucuroasă că măcar corturile nu pluteau. Își regăsise echilibrul de pe mare, bineînțeles, dar avea destule de care să-și facă griji în *Essen Tasch,* fără să mai pună la socoteală și faptul că s-ar putea îneca.

— Și bucură-te că nu o ai pe Kisimyr în grupul tău, continuă Alucard, când un gardian ridică pentru ei pânza din fața intrării principale a cortului lor. Sau pe Brost. Ai scăpat ușor.

— Nu e cazul să pari atât de ușurat... zise Lila, fără să mai continue, atrasă de splendoarea interiorului cortului arnesian.

Stăteau într-un soi de arie comună din centru, restul cortului fiind împărțit în douăsprezece compartimente, ca niște felii de plăcintă. Pânza se umfla în jos din vârful țuguiat al tavanului – la fel cum făcea în camerele regale ale palatului – și totul era moale, mătăsos și tivit cu aur. Pentru prima oară în viața ei, admirația Lilei nu era însoțită de dorința de-a șterpeli ceva – fie se obișnuise cu bogăția, fie, mai probabil, avea destule acuzații pe cap ca să mai adauge și furtul.

— Crezi sau nu, îi șopti Alucard, unuia dintre noi i-ar plăcea să te vadă în viață.

— Poate c-o să te surprind.

— Întotdeauna o faci.

Se uită în jur, zărindu-și baniera pe unul dintre cele douăsprezece compartimente separate de draperii.

— Iar acum, dacă nu te superi, am un meci pentru care trebuie să mă pregătesc.

Lila îi făcu semn cu mâna.

— Sigur o să-ți găsesc flamura. E cea cu un pește pe ea, nu?

— Ha, ha!

— Noroc!

Lila își desfăcu din cheutori coiful de cum intră în compartimentul privat, marcat de o flamură cu două cuțite încrucișate.

— Fir-ar al dracu! mormăi ea, trăgând de mască, falca de diavol încurcându-i-se în păr.

Și apoi își ridică ochii. Și încremeni. Încăperea era oricum – simplă, elegantă, confortabilă, cu divane, măsuțe și pânze drapate –, dar *nu* goală.

O femeie stătea în mijlocul spațiului, îmbrăcată în alb și auriu, ținând o tavă cu ceai. Lila tresări violent, abia abținându-se să nu scoată un cuțit.

— *Kers la?* se răsti ea, cu coiful încă pe cap.

Femeia se încruntă ușor.

— *An tas arensor.*

— N-am nevoie de niciun asistent, răspunse Lila, încă în arnesiană și luptându-se cu coiful.

Femeia puse tava jos, înaintă și, dintr-o singură mișcare, fără efort, îi descâlci părul, eliberând-o pe Lila de falca diavolului. Ridică apoi coiful de pe capul Lilei și îl așeză pe masă.

Lila se hotărâse să nu-i mulțumească pentru ajutorul nesolicitat, dar cuvintele îi scăpară de capul lor.

— Cu plăcere, răspunse femeia.

— Nu am nevoie de tine, repetă Lila.

Însă femeia rămase ferm pe poziții.

— Tuturor concurenților li se dă câte un asistent.

— Bine, încuviință Lila grăbită, atunci te las să pleci.

— Nu cred că poți.

Lila își dezmorți gâtul.

— Vorbești Înalta Regală?

Femeia trecu fără efort pe engleză.

— E o necesitate pentru postul meu.

— De servitoare?

Un zâmbet se ivi în colțul gurii femeii.

— De preoteasă.

Desigur, gândi Lila. *Maestrul Tieren alege concurenții. E logic că trebuie să le furnizeze și câte un asistent.*

— Prințul insistă ca toți concurenții să aibă un asistent, pentru a le satisface diversele nevoi.

Lila ridică o sprânceană.

— Cum ar fi?

Femeia ridică din umeri și făcu semn spre un fotoliu.

Lila se încordă. Era un *corp* pe el. Dar n-avea cap.

Femeia se duse la acel corp și abia atunci Lila își dădu seama că nu era un cadavru decapitat, totuși, ci o armură, nu lustruită ca cea

purtată de gărzile regale, ci simplă și albă. Lila se trezi întinzând mâna spre cea mai apropiată piesă. Când o ridică, se minună de cât de ușoară era. Nu părea că ar proteja-o cine știe ce. O aruncă înapoi pe fotoliu, dar asistenta o prinse înainte să cadă.

— Atenție! o atenționă ea, așezând piesa cu delicatețe. Platoșele sunt fragile.

— La ce-i bună o armură fragilă? întrebă Lila.

Femeia se uită la ea de parcă ar fi pus o întrebare foarte prostească. Lila ura tipul ăla de privire.

— Acesta este primul tău *Essen Tasch,* îi explică ea.

Nu era o întrebare. Fără să aștepte vreo confirmare, femeia se aplecă spre un cufăr de lângă fotoliu și scoase o piesă de armură de rezervă. O ridică spre Lila, ca s-o vadă, apoi o aruncă de pământ. Când atinse podeaua, platoșa crăpă și, crăpând, izbucni o flamă orbitoare. Lila tresări la strălucirea subită; în urma flamei, platoșa nu mai era albă, ci gri-închis.

— Așa țin ei scorul, explică asistenta, arătând spre piesa stricată. O armură completă e compusă din douăzeci și opt de piese. Primul magician care sparge zece câștigă meciul.

Lila luă de jos platoșa distrusă.

— Mai e ceva ce trebuie să știu? întrebă ea, întorcând piesa în mâini.

— Ei bine, continuă preoteasa, nu poți să dai lovituri folosindu-ți corpul, ci numai cu elementele pe care le stăpânești, dar sunt sigură că asta știai deja.

Lila nu știa. Sună o trompetă. Primele meciuri se pregăteau să înceapă.

— Ai un nume? întrebă ea, întinzându-i platoșa înapoi.

— Ister.

— Ei bine, Ister... Lila se dădu înapoi, spre draperia de la intrare. O să stai... pur și simplu aici, până ce voi avea nevoie de tine?

Femeia zâmbi și scoase o carte din buzunar.

— Am ceva de citit.

— Dă-mi voie să ghicesc, un text religios?

— De fapt, o contrazise Ister, așezându-se pe un divan, e despre pirați.

Lila zâmbi. Preoteasa o cucerise.

— Bine, încuviință Lila, n-o să te pârăsc lui *Aven Essen*.

Zâmbetul lui Ister se schimonosi.

— Cine crezi că mi-a dat-o?

Întoarse o pagină.

— Meciul tău e la patru, maestre Stasion. Să nu întârzii.

— Maestre Kamerov, se auzi o voce veselă, când Kell intră în cortul lui.

— Hastra.

Armura și pelerina tânărului gardian dispăruseră, în locul lor purtând o tunică albă, simplă, cu broderii aurii. O eșarfă, împodobită cu același model auriu, îi înfășură larg fața și gâtul, mascându-i totul în afară de nasul acvilin și ochii căprui, prietenoși. Un cârlionț scăpase din învelitoare și când își lăsă eșarfa în jos, în jurul gâtului, Kell văzu că zâmbea.

Pe toți sfinții, părea tânăr ca un novice de sanctuar.

Kell nu se osteni să-și scoată coiful. Era prea periculos și nu doar pentru că ar fi putut fi recunoscut; masca era o constantă reamintire a șiretlicului. Fără greutatea sa, ar fi putut uita cine era și cine nu era.

Fără tragere de inimă, își dezbrăcă haina argintie și o lăsă pe un scaun, în timp ce Hastra îi fixa platoșele armurii peste tunica sa cu mâneci lungi.

În depărtare, sunară trompetele. Primele trei meciuri se pregăteau să înceapă. Nu se putea ști cât aveau să dureze rundele de deschidere. Unele puteau dura și o oră. Altele se terminau în câteva minute. Meciul lui Kell era al treilea din arena de la vest. Primul său adversar era un magician faroan al vântului, numit Ost-ra-Nes.

Recapitulă aceste detalii în minte, în timp ce platoșele armurii sale erau legate și strânse. Nu-și dădu seama că Hastra terminase până ce tânărul gardian nu vorbi.

— Sunteți gata, domnule?

O oglindă atârna de unul dintre pereții de pânză, iar Kell se studie, cu inima bătându-i tare în piept. *Trebuie să fiți entuziasmat*, zise Hastra, și Kell într-adevăr *era*. La început, o socotise o nebunie – și, la drept vorbind, dacă se gândea mai bine, încă era de părere că era o

nebunie –, dar nu putuse să se abțină. La naiba cu logica, la naiba cu rațiunea, era entuziasmat!

— Pe aici, îi arătă Hastra, dezvăluind o a doua intrare cu draperie, în foaia exterioară a cortului privat.

Era aproape ca și cum adăugarea acesteia fusese concepută cu șiretlicul lui Kell în minte. Probabil chiar așa *era.* Pe toți sfinții, de cât timp plănuise Rhy șarada asta? Probabil Kell nu-l apreciase destul pe fratele său plin de surprize. Și probabil Kell nu-i dădea prea multă atenție, în general. Își petrecuse prea mult timp în camerele lui sau în Bazin și se obișnuise să presupună că, numai fiindcă îi putea simți corpul lui Rhy, îi știa, de asemenea, și mintea. Evident, greșise.

De când ești tu atât de interesat de politicile imperiale?

Sunt interesat de regatul meu, frate.

Rhy se schimbase, Kell observase *măcar* atât. Însă el nu văzuse decât schimbările de dispoziție ale fratelui său, modul în care părea să se indispună odată cu lăsarea serii. Dar asta era altceva. Asta era o treabă *deșteaptă.*

Totuși, ca să fie sigur, Kell își luă pumnalul, lepădat odată cu haina, și dădu la o parte una dintre multele tapiserii ale cortului. Hastra privi când el își crestă pielea subțire de pe antebraț și își înmuie degetele în sângele apărut. Pe peretele de pânză desenă un mic simbol, o linie verticală, cu un mic semn orizontal în vârf, spre dreapta, și un altul la bază, spre stânga. Kell suflă peste el până se uscă, apoi lăsă tapiseria să cadă la locul ei, ascunzând simbolul de la vedere.

Hastra nu întrebă nimic. Îi dori, simplu, noroc și apoi rămase în cort, în timp ce Kell plecă; după câțiva pași, un gardian regal – Staff – i se alătură. Merseră în tăcere, mulțimile de pe stradă – bărbați și femei cărora le păsa mai puțin de meciuri decât de festivitățile prilejuite de ele – se dădeau la o parte din calea lui. Ici și colo, copiii fluturau flamuri, iar Kell zări leii îngemănați printre celelalte baniere.

— Kamerov! strigă cineva și, curând, sunetul fu purtat mai departe prin aer – *Kamerov, Kamerov, Kamerov* –, numele fluturând în urma lui ca o pelerină.

IV

— Alucard! Alucard! Alucard! scanda mulțimea.

Lila pierduse începutul luptei, dar nu conta; căpitanul ei câștiga.

Arena de la est era arhiplină, în rândurile de jos oamenii stăteau umăr în umăr, în vreme ce în rândurile de mai sus se vedea mai prost, dar se respira mai bine. Lila optă pentru unul dintre cele mai de sus rânduri deschise publicului, după ce pusese în balanță dorința ei de a studia meciul cu nevoia de a-și păstra anonimatul. Cu pălăria neagră a lui Stasion trasă mult pe frunte, stătea cu coatele sprijinite de balustradă, privind cum pământul negru se învârte în jurul degetelor lui Alucard. I se păru că-i vede zâmbetul, chiar și de la distanța aceea.

Prințul Rhy, venit de vreo câteva minute, cu obrajii aprinși de la drumurile dintre un stadion și altul, acum stătea în picioare, în balconul regal, privind cu totul absorbit, alături de nobilul faroan cu o înfățișare rigidă.

Doi stâlpi se ridicau deasupra platformei regale, pe fiecare fiind arborat câte o banieră ca să marcheze meciul. A lui Alucard era o pană de argint – sau o flacără în cădere, Lila nu-și dădea seama – pe un fundal albastru-închis. Ea ținea o copie în mână. Cealaltă flamură avea un set de trei triunghiuri unul peste altul, pe fundal verde-pădure. Oponentul lui Alucard, un veskan pe nume Otto, purta un coif străvechi, cu apărătoare de nas și o calotă bombată.

Otto alesese focul împotriva pământului lui Alucard și amândoi dansau acum și se fereau de loviturile reciproce. Piatra netedă a arenei era presărată cu obstacole, formațiuni stâncoase, oferind atât acoperire, cât și posibilitatea unei ambuscade, și trebuie să fi fost protejate de vrăji, de vreme ce Alucard nu le făcu niciodată să se miște.

Otto era surprinzător de rapid pe picioare pentru un om de peste doi metri înălțime, dar abilitatea lui era una de forță brută, în vreme ce a lui Alucard ținea de iuțeala mâinii – Lila nu o putea descrie altfel. Majoritatea magicienilor, ca și cei mai obișnuiți bătăuși, își dădeau de gol atacul mișcându-se în aceeași direcție ca magia lor. Dar Alucard putea sta perfect nemișcat, în vreme ce elementul său se mișca sau, în cazul de față, se putea feri într-o parte și trimite puterea în altă parte, iar prin această metodă simplă, dar eficientă, punctase opt lovituri, față de numai două ale lui Otto.

Lui Alucard îi plăcea spectacolul, îi plăcea să adauge înfloriturişi suspans, şi, cum Lila fusese receptorul jocurilor lui de îndeajuns de multe ori, văzu că acum se juca, pur şi simplu, cu veskanul, trecând în apărare doar ca să prelungească lupta şi să bucure mulţimea.

Nişte urale izbucniră din arena de vest, unde Kisimyr se înfrunta cu protejatul ei, Losen, şi, câteva momente mai târziu, cuvintele de pe cel mai apropiat afişaj al acoladelor se schimbară, numele lui Losen dispărând şi al lui Kisimyr înscriindu-se în locul promovatului. În arena de jos, flăcările înconjurau pumnii lui Otto. Lucrul cel mai greu, la foc, era să pui forţă în spatele lui, să-i dai şi greutate, nu numai căldură. Veskanul îşi arunca loviturile cu toată greutatea corpului său, în loc să folosească puterea focului.

„Magia e ca oceanul", îi spusese Alucard, la prima ei lecţie. „Când valurile merg în aceeaşi direcţie, forţa lor se uneşte. Când se ciocnesc, se anulează. Aşază-te în calea magiei tale şi o să le perturbi avântul. Mişcă-te împreună cu ele, şi..."

Aerul din jurul Lilei începu să furnice plăcut.

— Maestre Tieren, zise ea, fără să se întoarcă.

Aven Essen se apropie de ea.

— Maestre Stasion, salută el degajat. N-ar trebui să te pregăteşti?

— Lupt ultimul, îl lămuri ea, aruncându-i o privire. Am vrut să urmăresc meciul lui Alucard.

— Îţi sprijini prietenii?

Ea ridică din umeri.

— Studiez adversarii.

— Înţeleg...

Tieren îi aruncă o privire apreciativă. Sau probabil era dezaprobatoare. Era un om greu de citit, dar Lilei îi plăcea. Nu doar pentru că nu încercase s-o oprească, dar şi pentru că îi putea pune întrebări, iar el în mod cert nu credea că ar proteja pe cineva ţinându-l departe de informaţii. Îi încredinţase, odată, o sarcină dificilă, îi respectase secretele de două ori şi o lăsase să-şi aleagă singură calea, la fiecare răscruce.

Lila făcu semn către balconul regal.

— Prinţul pare foarte interesat de acest meci, continuă ea, în timp ce, jos, Otto scăpă ca prin urechile acului de o lovitură. Dar cine e

faroanul?

— Lordul Sol-in-Ar, explică Tieren, fratele mai mare al regelui.

Lila se încruntă.

— N-ar fi trebuit ca, fiind cel mai mare, să fie *el* rege?

— În Faro, descendența coroanei nu e determinată de ordinea născuților, ci de preoți. Lordul Sol-in-Ar nu are nicio afinitate pentru magie. Prin urmare, nu poate fi rege.

Lila simți disprețul din vocea lui Tieren și își dădu seama că nu era pentru lordul Sol-in-Ar, ci pentru preoții care-l considerau nemerituos.

Ea nu dădea doi bani pe toată poliloghia despre magia care îi cernea pe cei puternici de cei slabi, făcând un soi de judecată spirituală. Nu, asta semăna prea mult cu soarta, iar Lila nu credea în asta. O persoană își alege singură drumul. Sau își croiește o soartă nouă.

— Cum de știi atât de multe? întrebă ea.

— Mi-am petrecut viața studiind magia.

— Nu m-am gândit că vorbeam despre magie.

— Vorbeam despre oameni, zise el, urmărind meciul, și oamenii sunt elementul cel mai variabil și mai important în ecuația magiei. Magia în sine este, la urma urmei, o constantă, o sursă pură și stabilă, ca apa. Oamenii și lumea pe care o modelează sunt canale de magie, determinându-i natura, colorându-i energia, la fel cum o vopsea face cu apa. Mai cu seamă tu, dintre toți oamenii, ar trebui să poți vedea că magia se schimbă în mâinile celor care o folosesc. Este un element care se modelează. Cât despre interesul meu pentru Faro și Vesk, imperiul arnesian e vast. Totuși, nu e întreg cuprinsul lumii și, ultima oară când m-am ostenit să verific, magia exista și dincolo de granițele lui. Mă bucur de *Essen Tasch,* chiar și ca reamintire a acestui fapt, și, totodată, pentru ocazia de a vedea cum este magia tratată în alte părți.

— Sper că ai scris toate astea undeva, îl tachină ea. Pentru posteritate și așa mai departe.

El se bătu cu degetul în tâmplă.

— Le păstrez la loc sigur.

Lila pufni. Atenția i se întoarse la lordul Sol-in-Ar. Oamenii

vorbeau și oamenii de pe mare, mai mult decât toți ceilalți.

— E adevărat ce se spune?

— N-am de unde să știu, maestre Elsor. Nu sunt la curent.

Ea se îndoia că era atât de naiv pe cât pretindea.

— Că lordul Sol-in-Ar vrea să-l răstoarne pe fratele lui și să pornească un război?

Tieren puse o mână pe umărul ei, strânsoarea lui fiind surprinzător de puternică.

— Ai grijă cu limba aia a ta! o atenționă el calm. Sunt prea multe urechi pentru astfel de remarci nesăbuite.

Urmăriră restul meciului în tăcere. N-a mai durat mult.

Alucard era ca o pată de lumină, coiful lui sclipind în soare, când se învârti în spatele unui bolovan și ieși pe partea cealaltă. Lila privi, hipnotizată, cum el își ridică mâinile și pământul din jurul lui țâșni înainte.

Otto își puse focul în jurul lui ca un scut, apărându-se din față, din spate și din toate părțile. Ceea ce era grozav, numai că, evident, nu mai putea *vedea* prin vâlvătaie, așa că nu observă momentul în care pământul își schimbă direcția și zbură sus în aer, adunându-se în bulgări înainte de a se prăvăli, nu cu o forță obișnuită, ci repezindu-se în jos fulgerător. Mulțimea exclamă, dar veskanul își ridică ochii prea târziu. Mâinile lui se ridicară, la fel și focul, dar nu destul de rapid; trei dintre proiectile își atinseră ținta, izbindu-l în umăr, în antebraț și în genunchi, destul de puternic cât să-i spargă platoșele armurii.

Într-o explozie de lumină, meciul se terminase.

Un oficial – un preot, judecând după roba sa albă – ridică un cerc de aur la buze și spuse:

— Alucard Emery merge mai departe!

Mulțimea izbucni în aplauze asurzitoare, iar Lila își ridică privirea spre balconul regal, dar prințul plecase. Privi în jur, știind deja că și Tieren plecase. Trompetele răsunară din arena centrală. Lila văzu că Jinnar câștigase runda. Cercetă lista pentru următorul meci din arena centrală.

Tas-on-Mir era primul nume și, imediat dedesubt, *Kamerov*.

Magia clocotea în sângele lui Kell, în timp ce mulțimea zbiera în

arena de sus. Dumnezeule, oare toți oamenii din Londra Roșie veniseră să privească rundele de deschidere?

Jinnar trecu pe lângă el, în tunel, întorcându-se de la meciul lui. Nu arăta c-ar fi depus vreun efort.

— *Fal chas!* îi ură magicianul cu ochi argintii, scoțându-și restul armurii sale.

După cum se vedea, nu-și spărsese decât trei platoșe.

— *Rensa tav,* răspunse Kell automat, cu pieptul vibrând de o energie nervoasă.

Ce fusese în capul lui? Ce căuta aici? Era o mare greșeală... și totuși mușchii și oasele încă mai tânjeau după o luptă și, dincolo de tunel, putea auzi spectatorii strigându-i numele – *Kamerov! Kamerov! Kamerov!* – cu toate că nu era numele lui, și asta îi trimise un val nou de foc prin vene.

Picioarele lui înaintară spre gura tunelului, unde așteptau doi asistenți, cu o masă între ei.

— Regulile au fost bine explicate? întrebă cel dintâi.

— Și ești gata, dornic și capabil? întrebă al doilea.

Kell dădu din cap. Văzuse destule meciuri de turnir ca să știe cum mergeau lucrurile, iar Rhy stăruise să le recapituleze, pe rând, pe fiecare, doar ca să fie sigur. Pe măsură ce turnirul progresa, regulile aveau să se schimbe, ca să aibă loc meciuri mai lungi și mai grele. *Essen Tasch* aveau să devină mult mai periculoase atunci, atât pentru Kell, cât și pentru Rhy. Însă rundele primare aveau, pur și simplu, rolul să-i separe pe cei buni de cei foarte buni, pe cei pricepuți de maeștri.

— Elementul tău? întrebă primul.

Mai multe sfere de sticlă stăteau pe masă, foarte asemănătoare cu acelea de care Kell se folosise odată ca să încerce să-l învețe magia pe Rhy. Fiecare sferă conținea un element: pământ negru, apă colorată, praf colorat ca să dea formă vântului și, în cazul focului, un pumn de ulei ca să creeze flacăra. Mâna lui Kell ezită deasupra globurilor, încercând să decidă pe care să-l aleagă. Ca *antari,* îl putea mânui pe oricare dintre ele. Însă Kamerov trebuia să aleagă. Mâna lui se opri pe o sferă care conținea apă, colorată în albastru-intens ca să fie vizibilă pentru spectatori, odată ce intra în arenă.

Cei doi asistenți se înclinară, iar Kell ieși în arenă, condus înainte de un val de zgomot. Se uită cu atenție prin vizorul lui. Era o zi însorită de iarnă, cu un ger mușcător, dar cu o lumină puternică, aceasta reflectându-se în turlele arenei și în broderiile metalice ale banierelor care fluturau din toate părțile. Leii de pe flamura lui Kell îi făceau cu ochiul din tot cuprinsul arenei, în vreme ce spirala albastră-argintie a lui Tas-on-Mir ieșea în evidență, ici și colo, pe fundalul său negru (sora ei geamănă, Tos-an-Mir, alesese blazonul invers, cu desen negru pe fundal albastru-argintiu).

Drama și spectacolul întotdeauna păruseră prostești, privite din afară, dar stând acolo, în arenă și nu în tribune, Kell se simți prins de spectacol. Scandările, uralele mulțimii pulsau de energie, de magie. Inima îi bătea tare, corpul îi era nerăbdător de luptă și se uită în sus, peste capetele mulțimii, spre platforma regală unde Rhy își ocupase locul lângă rege, privind în jos. Ochii lor se întâlniră și, chiar dacă Rhy nu avea cum să-i vadă pe ai lui Kell prin mască, el totuși simți privirea schimbată între ei ca o coardă întinsă, care tocmai fusese ciupită.

Încearcă și tu să nu ne omori pe amândoi.

Rhy făcu un singur, aproape imperceptibil, semn din cap, de la balconul său, iar Kell se strecură printre obstacole până în centrul arenei.

Tas-on-Mir deja intrase în ring. Era îmbrăcată, ca toți faroanii, într-o singură bucată de pânză înfășurată în jurul corpului, detaliile fiind ascunse sub armură. Un coif simplu mai degrabă îi încadra fața decât i-o masca, iar pietrele prețioase albastru-argintii păreau niște broboane de sudoare de-a lungul frunții și al obrajilor ei. Într-o mână ținea un glob plin cu praf roșu. O magiciană a vântului. Mintea lui Kell calculă rapid. Aerul era unul dintre cele mai ușor de mișcat elemente și unul dintre cel mai greu de luptat împotrivă, dar dacă forța lui venea ușor, precizia lipsea.

Un preot în robă albă stătea pe un soclu deasupra celui mai de jos balcon pentru a oficia meciul. Făcu un semn și concurenții înaintară, salutară spre platforma regală și apoi se așezară față în față, fiecare ținând întinsă sfera lui. Nisipul din globul lui Tas-on-Mir începu să se răsucească, în timp ce apa din globul lui Kell se învolbura leneș.

Apoi, fie liniștea se lăsă peste arenă, fie pulsul lui Kell acoperi orice altceva – mulțimea, fluturatul banierelor, uralele îndepărtate de la celelalte meciuri. Undeva în golul acela de zgomot, sferele căzură și primul sunet care ajunse la urechile lui Kell a fost cel cristalin al sticlei sparte de podeaua arenei.

Pentru o clipă, sângele din venele lui Kell își grăbi curgerea, iar lumea din jurul lui și-o încetini. Apoi, la fel de brusc, reveni la mișcare. Vântul faroanei sări în sus și începu să se încolăcească în jurul ei. Apa întunecată se răsuci pe brațele lui Kell, înainte să se strângă deasupra palmelor lui.

Faroana se smuci și vântul roșu țâșni înainte cu forța unei sulițe. Kell sări înapoi la țanc să se ferească de o lovitură, dar o rată pe a doua, care-l izbi într-o parte, crăpându-i o platoșă și inundând arena în lumină.

Lovitura îi tăie respirația lui Kell; aruncă o privire la Rhy, în balconul regal, și îl văzu strângând de brațele fotoliului și scrâșnind din dinți. Aparent, reacția ar fi putut trece drept concentrare, dar Kell știa ce era – un ecou al durerii lui. Rosti în gând o scuză, apoi plonjă în spatele celei mai apropiate grămezi de pietre, scăpând ca prin urechile acului de o altă lovitură. Se rostogoli și reveni în picioare, recunoscător pentru faptul că armura era concepută să reacționeze numai la atacuri, nu la loviturile autoprovocate.

De sus, Rhy îi aruncă o privire nimicitoare.

Kell cântări cele două valuri de apă care încă pluteau deasupra mâinilor lui și își imagină vocea lui Holland răsunând prin arenă, împletită în adierea vântului. Tachinându-l.

Luptă.

La adăpostul pietrelor, își ridică o mână și sfera de apă dintre degetele lui începu să se desfacă în două șuvoaie, apoi în patru, apoi în opt. Se lungiră ca niște frânghii, încercuind arena din părți opuse, întinzându-se și devenind din ce în ce mai subțiri, ca niște panglici, apoi ca niște fire de ață, apoi ca firele de păianjen, încrucișându-se într-o pânză.

Drept răspuns, vântul roșu se înteți, despicându-se ca și apa lui în zeci de brice de aer; Tas-on-Mir încerca să-l silească să iasă din adăpost. Kell tresări când un ciob de vânt îi crestă obrazul. Vocea

adversarei sale începu să se răspândească în aer din zeci de locuri și pentru restul arenei părea că, acum, Kell lupta pe nevăzute, dar Kell o putea *simți* pe faroană – sângele și magia vibrând pe sub pielea ei, tensiunea crescându-i din cauza firelor de apă pe care el le întindea strâns. Unde... unde... *acolo.* Se răsuci, aruncându-se nu într-o parte, ci în *sus.* Urcă pe bolovan, al doilea glob înghețând în clipa de dinainte în mâna lui stângă. Se sparse când se repezi spre Tas-on-Mir, care izbuti să ridice un scut din vântul ei mai înainte ca schijele s-o poată atinge. Dar a fost atât de concentrată la atacul din față, că a uitat de pânza de apă, care se realcătuise cât ai clipi într-un bloc de gheață în spatele ei. O izbi în spinare, spărgându-i trei platoșe care îi protejau coloana.

Mulțimea izbucni când faroana căzu în patru labe, iar apa se întoarse la Kell și se împleti în jurul încheieturilor sale.

Fusese o fentă. Aceeași pe care o folosise și împotriva lui Holland. Dar spre deosebire de *antari,* Tas-on-Mir nu rămase la pământ. O clipă mai târziu era din nou în picioare, vântul roșu șuierând în jurul ei când platoșele sparte îi căzură.

Trei eliminate, gândi Kell. *Mai sunt șapte.*

Zâmbi în spatele măștii, după care amândoi deveniră o vâltoare nedeslușită de lumină, vânt și gheață.

Degetele lui Rhy se strânseră pe brațele jilțului său.

Jos, Kell se ferea și fenta loviturile faroanei.

Chiar și în locul magicianului Kamerov era incredibil. Se mișca prin arenă cu o grație uluitoare, abia atingând solul. Rhy nu-l văzuse pe fratele lui luptând decât în fel și fel de încăierări. Așa arătase când îl înfruntase pe Holland? Sau pe Athos Dane? Sau acesta era rezultatul lunilor petrecute în Bazin, hărțuit de propriii lui demoni?

Kell nimeri o nouă lovitură, iar Rhy se trezi că-și înăbușă râsul – de asta, de absurditatea faptei lor, de durerea foarte reală din partea lui stângă, de faptul că nu ar fi putut să mai oprească tărășenia. De faptul că n-ar fi făcut-o nici dacă ar fi putut. Exista un soi de control în a te abandona, în a te supune evenimentelor.

— Magicienii noștri sunt puternici anul ăsta, i se adresă el tatălui său.

— Dar nu *foarte* puternici, zise regele. Tieren a ales bine. Să sperăm că preoții din Faro și Vesk au făcut la fel.

Rhy își încreți fruntea nedumerit.

— Credeam că scopul poveștii ăsteia era să ne arătăm puterea.

Tatăl lui îi aruncă o privire mustrătoare.

— Nu uita niciodată, Rhy, că privești un *joc.* Unul cu trei jucători puternici, dar egali.

— Și dacă, într-un an, Vesk și Faro vor juca să *câștige?*

— Atunci o să știm.

— Ce-o să știm?

Privirea regelui se întoarse la meci.

— Că războiul e aproape.

În arena de dedesubt, Kell se rostogoli, apoi se ridică. Apa întunecată se învârti și se răsuci în jurul lui, strecurându-se pe sub și în jurul zidului de aer al faroanei, înainte de a o izbi în piept. Armura ei se sparse luminos la lovitură, iar mulțimea izbucni în aplauze.

Fața lui Kell era ascunsă, dar Rhy știa că zâmbea.

Te dai mare, gândi el, exact când Kell pară prea lent și lăsă o rafală de vânt ca un cuțit să pătrundă până la el, lovindu-l în coaste. Lumina erupse în fața ochilor lui Rhy și în spatele lor, iar el își ținu respirația. Durerea îi arse carnea și încercă să-și închipuie că o putea absorbi, luând-o de la Kell și îngropând-o în el însuși.

— Arăți palid, observă regele.

Rhy se lăsă pe spate, în jilț.

— Sunt bine.

Și era. Durerea îl făcea să se simtă viu. Inima îi bătea cu putere în piept, deopotrivă cu a fratelui său.

Regele Maxim se ridică în picioare și se uită în jur.

— Unde e Kell? întrebă el.

Vocea începuse, de la o vreme, să se înăsprească rostindu-i numele, într-un fel care-i întorcea stomacul pe dos lui Rhy.

— Sunt sigur că e prin jur, răspunse el, uitându-se atent la cei doi luptători din ring. A așteptat cu nerăbdare turnirul. De altfel, nu pentru asta sunt Staff și Hastra? Să nu-l piardă din ochi?

— Au devenit cam delăsători.

— Când o să încetezi să-l pedepsești? ripostă Rhy. Nu e el singurul

care a făcut rău.

Ochii lui Maxim se înnegurară.

— Și nu e *el* viitorul rege.

— Ce-are de-a face una cu alta?

— Totul, zise tatăl lui, aplecându-se spre el și coborându-și vocea.

— Crezi că fac asta de ciudă? Din vreo răutate nejustificată? Asta vrea să fie o lecție, Rhy. Poporul tău va suferi când vei greși și vei suferi și tu, când poporul va suferi.

— Crede-mă, murmură Rhy, frecându-și coastele din cauza durerii-ecou, sufăr de pe-acum.

Dedesubt, Kell se ferea și se învârtea. Rhy își dădea seama că lupta se apropia de sfârșit. Faroana era în inferioritate – fusese în inferioritate de la bun început – și mișcările ei încetineau, în timp ce ale lui Kell deveneau mai rapide, mai încrezătoare.

— Chiar crezi că viața lui e în primejdie?

— Nu pentru viața *lui* îmi fac eu griji, zise regele.

Dar Rhy știa că nu era adevărat. Nu întru totul. Puterea lui Kell îl transforma într-o țintă. Vesk și Faro credeau că este binecuvântat, giuvaierul coroanei arnesiene, sursa de putere care făcea imperiul să fie aproape de neatins. Era un mit despre care Rhy era sigur că însăși coroana arnesiană îl perpetua, dar lucrul periculos la legende era că unii oameni le puneau la inimă, iar cei care credeau că magia lui Kell apăra imperiul puteau, de asemenea, să-și închipuie că, eliminându-l pe el, ar fi putut șubrezi imperiul. Alții credeau că, dacă l-ar putea fura, puterea Arnesului ar fi a lor.

Dar Kell nu era un soi de talisman... nu-i așa?

Când erau copii, Rhy se uita la Kell și nu-l vedea decât pe fratele lui. Pe măsură ce crescuseră, raportul se schimbase. Erau zile în care credea că vede o întunecime. Alteori, i se părea că vede un zeu. Nu că i-ar fi spus vreodată asta lui Kell. Știa că el ura ideea de a fi ales.

Rhy se gândi că existau lucruri și mai rele de atât.

Kell încasă o altă lovitură în arenă, iar Rhy simți cum îi arde brațul.

— Ești sigur că ești bine? stărui tatăl lui, iar Rhy își dădu seama că i se albiseră buricele degetelor strângând de fotoliu.

— Perfect, încuviință el, înghițindu-și durerea.

Kell dădu ultimele două lovituri, spate în spate, încheind meciul.

Publicul izbucni în aplauze, în timp ce faroana se ridică, anevoie, în picioare, și salută, cu mișcări țepene, înainte de a se retrage din ring.

Kell își îndreptă atenția spre balconul regal și făcu o plecăciune adâncă.

Rhy își ridică o mână, confirmând victoria, iar silueta în argintiu și alb dispăru în tunel.

— Tată, i se adresă Rhy, dacă nu-l ierți pe Kell, o să-l pierzi.

Nu primi niciun răspuns.

Rhy se întoarse spre tatăl lui, dar regele deja plecase.

V

Oamenii întotdeauna spuneau că așteptarea e cea mai rea, iar Lila era de acord. Într-atât încât ea, una, rareori aștepta ceva. Dacă așteptai prea mult, își făceau loc întrebările, îndoielile. Îți slăbea hotărârea. Probabil tocmai de aceea, când stătea în tunelul arenei de la vest *așteptând* să înceapă meciul ei, începu să simtă că făcuse o mare greșeală.

Periculoasă.

Nesăbuită.

Prostească.

Nebunească.

Un cor de îndoieli atât de puternic, încât cizmele ei făcură un pas înapoi.

Într-un alt stadion, spectatorii ovaționau, fiindcă un alt arnesian ieșise câștigător.

Lila mai făcu un pas înapoi.

Apoi zări flamura – flamura ei – în tribune, iar pașii îi prinseră rădăcini.

Eu sunt Delilah Bard, gândi ea. *Pirat, hoț, magician.*

Vârfurile degetelor începură să o furnice.

Am traversat lumi și am luat corăbii. Am luptat cu regine și am salvat orașe.

Se cutremură și sângele începu să-i vuiască.

Sunt unică de felul meu.

Trompetele sunară și, odată cu ele, Lila se forță să înainteze prin

arcadă, cu globul în mână. Uleiul fosforescent clipocea înăuntru, gata să fie aprins.

De îndată ce dădu cu ochii de arenă, anxietatea i se risipi, lăsând în urmă un fior familiar.

Periculoasă.

Nesăbuită.

Prostească.

Nebunească.

Vocile se porniră din nou, dar n-o mai puteau opri de acum. Așteptarea se terminase. Nu mai exista cale de întoarcere și acest simplu fapt îi făcea mai ușor mersul înainte.

Tribunele scoaseră urale de încurajare când Lila păși în arenă. De la galerie, stadionul păruse uriaș. Din arenă părea *enorm*.

Căută prin mulțime cu privirea – erau atât de mulți oameni, atât de mulți ochi îndreptați spre ea. Ca hoț de noapte, Lila Bard știa că a sta departe de lumină era cea mai sigură cale de a rămâne în viață, dar, fără voia ei, *se delectă* cu trucul ăsta. Să stai drept în fața unei ținte în timp ce-i furi monedele din buzunar. Să zâmbești în timp ce furi. Să-ți privești victima în ochi și s-o provoci să vadă dincolo de înșelăciune. Pentru că trucurile cele mai bune erau cele făcute nu când ținta era cu spatele întors, ci atunci când te privea.

Iar Lila voia să fie văzută.

Apoi o văzu pe veskană.

Sar intră în arenă, străbătând distanța mare din câțiva pași și oprindu-se în centru. Stând nemișcată, arăta de parcă ar fi crescut direct din piatra arenei, un stejar falnic de femeie. Lila nu se gândise niciodată la ea ca fiind scundă, dar lângă veskană, se simțea ca o nuia.

Cu cât mai mari sunt, gândi Lila, *cu atât mai rău cad. Să sperăm.*

Cel puțin, platoșele armurii erau croite pe măsură, dându-i Lilei o țintă mai mare. Masca lui Sar era făcută din lemn și metal, lucrate împreună într-un soi de animal sălbatic, cu coarne și bot și două fante subțiri prin care luceau ochii albaștri ai femeii. În mână ținea un glob plin de pământ.

Lila își încleștă dinții.

Pământul era cel mai dur element – aproape orice lovitură putea sparge o platoșă – dar era dat, de asemenea, în cantitate mică. Aerul

era pretutindeni, ceea ce însemna că și focul era, de asemenea, dacă îl puteai forța să ia forma dorită.

Sar se înclină, umbra ei acoperind-o pe Lila.

Flamura veskanei flutura deasupra capetelor, un albastru ca de cer senin marcat de un singur *X* galben. Între litera lui Sar și cuțitele Lilei, publicul era o mare de linii încrucișate. Cei mai mulți fluturau flamuri cu argintiu pe fond negru, dar Lila se gândi că probabil avea mai puțin de-a face cu zvonurile despre măiestria lui Stasion Elsor și mai mult cu faptul că era arnesian. Localnicii aveau să fie întotdeauna majoritari. În clipa asta, loialitatea lor era implicită. Dar Lila și-o putea câștiga. Își imagină un stadion întreg de flamuri negre și argintii.

N-o lua înainte.

Arena era presărată cu obstacole, bolovani, coloane și ziduri joase, toate din aceeași piatră negricioasă ca și podeaua, astfel încât concurenții și elementele lor să iasă în evidență pe fundalul negru.

Trompetele încetară să mai sune, iar privirea Lilei se ridică spre balconul regal, dar prințul nu era acolo. Numai un tânăr purtând o pelerină verde și o coroană din lemn lustruit, cu fire de argint – unul dintre veskanii regali – și Maestrul Tieren. Lila îi făcu cu ochiul și, cu toate că probabil *Aven Essen* n-o putu vedea, ochii lui strălucitori părură totuși să se îngusteze dezaprobator.

O tăcere încordată se lăsă peste mulțime, iar Lila se răsuci dând cu ochii de un bărbat în robă albă și aurie, pe platforma arbitrului, proiectată în consolă deasupra arenei. Mâinile lui erau ridicate și, pentru o secundă, se întrebă dacă el invoca magia, până când își dădu seama că doar cerea liniște.

Sar își ridică sfera, pământul săltând și vibrând înăuntru, cu o energie de nestăvilit.

Lila înghiți nodul din gât și și-o înălță și ea pe a ei, dar uleiul rămăsese tulburător de nemișcat.

Tigru, tigru, foc ce bați...

Degetele i se strânseră pe glob, iar uleiul izbucni în flăcări. Efectul a fost impresionant, dar n-avea să dureze, nu cu atât de puțin aer în sferă. Ea nu aștepta – în clipa în care omul în alb începu să își coboare mâna, Lila trânti globul de piatra arenei, făcând să țâșnească drept în

sus o flacără flămândă de aer. Forța acesteia o zgâlțâi pe Lila și surprinse auditoriul, care păru să creadă că figura era în spiritul spectacolului.

Sar își zdrobi globul în mâini și; astfel, meciul începu.

— Concentrează-te! o certa Alucard.

— Mă concentrez, zise Lila, ținând mâinile de o parte și de alta a uleiului.

— Ba nu te concentrezi. Ține minte, magia e ca oceanul.

— Da, da, mormăi Lila, valuri.

— Când valurile merg în aceeași direcție, o dăscăli el, ignorându-i comentariul, ele cresc. Când se ciocnesc, se anulează.

— Bine, deci eu vreau să dezvolt valul...

— Nu, zise Alucard. Doar lasă puterea să treacă prin tine.

Esa se frecă de piciorul ei. Turla *se legăna încet, în ritmul mării. Brațele o dureau de cât le ținuse întinse, cu o picătură de ulei în fiecare palmă. Era prima ei lecție și deja eșua.*

— Nu te străduiești.

— Du-te naibii!

— Nu te lupta cu ea. N-o forța. Fii o ușă deschisă.

— Ce s-a întâmplat cu valurile? mormăi Lila.

Alucard o ignoră.

— Toate elementele sunt inerent conectate, turui el mai departe, în timp ce ea se căznea să invoce focul. Nu există o linie de netrecut între unul și următorul. În schimb, ele există pe un spectru, topindu-se unul în celălalt. Cheia e să găsești care parte a acelui spectru te atrage cel mai tare. Focul trece în aer, care trece în apă, care trece în pământ, care trece în metal, care trece în os.

— Și magia?

El își încreți fruntea, de parcă n-ar fi înțeles.

— Magia e în toate.

Lila își flexă mâinile, concentrându-se pe tensiunea din degete, pentru că trebuia să se concentreze la ceva.

— Tigru, tigru, foc ce bați...

Nimic.

— Te străduiești prea tare.

Lila scoase o exclamație exasperată.

— Parcă ziceai că nu mă străduiesc destul!

— Există un echilibru. Și strângi prea tare.

— Nici măcar nu-l ating.

— Bineînțeles că da. Numai că nu-ți folosești mâinile. Îți încordezi puterile. Dar forța fizică nu e totuna cu voința. Tu înșfaci un lucru, când ar trebui doar să-l ții în palmă. Tu încerci să controlezi elementul. Dar nu merge așa, nu tocmai. E mai mult o... conversație. Întrebare și răspuns, chemare și răspuns.

— Stai, deci e vorba de valuri, de ușă sau de conversație?

— Poate fi orice vrei tu.

— Ești un profesor mizerabil.

— Te-am prevenit. Dacă nu ești gata pentru asta...

— Tacă-ți fleanca. Mă concentrez.

— Nu poți să te uiți urât la magie ca s-o faci să se manifeste.

Lila trase aer în piept să se calmeze. Încercă să se concentreze la modul în care se simțea focul, își imagină căldura lui în palme, dar nici asta nu dădu rezultat. Atunci, se gândi la Kell, la Holland, amintindu-și cum aerul se schimba când făceau ei magie, amintindu-și furnicăturile, pulsul. Se gândi la cum ținuse în mână piatra neagră, invocându-i puterea, vibrația dintre sângele și oasele ei și altceva în plus, ceva mai adânc. Ceva straniu și imposibil, și, în același timp, extrem de familiar.

Vârfurile degetelor începură să-i ardă, nu de căldură, ci de ceva mai ciudat, ceva și rece și cald, și aspru și neted și viu.

Tigru, tigru, foc ce bați, *șopti ea încetișor și, în clipa următoare, focul prinse viață în mâinile ei. N-a fost nevoie să se uite ca să vadă ce făcuse. O putea simți – nu doar căldura, dar și puterea ce clocotea dedesubt.*

Lila era, oficial, un magician.

Lila încă încerca să silească focul să ia o formă, când primul bulgăre de pământ al lui Sar – o piatră, practic – o nimeri în umăr. Explozia de lumină a fost orbitoare și scurtă, când platoșa se sparse. Durerea rămase.

Nu avu timp să reacționeze. O altă bucată de pământ se repezi

spre ea, iar Lila se răsuci din linia de atac a lui Sar, ascunzându-se după un stâlp, cu o fracțiune de secundă înainte ca pământul să se lovească de el, o ploaie de pietricele răpăind pe podeaua arenei. Crezând că avea timp până la următorul atac, Lila ieși de după stâlp, pregătită să lovească, și a fost nimerită drept în piept de o lance de pământ, care-i zdrobi platoșa centrală. Lovitura o împinse cu spatele de un bolovan, iar șira spinării ei se izbi de piatră cu forță violentă, alte două platoșe spărgându-se, în timp ce ea gâfâi și căzu în patru labe.

Patru platoșe pierdute în câteva secunde.

Veskana chicoti, gros și răgușit, iar mai înainte ca Lila să se poată măcar ridica în picioare, darămite să-i răspundă cu aceeași monedă, un alt bulgăre de pământ o lovi în fluierul piciorului, crăpându-i o a cincea platoșă și doborând-o din nou în genunchi.

Lila se rostogoli, blestemând cu poftă, cuvintele pierzându-se sub uralele, scandările și plesnetele flamurilor în aer. O baltă de foc continua să ardă pe pământul mânjit de ulei. Lila o împinse cu voința ei, trimițând un râu de foc spre Sar. Abia de-o atinse pe veskană, flăcările mângâindu-i inofensiv armura. Lila înjură și se aruncă în spatele unei palisade.

Veskana zise ceva în semn de tachinare, dar Lila continuă să se ascundă.

Gândește, gândește, gândește.

Petrecuse toată ziua urmărind meciurile, notându-și fiecare mișcare a concurenților, modul în care jucau. Dedusese astfel strategiile, locurile slabe din armură, divulgările din jocul lor.

Și învățase un lucru foarte important.

Toată lumea juca *după reguli.* Ei bine, din câte putea spune Lila, nu erau atât de multe, în afara celor evidente: fără atingere fizică. Însă acești concurenți erau ca actorii. Nu jucau murdar. Nu luptau de parcă într-adevăr ar fi contat. Desigur, voiau să câștige, voiau să obțină gloria și să ia premiul, dar nu luptau de parcă *viața* lor ar fi fost pusă la bătaie. Era prea multă bravadă și prea puțină frică. Se mișcau prea încrezător, știind că un clopot avea să sune, un fluier avea să țiuie, meciul se va sfârși, și, cu toate astea, ei aveau să fie în siguranță.

Luptele adevărate nu mergeau așa.

Delilah Bard nu fusese niciodată într-o luptă care să nu conteze.

Ochii ei fulgerară prin arenă și se opriră la platforma arbitrului. Omul se dăduse înapoi, lăsând consola liberă. Se afla deasupra arenei, dar nu cu mult. Putea să ajungă la ea.

Lila își adună focul, ținându-l strâns, gata să lovească. Și apoi se întoarse, urcă pe zid și sări. Reuși, deși la limită, mulțimea exclamă surprinsă, iar ea aterizează pe platformă și se răsuci spre Sar.

Și, fără îndoială, veskana ezită.

Să lovești publicul în mod cert nu era permis. Însă nu exista nicio regulă despre a sta în fața lui. Momentul acela de stupefacție a fost tot ceea ce avea nevoie Lila. Sar nu atacă, dar Lila o făcu, o cometă de foc lansându-se din fiecare mână.

Nu te lupta cu ea, n-o forța, fii o ușă deschisă.

Însă Lila nu se simțea ca o ușă deschisă. Se simțea ca o lupă, amplificând orice magie stranie care ardea în ea, așa că atunci când întâlni focul, forța a fost propria explozie.

Cometele se învârtiră și se arcuiră prin aer, lovind în Sar din unghiuri diferite. Pe una o blocă. Cealaltă se izbi de ea într-o parte, spărgându-i cele trei platoșe de la șold până la umăr.

Lila rânji ca o retardată când mulțimea izbucni. O străfulgerare de aur de deasupra îi atrase atenția. La un moment dat, prințul sosise să privească. Alucard stătea în picioare, în tribuna de sub prinț, iar la nivelul ei, arbitrul în alb dădea fuga spre ea. Mai înainte să poată striga el fault, Lila sări de pe platformă înapoi pe bolovan. Din nefericire, Sar își revenise, atât din surpriză, cât și din lovitură, iar când piciorul Lilei atinse vârful bolovanului, un proiectil de pământ o izbi în umăr, spărgându-i o a șasea bucată din armură și doborând-o de pe creastă.

Când căzu, se dădu peste cap cu o grație de felină și aterizează ghemuită.

Sar se pregătise pentru un atac de îndată ce picioarele Lilei atinseră piatra și tocmai de aceea Lila își lansă focul *înainte* de a ateriza. Meteorul o nimeri pe veskană în fluierul piciorului, spărgându-i o altă platoșă.

Patru la șase.

Lila recupera.

Se rostogoli în spatele unei palisade ca să-și revină, în timp ce Sar își întinse degetele groase, iar pământul risipit prin arenă săltă și începu să se adune spre ea.

Lila văzu un bulgăre mare de pământ și se lăsă într-un genunchi, strângându-și pumnul în jurul lui, cu o clipă înainte ca forța invizibilă a lui Sar să pună stăpânire pe el și să-l tragă destul de tare ca să miște elementul și pe Lila odată cu el. Ea nu-i dădu drumul, cizmele alunecându-i pe piatra netedă a podelei, în timp ce Sar o aducea la ea, dar Lila încă rămăsese ascunsă pe după numeroasele obstacole. Bolovanii, coloanele și zidurile se sfârșiră și abia în clipa aceea Sar o văzu pe Lila, o văzu dând drumul bulgărelui de pământ, acum învăluit în flăcări. Acesta se smulse de la Lila și veni spre veskană, propulsat atât de forța cu care-l trăsese ea, cât și de voința Lilei, trosnind-o în piept și spărgându-i alte două platoșe.

Bun. Acum erau la egalitate.

Sar atacă din nou, iar Lila se feri, fără prea mult efort – sau, cel puțin, așa intenționase, dar cizma i se înțepenise pe podea și, când se uită în jos, văzu o fâșie de pământ devenită neagră și dură ca piatra, sudată de sol. Dinții lui Sar fulgerară un rânjet în spatele măștii ei, iar tot ce-a mai putut face Lila a fost să-și ridice brațele la timp ca să blocheze următorul atac.

Durerea răsună prin ea ca printr-un diapazon, când platoșele de pe abdomen, șold și coapsă se crăpară deodată. Lila simți gust de sânge și speră că doar își mușcase limba. Era la o platoșă distanță de a pierde naibii totul și Sar se pregătea să lovească din nou, iar pământul care-i țintuise cizma continua să fie de neclintit.

Lila nu-și putea elibera piciorul, iar focul ei era risipit prin toată arena, stingându-se odată cu șansele ei. Inima îi bătea nebunește și capul îi vuia, zgomotul din arenă acoperind totul, când ultimul atac al lui Sar se prăvăli asupra Lilei.

N-avea niciun rost să blocheze, așa că își aruncă mâinile înainte, văpaia pârjolind aerul când își creă din ultimul ei foc un scut.

Apără-mă, gândi ea, abandonând poezia și formulele magice în favoarea implorării.

Nu se aștepta să funcționeze.

Dar a funcționat.

Un val de energie îi trecu prin brațe în jos, întâlnind flăcăruia și, o clipă mai târziu, focul *explodă* înaintea ei. Izbucni un *zid* de flăcări, care împărțiră arena în două și o reduseră pe Sar la o simplă umbră în partea opusă a arenei, atacul ei cu pământ făcându-se cenușă.

Lila holbă ochii în spatele măștii.

Nu-i vorbise niciodată magiei, nu direct. Desigur, o înjurase și o bombănise, și-i pusese o grămadă de întrebări retorice. Dar nu-i poruncise niciodată, nu așa cum făcea Kell sângelui. Nu așa cum făcuse ea cu piatra neagră, înainte să descopere costul.

Dacă focul cerea un preț, nu putea simți încă. Pulsul îi bubuia în cap, mușchii o dureau și gândurile i se învălmășeau, în timp ce zidul de flăcări ardea vesel înaintea ei. Focul trecea pe lângă degetele ei rășchirate, văpaia atingându-i pielea, dar fără să stea destul de mult cât s-o ardă.

Lila nu încercă să fie un val sau o ușă. Pur și simplu *împinse,* nu cu forță, ci cu voință, iar zidul de foc țâșni înainte, năpustindu-se asupra lui Sar. Pentru Lila, toate acestea părură să dureze o veșnicie. Nu înțelegea de ce Sar încă mai stătea nemișcată, nu până ce timpul nu își reluă cursul obișnuit și își dădu seama că apariția zidului, transformarea sa, fusese o chestiune de o clipă.

Focul se răsuci ca o eșarfă trecută printre o mână, în timp ce se lansă asupra lui Sar, comprimându-se, câștigând forță și fierbințeală și viteză.

Veskana avea o mulțime de calități, dar nu era și rapidă – nu la fel de rapidă ca Lila și, în mod cert, nu la fel de rapidă ca focul. Își ridică brațele, dar nu putu să blocheze explozia. Îi sparse toate platoșele rămase în partea din față, într-o flamă orbitoare.

Sar se dădu peste cap, cu lemnul măștii ars și, în sfârșit, pământul din jurul cizmei Lilei se sfărâmă, eliberând-o.

Meciul se încheiase.

Și ea *câștigase.*

I se înmuiară picioarele și făcu eforturi să nu cedeze dorinței de a se întinde pe piatra rece a arenei.

Nădușeala îi șiroia pe gât, iar mâinile îi erau julite până la sânge. Capul îi vâjâia de energie și știa că, de îndată ce avea să-i treacă beția

de entuziasm, totul avea s-o doară ca naiba, dar acum se simțea formidabil.

Invincibilă.

Sar se ridică în picioare, făcu un pas spre ea și îi întinse o mână, care i-o înghiți pe a Lilei când i-o strânse. Apoi veskana dispăru în tunelul ei, iar Lila se întoarse spre platforma regală, ca să-i ofere prințului o plecăciune.

Gestul i se poticni la jumătate, când îl zări pe Kell lângă umărul lui Rhy, cu răsuflarea tăiată și aprins la față. Lila izbuti să-și termine plecăciunea cu o mână în dreptul inimii. Prințul aplaudă, Kell doar își înclină capul. Apoi se lăsă condusă de un val de urale și ecoul strigătelor:

— Stasion! Stasion! Stasion!

Lila traversă arena cu pași lenți, măsurați, evadând în culoarul întunecos.

Iar acolo se lăsă în genunchi și râse până ce-o duru pieptul.

VI

— Ai pierdut un meci pe cinste, zise Rhy.

Stasion Elsor dispăruse, iar stadionul începuse să se golească. Prima rundă se încheiase. Treizeci și șase deveniseră optsprezece și, mâine, optsprezece aveau să devină nouă.

— Scuze! răspunse Kell. A fost o zi plină.

Rhy își petrecu un braț pe după umerii fratelui său și tresări.

— Chiar a trebuit să lași ultima lovitură să te atingă? șopti el, pe sub larma mulțimii.

Kell ridică din umeri.

— Am vrut să-i ofer publicului un spectacol.

Dar zâmbea.

— Ar fi bine să-ți ștergi rânjetul ăla, îl mustră Rhy. Dacă te vede cineva radiind așa, o să creadă că ai înnebunit.

Kell încercă să-și facă trăsăturile să-și reia ordinea aspră, obișnuită și pierdu. Nu se putea abține. Ultima oară când se simțise într-atât de viu, cineva încercase să-l ucidă.

Corpul îl durea în vreo doisprezece locuri diferite. Pierduse șase

platoșe, pentru zece ale faroanului. Fusese mult mai greu decât crezuse el c-o să fie, folosind numai un element. În mod normal, lăsa granițele dintre ele să se estompeze, apelând la oricare se întâmpla să aibă nevoie, știind că s-ar putea îndrepta spre oricare și ele aveau să răspundă. În cele din urmă, Kell ajunsese să-și folosească jumătate din concentrare ca să nu încalce regulile.

Dar reușise.

Brațul lui Rhy coborî și făcu semn spre arenă, unde fusese arnesianul.

— Ăla s-ar putea să-i treacă deja pe ceilalți la pariuri pierdute.

— Credeam că sorții erau în favoarea lui *Alucard*.

— Oh, încă mai sunt. Dar ăsta e un fenomen. Ar trebui să-i vezi următorul meci, dacă ai timp.

— O să-mi verific programul.

Un bărbat își drese glasul.

— Alteță, Jupâne Kell.

Era gardianul lui Rhy, Tolners. Îi escortă în afara stadionului, iar Staff îi urmă la un pas distanță, pe drumul spre palat. Nu trecuseră decât vreo câteva ore de când Kell plecase, dar se simțea alt om. Zidurile nu i se mai păreau atât de sufocante și nici privirile nu-l mai deranjau la fel de mult.

Se simțise atât de bine să lupte. Euforia era însoțită de o ciudată ușurare, o destindere pe care o simțea în mâini, în picioare și în piept, ca pe o sete ostoită. Pentru prima oară în atâtea luni, era în stare să-și dezmorțească puterea. Nu până la capăt, firește, și în fiecare moment era conștient de nevoia de discreție, deghizare, dar era *ceva*. Ceva de care avusese o nevoie disperată.

— Vii în seara asta, desigur, zise Rhy, în timp ce urcau scările spre holul principal. La bal?

— Încă unul? se plânse Kell. Nu devine obositor?

— Politica este epuizantă, dar compania poate fi plăcută. Și nu te pot ascunde la nesfârșit de Cora.

— Că tot vorbeai de epuizare, mormăi Kell, când ajunseră la holul lor.

El se opri la camera lui, în timp ce Rhy continuă spre ușile din capăt, incrustate cu *R*.

— Sacrificiile pe care le facem! strigă Rhy peste umăr.

Kell își dădu ochii peste cap și prințul dispăru. Duse mâna la ușă și se opri. O vânătaie îi apăruse pe încheietură și putea să simtă cum și alte locuri în care fusese lovit se coloraseră pe sub haine.

Abia aștepta meciul de mâine.

Deschise ușa și deja începuse să-și scoată haina, când îl văzu pe rege stând în fața ușilor balconului său, privind afară prin sticla cu flori de gheață. Starea de spirit a lui Kell se scufundă.

— Domnule, zise el cu prudență.

— Kell, răspunse regele în chip de salut.

Atenția lui se îndreptă spre Staff, care rămăsese în prag.

— Te rog, așteaptă afară.

Și, înapoi, lui Kell:

— Stai jos.

Kell se așeză pe o sofa, iar vânătăile i se părură dintr-odată mai puțin niște victorii și mai mult niște trădări.

— S-a întâmplat ceva? întrebă Kell, când rămaseră singuri.

— Nu, zise regele. Dar m-am gândit la ce ai spus tu în dimineața asta.

În dimineața asta? Dimineața era la ani depărtare.

— Despre ce anume, domnule?

— Despre prezența ta lângă Rhy în timpul turnirului *Essen Tasch*. Cu atât de mulți străini inundând orașul, aș prefera dacă ai rămâne în palat.

Pieptul lui Kell se contractă.

— Am greșit cu ceva? Sunt pedepsit?

Regele Maxim clătină din cap.

— Nu fac asta ca să te pedepsesc. O fac ca să-l protejez pe Rhy.

— Maiestate, *eu* sunt cel care-l protejează pe Rhy. Dacă ar fi să se întâmple ceva...

— Dar Rhy nu are nevoie de protecția ta, îl întrerupse regele, nu mai are. Singurul mod în care putem să-l păstrăm în siguranță este să te păstrăm pe *tine* în siguranță.

Lui Kell i se uscă gura.

— Haide, Kell, continuă regele, nu cred că ești atât de afectat. Nu te-am văzut la turnir toată ziua.

Kell clătină din cap.

— Nu asta e ideea. Asta nu e...

— Arena centrală se poate vedea de la balcoanele palatului. Poți să urmărești turnirul de aici.

Regele așeză un inel de aur de mărimea palmei sale pe masă.

— Poți chiar să-l asculți.

Kell deschise gura, dar protestele i se stinseră pe limbă. Înghiți în sec și își încleștă mâinile.

— Prea bine, domnule, încuviință el, ridicându-se. Mi se interzice să fiu prezent și la baluri?

— Nu, zise regele, ignorând iritarea din vocea lui Kell. Îi urmărim pe toți cei care vin și pleacă. Nu văd niciun motiv să te ținem departe de aceia, câtă vreme ești cu băgare de seamă. De altfel, n-am vrea să se întrebe oaspeții noștri unde ești.

— Desigur, murmură Kell.

De îndată ce regele ieși, Kell traversă în cămăruța de lângă camera principală și închise ușa. Lumânările se aprinseră pe poliţele de pe perete și la lumina lor putu să vadă partea din spate a ușii, cu lemnul însemnat de zeci de simboluri, fiecare fiind un portal către un alt loc din Londra. Ar fi fost atât de ușor să plece. Nu-l puteau ține. Kell scoase cuțitul și crestă o linie superficială pe braț. Când sângele ieși la suprafață, își înmuie degetele în rană, dar în loc să traseze un simbol deja existent, desenă un semn nou pe o porțiune liberă de lemn; o bară verticală cu două accente orizontale, unul în vârf orientat spre dreapta, unul la bază, orientat spre stânga.

Același simbol pe care-l făcuse în cortul lui Kamerov, în dimineața aceea.

Kell n-avea nicio intenție să piardă turnirul, dar dacă o minciună i-ar fi liniștit mintea regelui, atunci, fie! Cât despre încălcarea încrederii regelui, asta nu conta. Regele nu mai avea încredere în el de luni în șir.

Kell zâmbi sumbru spre ușă și se duse să se alăture fratelui său.

VII

Londra Albă

Ojka stătea sub copaci, ștergând sângele de pe cuțitele ei.

Petrecuse dimineața patrulând pe străzile din Kosik, vechiul ei teritoriu, unde neînțelegerile încă izbucneau ca niște incendii pe câmpurile uscate. Holland zicea că era de așteptat, că schimbarea întotdeauna aducea tulburări, dar Ojka era mai puțin iertătoare. Tăișurile ei găseau gâturile trădătorilor și ale necredincioșilor, reducându-le la tăcere opinia diferită, câte o voce pe rând. Nu meritau să facă parte din această lume nouă.

Ojka își vârî armele în teacă și răsuflă adânc. Pământurile castelului, odinioară pline de statui, erau acum năpădite de copaci, toți înfloriți, în pofida gerului iernii. De când își putea aduce aminte Ojka, lumea ei mirosise a cenușă și a sânge, dar acum mirosea a aer proaspăt și a frunze uscate, a păduri și incendii dezlănțuite, a viață și a moarte, a dulce, a umed și a curat, a promisiune, a schimbare, a putere.

Mâna i se duse spre cel mai apropiat copac și, când își lipi palma de trunchi, îi putu simți pulsul. Nu-și dădea seama dacă era al ei, al regelui sau al copacului. Holland îi spusese că era pulsul lumii, că atunci când magia se comporta așa cum trebuia, nu aparținea nimănui și, totodată, aparținea tuturor, nimic și totul. Era un lucru unanim împărtășit.

Ojka nu înțelesese cum venea asta, dar ar fi vrut.

Coaja era groasă, iar când îi smulse o bucată cu unghia, rămase surprinsă să vadă lemnul de dedesubt întrețesut cu fire argintii de vrajă. O pasăre croncăni deasupra capului și Ojka își apropie ochii de copac, dar mai înainte de a-l putea examina, simți pulsul fierbinte în dosul pleoapelor ei, vocea regelui vibrându-i prin cap, răsunătoare și prietenoasă.

Vino la mine! zise el.

Ojka lăsă mâna jos.

Spre surprinderea ei, regele era singur.

Holland stătea pe tronul său, cu coatele pe genunchi și capul plecat deasupra unui bol de argint, plin ochi de un fum care se răsucea. Își ținu respirația când își dădu seama că era în mijlocul unei

vrăji. Mâinile regelui erau ridicate de o parte și de alta a vasului, fața lui, o mască de concentrare. Gura îi era o linie fermă, dar umbrele se împleteau prin ambii lui ochi, încolăcindu-se prin negrul celui din stânga, înainte de a-l lua în stăpânire pe cel verde, din dreapta. Umbrele erau vii, șerpuind prin ochii lui la fel cum fumul se mișca în vas, unde se încolăceau în jurul a ceva pe care ea nu-l putea zări. Linii de lumină se trasau singure, ca fulgerele prin întuneric, iar magia prezentă îi făcu pielea de găină, înainte ca vraja să se sfârșească, aerul din jurul ei să se înfioare, apoi totul să încremenească.

Mâinile regelui căzură de pe vas, dar mai trecură câteva momente înainte ca întunecimea vie să se retragă din ochiul drept al regelui, lăsându-l de un verde-smarald.

— Maiestate, zise Ojka precaută.

El nu-și ridică privirea.

— Holland.

La acest nume, își înălță capul. Pentru o clipă, privirea în două tonuri de culoare a fost încă straniu de goală, pierdută în depărtări, după care s-a ascuțit și ea a simțit greutatea atenției lui fixându-se asupra ei.

— Ojka, spuse el ca de obicei, blând, vibrant.

— M-ai chemat.

— Da.

Se ridică în picioare și făcu semn spre podea, lângă podium.

Abia în clipa aceea văzu ea cadavrele.

Erau două, măturate deoparte ca gunoiul și, la drept vorbind, arătau mai puțin ca niște cadavre cât ca două grămezi sfărâmicioase de cenușă, carnea fiind secată și înnegrită pe oasele scheletului contorsionat ca de durere, rămășițele mâinilor stângi fiind ridicate la ceea ce rămăsese din gâtlejurile lor. Unul arăta mult mai rău decât celălalt. Ea nu știa ce li se întâmplase. Nu era sigură că *voia* să știe. Totuși, se simțea silită să întrebe, întrebarea îi scăpă de pe buze, vocea ei sfâșiind tăcerea.

— Calculele, răspunse regele, vorbind aproape pentru el însuși. Am greșit. Am crezut că zgarda era prea strânsă, dar nu era. Oamenii sunt pur și simplu prea slabi.

Groaza se răspândi prin Ojka ca un fior rece, când atenția ei se

întoarse la vasul de sticlă.

— Zgardă?

Holland băgă mâna în vas – pentru o clipă, ceva din el păru să se împotrivească, să reziste mișcării, dar regele continuă – și, în momentul acela, umbrele se răsfirară pe pielea lui, pe degete în sus, pe mâini, pe încheieturi, devenind o pereche de mănuși negre, netede și puternice, a căror suprafață era subtil imprimată cu o formulă magică. Protecție împotriva a orice aștepta în întuneric.

Din adâncul vasului de argint regele scoase un cerc de metal negru, cu o balama într-o parte și cu simboluri gravate și luminoase pe suprafața sa. Okja încercă să citească simbolurile, dar vederea îi tot aluneca, incapabilă să se fixeze. Spațiul dinăuntrul cercului părea să absoarbă lumina, energia, aerul devenind palid și lipsit de culoare, subțire ca hârtia. Era ceva *rău* cu zgarda de metal, rău într-un fel care strâmba lumea în jurul lui, iar asta îi afecta simțurile Ojkăi, o făcea să amețească și să se simtă bolnavă.

Holland întoarse cercul în mâinile lui înmănușate, de parcă ar fi examinat lucrarea unui meșter.

— Trebuie să fie destul de puternic, constată el.

Ojka îndrăzni să facă un pas înainte.

— M-ai chemat, repetă ea, plimbându-și ochii de la cadavre la rege.

— Da, încuviință el, ridicând ochii. Trebuie să știu dacă funcționează.

Frica îi furnică tot corpul, vechea, instinctiva înțepătură a panicii, dar se ținu tare.

— Maiestate...

— Ai încredere în mine?

Ojka se încordă. Încredere. Încrederea era o chestiune greu de câștigat într-o lume ca a lor. O lume în care oamenii flămânzeau lipsiți de magie și care ucideau pentru putere. Ojka supraviețuise până acum cu sabia, cu viclenia și cu neîncrederea fățișă. Era adevărat că lucrurile se schimbaseră acum, din pricina lui Holland, dar frica și precauția încă îi șopteau, o avertizau.

— Ojka.

El se uită calm la ea, cu ochi de smarald și de tuș.

— Am încredere în tine, făcu ea, silindu-se să rostească aceste cuvinte, să le facă să pară reale, înainte ca ele să se poată cățăra înapoi în gâtul ei.

— Atunci, vino aici.

Holland ridică zgarda de parcă ar fi fost o coroană, iar Ojka simți cum se dă înapoi. Nu. Ea își câștigase locul de aici, de lângă el. Ea își câștigase puterea ei. Să fii destul de puternic să supraviețuiești transferului, testului. Ea se dovedise capabilă. Sub pielea ei, magia își bătea ritmul puternic și constant. Nu era gata să renunțe, să abandoneze puterea și să se întoarcă la condiția de ucigaș obișnuit. *Sau mai rău*, gândi ea, aruncând o privire spre cadavre.

Vino aici.

De data asta, porunca răsună prin capul ei, trăgând de mușchi, de oase și de magie.

Picioarele Ojkăie se mișcară înainte, un pas, doi, trei, până când ajunse să stea chiar în fața regelui. Regele *ei.*. El îi dăduse atât de mult și încă nu-și ceruse plata. Nicio favoare nu vine fără un cost. Ea i l-ar fi plătit în fapte, în sânge. Dacă acesta era costul – indiferent ce era acesta – atunci, fie.

Holland lăsă zgarda în jos. Mâinile lui erau atât de sigure, ochii atât de calmi. Ea ar fi trebuit să-și aplece capul, dar, în schimb, îi susținu privirea în care își găsea echilibrul, liniștea. În privirea lui se simți în siguranță.

Și atunci metalul i se închise în jurul gâtului.

Primul lucru pe care-l simți a fost usturimea răcelii acelui metal pe piele. Surpriză, dar nu durere. Apoi, răceala se preschimbă într-un cuțit. I se strecură pe sub piele și o spintecă, magia curgând ca sângele din rană.

Ojka tresări și se clătină, cu genunchii muiați, în timp ce gheața îi săgetă prin cap și în jos, prin piept, ghimpi de gheață întinzându-se prin mușchi și carne, oase și măduvă.

Frig. Mușcător și sfâșietor, apoi dispăru.

Iar în urma lui – nimic.

Ojka se aplecă, cu degetele încleștate inutil în jurul zgardei de metal, și scoase un geamăt animalic. Lumea arăta greșit – palidă și subțire și goală – și se simțea desprinsă de ea, de ea însăși, de regele

ei.

Era ca și când și-ar fi pierdut un membru: nimic din durerea respectivă, dar tot răul, o bucată vitală din ea retezată atât de repede că încă mai putea simți locul în care fusese, în care ar fi trebuit să fie. Și apoi își dădu seama ce era. Pierderea unui simț. Ca vederea sau sunetul sau pipăitul.

Magia.

Nu-i mai putea simți vibrația, nu-i mai putea simți puterea. Fusese pretutindeni, o prezență constantă din oasele ei până în aerul din jurul corpului și, dintr-odată, în mod groaznic... dispăruse.

Venele de pe mâinile ei începuseră să se decoloreze, de la negru la albastru-pal, iar în imaginea reflectată de pardoseala lustruită putea vedea emblema întunecată a peceții regelui, care se retrăgea din fruntea și obrajii ei, resorbindu-se până ce nu mai rămase nimic decât o pată în mijlocul ochilor ei galbeni.

Ojka fusese întotdeauna iute din fire, se aprindea ca focul, puterea ei crescând odată cu dispoziția. Dar acum, când panica și frica făceau ravagii prin ea, nimic nu se ridică să i se împotrivească. Nu se putea opri din tremurat, nu se putea smulge din șoc, teroare și frică. Era slabă. Golită. Carne și sânge, nimic altceva. Și era *groaznic*.

— Te rog, șopti ea în sala tronului, în timp ce Holland stătea aplecat deasupra ei, urmărind. Te rog, regele meu. Eu întotdeauna... am fost loială. O să fiu întotdeauna... loială. Te rog...

Holland îngenunche înaintea ei și îi ridică blând bărbia cu mâna înmănușată. Ea putea vedea magia învârtejindu-se în ochii lui, dar n-o putea simți în atingerea lui.

— Spune-mi, îi ceru el, ce simți?

Cuvântul îi scăpă într-o cutremurare.

— Nu... nu pot... să simt... nimic.

Regele zâmbi sumbru.

— Te rog, șopti Ojka, deși ura cuvântul ăsta. Tu m-ai ales...

Degetul mare al regelui îi mângâie obrazul.

— Te-am ales, repetă el, degetele alunecându-i pe gâtul ei în jos. Și încă o mai fac.

În clipa următoare, zgarda îi fu scoasă.

Ojka gâfâi, magia revărsându-se înapoi ca aerul în venele

înfometate. O durere binevenită, orbitoare și vie. Își rezemă capul de piatra rece.

— Mulțumesc, șopti ea, urmărind cum pecetea își refăcea drumul prin ochii ei, pe frunte și în obraz. Mulțumesc.

Îi luă mai multe secunde până se putu ridica, dar se sili s-o facă, în timp ce Holland puse înapoi zgarda cumplită în vasul de argint, mănușile topindu-se de pe degetele lui în umbra din jurul metalului.

— Maiestate, zise Ojka, urând faptul că vocea îi tremura, pentru cine e zgarda?

Holland își duse degetele la inimă, având o expresie indescifrabilă.

— Pentru un vechi prieten.

Dacă asta e pentru un prieten, gândi ea, *oare ce le face Holland dușmanilor?*

— Pleacă! îi ordonă el, întorcându-se pe tronul lui. Refă-ți forțele! O să ai nevoie de ele.

9
COLIZIUNE

I

Când Lila se trezi, în ziua următoare, îi trebui un moment să-şi aducă aminte unde era şi, mai ales, de ce o durea tot corpul.

Îşi aminti că se retrăsese în camera lui Elsor, în seara dinainte, rezistând poftei de a se prăbuşi pe patul lui complet îmbrăcată. Cumva îşi pusese hainele vechi şi ajunsese în camera ei de la Drumul Rătăcitor, deşi nu-şi amintea prea multe despre călătorie. Acum era trecut bine de dimineaţă. Lila nu-şi putea aduce aminte ultima oară când avusese un somn atât de lung sau atât de profund. N-ar fi trebuit ca somnul să te facă să te simţi odihnit? Ea se simţea doar epuizată.

Cizma îi era prinsă sub ceva care se dovedi a fi pisica lui Alucard. Lila habar n-avea cum ajunsese creatura în camera ei. Nu-i păsa. Şi nici pisicii părea să nu-i pese. Abia se urni când Lila îşi eliberă piciorul şi se ridică în capul oaselor.

Toate părţile corpului ei protestară.

Nu erau doar efortul şi consecinţele meciului – mai trecuse ea prin bătăi urâte şi altădată, dar pe niciuna nu o resimţise aşa. Singura care se asemăna, cât de cât, fusese experienţa de după piatra neagră. Repercusiunile talismanului fuseseră copleşitoare şi bruşte, pe când acestea erau subtile, dar profunde. Dovadă că magia nu era o resursă inepuizabilă.

Lila se dădu jos din pat, înăbuşindu-şi un geamăt de durere, bucuroasă că odaia era goală. Îşi dezbrăcă hainele cât putu de blând, tresărind când atinse vânătăile ce începuseră să-i înflorească pe coaste. Gândul de a lupta din nou, astăzi, o făcea să se înfioare, totuşi, o parte din ea era entuziasmată de această idee. Trebuia să recunoască, era doar o mică parte.

Periculoasă.

Nesăbuită.

Prostească.

Nebunească.

Acum, cuvintele ei nu mai exprimau orgoliul, ci sunau ca niște lovituri.

La parter, sala principală nu era foarte aglomerată, dar îl zări pe Alucard la o masă de lângă perete. Traversă încăperea, târșâindu-și cizmele, până ce ajunse la el și se prăbuși într-un scaun.

El citea o hârtie și nu-și ridică ochii, iar ea își lăsă capul să-i cadă pe masă cu o bufnitură ușoară.

— Nu prea ești o persoană matinală, așa-i?

Ea mormăi ceva neplăcut. El îi turnă o cană de ceai negru, aromat, mirodeniile împletindu-se prin aburi.

— E așa un moment inutil al zilei! zise ea, ridicându-se anevoie și luând cana. Nu pot să dorm. Nu pot să fur.

— *Există* mai multe de făcut în viață.

— Cum ar fi?

— Cum ar fi mâncatul. Și băutul. Și dansatul. Ai ratat un bal pe cinste azi-noapte.

Ea gemu la acest gând. Era prea devreme să se imagineze în locul lui Stasion Elsor, evoluând într-o arenă, darămite într-un palat.

— Ăștia petrec în *fiecare* noapte?

— Crezi sau nu, unii oameni, de fapt, au venit la turnir *numai* pentru petreceri.

— Nu devine obositor, toată...

Flutură din mână, de parcă tot evenimentul ar fi putut fi cuprins într-un singur gest. Adevărul este că Lila nu fusese decât la un singur bal în toată viața ei, iar noaptea aceea începuse cu o mască de demon și o splendidă haină nouă, și sfârșise cu ambele acoperite de sângele unui prinț și de rămășițele pietrificate ale unei regine străine.

Alucard ridică din umeri, oferindu-i niște chifle.

— Nu-mi vine nicio idee despre un mod mai puțin plăcut de a petrece o noapte.

Ea luă o pâinică și ronțăi dintr-un colț.

— Uit mereu că tu faci parte din acea lume.

Privirea lui deveni glacială.

— Nu fac.

Micul dejun era înviorător; vederea începuse să i se limpezească și, astfel, atenția i se concentră asupra hârtiei din mâinile lui. Era o copie a programului de luptă, cei optsprezece învingători fiind acum împerecheați în nouă alte partide. Fusese atât de obosită, încât nici nu verificase programul.

— Cum arată câmpul de luptă, astăzi?

— Ei bine, eu am deosebita plăcere să lupt împotriva unuia dintre cei mai vechi prieteni ai mei, ca să nu mai spun cel mai bun magician al vântului pe care l-am cunoscut vreodată...

— Jinnar? întrebă Lila, dintr-odată interesată.

Ăsta avea să fie un meci pe cinste.

Alucard dădu din cap, mohorât:

— Iar tu trebuie doar să te confrunți cu...

Își plimbă degetul pe foaie.

— ...Ver-as-Is.

— Ce știi despre el? întrebă ea.

Alucard își încreți fruntea.

— Îmi cer scuze, m-ai confundat cumva cu un camarad? Ultima oară când am verificat, eram pe părți opuse ale acoladei.

— Ei, haide, căpitane! Dacă mor în asta, va trebui să-ți găsești un hoț nou.

Cuvintele îi ieșiră de pe buze înainte să-și aducă aminte că deja își pierduse locul la bordul *Turlei Nopții*. Încercă a doua oară.

— Trăncăneala mea plină de duh e unică. Știu c-o să-i duci dorul, când n-o să mai fiu.

Din nou, spuse un lucru nepotrivit și imediat se așternu o tăcere grea.

— Bine, încuviință ea exasperată. Alte două întrebări, alte două răspunsuri, la schimb pentru ce știi tu.

Buzele lui Alucard se arcuiră. Împături programul jocurilor și îl puse deoparte, împletindu-și degetele cu exagerată răbdare.

— Când ai venit prima oară în Londra noastră?

— Acum patru luni, zise ea. Aveam nevoie de o schimbare de peisaj.

Intenționase să se oprească aici, dar cuvintele îi curseră mai

departe.

— M-am trezit amestecată în ceva la care nu mă aşteptam şi, odată ce-am pornit, am vrut să văd mai departe. Iar apoi s-a terminat şi eu m-am trezit aici, cu şansa unui nou început. Nu orice trecut merită să te ţii agăţat de el.

Asta îi atrase atenţia şi ea se aştepta ca el să continue în aceeaşi linie de interogatoriu, dar Alucard schimbă direcţia.

— De ce anume fugeai în noaptea în care te-ai alăturat echipajului meu?

Lila se încruntă, evadând cu privirea în ceaşca de ceai negru.

— Cine a spus că fugeam? murmură ea.

Alucard îşi ridică o sprânceană, răbdător ca o pisică. Ea bău îndelung din ceai, frigându-şi gura şi lăsând lichidul să continue s-o ardă până în stomac înainte să vorbească.

— Uite, toată lumea vorbeşte de necunoscut de parcă ar fi o chestie mare şi înspăimântătoare, dar pe mine cunoscutul m-a scos mereu din minţi. Modul în care se clădeşte, apăsător, în jurul tău, ca din pietroaie, până când are şi ziduri, şi tavan, şi e o celulă de temniţă.

— De asta ai fost atât de hotărâtă să-i iei locul lui Stasion Elsor? întrebă el glacial. Deoarece compania mea devenise o povară?

Lila îşi puse cana jos. Îşi înghiţi impulsul de a-şi cere iertare.

— Ţi-ai bifat cele două întrebări, căpitane. E rândul meu.

Alucard îşi drese vocea.

— Prea bine. Ver-as-Is. Evident faroan şi un tip nu foarte de treabă, din ce am auzit. Un magician de pământ cu toane. Voi doi ar trebui să vă înţelegeţi de minune. E a doua tură, aşa că ai voie să foloseşti un al doilea element, dacă eşti în stare.

Lila bătu cu degetele în tăblia mesei.

— Apa.

— Foc şi apă? Asta e o pereche neobişnuită. Cei mai mulţi magicieni duali aleg elemente adiacente. Focul şi apa sunt în capetele opuse ale spectrului.

— Ce pot să spun, întotdeauna am fost în opoziţie.

Apoi îi făcu cu ochiul.

— Şi am avut un profesor atât de bun!

— Linguşitoareo! mormăi el.

— Ticălosule!

El îşi atinse pieptul, ca ofensat.

— Eşti programată pentru după-amiaza asta, o anunţă el, ridicându-se, iar eu, peste puţin timp.

Nu părea foarte entuziasmat.

— Eşti îngrijorat? îl întrebă ea. Pentru meciul tău?

Alucard îşi duse cana de ceai la gură.

— Jinnar e cel mai bun în ceea ce face. Dar nu face decât un lucru.

— Şi tu eşti un bărbat cu atât de multe talente!

Alucard îşi termină ceaiul şi puse cana pe masă.

— Mi s-a mai spus, zise el şi îşi îmbrăcă haina. Ne vedem de partea cealaltă.

Stadionul era *ticsit*.

Flamura lui Jinnar fâlfâia, un apus de soare violet pe fundal argintiu – iar a lui Alucard, argintiu pe fundal albastru ca de miezul nopţii.

Doi arnesieni.

Doi favoriţi.

Doi prieteni.

Rhy era instalat în balconul regal, dar Lila nu văzu nici urmă de rege sau regină, sau de Kell, de asemenea, deşi îi zări rudele lui Alucard, într-un balcon mai jos. Berras se încrunta, în timp ce Anisa bătea din palme şi ovaţiona şi flutura fanionul fratelui său.

Arena era un păienjeniş de forfotă şi lumină şi întreaga mulţime îşi ţinea respiraţia, în timp ce favoriţii dansau unul pe lângă celălalt. Jinnar se mişca precum aerul, Alucard precum oţelul.

Lila frământa bucata de piatră albă – întorcând suvenirul din Londra Albă între degete în timp ce urmărea lupta, încercând să ţină pasul cu mişcările concurenţilor, să citească liniile atacului, să prevadă ce aveau să facă şi să înţeleagă cum o făceau.

Era un meci strâns.

Jinnar era de-o frumuseţe rară când venea vorba de manevrarea vântului, dar Alucard avusese dreptate; era singurul lui element. Îl putea transforma într-un zid sau într-un val, îl folosea ca pe un cuţit

și, cu ajutorul lui, putea practic să zboare. Dar Alucard mânuia pământul și apa, și tot ce puteau face ele – săbii solide ca metalul, scuturi ca piatra și ca gheața – și, în cele din urmă, cele două elemente ale lui au triumfat asupra singurului element al lui Jinnar, iar Alucard câștigă, spărgând zece platoșe din armura lui Jinnar, față de numai șapte ale lui.

Magicianul cu ochi de argint se retrase, cu un zâmbet vizibil prin smocurile metalice ale măștii lui, iar Alucard își înclină bărbia placată cu solzi spre platforma regală, oferindu-i o plecăciune adâncă prințului, înainte de a dispărea în tunel.

Auditoriul începu să părăsească stadionul, dar Lila zăbovi. Plimbarea până la arenă îi dezmorțise membrele, însă nu ardea de poftă să se miște din nou, nu înainte de a fi nevoită s-o facă, așa că rămase pe loc, privind mulțimea care venea ca o maree, reflux și flux, unii ieșind pentru a se duce la alte arene, alții intrând. Flamurile albastre și argintii dispărură, înlocuite de o felină roșie, înflăcărată pe fundal auriu – baniera lui Kisimyr – și o pereche de lei pe fundal roșu.

Kamerov.

Lila vârî în buzunar aschia de piatră albă și se așeză mai bine. Meciul *ăsta* trebuia să fie interesant.

Lumea o știa pe Kisimyr ca fiind o mânuitoare de foc, dar campioana arnesiană își făcu apariția – efectiv cu pași de felină, apropiindu-se de pradă, coama ei de păr negru ieșindu-i ca funiile pe sub mască – ținând în mâini sfere de apă și pământ.

Spre deliciul publicului, Kamerov apăru cu aceleași elemente.

Un meci egal, așadar, cel puțin în ceea ce privea elementele. Nici măcar nu era lupta Lilei – slavă Domnului că nu era a ei –, și tot își simți pulsul accelerând de emoție.

Globurile căzură, iar meciul începu brusc.

Perechea lor era bine cumpănită – se scurseră aproape cinci minute până când Kisimyr să reușească primul punct, o lovitură fulgerătoare în coapsa lui Kamerov. Se mai scurseră alte opt până când Kamrov să reușească un al doilea.

Lila își miji ochii urmărindu-i, preocupată de ceva, mai înainte să-și dea seama de ce anume.

Kisimyr se mișca într-o manieră elegantă, dar aproape ca un

animal. Însă Kamerov... era ceva *familiar* în modul fluid în care lupta. Era grațios, aproape fără efort, înfloriturile fiind înșiruite într-un mod care părea inutil. Înainte de turnir, ea nu văzuse decât vreo câteva lupte în care se folosise magia. Dar era cumva un déjà-vu, privindu-l pe el acolo, în arenă.

Lila bătea cu degetele pe balustradă, mult aplecată.

De ce i se părea totul atât de cunoscut?

Kell se feri, și se rostogoli, și se eschivă, încercând să țină pasul cu viteza lui Kisimyr, ceea ce era foarte greu, pentru că ea era *rapidă*. Mai rapidă decât primul lui adversar și mai puternică decât oricine altul dintre cei cu care luptase, în afară de Holland. Campioana îi era egală întru totul, îi răspundea pe măsură, punct cu punct. Acea primă lovitură fusese o greșeală, o stângăcie de-a lui – dar pe toți sfinți, se simțea bine! Viu.

În spatele măștii lui Kisimyr, Kell surprinse un zâmbet și, în spatele măștii lui, îi surâse și el.

Pământul plutea într-un disc deasupra mâinii lui drepte, iar apa se răsucea în jurul mâinii stângi. Se răsuci și ieși de după un pilon, dar ea deja dispăruse. În spatele lui, Kell se întoarse, aruncând discul. Prea încet. Cei doi se ciocniră, atacară și se despărțiră, de parcă ar fi luptat cu săbii, nu cu apă și pământ. Împunge. Parează. Lovește.

O suliță de pământ întărit trecu la câțiva centimetri de obrazul apărat de armură al lui Kell, în timp ce el se rostogoli, se ridică într-un genunchi și lansă în atac ambele elemente deodată.

Ambele își atinseră ținta, orbindu-i cu lumina lor.

Publicul își ieși din minți, dar Kisimyr nici măcar nu șovăi.

Apa ei, colorată în roșu, orbita în jurul ei ca un laț. Atacul lui Kell îl adusese mai aproape, în raza ei, iar acum ea împinse cu forță într-o parte a cercului, care țâșni fără să se întrerupă, înghețând în aer într-un vârf de lance.

Kell sări îndărăt, dar nu îndeajuns de repede; gheața îl izbi în umăr, zdrobindu-i platoșa și străpungându-i carnea de dedesubt.

Mulțimea exclamă.

Kell șuieră de durere și își lipi palma de rană. Când își luă mâna de pe umăr, sângele îi mânjea degetele, roșu ca rubinul. Magia șopti prin

el – *As Travars. As Orense. As Osaro. As Hasari. As Steno. As Staro* – și buzele lui fură cât pe-aci să rostească o formulă magică, dar se opri la țanc, în schimb, își șterse sângele pe mânecă și atacă din nou.

Lila făcu ochii mari.

Restul mulțimii stătea cu ochii pe Kamerov, dar, din întâmplare, ea își ridică privirea chiar după lovitură și îl văzu pe prințul Rhy, în balconul regal, cu fața contorsionată de durere. Și-o ascunse repede, ștergându-și încordarea de pe trăsături, dar mâinile lui strângeau balustrada, degetele i se albiră și capul îi era plecat, iar Lila văzu și *înțelese*. Fusese acolo, în noaptea aceea, când prinții fuseseră legați unul de celălalt, sânge de sânge, durere de durere, viață de viață.

Atenția ei se întoarse din nou la arenă.

Dintr-odată era evident. Înălțimea, postura, mișcările fluide, grația imposibilă.

Rânji sălbatic.

Kell.

El era. Trebuia să fie. Îl întâlnise pe Kamerov Loste în Noaptea Banierelor, îi remarcase ochii cenușii, zâmbetul de vulpe. Dar îi observase, de asemenea, înălțimea, modul în care se mișca și nu exista nicio îndoială în mintea ei – bărbatul din arenă nu era cel care-i urase ei noroc în Sala Trandafirului. Ci era cel lângă care luptase ea în trei Londre diferite. Cel de la care furase, pe care îl amenințase și pe care îl salvase. Era Kell.

— De ce zâmbești? întrebă Tieren, care apăru brusc lângă ea.

— Doar mă bucuram de meci, zise ea.

Aven Essen scoase un mic și sceptic *hm*.

— Spune-mi, adăugă ea, cu ochii la luptă. Măcar ai încercat să-l faci să renunțe la nebunia asta? Sau pur și simplu plănuiești să te prefaci, ca și el, că habar n-ai?

Urmă o pauză, iar când Tieren răspunse, vocea lui era foarte calculată.

— Nu știu despre ce vorbești.

— Bineînțeles că nu știi, *Aven Essen*.

Lila se întoarse spre el.

— Pariez că, dacă maestrul Kamerov de acolo ar fi să-și scoată

coiful, ar arăta ca bărbatul care a fost la Noaptea Banierelor, și nu ca un anumit tânăr cu ochi negru...

— Genul acesta de vorbe mă fac să-mi doresc să te fi predat autorităților, o întrerupse preotul. Zvonurile sunt chestii periculoase, *Stasion,* mai ales când vin de la cineva vinovat de propriile crime. Așadar, o să te întreb din nou: pentru ce zâmbești?

Lila îi susținu privirea, cu o față inexpresivă.

— Pentru nimic, mărturisi ea, întorcându-se înapoi la meci. Absolut nimic.

II

În cele din urmă, Kamerov câștigă.

Kell câștigă.

Fusese un meci uluitor de strâns între campioana deținătoare a titlului și așa-numitul cavaler de argint. Mulțimea părea ametită de cât își ținuse răsuflarea, arena arăta ca un talmeș-balmeș de pietre sparte și gheață neagră, iar jumătate dintre obstacole erau crăpate, ciuntite sau distruse.

Cum se mișcase el! Cum luptase! Chiar și în scurtul timp petrecut împreună, Lila nu-l văzuse niciodată luptând astfel. La un singur punct – câștigase la un singur punct diferență, detronând campioana, iar singurul lucru la care se gândise a fost *Se abține.*

Chiar și acum se abține.

— Stasion! Stasion!

Lila se smulse din gândurile despre Kell; avea grijile ei, mai presante.

Al doilea meci al ei era pe cale să înceapă.

Stătea în mijlocul arenei de vest, iar tribunele erau scăldate în argintiu și negru, baniera faroană verde-pal fiind doar o nuanță în marea masă.

În fața ei stătea însuși adversarul, Ver-a-Is, cu câte un glob de pământ colorat în fiecare palmă. Lila îl studie pe magician – era agil, cu mâini lungi și subțiri, legate cu o împletitură de mușchi, cu pielea de culoarea scrumului și cu ochii de un verde-pal ireal, același ca și pe flamura lui. Adânciți în cap, aceștia păreau să lumineze. Dar *aurul* a

fost ceea ce i-a stârnit Lilei cel mai mult interesul.

Majoritatea faroanilor pe care-i văzuse purtau pietre prețioase pe piele, însă Ver-as-Is purta aur. Pe sub masca lui, care-i ascundea numai jumătatea de sus a capului, mărgele de metal prețios trasau liniile feței și ale gâtului, formând astfel desenul unui schelet suprapus.

Lila se întrebă dacă ăsta era un soi de simbol al rangului, o etalare a bogăției.

Însă, când îți etalezi bogăția, nu faci decât *să ceri* să-ți fie furată, iar ea se întrebă cât de greu ar fi să-i ia mărgelele.

Cum erau fixate? Cu lipici? Cu magie? Nu, ea observă că ornamentele de pe Ver-as-Is nu fuseseră fixate în loc, propriu-zis –, ci fuseseră *înfipte,* fiecare incrustată în piele. Modificarea fusese făcută cu măiestrie, carnea din jurul mărgelelor fiind foarte puțin ieșită în relief, creând iluzia că metalul îi crescuse direct din față. Dar Lila putea să vadă cicatricele subțiri, unde pielea și obiectul străin se întâlneau.

Asta cu siguranță făcea furtul ceva mai dificil.

Și sângeros.

— *Astal,* zise arbitrul în robă albă cu auriu. *Pregătiți-vă!*

Spectatorii rămaseră nemișcați, ținându-și răsuflarea.

Faroanul își ridică globurile, așteptând ca ea să facă la fel.

Lila întinse sferele ei – foc și apă –, rosti o rugăciune scurtă și le dădu drumul.

Alucard umplu două pahare din carafa de pe masă.

Paharul era la jumătatea drumului spre buzele Lilei, când el spuse:

— Eu n-aș bea aia, dacă aș fi în locul tău.

Ea se opri și se uită în pahar.

— Ce e asta?

— Vin de avise... în cea mai mare parte.

— În cea mai mare parte, repetă ea.

Se uită mai bine și, într-adevăr, putu vedea niște particule care formau vârtejuri în lichid.

— Ce ai pus în el?

— Nisip roșu.

— Presupun că mi-ai stricat băutura preferată cu un motiv, nu?

— Într-adevăr.

El își așează paharul pe masă.

— În seara asta o să înveți cum să influențezi două elemente simultan.

— Nu pot să cred că ai stricat o sticlă de vin de avise.

— Ți-am spus că magia era o conversație...

— Ai spus, de asemenea, că era un ocean, îl întrerupse Lila. Și o ușă, și o dată mi se pare că ai numit-o chiar pisică...

— Ei bine, în seara asta o s-o numim o conversație. Pur și simplu invităm un alt participant. Aceeași putere, replici diferite.

— Niciodată n-am fost în stare să mă bat peste cap cu o mână și să mă frec pe burtă cu alta în același timp.

— Atunci, asta ar trebui să fie interesant.

Lila gâfâia din greu.

Ver-as-Is o încercuia și corpul ei țipa, încă îndurerat după efortul din ziua precedentă. Și totuși, obosită cum era, magia era acolo, sub pielea ei, pulsând să iasă.

Erau la egalitate, șase la șase.

Sudoarea îi intra în ochi când se ferea, făcea eschive, sărea, lovea. O lovitură norocoasă îi zbură platoșa de pe bicepsul faroanului. Șapte la șase.

Apa se unea în fața ei ca un scut, prefăcându-se în gheață ori de câte ori Ver-as-Is lovea. Se spărgea sub loviturile lui, dar mai bine scutul decât preţioasele ei platoșe.

Șmecheria n-a ținut mult. După a doua blocare, el se prinse și își însoți primul atac de un altul. Lila mai pierdu două platoșe în câteva secunde. Șapte la opt.

Putea să simtă cum puterea o părăsește, iar faroanul părea să devină mai tare. Mai rapid.

Foc și apă se dovedise a fi o combinație nefericită. Nu se puteau atinge; de fiecare dată când o făceau, se anulau, prefăcându-se în abur sau în fum...

Și asta îi dădu o idee.

Făcu o manevră să ajungă la cel mai apropiat bolovan, unul destul

de scund încât să poată fi urcat, și aduse cele două forțe laolaltă în mâinile ei. Fumul alb se revărsă înainte, umplând arena, iar la adăpostul lui, ea se întoarse și sări pe piatră. De sus, putea vedea vârtejul de aer făcut de Ver-as-Is când se întorcea, încercând s-o găsească. Lila se concentră și aburul se despărți; apa deveni ceață și apoi gheață, încremenind în jurul lui, în timp ce focul se înălță în aer și apoi căzu peste el. Ver-as-Is îi aduse pământul într-un arc protector, dar nu înainte de a-și pierde două platoșe. Nouă la opt.

Mai înainte să poată savura avantajul, o săgeată de pământ vâjâi prin aer spre ea și ea sări de pe bolovan, dându-se peste cap.

Și nimeri drept în capcană.

Ver-as-Is era acolo, în interiorul spațiului ei protejat și patru lănci de pământ fuseseră lansate spre ea. Îi era imposibil să evite loviturile, nu era *timp*. Avea să piardă, dar nu era vorba doar despre meci, nu în clipa asta, pentru că lăncile acelea erau ascuțite, la fel de ascuțite ca gheața care-i străpunsese umărul lui Kell.

Panica țâșni prin ea, așa cum o făcea de atât de multe ori când un cuțit venea prea aproape și ea simțea cum balanța se înclină, sărutul pericolului, atingerea morții.

Nu. Ceva se ridică în ea, ceva simplu și instinctual, iar în momentul acela, întreaga lume *încetini*.

Era magie – trebuia să fie –, dar nu semăna cu nimic din ceea ce făcuse ea vreodată. Pentru o clipă, spațiul din arenă păru să se schimbe, încetinindu-i pulsul și prelungind fracțiunile de timp dintr-o secundă, întinzând momentul – nu mult, doar atât cât ea să se ferească, să se rostogolească și să lovească. Una dintre lăncile lui Ver-as-Is îi zgârie totuși brațul, spărgându-i platoșa și astfel dându-i sângele, dar nu conta, întrucât corpului lui Ver-as-Is îi luă o clipă mai mult – aceeași clipă, furată – ca să se miște, iar gheața ei îl lovi într-o parte, spărgându-i ultima platoșă.

Și, uite-așa, momentul se închise brusc, iar totul își reluă cursul obișnuit. Ea nu observase tăcerea ireală din acea secundă suspendată până ce nu se scurse. În urma ei, lumea era un haos. Brațul o ustura, iar publicul explodase în urale, dar Lila nu se putea opri să nu se holbeze la Ver-as-Is, care se uita în jos, la el însuși, ca și când corpul lui îl trădase. De parcă ar fi știut că lucrul care tocmai se întâmplase

nu era posibil.

Dar dacă Lila încălcase regulile, nimeni altcineva nu păruse să observe. Nici arbitrul, nici regele, nici tribunele gălăgioase.

— Victoria este a lui Stasion Elsor! anunță bărbatul în robă albă cu auriu.

Ver-as-Is îi aruncă o privire mânioasă, dar nu strigă fault. În schimb, se întoarse și ieși valvârtej din arenă. Lila îl urmări plecând. Simți ceva ud pe buză și gust de cocleală. Când își duse degetele pe sub falca măștii și își atinse nasul, se umplu de sânge. Capul i se învârtea. Dar era în regulă; fusese o luptă grea.

Și ea câștigase.

Numai că nu știa sigur cum.

III

Rhy era așezat pe marginea patului lui Kell, frecându-i clavicula, în timp ce Hastra încerca să-i panseze umărul lui Kell. Se vindeca, dar nu destul de repede pentru un bal.

— Taci și înghite, frate, îl mustră prințul. Mâine va fi mai rău.

Câștigase. Fusese aproape să piardă – atât de aproape – și nu doar pentru că s-o fi învins pe Kisimyr la mai mult de un fir de păr distanță ar fi dat de bănuit. Nu, ea era bună, era excelentă, poate chiar cea mai bună. Însă Kell nu era încă gata să înceteze să mai lupte, nu era gata să renunțe la libertate și la emoție și să se întoarcă la a fi o bagatelă într-o cutie. Kisimyr era puternică, dar Kell era disperat și flămând, și marcase al zecelea punct.

Reușise să ajungă în ultimii nouă.

Trei grupe de câte trei, confruntându-se între ei, cu câte unul o dată, și doar cel care avea să dețină cele mai multe puncte mergea mai departe. N-ar fi fost de ajuns să câștige. Kell trebuia să câștige cu mai mult de un singur punct.

Și trăsese o carte proastă. Mâine, avea să lupte nu într-unul, ci în două meciuri. Îl compătimea pe prinț, dar nu mai era cale de întoarcere acum.

Kell îi spusese lui Rhy despre cererea regelui de a rămâne în palat. Bineînțeles, îi spusese *după* ce se furișase afară, la meci.

— O să facă o criză dacă află, îl preveni Rhy.

— Tocmai de aceea n-o să afle, zise Kell.

Rhy nu păru convins. Cu toate apucăturile lui destrăbălate, nu fusese niciodată bun la a nu-și asculta tatăl. Până de curând, nici Kell.

— Apropo de mâine, continuă Rhy de pe pat, trebuie să începi să pierzi.

Kell înțepeni, ceea ce îi trimise un junghi proaspăt de durere în umăr.

— Cum? De ce?

— Ai idee cât de greu a fost să plănuiesc asta? Să o scot la capăt cu toate? Serios, e un miracol că n-am fost descoperiți...

Kell se ridică în picioare, încercându-și umărul.

— Ei bine, ăsta e un vot de încredere...

— Și n-am să te las să strici tot *câștigând*.

— N-am nicio intenție să câștig turnirul. Suntem abia în grupele de nouă.

Kell simți că-i scapă ceva. Expresia lui Rhy i-o confirmă.

— Cei mai buni treizeci și șase devin optsprezece, explică Rhy, rar. Cei mai buni optsprezece devin nouă.

— Da, știu să fac calculul, zise Kell, încheindu-și tunica.

— Cei mai buni nouă devin trei, continuă Rhy. Și ce se întâmplă cu aceștia trei, înțeleptule matematician Kell?

Kell se încruntă. Apoi își dădu seama.

— Oh.

— Oh, îl imită Rhy, sărind din pat.

— Ceremonia Demascării, își aminti Kell.

— Da, asta, încuviință fratele lui.

Essen Tasch avea puține reguli când era vorba despre lupte și mai puține încă pentru deghizările purtate în timpul acelor lupte. Concurenții erau liberi să-și păstreze imaginea publică pe cea mai mare parte a turnirului, dar Ceremonia Demascării le impunea celor trei finaliști să se arate publicului și regilor, să-și dea jos măștile și să nu și le mai pună în timpul meciurilor finale și al încoronărilor care urmau.

Ca multe dintre ritualurile turnirului, originea Ceremoniei Demascării se ștergea din memoria colectivă, dar Kell cunoștea

povestea ca datând din primele zile ale păcii, când un asasin încercase să se folosească de turnir și de anonimitatea pe care acesta i-o îngăduia pentru a ucide familia regală faroană. Asasinul îl scosese din joc pe magicianul învingător și se împodobise cu coiful lui, iar când regii și reginele celor trei imperii îl invitaseră pe podium ca să-și primească premiul, el lovise, ucigând-o pe regina faroană și rănind grav un tânăr prinț înainte să poată fi oprit. Pacea fragilă s-ar fi putut sfărâma atunci pe loc, dar nimeni n-a vrut să-l revendice pe asasin, care a murit înainte să poată mărturisi. În cele din urmă, pacea dintre regate s-a păstrat, și astfel a luat naștere Ceremonia Demascării.

— *Nu poți* trece dincolo de grupa de nouă, zise Rhy, hotărât.

Kell dădu din cap, cu inima strânsă.

— Capul sus, frate, îl încurajă prințul, prinzând sigiliul regal în pieptul lui. Mai ai încă două meciuri de luptat. Și, cine știe, poate că o să te bată cineva cinstit.

Rhy se duse la ușă, iar Kell, după el.

— Domnule, interveni Hastra, un cuvânt.

Kell se opri. Rhy făcu o pauză în prag și se uită înapoi.

— Vii?

— O să te prind din urmă.

— Dacă nu te arăți, se prea poate să fac ceva prostesc, de pildă să mă arunc în brațele lui Aluc...

— N-o să lipsesc de la tâmpenia aia de bal, se răsti Kell.

Rhy făcu cu ochiul și închise ușa în urma lui.

Kell se întoarse spre gardian.

— Ce este, Hastra?

Gardianul arăta profund tulburat.

— Doar că... în timp ce concurați, eu m-am întors înapoi la palat să văd ce face Staff. Regele trecea pe acolo și s-a oprit ca să mă întrebe cum v-ați petrecut ziua...

Hastra șovăi, lăsând evidentul nerostit: regele n-ar fi întrebat așa ceva dacă ar fi știut de stratagema lui Kell. Ceea ce însemna că nu știa.

Kell înțepeni.

— Și tu ce i-ai spus? întrebă el, făcându-și curaj.

Hastra își lăsă privirea în podea.

— I-am spus că nu ați părăsit palatul.

— L-ai mințit pe rege? întrebă Kell cu vocea calmă, calculată.

— N-a fost tocmai o minciună, zise Hastra încet, ridicându-și privirea. Nu în sensul strict.

— Cum așa?

— Păi, i-am spus că Jupânul *Kell* nu a părăsit palatul. N-am zis nimic despre *Kamerov*...

Kell se uită la tânăr uluit.

— Mulțumesc, Hastra. Rhy și cu mine n-ar fi trebuit să te punem în situația asta.

— Nu, îl aprobă Hastra, cu fermitate surprinzătoare, dar înțeleg de ce ați făcut-o.

Clopotele începură să sune. Balul începuse. Kell simți o durere ascuțită în umăr și avu puternica bănuială că Rhy ținea să-și sublinieze spusele.

— Ei bine, încheie el, îndreptându-se spre ușă, n-o să mai fii obligat să minți multă vreme.

În noaptea aceea, Lila aproape că se hotărî să se ducă la bal. Acum, că știa adevărul, voia să-i vadă fața lui Kell fără mască, de parcă ar fi putut să-i citească înșelătoria scrisă în liniile încruntăturii lui.

În loc de asta, sfârși plimbându-se pe doc, privind corăbiile care pluteau, ascultând foșnetul apei pe lângă carenele lor. Masca îi atârna în mână cu fălcile deschise.

Docul era ciudat de pustiu – cei mai mulți marinari și muncitori de la docuri trebuie să se fi aventurat în crâșme și la petreceri sau, cel puțin, în Piața de Noapte. Oamenii mării iubeau pământul mai mult ca oricine de la țărm și știau cum să profite de șederea lor acolo.

— Ăsta de azi a fost un meci pe cinste, se auzi o voce.

O clipă mai târziu, apăru Alucard, potrivindu-și pașii lângă ai ei.

Ea se gândi la schimbul lor de cuvinte de dimineață, la durerea din glasul lui când o întrebase de ce o făcuse, de ce îi furase identitatea lui Stasion Elsor, expunându-se – expunându-i pe *toți* – riscului. Și atunci îi dădu din nou ghes acea dorință trădătoare de a-și cere iertare, de a reveni la locul ei pe corabie sau, cel puțin, în grațiile lui.

— Mă urmărești din nou? întrebă ea. N-ar trebui să sărbătorești?

Alucard își lăsă capul pe spate.

— N-am niciun chef de asta acum. De altfel, continuă el, coborându-și privirea, voiam să văd ce faci tu, ce anume e mai interesant decât un bal.

— Voiai să fii sigur că nu intru în vreun bucluc.

— Nu sunt tatăl tău, Bard.

— Sper din toată inima că nu. Taţii n-ar trebui să încerce să-și seducă fiicele ca să le afle secretele.

El clătină din cap, cu regret.

— A fost o *dată*.

— Când eram mai mică, povesti ea visătoare, obișnuiam să mă plimb pe docuri, în Londra – Londra mea –, ca să mă uit la toate vasele care veneau acolo. Într-unele zile, îmi imaginam cum avea să arate al meu. În altele, încercam doar să-mi imaginez una care avea să mă ia și să mă ducă departe de acolo.

Alucard se uita lung la ea.

— Ce-i?

— Asta e prima oară când ai oferit de bunăvoie o informaţie.

Lila zâmbi malițios.

— Nu te obișnui cu asta.

Merseră în tăcere vreo câteva momente, buzunarele Lilei zornăind. Isle strălucea roșu pe lângă ei, iar în depărtare palatul lumina.

Dar Alucard nu se împăca niciodată cu tăcerea.

— Deci asta faci tu în loc să dansezi, începu el, bântui docurile ca o fantomă de marinar?

— Ei bine, numai când mă plictisesc să fac *asta*.

Scoase un pumn din buzunar și îl deschise, scoţând la iveală o colecţie de bijuterii, monede, flecuștețe.

Alucard clătină din cap exasperat.

— De ce?

Lila ridică din umeri. Pentru că era un gest obișnuit, ar fi putut să-i spună, și pentru că era bună la asta. În plus, conținutul buzunarelor era mult mai interesant în *această* Londră. Găsise o piatră a viselor, o pietricică de foc și ceva care arăta ca o busolă, dar nu era.

— Odată ce te faci hoţ, hoţ rămâi.

— Ce-i asta? întrebă el, culegând așchia de piatră albă din mijlocul

pietrelor furate.

Lila se încordă.

— Asta e a mea, zise ea. Un suvenir.

El ridică din umeri și lăsă bucata de piatră să cadă înapoi în grămadă.

— O să fii prinsă.

— Atunci, mai bine mă distrez cât mai pot, hotărî ea, băgând prada înapoi în buzunar. Și, cine știe, poate că și pe mine mă va ierta coroana.

— Nu m-aș baza pe asta.

Alucard începuse să-și frece încheieturile și, dându-și seama, se opri și își netezi haina.

— Ei bine, tu poți să te bucuri bântuind docurile și jefuind trecătorii, dar eu mai degrabă aș bea ceva fierbinte într-un loc comod, așa că...

Se aplecă, măturând cu palma aproape de pământ.

— Pot să am încredere că o să te ferești de necazuri, cel puțin până mâine?

Lila rânji îngâmfat.

— O să încerc.

La jumătatea distanței spre Drumul Rătăcitor, Lila își dădu seama că era urmărită.

Putea să audă pașii, să simtă magia în aer, să-și simtă inima accelerând în vechiul mod obișnuit. Așadar, când aruncă o privire înapoi și văzu pe cineva pe străduța îngustă, nu fu surprinsă.

Nu fugi.

Ar fi trebuit s-o facă, să iasă pe prima cotitură în strada principală de când îl observase, să se oprească într-un loc public, la vedere. În schimb, Lila făcu exact lucrul pe care-i promisese lui Alucard că o să încerce să nu-l facă.

Dăduse de necaz.

Când ajunse la următoarea cotitură din drum, un gang, intră fără să mai ezite. Ceva sclipi în capătul celălalt, iar Lila făcuse un pas într-acolo, înainte să-și dea seama ce era.

Un cuțit.

Sări la o parte din calea lui, când veni în viteză spre ea. A fost rapidă, dar nu îndeajuns – lama o atinse între șold și coaste, înainte de a zăngăni pe pavaj.

Lila își apăsă palma de talie.

Tăietura nu era adâncă, abia dacă sângera, și când privirea ei se ridică din nou, văzu un bărbat ale cărui contururi nu se deslușeau în întuneric. Lila se răsuci, dar intrarea în gang fusese blocată de o altă siluetă.

Își schimbă poziția, încercând să-i privească pe amândoi. Dar când păși în umbra mai adâncă a gangului, o mână o înșfăcă de umăr și sări înainte, și o a treia siluetă ieși din întuneric.

Nu mai avea încotro să fugă. Făcu un pas spre silueta de la intrarea în gang, sperând să fie un marinar beat sau un bătăuș.

Și atunci văzu aurul.

Ver-as-Is nu purta coiful și, fără el, ea putea astfel să vadă și restul modelului care i se prelungea deasupra ochilor, până la baza părului.

— Elsor, șuieră el, accentul faroan făcând din acest nume un sunet șerpuit.

Rahat, gândi Lila. Dar când vorbi, zise:

— Iar tu?

— Trișor nenorocit, continuă el în arnesiana lui fonfăită. Nu știu cum ai făcut-o, dar am văzut. Am *simțit*. În niciun caz n-ai fi avut cum...

— Nu fi supărat! îl tachină ea. A fost doar un jo...

A fost întreruptă când un pumn a izbit-o în partea în care deja era rănită și s-a îndoit de mijloc, tușind. Lovitura nu venise de la Ver-as-Is, ci de la altul care era cu el, fețele lor incrustate cu pietre prețioase fiind mascate de pânze negre. Lila strânse mai bine de masca dublată cu metal din mâna ei și lovi cu ea, izbind coiful în fruntea celui mai apropiat individ. Acesta strigă și se dădu, clătinându-se, înapoi, dar mai înainte ca Lila să poată lovi din nou, săriră pe ea, șase mâini împotriva celor două ale ei, trântind-o de zidul gangului. Ea se împletici înainte, când unul dintre ei îi răsuci brațul la spate. Lila se lăsă din instinct într-un genunchi și se rostogoli, aruncându-l pe agresor peste umăr, însă mai înainte să se poată ridica, o cizmă o lovi în obraz. Întunericul explodă în cioburi de lumină și un braț i se

înfășură pe după gât, din spate, săltând-o în picioare.

Ea bâjbâi după cuțitul pe care-l ținea la spate, dar omul îi prinse încheietura și i-o suci nemilos în sus.

Lila era prinsă în capcană. Aștepta valul de putere pe care-l simțise în arenă, aștepta ca lumea să încetinească și ca forța ei să revină, dar nu se întâmplă nimic.

Așa că făcu ceva neașteptat – râse.

Nu simțea c-ar fi vrut să râdă – durerea îi ardea umărul și abia putea respira –, dar o făcu, oricum, și fu răsplătită de confuzia care se răspândi ca o pată pe fața lui Ver-as-Is.

— Ești jalnic, zise ea cu dispreț. N-ai putut să mă bați unu la unu, așa că ai venit cu trei după tine? Tot ce faci e să dovedești cât de slab ești, de fapt.

Își chemă magia, foc sau pământ, chiar și os, dar nimic nu răspunse. Capul îi zvâcnea, iar sângele continua să-i șiroiască din rana de la mijloc.

— Crezi că ai tăi sunt singurii care pot vrăji metalul? șuieră Ver-as-Is, punându-i cuțitul la gât.

Lila îi susținu privirea.

— Chiar o să mă ucizi, doar fiindcă ai pierdut un meci.

— Nu, negă el. Plătesc cu aceeași monedă. Tu ai trișat. Voi trișa și eu.

— Dar ai pierdut deja! replică ea. Care naiba e rostul?

— O țară nu reprezintă un om, dar un om reprezintă o țară, zise el, apoi, către acoliții lui: Scăpați de el!

Cei doi începură s-o târască spre docuri.

— Nici măcar nu poți s-o faci cu mâna ta, îl batjocori ea.

Dacă remarca îl atinse, el n-o lăsă să se vadă, ci doar se întoarse și se îndepărtă.

— Ver-as-Is, strigă ea în urma lui, îți dau să alegi.

— Zău?

El se uită îndărăt, cu ochii lui verde-pal măriți de amuzament.

— Poți să-mi dai drumul imediat și să pleci, zise ea, rar. Sau o să vă ucid pe toți.

El zâmbi.

— Și dacă te las să pleci, presupun că ne despărțim prieteni?

— Oh, nu, făcu ea, clătinând din cap. Pe *tine* o să te ucid oricum. Dar dacă oamenii tăi îmi dau drumul acum, n-o să-i ucid și pe ei.

Pentru o clipă, i se păru că simte cum brațul de la gâtul ei îi slăbește strânsoarea. Dar apoi își reveni, de două ori mai strâns. *Rahat*, gândi ea, când Ver-as-Is veni spre ea, învârtind cuțitul în mână.

— Dacă cuvintele ar fi arme... începu el, repezind cuțitul în jos.

Mânerul o trosni în tâmplă și totul se întunecă.

IV

Lila se trezi ca un înecat care revine la suprafață.

Ochii ei se deschiseră brusc, dar lumea continua să rămână complet cufundată în beznă. Deschise gura să strige și își dădu seama că era deja deschisă, un căluș de cârpă înăbușindu-i sunetul.

O durere îi pulsa într-o parte a capului, cu fiecare mișcare, și crezu c-o să vomite. Încercă să se ridice în capul oaselor și descoperi imediat că nu era în stare.

Panica o inundă, nevoia de a vărsa fiind brusc înlocuită de nevoia de a respira. Era într-o ladă. O ladă foarte mică.

Rămase nemișcată și răsuflă tremurat când cutia nu se mișcă, nu le legănă. Din câte putea să-și dea seama, încă era pe pământ. Dacă nu, bineînțeles, era *sub* el.

Aerul i se păru dintr-odată mai rarefiat.

Nu putea spune dacă lada era *cu adevărat* un sicriu, pentru că nu putea să-i vadă dimensiunile. Zăcea pe o parte, în întuneric. Încercă din nou să se miște și își dădu seama că nu putea – mâinile și picioarele îi fuseseră legate împreună, brațele sucite la spate. Încheieturile o dureau de la frânghia aspră care le înfășură, degetele îi erau amorțite, nodurile legăturilor fiind atât de strânse încât pielea ei deja părea să fie roasă. Cea mai mică încercare de a-și răsuci mâna îi provoca un junghi de durere ascuțit ca un ac.

O *să-i ucid,* gândi ea. O *să-i ucid pe toți.* Nu spuse cuvintele cu voce tare, din cauza călușului... și a faptului că nu era prea mult aer în ladă. Știind asta, îi veni să gâfâie.

Rămâi calmă.

Rămâi calmă.

Rămâi calmă.

Lila nu se temea de prea multe lucruri. Dar nici nu se dădea în vânt după spațiile înguste și întunecoase. Încercă să se caute de cuțite, dar acestea dispăruseră. Și colecția de obiecte șterpelite dispăruse. Și așchia de piatră albă dispăruse. Mânia se aprinse în Lila ca un foc.

Focul.

De asta avea nevoie. *Ce ar putea să nu meargă bine cu focul într-o ladă de lemn?* se întrebă ea sec. În cel mai rău caz, ar arde pur și simplu de vie, înainte să poată ieși. Dar dacă avea să scape – și *avea* să scape, fie și numai pentru a-i ucide pe Ver-as-Is și pe oamenii lui –, atunci era nevoie să se elibereze de frânghie. Și frânghia ardea.

Prin urmare, Lila se strădui să invoce focul.

Tigru, tigru, foc ce bați...

Nimic. Nici măcar o scânteie. Nu se putea să fie de la rana de cuțit; se uscase, iar vraja se uscase odată cu ea. Așa funcționa vraja. Nu *așa* funcționa? Ei așa i se părea că ar trebui să funcționeze.

Panică. Mai multă panică. Panică sufocantă.

Închise ochii, înghiți în sec și încercă din nou.

Și din nou.

Și din nou.

— Concentrează-te! zise Alucard.

— Ei, e puțin cam greu, ținând cont de circumstanțe.

Lila stătea în mijlocul cabinei lui, legată la ochi. Ultima oară când îl văzuse, el era tolănit în jilțul lui, picior peste picior, sorbind dintr-o băutură închisă la culoare. Judecând după sunetul de sticlă ridicată, de băutură turnată, încă mai era acolo.

— Ochi deschiși, ochi închiși, îi explică el, nu are nicio importanță.

Lila nu era deloc de acord. Cu ochii deschiși, ar fi putut invoca focul. Dar, cu ochii închiși, ei bine, nu putea. În plus, se simțea ca o neghioabă.

— Mai exact, care e rostul lucrului ăsta?

— Rostul, Bard, e că magia este un simț.

— Ca vederea, i-o întoarse Lila.

— Ca vederea, repetă Alucard, dar nu e vederea. Nu e nevoie s-o vezi. Doar s-o simți.

— Și s-o simți e un simț.

— Nu fi obraznică.

Lila o simți pe Esa împletindu-se pe după piciorul ei și se abținu să nu-i dea un șut.

— Urăsc asta.

Alucard o ignoră.

— Magia este totul și nimic. Este vedere, gust, miros, sunet, atingere și, totodată, este cu totul altceva. Este puterea din toate puterile și, în același timp, este ea însăși. Odată ce știi cum să-i simți prezența, n-o să mai fii niciodată fără ea. Acum, nu te mai văicări și concentrează-te.

Concentrează-te, își zise Lila, făcând eforturi să rămână calmă. Putea simți magia împletită în pulsul ei. Nu avea nevoie s-o vadă. Tot ce trebuia să facă era să ajungă la ea.

Închise ochii strâns, încercând să-și păcălească mintea să creadă că bezna era alegerea ei. Ea era o ușă deschisă. Ea era în control.

Arzi, gândi ea, cuvântul aprinzându-se ca un chibrit înăuntrul ei. Pocni din degete și simți căldura familiară a focului mângâindu-i pielea. Frânghia se aprinse, luminând dimensiunile lăzii – mică, foarte mică, prea mică – iar când întoarse capul, dădu cu ochii de o față înfricoșătoare, care se limpezi în masca de demon, chiar înainte ca Lila să fie zdruncinată de o durere sfâșietoare. Când focul plutea deasupra degetelor ei, nu-i făcea nimic, dar acum, când mistuia frânghiile, o *ardea.*

Își reținu urletul, când flăcările îi cuprinseră încheieturile, până ce, în sfârșit, frânghia cedă. De îndată ce mâinile i-au fost eliberate, se răsuci peste foc, cufundându-se în beznă. Își scoase călușul din gură și se ridică în capul oaselor să-și elibereze gleznele, pocnindu-se cu capul de capacul lăzii și înjurând cu poftă când căzu înapoi. Mișcându-se cu băgare de seamă, izbuti să ajungă la frânghiile de la picioare și le desfăcu.

Cu membrele libere, împinse în capacul lăzii. Nu se clinti. Înjură și își lipi palmele una de alta, o flăcăruie aprinzându-se între ele. La lumina ei, putu să vadă că lada nu avea nicio balama. Era o ladă de

marfă. Și era bătută în cuie. Lila stinse lumina și își lăsă capul care o durea să se sprijine de fundul lăzii. Respiră de vreo câteva ori să se liniștească – *Emoția nu e putere,* își spuse ea, recitând unul dintre multele postulate ale lui Alucard –, apoi își lipi palmele de pereții de lemn ai lăzii și *împinse.*

Nu cu mâinile, ci cu *voința* ei. Voința împotriva lemnului, voința împotriva cuielor, voința împotriva aerului. Lada se cutremură.

Și *explodă.*

Cuiele de metal ieșiră din lemn, scândurile se sfărâmară și aerul din ladă împinse totul *în afară.* Își feri capul când resturile căzură ca o ploaie peste ea, apoi se ridică, inspirând adânc. Carnea de pe încheieturile ei era roasă și jupuită, mâinile îi tremurau de durere și de furie, în timp ce încerca să-și dea seama unde se află.

Greșise. Era în cala unei corăbii. Dar, judecând după faptul că vasul nu se mișca, era încă amarată la cheu. Lila se uită la ce mai rămăsese din ladă. Nu-i scăpă ironia situației; la urma urmei, ea încercase să-i facă același lucru lui Stasion Elsor. Dar îi plăcea să creadă că, dacă l-ar fi închis într-adevăr într-o ladă, i-ar fi lăsat măcar câteva găuri de aerisire.

Masca de diavol îi făcu cu ochiul din sfărâmături, iar ea o luă și o puse pe cap. Știa unde stătea Ver-as-Is. Îi văzuse echipajul la Raza de Soare, un han pe aceeași stradă cu Drumul Rătăcitor.

— Hei! strigă un marinar, când ea urcă pe punte. Ce-ți închipui că faci?

Lila nu se opri. Străbătu puntea grăbită și coborî pe scândură la cheu, ignorând strigătele, ignorând soarele dimineții și ovațiile din depărtare.

Lila îl avertizase pe Ver-as-Is despre ce-o să se întâmple.

Și era o fată de cuvânt.

— Care parte *din ce trebuie să pierzi* n-o înțelegi?

Rhy se plimba furios prin cortul lui Kell.

— N-ar trebui să fii aici, zise Kell, frecându-și umărul rănit.

Nu voise să câștige. Voise doar să fie un meci bun. Un meci strâns. Nu fusese vina lui că „Rul Lupul" se împiedicase. Nu fusese vina lui că în etapa luptelor celor nouă se prefera lupta fizică. Nu fusese vina lui

că veskanul *în mod clar* exagerase cu distracția în noaptea de dinainte. Îl văzuse pe om luptând și fusese superb. De ce nu putuse să fie superb și *azi?*

Kell își trecu o mână prin părul ud de năduşeală. Coiful de argint zăcea, aruncat, pe perne.

— Chiar n-aveam nevoie de un necaz ca ăsta, Kell.

— A fost un accident.

— Nici nu vreau să aud!

Hastra stătea lipit de perete, arătând de parcă ar fi vrut să dispară. Sus, în arena centrală, publicul încă mai scanda numele lui Kamerov.

— Uită-te la mine, se răsti Rhy, ridicându-i bărbia lui Kell și uitându-se drept în ochii lui. Trebuie să începi să pierzi *acum*.

Începu iar să se plimbe de colo până colo, vorbind în șoaptă, chiar și după ce îl dăduse afară din cort pe Hastra.

— Etapa celor nouă e un joc de puncte, continuă el. Cei cu punctele cele mai multe din grupa ta merg mai departe. Cu puțin noroc, poate va avea altul un punctaj total mai mare, dar, în ceea ce te privește, Kamerov *iese* din joc.

— Dacă pierd cu prea multe puncte, o să dau de bănuit.

— Ei bine, va trebui să pierzi *cu destule*, se enervă Rhy. Vestea bună e că ți-am văzut următorul adversarei este destul de bun ca să te bată.

Kell deveni dintr-odată morocănos.

— Bine, recunoscu Rhy, e destul de bun ca să-l bată pe *Kamerov*. Și exact asta urmează să facă.

Kell oftă.

— Cu cine lupt?

Rhy în sfârșit se opri din mers.

— Numele lui e Stasion Elsor și, cu puțin noroc, o să te facă praf.

Lila încuie ușa în urma ei.

Își găsi cuțitele într-un sac marinăresc de la piciorul patului, laolaltă cu nimicurile șterpelite și cu ciobul de piatră. Oamenii încă dormeau. După cum se vedea – sticlele goale, așternuturile mototolite – petrecuseră până târziu. Lila își alese cuțitul preferat, cel cu apărătoare de degete, și se apropie de paturi, fredonând încetișor.

Cum știi când Sarows vine?
(Vine, vine, vine la bord?)

Îi ucise pe cei doi tovarăși ai lui în somn, dar pe Ver-as-Is îl trezi chiar înainte să-i taie gâtul. Nu voia să-l facă s-o implore, ci pur și simplu s-o vadă.

Se întâmplă un lucru ciudat când faroanii muriră. Pietrele care le împodobeau pielea întunecată se desprinseră și căzură. Mărgelele de aur care alunecară de pe fața lui Ver-as-Is răpăiră pe podea ca o ploaie. Lila o culese pe cea mai mare și o vârî în buzunar, ca plată, înainte de a pleca. Se întoarse pe același drum pe care venise, cu haina strânsă bine în jurul ei și capul plecat, recuperându-și masca din lada de gunoi unde o ascunsese. Încheieturile o ardeau, iar capul încă o mai durea, dar se simțea mult mai bine acum și, până la Drumul Rătăcitor, merse agale, respirând adânc în aerul proaspăt, lăsându-se mângâiată de soare pe față, într-o stare de liniște profundă – calmul care venea din recâștigarea controlului, din a face o amenințare și din a o duce până la capăt. Lila se simțea din nou ea însăși. Dar, pe sub toate acestea, mai simțea un junghi, nu de vinovăție sau regret, ci înțepătura sâcâitoare că uita ceva.

Când auzi trompetele, își dădu seama.

Își lungi gâtul, căutând soarele pe cer, dar nu văzu decât nori. Dar știu. Știu că era târziu. Știu că ea întârziase. Stomacul o strânse puternic, își trase masca pe cap și *fugi*.

Kell stătea în mijlocul arenei, așteptând.

Trompetele sunară a doua oară. Își îndreptă umerii cu fața spre tunelul opus, așteptând ca adversarul său să apară.

Dar nu veni nimeni.

Era rece și Kell scotea aburi când respira, în fața măștii lui. Trecu un minut, apoi două, iar Kell se trezi că atenția îi alunecă spre platforma regală, unde Rhy stătea în picioare, privind, așteptând. În spatele lui, lordul Sol-in-Ar părea impasibil, prințesa Cora plictisită, regina Emira pierdută în gânduri.

Și publicul devenise nerăbdător, pierzându-și atenția.

Entuziasmul lui Kell se încordă, se crispă, șovăi.

Baniera lui – leii în oglindă pe fond roșu – flutura deasupra podiumului și în tribune. Cealaltă banieră – cuțitele încrucișate pe fundal negru – pocnea în vânt.

Dar Stasion Elsor nu era de găsit.

— Ai întârziat foarte mult, zise Ister, când Lila dădu buzna în cortul arnesian.

— Știu, încuviință ea.

— N-o să mai...

— *Ajută-mă* odată, preoteaso!

Ister trimise un mesager la stadion și mai chemă alte două asistente, împreună repezindu-se să o îmbrace pe Lila în armură, într-o vâltoare de curele, și căptușeli, și platoșe.

Doamne. Nici măcar nu știa cu cine urma să lupte.

— Ala e sânge? întrebă una dintre asistente, arătând la gulerul ei.

— Nu e al meu, zise Lila.

— Ce-ai pățit la încheieturi? întrebă alta.

— Prea multe întrebări, prea puțină treabă.

Ister apăru cu o tavă mare, plină cu arme. Nu, nu arme propriu-zise, numai mânere și plăsele.

— Cred că le lipsește ceva.

— Aceasta este etapa celor nouă, o anunță Ister. Va trebui să suplimentezi tu restul.

Luă un mâner de pe tavă și îl strânse în mână. Buzele preotesei începură să se miște, iar Lila văzu cum o pală de vânt se ridică și se înfășoară strâns în jurul mânerului și deasupra lui, până ce formă un soi de lamă.

Lila făcu ochii mari. În primele două runde luptase de la distanță, atacurile fiind aruncate prin arenă ca niște grenade. Dar armele însemnau luptă corp-la-corp, iar luptele de aproape erau specialitatea ei. Mai luă două plăsele de pumnal de pe tavă și le strecură sub platoșele de pe antebrațe.

— *Fal chas,* făcu Ister, cu o clipă înainte ca trompetele să sune, de avertizare.

Lila își fixă falca măștii de demon și ieși din cort, ultimele legături

ale măștii atârnându-i pe spate.

Kell își înălță capul la Rhy, întrebându-se ce avea să facă prințul. Dacă Elsor nu se arăta, era obligatoriu penalizat. Dacă el era penalizat, Kell avea să obțină punctele ca să treacă în etapa următoare. Dar Kell *nu putea* să treacă în etapa următoare. Privi lupta care se dădea pe fața lui Rhy și apoi regele îi șopti ceva la ureche. Prințul păru să pălească și mai tare, ridicând cercul de aur la gură, pregătindu-se să declare meciul încheiat. Dar mai înainte să poată vorbi, un servitor apăru la marginea platformei și spuse ceva repede. Rhy șovăi, iar apoi, din fericire, trompetele sunară.

Câteva clipe mai târziu, Stasion se grăbi să intre pe stadion, arătând... răvășit. Dar când îl văzu pe Kell, zâmbi larg, dinții strălucindu-i albi pe sub masca de diavol. Nu exista nicio căldură în zâmbetul acela. Era rânjetul unui prădător.

Publicul izbucni în aplauze entuziaste când Kamerov Loste și Stasion Elsor își ocupară locurile în centrul arenei.

Kell miji ochii prin vizor la masca lui Elsor. De aproape, era de coșmar.

— *Tas renar,* zise Kell. *Ai întârziat.*

— Merit să fiu așteptat, răspunse Stasion.

Vocea lui îl prinse pe Kell cu garda jos. Răgușită și joasă, ascuțită ca un pumnal. Și totuși incontestabil feminină.

Cunoștea vocea aceea.

Lila.

Dar nu era Lila. Nu *putea* să fie Lila. Ea era un om, un locuitor din lumea Cenușie – un locuitor din lumea Cenușie ca nimeni altul, adevărat, dar tot un locuitor din lumea Cenușie, până la urmă – și ea nu știa cum să facă magie și, în mod cert, n-ar fi fost niciodată atât de țicnită să intre în *Essen Tasch.*

Îndată ce gândul acesta îi trecu prin minte, argumentele lui Kell se năruiră. Pentru că, dacă era cineva destul de încăpățânat ca să facă o prostie ca asta, o imprudență, o sinucidere ca asta, atunci acel cineva era fata care-l buzunărise în acea noaptea în Londra Cenușie, fata care îl urmase printr-o ușă dintre lumi – o ușă căreia n-ar fi trebuit să-i supraviețuiască – și care înfruntase piatra neagră și regii albi și

moartea însăși cu un zâmbet crud.

Același zâmbet crud care sclipise adineauri printre buzele feței de demon.

— *Așteaptă!* zise Kell.

Cuvântul n-a fost decât o șoaptă, dar a venit prea târziu. Arbitrul deja dăduse semnalul, iar Lila își aruncase sferele. Kell o lăsă pe a lui să cadă o clipă mai târziu, dar ea deja pornise la atac.

Kell ezită, ea nu. El încerca încă să înțeleagă prezența ei acolo, când Lila îngheță pământul sub picioarele lui, apoi lovi de aproape cu un pumnal făcut din flăcări. Kell sări într-o parte, dar nu destul de departe și, în clipa următoare, era trântit pe spate, lumina izbucnind din platoșa de pe abdomen, și Lila Bard stătea cu genunchii pe el.

El se uită în ochii ei căprui, de nuanțe diferite.

Știa oare că el era în spatele măștii de argint?

— Salutare! zise ea.

Cu acel singur cuvânt, el înțelese că știa. Mai înainte să poată răspunde ceva, Lila se ridică. Kell se dădu repede peste cap, rămânând ghemuit, în poziție de atac.

Ea avea două cuțite acum *(bineînțeles* că alesese cuțitele – unul făcut din foc, altul din gheață) și le învârtea degajată. Kell nu alesese nimic. (Era o mișcare îndrăzneață, una pe care Kamerov ar fi făcut-o, dar și una destinată să-l ducă la pieire. Însă nu atât de repede.) Își lansă apa într-un bici și lovi, dar Lila se rostogoli din calea sa și azvârli cuțitul de gheață. Kell se feri și, în momentul acela de neatenție, ea încercă să lovească din nou, însă, de data asta, pământul îi ținu cizma în loc, iar biciul lui plesni. Lila își aduse cuțitul de foc să pareze lovitura, biciul de apă spintecându-se în două pe lângă lamă, dar șfichiul izbuti să-i ajungă pe antebraț, spărgându-i o platoșă.

Lila era încă țintuită în loc, dar zâmbea încrezut, iar în clipa următoare lama ei de gheață îl lovi pe Kell din spate. El se clătină înainte, când o a doua platoșă se sparse și pierdu strânsoarea piciorului ei.

Și atunci începu adevărata luptă.

Se încleștară, o învălmășeală de elemente și de membre, loviturile fiind marcate doar de câte un fulger de lumină. Se apropiau, se aruncau în lături, răspunzând și unul, și altul cu aceeași monedă la

fiecare lovitură.

— Ți-ai pierdut mințile? mârâi el când elementele lor se izbiră reciproc.

— Și eu mă bucur să te văd, răspunse ea, fentând și rotindu-se în spatele lui.

— Trebuie să te oprești, porunci el, scăpând milimetric de o bilă de foc.

— Tu primul, îl provocă ea, aruncându-se după o coloană.

Apa spinteca, focul ardea, pământul uruia.

— Asta e o nebunie curată!

— Nu sunt singura impostoare.

Lila se apropie, iar el crezu că o să aleagă să lovească, dar în ultima secundă se răzgândi, își atinse lama de foc de palma goală și *împinse*.

Pentru o clipă, aerul din jurul lor șovăi. Kell văzu o strălucire de durere pe fața Lilei pe sub mască, dar apoi un zid de flăcări *erupse* spre el și tot ce-a mai putut face a fost să-i comande apei lui să se ridice într-un val deasupra sa. Aburii țâșniră când cele două elemente se ciocniră. Iar apoi Lila făcu ceva complet neașteptat. Îngheță apa de deasupra capului lui Kell. Apa *lui*.

Publicul tresări, iar Kell înjură, când stratul de gheață crăpă și se sparse, cioburile prăbușindu-se peste el. Nu era împotriva regulilor – amândoi aleseseră apa –, dar rareori se întâmpla să preiei comanda asupra elementului adversarului și să treci peste voința celuilalt.

Un lucru încă și mai rar de atât era să fii învins.

Kell ar fi putut să scape, ar mai fi putut prelungi lupta cu încă o măsură, poate două. Dar trebuia să piardă. Așa că rămase pe loc și lăsă tavanul de gheață să cadă, spărgându-i platoșele de pe umeri și din spate, trimițând în sus jerbe de lumină.

Și, astfel, s-a terminat.

Delilah Bard câștigase.

Se opri lângă el, întinzându-i mâna.

— Bine jucat, *mas vares,* șopti ea.

Kell rămase acolo, buimăcit. Știa că ar fi trebuit să se încline în fața ei, în fața mulțimii și să plece, dar picioarele nu-l ascultau. Se uită cum Lila își ridică masca în fața tribunelor și a regelui, apoi văzu cum ea îi oferi un ultim zâmbet diabolic, după care dispăru. În sfârșit, făcu

o plecăciune grăbită spre platforma regală și fugi după ea, ieșind din stadion și intrând în corturi, ridicând draperia marcată cu două lame încrucișate.

O asistentă stătea și aștepta, singura persoană într-un cort altminteri pustiu.

— Unde e? întrebă el, chiar dacă știa răspunsul.

Masca de diavol zăcea pe perne, aruncată lângă restul armurii sale.

Lila plecase deja.

V

Lila se sprijini cu spatele de ușa lui Elsor gâfâind.

Îl luase prin surprindere, de asta era sigură, și acum Kell știa. Știa că era în Londra de mai multe zile, știa că fusese aici, chiar lângă el, în turnir. Inima îi bătea cu putere în piept; se simțea ca o pisică care în sfârșit își prinsese șoarecele și apoi îi dăduse drumul. Deocamdată.

Emoția începu să i se domolească odată cu pulsul. Capul îi zvâcnea dureros și, când înghiți, simți gust de sânge. Aștepta să-i treacă valul de amețeală și, după aceea, se lăsă să alunece pe podea, cu vocea lui Kell încă răsunându-i în urechi.

Tonul acela familiar, exasperat.

Asta e o nebunie curată.

Atât de superior, de parcă n-ar fi încălcat *amândoi* toate regulile. De parcă el n-ar fi jucat un rol, la fel ca ea.

Trebuie să te oprești.

Își putea imagina încruntătura lui sub masca de argint, cuta adâncită între ochii lui bicolori.

Ce avea să facă el acum?

Ce avea să facă *ea* acum?

Indiferent ce s-ar întâmpla, meritase.

Lila se așeză în genunchi, încruntându-se când o picătură de sânge căzu pe dușumea. Își duse mâna la nas, apoi își șterse dâra de sânge cu mâneca și se ridică.

Începu să se dezbrace de hainele lui Elsor, făcute totuna de la asaltul lui Ver-is-As și de meciul care urmase. Încet, își desfăcu tecile armelor, apoi cămașa și se uită lung la ea în oglindă, pe jumătate

îmbrăcată, cu corpul împânzit de vânătăi proaspete și cicatrice vechi.

Un foc ardea mocnit în vatră, iar pe cufăr era un lighean cu apă rece. Lila se curăță pe îndelete, se șterse, se încălzi, clătindu-și părul de vaselina pe care o folosise ca să-l înnegrească și îndepărtându-și sângele de pe piele.

Privi în jur prin odaie, încercând să se decidă cu ce să se îmbrace.

Și atunci îi veni o idee.

O idee nouă, periculoasă, care era, bineînțeles, genul ei preferat de idei.

Poate că e timpul, gândi ea, *să mă duc la un bal.*

— Rhy! strigă Kell, mulțimea dându-se la o parte din calea lui.

Își dăduse jos coiful și își întorsese haina pe dos, dar părul îi era încă ud de sudoare și avea răsuflarea tăiată.

— Ce cauți aici? întrebă prințul.

Se întorcea la palat, înconjurat de gărzi.

— A fost ea! șuieră Kell, mergând pe lângă el.

De jur împrejurul lor, oamenii ovaționau și făceau cu mâna, sperând să primească măcar o privire sau un zâmbet din partea prințului.

— Cine a fost ea? întrebă Rhy, răspunzând în același timp mulțimii.

— Stasion Elsor, șopti el. A fost *Lila.*

Rhy se încruntă.

— Știu că a fost o zi lungă, zise el, bătându-l pe umăr pe Kell, dar evident...

— Știu ce am văzut, Rhy. A vorbit cu mine.

Rhy clătină din cap, cu zâmbetul încă încremenit pe buze.

— Asta n-are nicio logică. Tieren a selectat jucătorii cu săptămâni în urmă.

Kell se uită în jur, dar Tieren era absent.

— Păi, pe mine nu m-a selectat.

— Nu, dar am făcut-o *eu.*

Ajunseseră la treptele palatului, iar mulțimea rămase pe loc, în timp ce ei urcară.

— Nu știu ce să-ți spun – nu știu dacă ea *este* Elsor sau dacă numai

se dă drept el, dar persoana cu care am luptat adineauri nu a fost un magician din provincie. A fost Delilah Bard.

— De asta ai pierdut atât de ușor? întrebă prințul când ajunseră la ultima treaptă.

— Tu mi-ai spus să pierd! se răsti Kell, iar gardienii deschiseră ușile.

Cuvintele lui răsunară în ecou prin foaierul prea liniștit, iar Kell simți o gheară în piept când își ridică privirea și-l văzu pe rege stând în mijlocul încăperii. Maxim îi aruncă lui Kell o singură privire și spuse:

— Sus. *Acum.* Am crezut că m-am făcut înțeles, continuă regele, când se aflară în camera lui.

Kell stătea în fotoliul lui de lângă balcon, certat ca un copil, în timp ce Hastra și Staff stăteau muți, lângă el. Lui Rhy i se ceruse să aștepte afară și, în momentul acela, își vărsa nervii pe hol.

— Nu ți-am cerut eu să stai în palat? întrebă Maxim, cu o vocea gravă.

— Mi-ați cerut, dar...

— Ești surd la rugămințile mele?

— Nu, domnule.

— Ei bine, evident nu m-am făcut înțeles când ți-am cerut-o ca un tată, așa că acum îți poruncesc ca un *rege.* Declar că ești consemnat în palat până la noi ordine.

Kell își ridică fruntea.

— Asta nu e *drept.*

— Nu fi copil, Kell. Nu ți-aș fi cerut-o dacă n-ar fi fost spre binele tău.

Kell se strâmbă, iar ochii regelui se întunecară.

— Își bați joc de porunca mea?

El încremeni.

— Nu. Dar amândoi știm că nu e vorba despre ce e bine pentru *mine.*

— Ai dreptate. Este despre ce e bine pentru regatul nostru. Și dacă ești loial acestei coroane și acestei familii, o să rămâi în palatul ăsta până când se încheie turnirul. M-ai înțeles?

Pieptul lui Kell se strânse.

— Da, domnule, încuviință el aproape șoptind.

Regele se întoarse spre Staff și Hastra.

— Dacă părăsește palatul, amândoi o să fiți pedepsiți, ați înțeles?

— Da, Maiestatea Voastră, răspunseră ei încruntați.

Cu acestea, regele ieși valvârtej.

Kell își lăsă capul în mâini, trase aer în piept, apoi mătură cu o mână tot ce se afla pe măsuța din fața lui, aruncând cărțile și spărgând o sticlă de vin de avise pe podeaua marchetată.

— Ce risipă, murmură Rhy, trântindu-se în fotoliul opus.

Kell se lăsă pe spate și închise ochii.

— Hei, nu-i chiar așa de rău, stărui Rhy. Cel puțin ai ieșit din competiție.

Asta îl deprimă pe Kell și mai mult. Degetele lui alunecară spre simbolurile de la gâtul lui, făcând eforturi să-și înăbușe dorința de a *pleca.* De a *fugi.* Dar nu putea, pentru că orice ar fi crezut regele, Kell *era* loial coroanei sale, familiei sale. Lui *Rhy.*

Prințul se aplecă în fotoliu, părând să nu-și dea seama de furtuna din mintea lui Kell.

— Acum, continuă el, ce o să purtăm la petrecere?

— S-o ia naiba! mormăi Kell.

— Ei, haide, Kell, petrecerea nu ți-a făcut nimic. De altfel, dacă o anumită tânără cu o înclinație pentru hainele bărbătești se hotărăște să vină? N-ai vrea să ratezi asta.

Kell își înălță capul din pernele fotoliului.

— N-ar fi trebuit să concureze.

— Ei bine, a reușit până aici. Poate că nu-i acorzi destul credit.

— Am lăsat-o să câștige.

— N-au făcut toți ceilalți același lucru? întrebă Rhy, amuzat. Și, trebuie să spun, pare că se descurcă de minune.

Kell gemu. Ea *chiar* se descurcase. Ceea ce nu avea nicio logică. Dar, pe de altă parte, nimic despre Lila nu avea vreodată o logică. Sări în picioare.

— Bine.

— Uite că știi să pierzi.

— Dar gata cu roșul și auriul, zise el, întorcându-și haina pe dos. În seara asta o să port negru.

Calla fredona în timp ce prindea tivul unei fuste cu bolduri, când Lila intră.

— Lila! exclamă ea veselă. *Avan!* Cu ce te pot ajuta în seara asta? O pălărie? Niște manșete?

— De fapt...

Lila își plimbă mâna pe un suport de haine, apoi oftă și făcu semn spre șirul de rochii.

— Am nevoie de o de-aia.

Simțea o groază nedeslușită, uitându-se la veșmintele bufante, absolut inutile, dar Calla zâmbi încântată.

— Nu fi atât de surprinsă, zise ea. E pentru Jupânul Kell.

Asta o făcu pe negustoreasă să zâmbească și mai tare.

— Cu ce ocazie?

— Un bal de turnir.

Lila dădu să ia o rochie la întâmplare, dar Calla pocni din degete.

— Nu, făcu ea hotărâtă. Nu neagră. Dacă ai să faci asta, ai s-o faci cum se cuvine.

— Ce e în neregulă cu negrul? E culoarea perfectă.

— Ca să te ascunzi. Ca să te faci una cu umbrele. Ca să iei cu asalt castele. Dar nu pentru baluri. Ultima oară te-am lăsat să te duci îmbrăcată în negru și asta nu mi-a dat pace toată iarna.

— Dacă e adevărat, înseamnă că n-ai prea multe lucruri pentru care să-ți faci griji.

Calla țocăi și se întoarse spre colecția ei de rochii. Privirea Lilei trecu rapid peste ele și se înfioră la una cu fustă galben-gălbenuș și cu mâneci purpurii de catifea. Arătau ca niște bucăți de fructe coapte, ca niște deserturi extravagante. Lila voia să arate puternică, nu *comestibilă.*

— Aha! exclamă Calla.

Lila își adună curajul, când femeia scoase o rochie de pe umeraș și i-o prezentă.

— Ce zici de asta?

Nu era neagră, dar nu era nici de cofetărie. Materialul era verde-închis și o ducea pe Lila cu gândul la o noapte petrecută în pădure, cu razele lunii pătrunzând printre frunze.

Prima oară când fugise de acasă – dacă se putea spune așa – avea zece ani. Se dusese în parcul St James și petrecuse toată noaptea tremurând într-un copăcel, uitându-se în sus printre crengi la lună și imaginându-și că era în altă parte. Dimineața, se târâse înapoi acasă și îl găsise pe tatăl ei zăcând, beat mort, în camera lui. Nici măcar nu se ostenise s-o caute.

Calla citi umbrele de pe chipul ei.

— Nu-ți place?

— E frumoasă, zise Lila. Dar nu mi se potrivește.

Își căuta cu greu cuvintele.

— Poate pentru cine am fost cândva, nu pentru cine sunt acum.

Calla dădu din cap și puse rochia la loc.

— Ah, ne apropiem.

Întinse mâna după altă rochie și o scoase de pe umeraș.

— Dar asta?

Rochia era... greu de descris. Era ceva între albastru și cenușiu, bătută cu stropi de argint. Cu miile. Lumina juca pe corsaj și pe fuste, făcând-o să scânteieze întunecat.

Îi amintea de mare și de cerul înstelat. Îi amintea de cuțite ascuțite, stele și libertate.

— Asta, fu de acord Lila, e perfectă.

Nu-și dăduse seama cât de complicată era rochia, până ce nu încercă s-o îmbrace. Păruse o grămadă de material frumos cusut, când fusese pe brațul Callei, dar, de fapt, era cea mai sofisticată invenție cu care se confruntase Lila vreodată.

Aparent, stilul, iarna aceea, era construcția. Sute de fermoare, nasturi și închizători. Calla tot închidea și trăgea și strângea, până când, cumva, puse rochia pe corpul Lilei.

— *Anesh,* zise Calla, când în sfârșit termină.

Lila aruncă o privire precaută în oglindă, așteptându-se să se vadă în centrul unui complicat instrument de tortură.

În schimb, ochii i se măriră de surpriză.

Corsetul îi prefăcea silueta deja subțire a Lilei în ceva cu rotunjimi, deși modeste. Îi contura o talie. Nu-i era de prea mare ajutor în zona pieptului, căci Lila nu prea avea ce să sublinieze, dar, din fericire, moda iernii era să accentueze umerii, nu bustul. Rochia urca până

sus, pe gâtul ei, sfârșind cu un guler care-i reamintea vag de colierul coifului ei. Gândul la masca de diavol îi dădu putere.

Asta era, la urma urmei, o altă deghizare.

Spre consternarea Callei, Lila insistă să-și păstreze pantalonii mulați pe sub fuste, împreună cu cizmele, susținând că nimeni n-o să-și dea seama.

— Te rog, spune-mi că rochia asta e mai ușor de scos decât a fost de îmbrăcat.

Calla ridică o sprânceană.

— Nu crezi că Jupânul Kell știe cum?

Lila își simți obrajii arzând. Ar fi trebuit să reteze presupunerile negustoresei cu luni în urmă, dar presupunerile acestea – că Lila și Kell erau cumva... logodiți sau, cel puțin, încurcați – fuseseră motivul pentru care Calla acceptase, în primul rând, să o ajute. Și, lăsând la o parte chestiunile de mândrie, negustoreasa era incredibil de pricepută.

— Aici se desface, îi arătă Calla, bătând ușor două ace de la baza corsetului.

Lila duse mâna la spate, pipăind șireturile corsetului, întrebându-se dacă ar fi putut ascunde unul dintre cuțitele ei acolo.

— Stai jos, o îndemnă negustoreasa.

— Sincer, nu știu dacă pot.

Femeia țocăi și-i făcu semn din cap spre un taburet, iar Lila se așeză cu grijă pe el.

— Stai liniștită! Rochia n-o să se rupă.

— Nu de rochie îmi fac eu griji, mormăi ea.

Nu era de mirare că atâtea femei de la care furase păreau leșinate; evident nu puteau să respire și Lila era foarte sigură că ele nu avuseseră corsete *nici pe departe* la fel de strânse ca ăsta.

Pentru numele lui Dumnezeu, gândi Lila. *Sunt într-o rochie de cinci minute și deja mă văicăresc.*

— Închide ochii.

Lila se uită la ea sceptică.

— *Tac,* trebuie să ai încredere.

Lila nu știuse niciodată să aibă încredere în cineva, dar ajunsese până aici și, acum, că era îmbrăcată într-o rochie, era hotărâtă să

meargă până la capăt. Prin urmare, închise ochii și o lăsă pe femeie să o tamponeze cu ceva între pleoape și sprâncene și apoi pe buze.

Lila își ținu ochii închiși și simți o perie trecându-i prin păr, niște degete care-i înfoiau șuvițele.

Calla fredona în timp ce lucra, iar Lila simți cum ceva din ea se ofilește, întristând-o. Mama ei era moartă de foarte multă vreme, atât de multă încât abia își mai putea aminti cum se simțeau mâinile ei când îi pieptănau părul, sunetul vocii ei.

Tigru, tigru, foc ce bați.

Lila își simți cum palmele încep să i se încingă și, îngrijorată că ar putea să-i dea foc din greșeală rochiei, le lipi una de alta și deschise ochii, concentrându-se pe covorul din cort și pe durerea slabă a acelor de păr care-i alunecau pe pielea capului.

Calla pusese o mână plină de agrafe în poala Lilei. Erau de argint lustruit și ea le recunoscu din caseta pe care o adusese la țărm.

— Pe astea le aduci înapoi, zise Calla când termină. Îmi plac.

— O să aduc totul înapoi, îi promise Lila, ridicându-se. N-am nevoie de o rochie ca asta decât în seara asta.

— Majoritatea femeilor cred că utilitatea unei rochii e numai pentru o noapte.

— Femeile acelea sunt risipitoare, făcu Lila, frecându-și încheieturile.

Erau încă iritate de la frânghiile din acea dimineață. Calla văzu și nu zise nimic, în schimb îi prinse niște brățări late de argint peste amândouă. *Mănuși de armură,* gândi Lila, deși primul cuvânt care-i venise în minte fusese *cătușe.*

— O tușă finală.

— Of, pentru numele lui Dumnezeu, Calla, se plânse ea, cred că e mai mult decât suficient.

— Ești o fată foarte ciudată, Lila.

— Am fost crescută departe de aici.

— Da, într-adevăr, asta explică o parte.

— Ce explică? întrebă Lila.

Calla arătă spre ea.

— Păi, presupun că, acolo unde ai fost crescută, femeile se îmbracă întocmai ca bărbații și poartă arme ca bijuterii.

— ...Întotdeauna am fost unică.

— Da, păi, nu-i de mirare că tu și Kell sunteți atrași unul de altul. Amândoi unici. Amândoi... un pic...

Deodată, în favoarea ei, cuvintele părură să-i lipsească.

— Răi? o ajută Lila.

Calla zâmbi.

— Nu, nu. Nu răi. Cu garda sus. Dar în seara asta, continuă ea, legând o voaletă argintie în părul Lilei, tu o să-i dai garda asta jos.

Lila zâmbi, în pofida voinței sale.

— Exact asta-i ideea.

VI

Londra Albă

Cuțitul sclipi în mâna Ojkăi.

Regele stătea în spatele ei, așteptând.

— Ești gata?

Degetele ei se strânseră pe mânerul cuțitului, iar frica vuia prin ea. Frica și puterea. Supraviețuise pecetluirii, febrei sângelui, chiar și zgărzii aceleia. Avea să supraviețuiască și acum.

— *Kosa,* zise ea abia șoptit. *Da.*

— Bine.

Se aflau în curtea castelului, cu porțile închise și numai cu statuile gemenilor morți drept martori, în timp ce privirea regelui îi încălzea șira spinării și vântul iernii îi ciupea fața. Viața se întorcea la oraș, colorându-l ca o vânătaie, dar frigul încă mai dădea târcoale pe la periferie. Mai ales noaptea. Soarele aducea căldura, iar plantele creșteau sub razele lui, dar când apunea, se făcea frig din nou. Regele spunea că era normal, că o lume sănătoasă avea unele anotimpuri de căldură și lumină și altele de umbră.

Ojka era gata pentru căldură.

Acesta a fost primul lucru pe care l-a simțit atunci când a venit febra sângelui. O căldură minunată. Văzuse carcasele arse ale predecesorilor ei care dăduseră greș, dar ea întâmpinase bucuroasă focul.

Crezuse, atunci, în puterea lui Holland. În potențialul ei.

Crezuse chiar și atunci când zgarda regelui se închise în jurul gâtului ei.

Iar acum el îi cerea să creadă din nou. Să creadă în magia lui. În magia pe care el i-o dăruise. Ea făcuse vrăjile de sânge. Invocase gheața și focul. Reparase unele lucruri și stricase altele. Desenase portaluri prin lumea ei. Asta nu avea să fie prea diferit. Îi era încă la îndemână.

Se uită în jos, la cuțit, cu mânerul sprijinit într-o palmă și vârful apăsat în cealaltă. Știa ce trebuia să facă. Și totuși ezita.

— Regele meu, începu ea, cu fața încă întoarsă spre zidul curții. Nu lașitatea mă îndeamnă să întreb, dar...

— Știu ce gândești, Ojka, o întrerupse Holland. Te întrebi de ce îți cer să îndeplinești această misiune. De ce nu mă duc eu însumi. Adevărul este că nu pot.

— Nu există nimic pe care să nu-l poți face tu.

— Toate lucrurile vin cu un cost, explică el. Ca să refac lumea asta – lumea *noastră* – trebuie să sacrific ceva din mine însumi. Dacă plec acum, nu sunt sigur că mă voi mai putea întoarce.

Deci de acolo venea puterea. O vrajă. Un pact. Îl auzise pe rege vorbind singur de parcă ar fi vorbit cu altcineva, văzuse ce roia în umbrele ochiului său, i se păruse chiar că-i vede reflexia mișcându-se, când el nici nu se clintea.

Cât de mult sacrificase deja Holland?

— De altfel...

Îi simți mâinile așezându-se pe umerii ei, căldura și magia fulgerând prin ea sub atingerea lui.

— Ți-am dat putere ca s-o poți folosi.

— Da, regele meu, șopti ea.

Ochiul ei drept pulsă când el îi îmbrățișă trupul subțire cu trupul lui mare, lipindu-se de ea ca umbra. Brațele lui le acoperiră pe ale ei, de la umeri la coate, la încheieturi, mâinile lui ajungând să se odihnească peste ale ei.

— O să fii bine, Ojka, atâta timp cât ești destul de puternică.

Și dacă nu sunt?

Nu credea că rostise vorbele astea cu voce tare, dar regele o auzi

oricum.

— Atunci, o să fii pierdută, și eu, de asemenea.

Cuvintele erau reci, dar nu și modul în care le spusese. Vocea lui era ca întotdeauna, o piatră tocită până devenise netedă, cu o greutate care îi făcea genunchii să se înmoaie. El își apropie buzele de urechea ei:

— Dar eu cred în tine.

Și spunând aceasta, el îi călăuzi mâna ei, în care ținea cuțitul, cu mâna lui, crestându-i pielea. Sângele izvorî, întunecat ca tușul, iar el apăsă ceva în palma ei însângerată. O monedă, roșie ca părul ei, cu o stea aurie în mijloc.

— Știi ce îți cer, zise el, ghidându-i mâna rănită și moneda spre zidul de piatră. Știi ce trebuie să faci.

— N-o să te dezamăgesc, regele meu.

— Sper să nu, spuse Holland, retrăgându-se de lângă ea, luând totodată și căldura cu el.

Ojka înghiți în sec și se concentră asupra locului unde palma tăiată întâlnea pietrele reci, apoi rosti comanda, exact așa cum o învățase el.

— *As Travars.*

Ochiul ei însemnat îi vibră, sângele cutremurându-se la aceste cuvinte. Și unde mâna ei stătea lipită de piatră, umbra se desfăcu într-o ușă. Ea trebuia să pășească înainte, să pășească prin ea, dar nu mai apucă.

Întunericul o smulse din loc. Lumea se sfâșie. La fel și ea.

O plesnitură în mușchii ei. Un trosnet în oasele ei.

Pielea îi arse și sângele îi îngheță și totul era numai durere.

A durat o veșnicie și o clipă, apoi n-a mai fost nimic.

Ojka se prăbuși în genunchi, tremurând, cu convingerea că dăduse greș. Nu mai era puternică acum. Nu mai era valoroasă. Și era departe, smulsă de lumea ei, de țelul ei, de regele ei. Calmul acesta, acest sentiment detașat, trebuia să fie moartea.

Și totuși.

Se presupunea că moartea n-ar avea margini, iar aceasta avea. Le putea simți chiar și cu ochii închiși. Putea simți unde se sfârșea corpul ei și începea lumea. Oare moartea putea fi o lume în sine? Oare avea muzică?

Ochii Ojkăi se deschiseră încet și trase iute aer în piept când văzu strada pavată de sub ea, cerul nopții colorat în roșu. Venele îi ardeau întunecat pe piele. Ochii îi pulsau cu putere. Moneda stacojie încă îi era lipită de palmă, iar cuțitul lucea pe pietre, la câțiva pași distanță.

Și înțelegerea o izbi ca un val.

Reușise.

Un sunet îi scăpă din gât, un amestec de șoc și triumf, și se ridică, anevoie, în picioare. Totul o durea, dar Ojka se desfăta cu durerea. Asta însemna că era vie, că *supraviețuise.* Fusese încercată, supusă la probe, și, într-un final, declarată capabilă.

Regele meu? gândi ea, căutând prin întunericul zidurilor dintre lumi. Lumi pe care *ea* le traversase.

Pentru câteva clipe, nu primi niciun răspuns. Apoi, de necrezut, îi auzi vocea, secondată de bătăile pulsului din capul ei.

Mesagera mea.

Era cel mai frumos dintre sunete. O rază de lumină în întuneric.

Sunt aici, gândi ea, întrebându-se unde anume era acest *aici.* Holland îi vorbise despre lumea asta. Lumina aceea roșie trebuie să fi fost fluviul. Iar farul de lumină, palatul. Putea să audă agitația oamenilor, să le simtă energia. Își aranjă pelerina albă și își aduse părul roșu peste ochiul însemnat. *Și acum?*

Urmă o altă pauză, iar când vocea regelui se auzi din nou, era calmă și egală.

Găsește-l.

10

CATASTROFĂ

I

Londra Roșie

Orașul strălucea încă de la treptele palatului, o întindere de chiciură și ceață și magie.

Lila îl cuprinse cu privirea, apoi se întoarse și prezentă invitația lui Elsor. Treptele erau pline de străini și nobili, iar gardienii nu se deranjară să se uite la numele de pe bucata de hârtie, văzură doar sigiliul regal și o poftiră înăuntru.

Trecuseră patru luni de când pusese ultima oară piciorul în inima palatului regal.

Văzuse Sala Trandafirului, bineînțeles, înainte de turnir, dar aceasta fusese separată, impersonală. Palatul însuși părea ca o casă mare. O *locuință* regală. Holul de la intrare fusese din nou încărcat cu buchete de flori, dar aranjate în așa fel încât să formeze o alee, conducând-o pe Lila la stânga prin foaier și dincolo de alte uși duble, uriașe, care trebuie să fi fost închise data trecută, dar acum erau larg deschise, ca niște aripi. Intră într-o sală de bal uriașă, cu parchet lustruit și sticlă fațetată, ca un fagure de lumină.

Pe aceasta o numeau Sala Grandioasă.

Lila fusese într-o altă sală de bal în noaptea Mascaradei – Sala de Aur – și aceea fusese impresionantă, cu sculpturile sale în piatră și podoabele de metal. Dar aceasta avea toată splendoarea și opulența celeilalte și încă ceva *în plus*. Zeci de candelabre atârnau din tavanul boltit de mai multe etaje înălțime și luminau spațiul cu lumina lumânărilor refractată. Coloane se ridicau din podeaua de stejar, ornate cu scări în spirală, care se desfăceau în paliere și care conduceau spre galerii și alcovuri suspendate pe ziduri.

În mijlocul sălii de bal, pe o estradă, un cvartet de muzicanți cânta.

Instrumentele variau, dar toate erau făcute din lemn lustruit și aveau corzi de aur, cântăreții înșiși fiind pudrați cu aur. Stăteau perfect neclintiți, mișcându-și doar degetele.

Ce zisese Jinnar despre prințul Rhy? O pornire spre teatral.

Lila cercetă cuprinsul sălii de bal și îl zări pe prinț trecând printre mesele din partea opusă a sălii. Acolo, lângă ușile balcoanelor, îl văzu pe Alucard făcând o plecăciune în fața unei frumoase faroane, în mătase purpurie. Flirta.

Ocoli pe la marginea sălii, întrebându-se cât avea să-i ia până să-l găsească pe Kell într-o asemenea aglomerație. Dar, în câteva momente, îl văzu, nu pe ringul de dans sau trecând printre meseni, ci deasupra. Stătea singur, într-unul dintre balcoanele cele mai de jos, cu trupul său deșirat aplecat peste balustradă. Părul roșcat și ciufulit îi lucea sub candelabre, iar între palme rostogolea un pahar, părând tulburat. Din unghiul acela, ea nu-i putea zări ochii, dar i se păru că vede cuta adâncită dintre ei.

Arăta de parcă ar fi căutat pe cineva.

Iar Lila avea presimțirea că acel cineva era chiar *ea.*

Se retrase în siguranța umbrei unei coloane și, pentru câteva momente, îl urmări pe Kell cum privea mulțimea. Dar nu-și pusese o rochie doar de dragul de a o purta, așa că își termină băutura, puse paharul gol pe cea mai apropiată masă și ieși la lumină.

În clipa aceea, o fată apăru lângă Kell. Prințesa din Vesk. Mâna ei îi atinse umărul lui Kell, iar Lila se încruntă. Avea măcar vârsta să flirteze așa? Doamne, arăta ca un *copil!* Zveltă, dar cu fața rotundă, drăguță, dar cu gropițe în obraji – *moi* – și cu o cunună de lemn și argint peste cosițele ei galben-pai.

Kell îi aruncă o privire prințesei, dar nu se retrase de sub atingerea ei, iar ea trebuie să-i fi luat nemișcarea ca pe o invitație, pentru că își strecură brațul pe sub al lui și își sprijini capul de umărul lui. Lila se trezi c-o mănâncă degetele după un cuțit, dar apoi, spre surprinderea ei, privirea lui Kell trecu peste fată, coborî în sala de bal și ateriză asupra *ei.*

Kell se încordă vizibil.

La fel și Lila.

Îl văzu cum îi spune ceva prințesei și își eliberează brațul. Fata

păru deranjată, dar el nu-i oferi o a doua privire – nu-și lua ochii de la Lila –, ci coborî scara și veni drept spre ea, cu ochii întunecați, pumnii strânși pe lângă corp.

Deschise gura și Lila se pregăti pentru un atac. Însă, în loc să țipe, Kell oftă, îi întinse mâna și zise:

— Dansează cu mine.

Nu era o întrebare. Era numai o cerere.

— Nu știu să dansez, recunoscu ea.

— Știu eu, zise el simplu, de parcă n-ar fi fost nevoie de două persoane.

Însă stătea acolo, așteptând, iar ochii începuseră să se întoarcă spre ei, așa că îi luă mâna și îl lăsă s-o conducă în partea mai întunecată a ringului de dans. Când muzica începu, degetele lui Kell se strânseră în jurul degetelor ei, cealaltă mână i se așeză pe talie și începură să se miște; mă rog, Kell începu să se miște, iar Lila se mișcă odată cu el, silindu-se să se lase condusă, să aibă încredere în el.

Nu mai fusese așa de aproape de el de atâtea luni. Pielea îi furnica în locul unde o atingea el. Era normal? Dacă magia curgea prin toată lumea și prin toate lucrurile, așa se simțea când se regăsea pe sine?

Dansară în tăcere câteva lungi momente, învârtindu-se împreună, într-o versiune mai lentă a cadenței lor din ring. Și apoi, din senin, Lila întrebă:

— De ce?

— Ce anume?

— De ce m-ai invitat la dans?

El *aproape* că zâmbi. O fantomă. O festă de-a luminii.

— Ca să nu poți să fugi înainte să te salut.

— Salut! zise Lila.

— Salut! răspunse Kell. Unde ai fost?

Lila surâse cu un aer superior.

— De ce, mi-ai dus dorul?

Kell deschise gura. O închise la loc. O deschise din nou, apoi în sfârșit izbuti să răspundă:

— Da.

Cuvântul a fost rostit încet, iar sinceritatea o luă pe nepregătite. Ca o lovitură sub coaste.

— Ce, bâjbâi ea, viața ca membru al familiei regale nu mai e pe placul tău?

Dar adevărul era că și ei îi fusese dor de el. Îi fusese dor de încăpățânarea lui, de toanele lui și de constanta lui încruntare. Îi fusese dor de ochii lui, unul albastru pur, celălalt negru lucios.

— Arăți... începu el, dar nu continuă.

— Ridicol?

— Nemaipomenit.

Lila se încruntă.

— Nu, îl contrazise ea, observându-i cearcănele de sub ochi, tristețea din ei. Ce-ai pățit, Kell?

El se încordă ușor, dar nu-i dădu drumul. Trase aer în piept, de parcă ar fi căutat să spună o minciună, dar când vorbi, din gură îi ieși doar adevărul.

— Încă din noaptea aceea, n-am mai simțit... Am crezut că, dacă voi concura, o să fie mai bine, dar e mai rău. Simt că mă sufoc. Știu că tu crezi că asta e o nebunie, că am tot ce-mi trebuie, dar am văzut un rege veștejindu-se și murind într-un castel.

Se uită în jos, de parcă ar fi putut vedea problema prin cămașa lui.

— Nu știu ce se întâmplă cu mine.

— Viață, zise ea, în timp ce se învârteau pe ring. Și moarte.

— Ce vrei să spui?

— Toată lumea crede că îmi doresc să mor, știi? Dar eu nu vreau să mor – să mori e ușor. Nu, eu vreau să *trăiesc*, iar apropierea de moarte e singurul mod în care te simți viu. Și, odată ce-o faci, îți dai seama că tot ce ai făcut înainte nu a fost să trăiești *de-adevăratelea*. A fost doar să te mulțumești să fii. Spune-mi că sunt țicnită dacă vrei, dar eu cred că trăim cel mai bine când miza e foarte mare.

— Ești țicnită, zise Kell.

Ea râse încetișor.

— Cine știe? Poate că lumea s-a răsturnat. Poate că ești încă posedat. Sau poate că tocmai ai gustat din ce înseamnă cu adevărat să fii viu. Ți-o spune cineva care a avut parte de multe situații-limită. Tu aproape ai murit, Kell. Așa că acum știi cum e să simți că *trăiești*. Să te temi pentru viața aia. Să te lupți pentru ea. Și, odată ce știi, ei bine, nu mai e cale de întoarcere.

Vocea lui era nesigură.

— Ce să fac?

— Nu sunt persoana potrivită pe care s-o întrebi, zise ea. Eu doar fug.

— Fuga sună bine.

— Atunci, fugi, îl îndemnă ea.

El își înăbuși un hohot de râs, dar ea era în continuare serioasă.

— Știi care-i treaba cu libertatea, Kell? Nu vine pur și simplu. Aproape nimeni n-o primește de-a gata. Eu sunt liberă pentru că am luptat pentru ea. Tu se presupune că ești cel mai puternic magician din toate lumile. Dacă nu vrei să fii aici, atunci pleacă.

Muzica își grăbi ritmul, iar ei se apropiară, apoi se depărtară.

— I-am făcut lui Rhy o promisiune, zise Kell în timp ce se învârteau, purtați de dans. Că o să stau lângă el cât o să fie rege.

Ea ridică din umeri.

— Ultima oară când am verificat, el nu era pe tron, încă. Uite, eu stau aici pentru că nu am nimic la care să mă întorc. Nu există niciun motiv ca, odată ce pleci, să nu te mai poți întoarce. Poate că ai nevoie pur și simplu să-ți dezmorțești picioarele. Să trăiești nițel. Să vezi lumea. Apoi te poți întoarce să te așezi locului, iar tu și Rhy să fiți fericiți până la adânci bătrâneți.

El pufni.

— Dar, Kell... adăugă ea serioasă. Nu face ce am făcut eu.

— Va trebui să fii un pic mai exactă.

Ea se gândea la Barron, la ceasul de argint din buzunarul hainei sale.

— Dacă te hotărăști să pleci – când te hotărăști să pleci – n-o face fără să-ți iei la revedere.

Muzica ajunse la acordurile finale, iar Kell o învârti pe Lila în brațele lui. Corpurile lor se împletiră și amândoi își ținură respirația. Ultima oară când se îmbrățișaseră erau învinețiți și însângerați și pe cale să fie arestați. Atunci păruse real; acum părea o fantezie.

Peste umărul lui Kell, Lila o văzu pe prințesa din Vesk la marginea încăperii, înconjurată de un grup de nobili și aruncând săgeți din ochi spre *ea*. Lila îi zâmbi scurt și îl lăsă pe Kell s-o conducă în afara ringului de dans, între două coloane.

— Deci, Kamerov? începu ea, când găsiră un loc liniștit în care să stea de vorbă.

Mâna lui o strânse mai tare.

— Nimeni nu știe. Ei nu *trebuie* să știe.

Ea îi aruncă o privire ucigătoare.

— Chiar ți se pare că aș fi genul de gură-spartă? întrebă ea.

Kell nu zise nimic, numai o studie cu privirea aceea stranie, bicoloră, de parcă s-ar fi așteptat ca ea să dispară.

— Deci... continuă ea, culegând un pahar de vin înspumat de pe tava unui servitor în trecere, l-ai ucis pe adevăratul Kamerov?

— Ce? Bineînțeles că nu. Numele ăsta e o invenție.

Fruntea lui se încruntă.

— *Tu* l-ai ucis pe adevăratul Elsor?

Lila clătină din cap.

— E pe o corabie cu destinația Denolar. Sau era Delo...

— *Delonar?* exclamă Kell, clătinând din cap. Pe toți sfinții, ce-a fost în capul tău?

— Nu știu, recunoscu ea cinstit. Nu înțeleg ce sunt, cum de sunt în viață, ce pot să fac. Bănuiesc că doar am vrut să văd.

— Nu era nevoie să intri în cel mai expus turnir din trei imperii ca să-ți testezi abilitățile nou-născute.

— Dar a fost amuzant.

— Lila, zise el încet.

Și pentru prima oară nu sună mânios. Încordat, da, dar nu furios. Oare îi mai rostise vreodată numele în felul ăsta? Sunase aproape cu dor.

— Da? întrebă ea, respirând din scurt.

— Trebuie să te retragi.

Și, pur și simplu, căldura dintre ei se spulberă, înlocuită de Kell cel pe care și-l amintea, încăpățânat și virtuos.

— Nu, n-am s-o fac.

— Nu e posibil să continui.

— Am ajuns până aici. Nu mă retrag.

— Lila...

— Ce-ai să faci, Kell? O să pui să mă aresteze?

— Ar trebui.

— Dar eu nu sunt Stasion Elsor, zise ea, arătând spre rochia ei de bal. Eu sunt Delilah Bard.

Adevărul chiar era cea mai bună deghizare. Încruntătura lui se adânci.

— Ei, haide, nu fi un pierzător ranchiunos.

— Am cedat meciul, replică el. Și chiar dacă n-aș fi făcut-o, nu *poți* să mergi mai departe.

— Pot și am s-o fac.

— E prea periculos. Dacă îl învingi pe Rul, o să intri în finala de trei. O să fii demascată. Șiretlicul ăsta al tău poate că merge de la distanță, dar chiar crezi sincer că nimeni n-o să observe cine ești – și cine nu ești dacă-ți arăți fața? De altfel, te-am văzut în arenă, astăzi...

— Când eu *am câștigat*?

— Când te-ai *clătinat*.

— Am izbutit să ajung până aici.

— Am simțit când ți-a scăpat puterea. Am văzut durerea întipărită pe fața ta.

— Asta n-are nicio legătură cu meciul nostru...

— Ce se întâmplă dacă-ți pierzi controlul?

— N-o să-l pierd.

— Îți mai aduci aminte regula principală a magiei? stărui el. *Putere în echilibru, echilibru în putere.*

Îi ridică mâna, încruntându-se la venele de pe dosul palmei. Erau mai negre decât ar fi trebuit.

— Nu cred că păstrezi echilibrul. Iei și folosești, iar asta o să se întoarcă împotriva ta.

Lila deveni rigidă de enervare.

— Care din ele, Kell? Ești supărat pe mine, îngrijorat pentru mine sau bucuros că mă vezi? Pentru că nu te pot urmări.

El oftă.

— Sunt toate aceste lucruri. Lila, eu...

Dar nu continuă, zărind ceva în spatele ei. Ea văzu cum lumina dispăru din ochii lui și maxilarul i se încleștă.

— Ah, aici erai, Bard! se auzi o voce familiară, iar ea se întoarse și-l văzu pe Alucard apropiindu-se cu pași mari. Pe toți sfinții, aia de pe tine e o *rochie?* Echipajul n-o să mă creadă în veci.

— Glumești, de bună seamă, mârâi Kell.

Alucard îl văzu și se opri. Scoase un sunet între chicotit și tuse.

— Scuze, n-am vrut să întrerup...

— Nu-i nimic, căpitane, zise Lila, în același timp ce Kell mârâi:

— Pleacă de aici, Emery!

Lila și Kell se uitară unul la altul nedumeriți.

— Îl *cunoști?* întrebă Kell.

Alucard își îndreptă umerii.

— Bineînțeles că da. Bard lucrează pentru mine la bordul *Turlei Nopții.*

— Eu sunt cel mai bun hoț al lui, îl lămuri Lila.

— Bard, o mustră Alucard, nu o numim hoție în prezența coroanei.

Kell, între timp, păru să-și piardă mințile.

— Nu, murmură el, trecându-și o mână prin părul arămiu. Nu. Nu. Sunt *zeci.*

— Kell? întrebă ea, dând să-i atingă brațul.

El o dădu la o parte.

— Zeci de corăbii, Lila! Și tu a trebuit să te urci la bordul corabiei *lui.*

— Îmi pare rău, se scuză ea, zbârlindu-se. Am avut impresia că eram liberă să fac ce-mi place.

— Ca să fim drepți, adăugă Alucard, cred că plănuise să mi-o fure și să-mi taie gâtul.

— Atunci de ce n-ai făcut-o? zise Kell nervos, întorcându-se spre ea. Tu, care ești întotdeauna atât de dornică să spinteci și să înjunghii, de ce n-ai putut să-l înjunghii pe *el?*

Alucard se aplecă, spunând, confidențial:

— Cred că ea s-a atașat de mine.

— *Ea* poate vorbi pentru ea însăși, replică Lila.

Se întoarse spre Kell.

— De ce ești atât de supărat?

— Pentru că Alucard Emery este un nobil de nimic, cu prea mult farmec și prea puțină onoare, iar tu ai ales să pleci cu *el.*

Cuvintele șfichiuiră aerul, când Rhy apăru de după colț.

— De ce naiba strigați toți...

Prințul se opri când dădu cu ochii de Kell, Lila și Alucard, strânși acolo unul într-altul.

— Lila! zise el vesel. Deci nu ești o plăsmuire a imaginației fratelui meu, la urma urmei.

— Bună, Rhy, zise ea cu un zâmbet pieziș.

Se întoarse spre Kell, dar el deja ieșise furios din sala de bal.

Prințul oftă.

— Ce-ai mai făcut acum, Alucard?

— Nimic, zise căpitanul, prefăcându-se că e inocent.

Rhy se întoarse să se ducă după Kell, dar Lila îi tăie calea.

— Mă ocup eu.

Kell deschise, împingând violent o pereche de uși spre terasă. Pentru o clipă, stătu în loc acolo, lăsând aerul înghețat să îi înțepe pielea. Și apoi, fiindcă gerul mușcător nu era destul ca să-i atenueze frustrarea, se avântă în noaptea de iarnă.

O mână i-o prinse pe a lui când ieși pe balcon și el știu, fără să se întoarcă, a cui era. Vârfurile degetelor Lilei ardeau cu căldură, iar pielea lui prinse scânteia. Tot nu întoarse capul.

— Salut! zise ea.

— Salut! răspunse el răgușit.

Continuă să meargă înainte, pe balcon, cu mâna ei împletită ușor într-a lui. Vântul rece încremeni în jurul lor când ajunseră la margine.

— Dintre toate corăbiile, Lila...

— Ai de gând să-mi spui de ce îl urăști? întrebă ea.

Kell nu răspunse. În schimb, privi în jos, la Isle. După câteva momente, zise:

— Casa Emery este una dintre cele mai vechi familii din Arnes. Au de mult timp legături cu Casa Maresh. Reson Emery și regele Maxim au fost prieteni apropiați. Regina Emery e verișoara lui Reson. Iar Alucard este al doilea fiu al lui Reson. În urmă cu trei ani, a plecat în mijlocul nopții. Fără niciun cuvânt. Fără niciun avertisment. Reson Emery a venit la regele Maxim să-i ceară ajutorul să-l găsească. Iar Maxim a venit la mine.

— Ți-ai folosit magia de sânge, cum ai făcut să îl găsești și pe Rhy, cum m-ai găsit și pe mine?

— Nu. Le-am spus regelui și reginei că nu pot să-l localizez, dar adevărul a fost că nici n-am încercat.

Fruntea Lilei se încreți.

— De ce naiba nu?

— Nu e evident? se miră Kell. Pentru că eu sunt cel care i-a spus să plece. Și voiam să rămână plecat.

— De ce? Ce ți-a făcut?

— Nu *mie,* negă Kell cu dinții strânși.

Ochii Lilei se luminară, înțelegând.

— Rhy.

— Fratele meu avea șaptesprezece ani când s-a îndrăgostit de *căpitanul* tău. Și atunci Emery i-a zdrobit inima. Rhy a fost devastat. N-am avut nevoie de un tatuaj magic ca să-i înțeleg durerea fratelui meu, dinspre partea asta.

Își trecu mâna liberă prin păr.

— I-am spus lui Alucard să dispară și a făcut-o. Dar n-a rămas plecat. Nu, s-a întors, vreo câteva luni mai târziu, când a fost adus pe sus înapoi, în capitală, pentru crime împotriva coroanei. Piraterie, nici mai mult, nici mai puțin. Regele și regina au schimbat acuzația, ca o favoare pentru Casa Emery. I-au dat lui Alucard *Turla Nopții,* l-au instalat în numele coroanei și l-au trimis pe drumul lui. Iar eu i-am spus că, dacă mai pune *vreodată* piciorul în Londra, am să-l ucid. Am crezut că, de data asta, avea să asculte.

— Însă el s-a întors.

Degetele lui Kell se strânseră în jurul degetelor ei.

— S-a întors.

Pulsul ei bătea peste pulsul lui, puternic și neobosit. El nu voia să-i dea drumul.

— Alucard întotdeauna a fost nepăsător cu lucrurile prețioase.

— Nu l-am ales pe el, zise ea, trăgându-l pe Kell înapoi de la marginea terasei. Eu am ales să fug.

Începuse să-i dea drumul la mână, dar el nu era pregătit. O trase spre el, cuibărindu-se unul într-altul împotriva frigului.

— Crezi că te vei opri vreodată să mai fugi?

Ea se încordă.

— Nu știu.

Mâna liberă a lui Kell se ridică încet pe brațul ei gol, până la ceafă. Își aplecă fruntea și o lipi de a ei.

— Ai putea doar... să stai, spuse el.

— Sau tu ai putea pleca împreună cu mine, îl îndemnă ea.

Cuvintele erau o ceață pe buzele lui, iar Kell se trezi aplecându-se spre căldura ei, spre cuvintele ei.

— Lila, zise el, numele stârnindu-i o durere în piept.

Voia s-o sărute.

Dar îl sărută ea prima.

Data trecută – singura dată –, nu fusese nimic decât un fel de umbră a buzelor ei, un du-te-vino atât de scurt, un sărut furat pentru noroc.

Acesta a fost diferit.

S-au izbit unul de celălalt de parcă ar fi fost propulsați de gravitație și el nu mai știa care dintre ei era meteoritul și care pământul, ci știa numai că se ciocniseră. Sărutul acesta era Lila comprimată într-un singur gest. Mândria ei excesivă și hotărârea încăpățânată, nechibzuința și îndrăzneala ei, și foamea ei de libertate. Era toate aceste lucruri și îi luă răsuflarea lui Kell. Îi scoase tot aerul din plămâni. Gura ei apăsată cu putere pe a lui, iar degetele ei împletindu-se prin părul lui, în timp ce ale lui coborau pe șira spinării ei, încurcându-se în complicatele falduri ale rochiei.

Ea îl împinse cu spatele de balustradă, iar el tresări, șocul pietrei înghețate amestecându-se cu văpaia corpului ei lipit de al lui. Simțea cum inima îi bătea nebunește, cum energia scăpăra prin ea, prin el. Se întoarseră, prinși într-un alt dans, și atunci el o lipi de zidul dantelat de gheață. Respirația lui se iuți, iar unghiile ei i se înfipseră în cap. Îi mușcă buza de jos, lui îi dădu sângele și ea râse răutăcios, dar el continuă să o sărute. Nu din disperare sau speranță sau pentru noroc, ci pur și simplu pentru că dorea s-o sărute. Pe toți sfinții, cât o dorea! O sărută până ce noaptea geroasă pieri și tot corpul lui dogori de căldură. O sărută până ce focul îi arse panica și mânia, și greutatea din pieptul lui, până ce putu să respire din nou și până ce amândoi rămaseră fără răsuflare.

Iar când se desprinseră, el putu să-i simtă zâmbetul pe buzele lui.

— Mă bucur că te-ai întors, șopti el.

— Și eu, zise ea.

Și atunci, se uită în ochii lui și adăugă:

— Dar n-o să mă retrag din turnir.

Momentul crăpă. Se sparse. Zâmbetul ei era fix și tăios, iar căldura dispăruse.

— *Lila...*

— *Kell*, îl imită ea, eliberându-se din îmbrățișare.

— Există consecințe pentru acest joc.

— Mă pot descurca.

— Nu asculți, zise el exasperat.

— Nu, se răsti ea, *tu* nu asculți, își linse sângele de pe buze.

— Nu am nevoie să mă salvezi.

— Lila, începu el, dar ea deja se îndepărtase.

— Ai puțină încredere, strigă ea când deschise ușa. O fiu bine.

Kell o privi plecând, sperând că ea avea dreptate.

II

Ojka se ghemui pe terasa palatului, ascunsă în umbra din colțul unde balconul se unea cu zidul, cu gluga pe cap ca să-i ascundă părul roșu-aprins. Înăuntrul acestui straniu castel de pe fluviu părea să fie un soi de celebrare. Luminile dansau peste pietre, iar muzica se strecura prin uși. Aerul rece îi înțepa pielea, dar n-o deranja. Ojka era obișnuită cu frigul – *adevăratul* frig – și iarna din această Londră era blândă.

În spatele geamurilor înghețate, bărbații și femeile beau și mâncau, râdeau și se învârteau pe un ring de dans împodobit. Niciunul dintre ei nu avea peceți. Niciunul dintre ei nu avea cicatrice. Prin toată sala, magia fusese folosită în scopuri meschine, să aprindă coșurile pentru jar și să sculpteze statui de gheață, să vrăjească instrumentele și să-i binedispună pe oaspeți.

Ojka șuieră, dezgustată de irosirea de putere. O rună proaspătă de limbaj ardea pe încheietura ei, dar n-avea nevoie să vorbească limba aceasta ca să își dea seama cât de mult considerau ei că toate acestea li se cuvin. Iroseau viața, în timp ce poporul ei murea de foame într-o lume aridă.

Înainte de Holland, își reaminti ea. Lucrurile se schimbau acum; lumea se însănătoșea, înflorea, dar oare avea să arate vreodată *astfel?* În urmă cu câteva luni, ar fi fost cu neputință de imaginat. Acum era pur și simplu dificil. Lumea ei era una care se trezea încet la magie. Iar asta era o lume de mult favorizată.

Putea oare o piatră lustruită să semene într-adevăr cu o nestemată?

Simți deodată pofta arzătoare să dea foc la ceva.

Ojka, se auzi în capul ei o voce blândă, mustrătoare, dulce și dojenitoare ca șoapta unui iubit. Ea-și duse degetele la ochi, nodul legăturii dintre ea și regele ei. Regele ei, care putea să-i audă gândurile, să-i simtă dorințele – le putea simți pe *toate* – de parcă ar fi fost o singură persoană.

N-aș face-o, Înălțimea Voastră, gândi ea. *Numai dacă v-ar fi pe plac. Atunci aș face orice.*

Simți legătura dintre ei slăbind, când regele se întoarse în propria lui minte. Ojka își fixă din nou atenția asupra balului.

Și atunci îl văzu.

Înalt și suplu, îmbrăcat în negru, învârtindu-se pe ring cu o fată frumoasă, îmbrăcată în verde. Sub o coroniță de argint și lemn, părul fetei era blond, dar al lui Kell era roșu. Nu la fel de roșu ca al Ojkăi, nu, dar arămiul tot îi strălucea în lumină. Unul din ochii lui era palid, celălalt la fel de negru ca al ei, ca al lui Holland.

Dar el nu semăna întru *nimic* cu regele ei. Regele ei era frumos și puternic și perfect. Acest *Kell* nu era decât un băiat slăbănog.

Și totuși, îl cunoscu de la prima privire, nu numai pentru că Holland îl cunoștea, ci pentru că lumina în ochii ei ca o flacără în întuneric. Magia radia precum căldura de pe conturul siluetei lui, iar când ochiul său negru se plimbă, leneș, peste bancul de ferestre, peste umbră și zăpadă și Ojka, ea *simți* privirea. Văluri prin ea și ea se pregăti, sigură că el avea s-o vadă, avea s-o simtă – însă el nici n-o observă. Se întrebă dacă sticla nu cumva era oglindă, și nu transparentă, astfel încât toți cei dinăuntru să nu se vadă decât pe ei înșiși. Zâmbete reflectate înapoi, la nesfârșit, în vreme ce afară întunericul aștepta, ținut la distanță.

Ojka își refăcu echilibrul pe balustrada balconului. Ajunsese până

aici printr-o serie de trepte de gheață construite pe zidul palatului, dar clădirea însăși trebuie să fi fost protejată cu vrăji împotriva intruziunii; singura dată când încercase să se strecoare înăuntru, pe o pereche de uși de la un etaj mai sus, fusese respinsă, nu zgomotos sau dureros, dar *cu forță.* Vraja era proaspătă, magia puternică.

Singura cale de a pătrunde părea să fie pe ușile intrării principale, dar Holland o prevenise să nu facă o scenă.

Trase de legătura din mintea ei și îl simți apucând frânghia.

L-am găsit. Nu se osteni să-i explice. Pur și simplu se uită. Ea era ochiul regelui. Ce vedea ea, avea să vadă și el. *Să-l forțez să iasă?*

Nu, răspunse vocea regelui în mintea ei. Vibra atât de frumos prin oasele ei. *Kell e mai puternic decât pare. Dacă încerci să-l forțezi și dai greș, n-o să vină. Trebuie să vină. Ai răbdare.*

Ojka oftă. *Prea bine.* Dar mintea ei nu era împăcată, iar regele își dădu seama. O liniște mângâietoare îi fusese transmisă odată cu cuvintele lui, cu voința lui.

Nu ești numai ochiul meu, zise el. *Ești și mâna mea, gura mea, voința mea. Am încredere c-o să te porți așa cum spun eu că m-aș purta.*

Așa voi face, răspunse ea. *Și n-o să dau greș.*

III

— Arăți ca naiba.

Cuvintele lui Alucard încă îi mai răsunau în cap, singurul lucru pe care i-l zisese de dimineață, când ea îi urase noroc.

— Spui cele mai drăguțe lucruri, mormăise ea înainte să plece în cortul ei.

Dar adevărul era că Lila *se simțea* ca naiba. Nu reușise să adoarmă în odaia lui Elsor, așa că se întorsese la Drumul Rătăcitor, în odăile sale înghesuite, printre fețe familiare. Însă, de fiecare dată când închidea ochii, se vedea iar în blestemata aia de ladă sau pe balcon, cu Kell – în cele din urmă, își petrecuse cea mai mare parte a nopții uitându-se la dansul luminilor pe tavan, în timp ce Tav și Lenos sforăiau (cine știe pe unde era Vasry), iar cuvintele lui Kell i se repetau la nesfârșit în minte.

Închise ochii, simțind că se clatină ușor.

— Maestre Elsor, ești bine?

Se dezmetici brusc. Ister îi potrivea ultima platoșă a armurii pe picior.

— Sunt bine, murmură ea, încercând să se concentreze pe lecțiile lui Alucard.

Magia este o conversație.

Fii o ușă deschisă.

Lasă valurile să treacă prin tine.

În clipa asta, se simțea ca un țărm stâncos.

Se uită la încheieturile mâinilor. Pielea deja se vindecase în locurile unde o rosese frânghia, dar când își întoarse mâinile cu palmele în jos, văzu că venele ei erau întunecate. Nu negre, ca ale gemenilor Dane, dar nici cât ar fi trebuit de deschise. O cuprinse îngrijorarea, urmată imediat de enervare.

Era bine.

Avea să fie bine.

Ajunsese până aici.

Delilah Bard *nu* renunța ușor.

Kell îl învinsese pe veskan, Rul, cu numai două puncte și pierduse în fața ei cu patru. El ieșise din competiție, dar Lila putea pierde la un punct diferență și tot trecea în etapa următoare. De altfel, Alucard deja câștigase al doilea meci al său, asigurându-și locul în finala de trei, împreună cu o magiciană pe nume Tos-an-Mir, una dintre faimoasele gemene faroane. Dacă Lila câștiga, în sfârșit ar fi avut ocazia să lupte cu el. Perspectiva o făcu să zâmbească.

— Ce e aia? întrebă Ister, făcând semn spre așchia de piatră albă din mâna ei.

Lila o mângâia absentă. Acum o ridică în lumina din cort. Dacă mijea ochii, aproape că putea vedea colțul gurii lui Astrid, încremenită în ceea ce ar fi putut fi un râs sau un țipăt.

— O amintire, zâmbi Lila, vârând bucata ciobită de statuie în haina aruncată pe o pernă.

Era puțin morbid, probabil, dar o făcea pe Lila să se simtă mai bine, știind că Astrid se dusese și avea să rămână dusă. Dacă *exista* un soi de magie care putea reînvia o regină malefică prefăcută în stană

de piatră, spera că ar fi avut nevoie de toate piesele. În felul acesta, putea fi sigură că una lipsea.

— Despre ce? întrebă Ister.

Lila luă plăselele pumnalelor și le strecură sub platoșele antebrațelor.

— Că eu sunt mai puternic decât sorții, zise ea, ieșind din cort cu pași mari.

Că am traversat lumi și am salvat orașe.

Intră în tunelul care ducea spre stadion.

Că am învins regi și regine.

Își potrivi coiful și păși în arenă, scăldată în urale.

Că am supraviețuit unor situații imposibile.

Rul stătea în mijlocul arenei, o siluetă uriașă.

Că eu sunt Delilah Bard...

Își întinse sferele, vederea i se încețoșă pentru o clipă și le lăsă să cadă.

Și sunt de neoprit.

Kell stătea pe balconul camerei sale, cu inelul de aur pe balustradă, între mâinile lui, sunetele stadionului reverberând prin metal.

Arena de est plutea chiar lângă palat, dragonii ei săltând în apele fluviului din jur, cu burțile roșii. Cu ajutorul unui ochean, Kell îi putea vedea jos, pe stadion, pe cei doi luptători care păreau doar niște pete albe pe piatra neagră a arenei. Lila, cu masca ei neagră de diavol. Rul, cu fața de oțel a unui câine și cu părul lui aspru și zbârlit ieșind de sub coif ca un guler. Flamura lui era un lup albastru pe fundal alb, dar tribunele erau pline de cuțite argintii pe fundal negru.

Hastra stătea în picioare, în fața ușilor de la balcon, iar Staff în fața celor din cameră.

— Îl cunoașteți, nu-i așa? întrebă Hastra. Pe Stasion Elsor?

— Nu sunt sigur, murmură Kell.

Departe, jos, arena ovaționa. Meciul începuse.

Rul preferase pământul și focul, iar elementele se înfășurară în jurul lui. Adusese un mâner și o plăsea în ring; pământul se răsuci în jurul mânerului, întărindu-se într-un scut de piatră, în timp ce focul formă o sabie cu lama curbată. Pumnalele Lilei se treziră la viață cum

făcuseră și cu o zi în urmă, unul de foc și unul de gheață. Pentru o clipă, amândoi rămaseră pe loc, măsurându-se din priviri.

Apoi se ciocniră.

Lila dădu prima lovitură, strecurându-se pe sub sabia lui Rul, apoi întorcându-se în spatele lui și înfigându-i pumnalul de foc în platoșa din spatele piciorului. El se răsuci, dar ea deja se ridicase și se îndepărtase, pregătind o altă lovitură.

Rul era mai înalt cu cel puțin două capete și de două ori mai lat, dar și mult mai rapid decât un bărbat de talia lui ar fi avut vreun drept să fie, iar când ea încercă din nou să se strecoare pe lângă el, dădu greș, pierzând două platoșe.

Lila dansa dându-se înapoi, iar Kell și-o imagina cum îl cerceta pe adversar din cap până-n picioare, căutând. O cale de acces, o slăbiciune, o deschizătură. Și, cumva, găsi una. Și apoi încă una.

Ea nu lupta ca Rul sau Kisimyr sau Jinnar. Nu lupta ca nimeni dintre cei pe care-i văzuse vreodată Kell. Nu neapărat că era *mai bună* – deși, cu siguranță era rapidă și inteligentă –, numai că ea lupta în arenă așa cum își imagina el că o făcuse pe străzile din Londra Cenușie. Ca și când totul atârna de asta. Ca și când adversarul ei era singurul lucru care stătea între ea și libertate.

Curând, conducea jocul cu șase la cinci.

Și apoi, brusc, Rul lovi.

Ea alerga spre el și, pe la jumătatea saltului, el întoarse scutul de piatră și-l aruncă spre ea ca pe un disc. O lovi pe Lila în piept, destul de tare cât s-o arunce înapoi în cea mai apropiată coloană. Lumina țâșni din platoșele sfărâmate de pe abdomenul ei, umeri și șira spinării, iar Lila se prăbuși pe piatra arenei.

Mulțimea exclamă, iar vocea din cercul de aur anunță vătămările.

Patru platoșe.

— *Ridică-te!* mârâi Kell, urmărind-o cum se clatină și se ridică în picioare, ținându-se cu o mână de coaste.

Dădu să facă un pas și aproape căzu, evident zdruncinată, dar Rul era încă în atac. Masivul disc zbură înapoi în mâna lui și, dintr-o singură mișcare, el se învârti și îl lansă din nou, unindu-și forța lui cu cea a magiei.

Lila trebuie să fi văzut atacul, observase piatra venind în viteză

spre ea, dar, spre groaza lui Kell, nu se feri. În schimb, lăsă să-i cadă ambele pumnale și ridică *mâinile* în sus, în loc să pună antebrațele în față ca să blocheze lovitura.

Era o nebunie.

N-avea să meargă – nu putea să meargă – și totuși, cumva, scutul de piatră *încetini.*

Un șoc trecu prin mulțime când oamenii își dădură seama că Stasion Elsor nu era un magician dual, la urma urmei. Trebuia să fie *trial!*

Scutul se târî prin aer, de parcă ar fi luptat cu un curent, și ajunse să se oprească la câțiva centimetri de mâinile întinse ale Lilei. Rămase așa, plutind, suspendat.

Dar Kell știa că nu atârna pur și simplu.

Lila *împingea* în el, încercând să pună stăpânire pe puterea pe care Rul o avea asupra elementului său, așa cum făcuse și cu al lui. Însă atunci el o lăsase și *încetase* să mai lupte; Rul, pentru o clipă stupefiat, acum își dublă eforturile. Cizmele Lilei alunecară pe piatra arenei, în timp ce împingea mai departe în disc cu toate forțele.

Arena însăși părea să tremure, iar vântul se înteți, magicienii luptând voință contra voință.

Între Lila și Rul, discul de pământ se cutremura. Prin ochean, Kell putea să-i vadă mâinile care-i tremurau, corpul încovoiat de la efort.

Dă-i drumul! ar fi vrut el să strige. Dar Lila continua să împingă.

Smintită încăpățânată, gândi el, când Rul puse în mișcare o explozie de putere, ridicându-și sabia de foc și aruncând-o. Lama se lăți, dar flacăra trebuie să-i fi distras atenția Lilei, pentru că șovăi, numai puțin, dar îndeajuns ca scutul de piatră încă suspendat să o ia înainte și s-o izbească în picior. O lovitură razantă, dar destul de puternică.

A zecea platoșă se sparse.

Meciul se termină.

Publicul izbucni în urale, iar Rul scoase un urlet de victorie, însă atenția lui Kell era îndreptată încă asupra Lilei, care stătea acolo, cu brațele pe lângă corp, cu capul dat pe spate, arătând ciudat de liniștită.

Până în momentul în care se clătină și căzu.

IV

Kell deja aproape traversase camera când vocea arbitrului se auzi prin inel, cerând un medic.

O avertizase. Din nou și din nou.

Kell avea cuțitul în mână mai înainte să ajungă la ușa celei de-a doua camere, cu Hastra după el. Staff încercă să-i aţină calea, dar Kell era mai rapid, mai puternic, și intră în alcov înainte ca gardienii să-l poată opri.

— *As Staro,* zise el, blocând ușa în urma lui și desenând simbolul, în timp ce Staff bătea cu pumnii în lemn.

— *As Tascen.*

Palatul se topi, luându-i locul cortul de turnir.

— Victoria îi aparţine lui Rul, anunţă arbitrul, când Kell ţâșni din cortul lui Kamerov și intră în al Lilei.

Ajunse acolo când doi asistenţi o așezau pe o sofa, un al treilea încercând să-i scoată coiful. Tresăriră și păliră imediat ce-l zăriră.

— Afară! ordonă Kell. Toţi.

Primii doi se retraseră numaidecât, dar al treilea – o femeie preot – îl ignoră, desprinzând piesele măștii de demon de pe capul Lilei și punându-le deoparte. Dedesubt, faţa ei era palidă, ca a unei fantome, venele întunecate îi împânzeau tâmplele și două șiroaie de sânge roșu, înnegrit îi curgeau din nas. Preoteasa își puse o mână pe faţa ei și, o clipă după aceea, ochii ei se deschiseră. Zeci de blesteme i se îngrămădiră pe buze, dar Kell tăcu. Se abţinu și când ea trase nesigur aer în piept și se chinui să se ridice în capul oaselor, se abţinu și când își roti capul, își flexă degetele și își duse o cârpă la nas.

— Poţi să pleci, Ister, zise ea, ștergându-și sângele.

Kell îţi ţinu gura cât de mult putu, dar în clipa în care preoteasa ieși, se dezlănţui.

— Te-am avertizat! strigă el.

Lila tresări, ducându-și mâna la tâmplă.

— Sunt bine, murmură ea.

Kell scoase un sunet înfundat.

— Ai leșinat în ring!

— A fost un meci greu, îi explică ea, ridicându-se și încercând în

zadar să-și ascundă slăbiciunea.

— Cum ai putut să fii atât de tâmpită? se răsti el. Sângerezi negru. Te joci cu magia de parcă ar fi un simplu joc. Nici măcar nu-i înțelegi regulile. Sau, mai rău, ai hotărât tu că nu există niciuna. Calci în picioare tot prin lume, făcând ce naiba-ți place! Ești neglijentă. Nesăbuită. Nechibzuită.

— Mai încet, voi doi! interveni Rhy, intrând în cort, cu Vis și Tolners în urma lui. Kell, *tu* n-ar trebui să fii aici.

Kell nu-l luă în seamă și se adresă gardienilor.

— Închideți-o!

— Pentru ce? mârâi Lila.

— Calmează-te, Kell, sări Rhy.

— Pentru că e o impostoare.

Lila îl zeflemisi:

— O, tu vorbeș...

Kell o trânti cu spatele de stâlpul cortului, strivindu-i gura cu mâna.

— Să nu *îndrăznești*.

Lila nu se opuse. Deveni țeapănă ca o statuie, ochii ei de culori diferite sfidându-i pe ai lui. Era o sălbăticie anume în ei, iar el crezu că s-ar putea să-i fie cu adevărat frică sau, cel puțin, să fie șocată. Dar apoi simți cuțitul apăsat sub coastele lui.

Și privirea ei zicea că, dacă n-ar fi fost Rhy, l-ar fi înjunghiat.

Prințul ridică o mână.

— Stasion! făcu el, adresându-se Lilei, și-l apucă de umăr pe Kell. Te rog!

Ea lăsă cuțitul jos, iar Rhy îl smulse pe Kell de lângă ea, cu ajutorul lui Tolners.

— Nu asculți niciodată. Nu *gândești* niciodată. Să ai putere este o responsabilitate, Lila, una pe care în mod clar tu n-o meriți!

— Kell! îl preveni Rhy.

— De ce o aperi? se răsti el, întorcându-se spre fratele său. De ce sunt singurul în afurisita asta de lume care e tras la răspundere pentru propriile fapte?

Ei doar se uitară lung la el, prințul și gardienii, și Lila. Lila care avea tupeul să zâmbească. Era un zâmbet sumbru, sfidător, stricat de

sângele negru care încă îi mai mânjea fața.

Kell își aruncă mâinile în sus și ieși ca furtuna.

Auzi bocănitul cizmelor lui Rhy, care alerga după el, dar Kell avea nevoie de spațiu și de aer și, înainte să-și dea seama ce făcea, își scoase cuțitul din teacă și monedele de la gât.

Ultimul lucru pe care-l auzi înainte să-și apese degetele însângerate pe cel mai apropiat zid a fost vocea lui Rhy, care-i striga să se oprească, dar vraja era deja pe buzele lui Kell și lumea rămânea în urmă, luând totul odată cu ea.

V

Kell dispăru într-o clipă, nerămânând nimic altceva din el decât o urmă de sânge pe zid, marcându-i locul de trecere.

Rhy rămase în afara cortului, uitându-se lung la locul în care mai înainte fusese fratele lui, cu pieptul apăsat nu de o durere fizică, ci de subita, groaznica revelație că, intenționat, Kell se dusese unde Rhy nu-l putea urma.

Tolners și Vis apărură ca umbrele în spatele lui. O mulțime se strânsese, evident neștiind de cearta din cort, neștiind nimic decât că prințul era în mijlocul lor. Rhy știa că ar fi trebuit să se forțeze să zâmbească, dar nu era în stare. Nu-și putea lua ochii de la dâra de sânge.

Maxim își făcu apariția, pășind hotărât, cu gardienii lui Kell după el. Mulțimea se dădu în lături, făcându-i loc regelui, care zâmbi, dădu din cap și flutură mâna, în timp ce-l luă pe Rhy de braț și îl conduse înapoi spre palat, vorbind despre runda finală, cei trei campioni și evenimentele serii – umplând tăcerea cu trăncăneală inutilă, până când ușile palatului se închiseră în urma lor.

— Ce s-a întâmplat? întrebă tăios regele, trăgându-l după el într-o cameră mai ferită. Unde e Kell?

Rhy se prăbuși într-un fotoliu.

— Nu știu. Era în camerele lui, dar când a văzut că meciul o ia razna, a coborât la corturi. Era doar îngrijorat, tată.

— Pentru ce?

Nu pentru ce, gândi Rhy, *ci pentru cine.* Totuși, nu-i putea spune

nimic regelui despre fata care se dăduse drept Stasion Elsor, aceeași fată care adusese, împreună cu Kell, Noaptea Neagră asupra orașului (și, desigur, care salvase lumea, de asemenea, dar asta n-ar fi contat), așa că nu spuse decât:

— Ne-am certat.

— Unde e acum?

— Nu știu.

Rhy își sprijini capul în mâini, străpuns de oboseală.

— Ridică-te! ordonă tatăl lui. Și pregătește-te!

Rhy își înălță capul.

— Pentru ce?

— Festivitățile din seara asta, bineînțeles.

— Dar Kell...

— *Nu este aici*, zise regele pe un ton grav. Poate că el și-a abandonat îndatoririle, dar tu nu. Tu *n-ai s-o faci.*

Maxim deja se îndrepta spre ușă.

— Când Kell se întoarce, o să ne ocupăm de el, dar, până atunci, tu încă ești prințul Arnesului. Și, de aceea, o să te porți ca atare.

Kell se lăsă cu spatele de zidul rece de piatră, iar clopotele de la Westminster băturâ ora exactă.

Inima îi bubuia nebunește în piept, speriat de ceea ce făcuse.

Plecase. Lăsase Londra Roșie. Îl lăsase pe Rhy. O lăsase pe Lila. Lăsase un oraș – și o mare încurcătură – în urma lui.

Toate acestea la numai un pas distanță. O lume distanță.

Dacă nu vrei să fii aici, atunci pleacă.

Fugi.

Nu intenționase s-o facă – voise doar un moment de liniște, un moment să *gândească* –, iar acum era aici, cu sânge proaspăt picurându-i pe strada înghețată, cu vocea fratelui său încă răsunându-i în cap. Vinovăția îl trăgea de mânecă, dar el o îmbrânci deoparte. Asta nu era cu nimic mai diferit de sutele de călătorii în străinătate, fiecare în parte făcându-l să devină inaccesibil.

De data asta fusese pur și simplu alegerea *lui.*

Kell se ridică și porni pe stradă. Nu știa încotro se ducea. Un singur pas nu-i era de ajuns. Simțea nevoia să se miște, înainte ca vinovăția

să-l prindă din urmă. Sau frigul. Iarna Londrei Cenușii avea o umezeală amarnică, iar el își strânse mai bine haina pe lângă trup și își lăsă capul în jos.

Cinci minute mai târziu, se trezi în fața tavernei Cinci Colțuri.

S-ar fi putut duce oriunde, dar întotdeauna ajungea aici. Memoria musculară, asta era singura explicație. Picioarele îl purtau pe cărările bătute în lume, devenite un fel de pantă cosmică, o curbură a forței de gravitație care atrăgea lucrurile cu masă și magie în acest punct fix.

Înăuntru, o față cunoscută se ridică de după tejghea. Nu fruntea lată și barba neagră ale lui Barron, ci ochii mari ai lui Ned Tuttle, cu fălcile lui mari și zâmbetul larg, surprins, *încântat*.

— Jupâne Kell!

Cel puțin, tânărul Entuziast nu sări peste tejghea când Kell intră. Doar scăpă trei pahare și dărâmă o sticlă de porto. Kell lăsă paharele să cadă, dar vinul îl opri la un centimetru de podea, gestul nefiind observat de nimeni, decât de Ned.

Se strecură pe un scaun și, o clipă după aceea, un pahar de whisky întunecat apăru în fața lui. Nu magie, doar Ned. Când goli primul pahar dintr-o singură înghițitură, lângă cotul lui apăru sticla.

Entuziastul se prefăcu ocupat de ceilalți câțiva clienți, în timp ce Kell bău. La al treilea pahar, o lăsă mai moale; la urma urmei, nu se răzbuna numai pe corpul lui. Dar câte nopți la rând nu-i îndurase Kell bețiile lui Rhy; în câte dimineți nu se trezise cu limba încărcată de gustul stătut al vinurilor și al elixirurilor?

Kell își mai turnă puțin în pahar.

Simțea cum ochii clienților se îndreptau din când în când spre el și se întrebă dacă erau atrași de magie sau de zvonuri. Oare ei puteau să simtă atracția, înclinarea gravitației, sau era vorba doar despre ce auziseră? Oare ce le spusese Ned? Ceva? Totul?

În clipa aceea, lui Kell nu-i păsa. Nu voia decât să-și înăbușe sentimentele, înainte să-l poată înăbuși ele pe el. Să încerce să uite fața însângerată a Lilei mai înainte ca această imagine să-i ruineze amintirea gurii ei apăsând-o pe a lui.

A fost doar o chestiune de timp până când Ned a reapărut, dar când a făcut-o, n-a venit cu întrebări sau trăncăneală de umplutură.

În schimb, tânărul deșirat își turnă și el de băut din aceeași sticlă, își încrucișă brațele pe marginea tejghelei și puse ceva în fața lui Kell. Sclipea în lumina lămpii.

Un lin din Londra Roșie.

Moneda pe care i-o lăsase Kell la ultima sa vizită.

— Cred că asta îți aparține, zise el.

— Da.

— Miroase a lalele.

Kell își înclină capul; toată încăperea se înclină în același timp.

— Regele Angliei mereu spunea că miroase a trandafiri.

Ned rămase cu gura căscată.

— George al IV-lea spunea asta?

— Nu, al III-lea, spuse Kell absent, adăugând: al IV-lea e un măgar.

Ned aproape că se înecă, scoțând un hohot de râs simplu, surprins. Kel își scutură scurt degetele și linul din Londra Roșie sări pe cant și începu să se învârtă în cercuri leneșe. Ned făcu ochii mari.

— O să fiu vreodată în stare să fac asta?

— Sper că nu, i-o tăie Kell, ridicându-și ochii. N-ar trebui să fii în stare să faci nimic.

Trăsăturile înguste ale omului se schimonosiră.

— De ce?

— Cu mult timp în urmă, lumea asta – lumea ta – avea o magie a ei.

Ned se aplecă, ca un copil care aștepta monstrul din poveste.

— Ce s-a întâmplat?

Kell clătină din cap, whisky-ul învălmășindu-i gândurile.

— O grămadă de lucruri foarte rele.

Moneda continua să-și facă rotirile lente.

— Totul e despre echilibru, Ned.

De ce nu putea Lila să înțeleagă?

— Haosul are nevoie de ordine. Magia are nevoie de măsură. E ca un foc. Nu are autocontrol. Se hrănește din orice îi dai tu, iar dacă îi dai prea mult, arde și tot arde, până nu mai rămâne nimic. Lumea ta a avut focul cândva. Nu mult – era prea departe de sursă –, dar destul cât să ardă. Noi i-am tăiat legătura înainte s-o poată face și ce a mai rămas a început să se domolească. În cele din urmă, s-a stins.

— Dar de unde știi că noi am fi ars? întrebă Ned, ochii strălucindu-i febril.

Kell lovi moneda, măturând-o cu palma.

— Pentru că prea puțin din ceva e la fel de periculos ca prea mult.

Își îndreptă spatele pe scaun.

— Problema este că magia n-ar mai fi trebuit să existe aici. N-ar trebui să fie *posibilă*.

— Imposibilitatea e un lucru care imploră să fie combătut, zise Ned, înfierbântat. Probabil n-a fost posibilă ani de-a rândul, probabil nu e posibilă nici în clipa asta, dar asta nu înseamnă că nu *poate* fi. Nu înseamnă că n-o să fie. Tu spui că magia s-a scurs, că flacăra s-a stins. Dar dacă nu ar avea nevoie decât să fie întreținută?

Kell își turnă încă un pahar.

— Poate că ai dreptate.

Dar sper să te înșeli, gândi el. *Pentru binele tuturor.*

Rhy *nu* avea chef.

Nu avea chef să fie la un bal.

Nu avea chef să joace rolul de gazdă.

Nu avea chef să zâmbească, să glumească și să se prefacă în fața celorlalți că totul era în regulă. Tatăl lui îi arunca niște priviri mustrătoare ca să-l avertizeze, iar mama lui, unele pe furiș, de parcă ar fi crezut că el se va sparge. Ar fi vrut să strige la amândoi, fiindcă îl forțaseră pe fratele lui să plece.

În loc de asta, stătu în picioare, între rege și regină, când cei trei campioni își scoaseră măștile.

Primul a venit veskanul, Rul, cu părul lui aspru coborând în jos, pe falcă, încă mândru de victoria lui împotriva lui Elsor.

Apoi Tos-an-Mir, una dintre gemenele faroane favorite, cu pietrele ei prețioase care formau un model rubiniu de la frunte la bărbie.

Și, bineînțeles, Alucard Emery. Escroc, dezmățat, vlăstar regal, revenit în grațiile imperiului Arnesian.

Rhy îi felicită pe lordul Sol-in-Ar și pe prințul Col pentru excelenta reprezentare în concurs, minunându-se cu voce tare de tabloul echilibrat al finalei – un arnesian, un faroan și un veskan! Cine ar fi bănuit? – apoi se retrase lângă o coloană, ca să bea în liniște.

Festivităţile din seara asta se ţineau în Sala Giuvaerului, o sală de bal făcută în întregime din sticlă. Deşi era un spaţiu atât de deschis, îl făcea pe Rhy să se simtă ca într-un mormânt.

De jur împrejurul lui, oamenii beau. Oamenii dansau. Muzica se revărsa cu voioşie.

În partea cealaltă a sălii de bal, prinţesa Cora flirta cu vreo şase nobili arnesieni, din când în când aruncând priviri prin sală după Kell.

Rhy închise ochii şi se concentră asupra pulsului fratelui său, ecoul pulsului său; încercă să ajungă la el prin acea bătaie şi să-i transmită... ce? Că era supărat? Că îi părea rău? Că nu putea să facă nimic din toate acestea fără el? Că nu îl acuza că plecase? Dar că îl *acuzase?*

Vino acasă, gândi el cu egoism. *Te rog.*

Aplauze distinse răsunară prin încăperea de sticlă, iar el îşi deschise anevoie ochii şi îi văzu pe cei trei campioni întorcându-se în costume noi, cu măştile sub braţ, cu feţele expuse.

Rul cel cu faţă de lup se duse ţintă la cea mai apropiată masă cu mâncare, unde camarazii lui veskani începuseră deja să golească paharele.

Tos-an-Mir se plimba prin mulţime, secondată de sora ei, Tas-on-Mir, prima magiciană care fusese eliminată de Kell. Rhy nu le putea deosebi decât după pietrele preţioase incrustate în pielea lor negricioasă – ale lui Tos-an-Mir de un portocaliu-aprins, în timp ce ale lui Tas-an-Mir erau albastre-sidefii.

Alucard era centrul propriului univers privat. Rhy privi cum o frumoasă *ostra* îşi duse buzele vopsite la urechea lui, şoptindu-i ceva, şi simţi că i se încleştează mâna pe pahar.

Cineva se rezemă de coloană, lângă el. O siluetă subţire, îmbrăcată în negru. Lila arăta mai bine decât arătase în după-amiaza aceea: încă trasă la faţă, cu umbre ca vânătăile pe sub ochi, şi totuşi destul de vioaie ca să culeagă două pahare de pe o tavă în trecere. Îi oferi unul lui Rhy. El îl luă, absent.

— Te-ai întors.

— Păi, zise ea, înclinând paharul spre sala de bal, voi chiar ştiţi să daţi o petrecere.

— Pentru Londra, clarifică Rhy.

— Ah! făcu ea. Asta.

— Ești bine? întrebă el, gândindu-se la meciul ei de după-amiază.

Ea înghiți, rămânând cu privirea ațintită spre mulțime.

— Nu știu.

Imediat se așternu un moment de tăcere, un fel de plută de liniște pe o mare de zgomot.

— Îmi pare rău, mărturisi ea în cele din urmă, atât de încet, încât Rhy abia o auzi.

El își întoarse umărul spre ea.

— Pentru ce?

— Nu prea știu. Mi s-a părut un lucru potrivit de spus.

Rhy bău fără grabă și o studie pe fata aceasta ciudată, caustică, cu față misterioasă și precaută.

— Kell nu are decât două fețe, zise el.

Lila ridică o sprânceană.

— *Numai* două? Cei mai mulți oameni nu au una și atât?

— Dimpotrivă, domnișoară Bard – și ești Bard din nou, dacă e să judec după haine? Presupun că Stasion a fost lăsat undeva să se refacă, nu? Cei mai mulți oameni au mult mai multe decât două. Eu, personal, am o întreagă garderobă.

Nu zâmbi când spuse asta. Privirea i se plimbă peste părinții lui, nobilii arnesieni, Alucard Emery.

— Dar Kell are numai două. Cea pe care o poartă pentru lume, în general, și cea pe care o poartă pentru cei pe care îi iubește.

Sorbi din vin.

— Pentru noi.

Expresia Lilei se înăspri.

— Indiferent ce simte el pentru mine, nu e iubire.

— Pentru că nu e blând și dulce, și afectuos?

Rhy se dădu în spate, rezemându-se de o coloană.

— Ai idee de câte ori m-a bătut din dragoste aproape să-mi pierd cunoștința? De câte ori și eu am făcut la fel? Am văzut cum se uită la cei pe care îi urăște...

Clătină din cap.

— Sunt foarte puține lucruri la care ține fratele meu, iar persoane, și mai puține.

Lila înghiți în sec.

— Ce crezi că face?

Rhy își studie vinul.

— Judecând după felul în care ăsta mi s-a suit la cap, zise el, ridicând paharul, aș zice că-și înecă sentimentele, întocmai cum fac eu acum.

— O să se întoarcă.

Rhy închise ochii.

— Eu n-aș face-o.

— Ba da, insistă Lila, ai face-o.

— Ned, își aminti Kell dis-de-dimineață, data trecută când am fost aici ai vrut să-mi dai ceva. Despre ce era vorba?

Ned își plecă privirea și clătină din cap.

— Oh, nimic.

Dar Kell văzuse entuziasmul din ochii tânărului și, deși n-ar fi putut să accepte, indiferent ce ar fi fost, voia totuși să știe.

— Spune-mi.

Ned își mușcă buza, apoi dădu din cap. Băgă mâna sub tejghea și scoase o bucată de lemn cioplit. Era aproape de mărimea unei mâini, de la podul palmei la vârful degetelor, sculptat cu model și ascuțit la vârf.

— Ce e ăsta? întrebă Kell curios și nedumerit.

Ned trase linul din Londra Roșie spre el și potrivi vârful bățului sculptat peste monedă. Când îi dădu drumul, lemnul nu căzu. Stătu prins, perfect drept, cu vârful sculptat în echilibru pe monedă.

— Magie, făcu Ned cu un zâmbet obosit. Asta am crezut eu, în orice caz. Acum știu că nu e magie. Un truc deștept cu magneți, atâta tot.

Împunse lemnul cu degetul și acesta se clătină, apoi se îndreptă la loc.

— Dar când eram mic, m-a făcut să cred. Până și atunci când am descoperit că era doar un truc, eu tot *am vrut* să cred. La urma urmei, doar pentru că asta nu era magie, nu însemna că nimic nu era.

Smulse bățul din punctul de fixare și îl așeză pe tejghea, reținându-și un căscat.

— Ar trebui să plec, zise Kell.

— Poți rămâne.

Era foarte târziu – sau foarte devreme – și Cinci Colțuri se golise de mult.

— Nu, spuse Kell simplu. Nu pot.

Înainte ca Ned să insiste – înainte să se ofere să țină taverna deschisă, înainte să-i poată da lui Kell odaia din vârful scării – cea cu ușa verde și peretele încă strâmbat de la prima sa întâlnire cu Lila, când o țintuise în lemn, cea marcată cu vraja de găsire a lui Kell și pătată cu sângele lui Barron – Kell plecă.

Își ridică gulerul hainei, ieși în întuneric. Trecu poduri și străbătu străzile Londrei Lilei, parcurile și aleile. Merse până când începură să-l doară mușchii și plăcuta amețeală a whisky-ului se risipi, rămânând cu doar acel junghi încăpățânat în piept și cu apăsarea sâcâitoare a vinovăției, a nevoii, a datoriei.

Și chiar și atunci, merse mai departe.

Nu se putea opri din mers. Dacă se oprea, avea să se gândească, iar dacă se gândea prea mult, avea să se ducă acasă.

Merse ore în șir și numai când avu impresia că picioarele o să-i cedeze dacă nu se oprește, se prăbuși, în sfârșit, pe o bancă de pe malul Tamisei și ascultă sunetele Londrei Cenușii, asemănătoare și totuși atât de diferite de ale Londrei lui.

Fluviul nu trimitea nicio lumină. Era o întindere neagră, care deveni purpurie la primele semne ale dimineții.

Întorcea opțiunile în minte ca pe o monedă.

Fugi.

Fugi acasă.

Fugi.

Fugi acasă.

Fugi.

VI

Londra Roșie

Ojka se învârtea de colo până colo prin umbrele palatului, furioasă

pe ea însăși.

Îl pierduse. Nu știa cum scăpase, doar că o făcuse. Pierduse toată ziua căutându-l în mulțime, așteptând să vină noaptea ca să se întoarcă la postul ei de pe balcon, dar sala de bal era întunecată, petrecerea se ținea în altă parte. Un șuvoi neobosit de bărbați și femei urca și cobora pe trepte, dispărea și apărea, dar niciunul dintre ei nu era Kell.

În orele târzii ale nopții, văzuse o pereche de gardieni, costumați splendid, în roșu și auriu, oprindu-se în umbra treptelor palatului, vorbind încetișor. Ojka își scoase cuțitul. Nu se putea hotărî dacă să le taie gâturile și să le fure armura sau să-i tortureze pentru informații. Însă, mai înainte de a putea pune în practică vreunul dintre planuri, auzi un nume în discuția lor.

Kell.

Când se apropie, runa de limbaj începu să ardă pe pielea ei, iar cuvintele lor prinseră formă.

— ...zicând că a dispărut... continuă unul.

— Cum adică *dispărut*? Răpit?

— A fugit. Și mă bucur. Întotdeauna îmi dădea niște fiori...

Ojka șuieră, retrăgându-se spre malul fluviului. El nu dispăruse. Nu se putea să *dispară.*

Îngenunche pe pământul rece și scoase o bucățică de pergament din buzunar, întinzând-o pe jos. Își înfipse degetele în pământul de alături și smulse un bulgăre, pe care-l fărâmiță în palmă.

Asta nu era magie de sânge. Doar o vrajă pe care o folosise de sute de ori în Kosik, ca să le ia urma celor care îi datorau banii, sau viața.

— *Køs øchar,* zise ea, când pământul se rostogoli pe pergament.

Cum cădea, trasa liniile orașului, fluviului, străzilor.

Ojka își șterse mâinile.

— *Køs Kell,* porunci ea.

Dar harta nu se schimbă. Pământul nu tresări. Oriunde era Kell, nu era în Londra. Ojka strânse din dinți și se ridică, îngrozită dinainte de reacția regelui.

A dispărut, se gândi ea și, în clipa următoare, luă contact cu Holland – nu cu vocea lui, ci cu neplăcerea lui.

Explică!

Nu e în lumea asta, mărturisi ea. *A plecat.*

O pauză, apoi: *A plecat singur?*

Ojka șovăi. *Cred că da. Familia regală e încă aici.*

Tăcerea care urmă o îmbolnăvi. Și-l închipui pe Holland, așezat pe tronul lui, înconjurat de corpurile celor care îl dezamăgiseră. Ea nu voia să fie unul dintre aceia.

În cele din urmă, regele vorbi.

O *să se întoarcă.*

De unde știi? întrebă Ojka.

Întotdeauna se întoarce acasă.

Rhy era dărâmat. Stătuse treaz toată noaptea, înfruntând întunericul, înfruntând amintirile, rezistând impulsului de a lua ceva care să-i aducă somnul fără să știe unde era Kell și ce i s-ar fi putut întâmpla fratelui său dacă ar face asta. În schimb, prințul se zvârcolise în pat jumătate din noapte, înainte de a-și arunca păturile deoparte și de a se plimba de colo până colo prin cameră, până când în sfârșit zorii se iviră peste oraș.

Ultima confruntare din *Essen Tasch* era la doar câteva ore distanță. Lui Rhy nu-i păsa de turnir. Nu-i păsa de Faro și de Vesk și de politică. Îi păsa numai de fratele lui.

Iar Kell era încă plecat.

Încă plecat.

Încă plecat.

Întunericul roia în capul lui Rhy.

Palatul se trezea la viață în jurul lui. În curând, trebuia să-și pună coroana, să zâmbească și să o facă pe prințul. Își trecu mâinile prin păr, tresărind de durere când o buclă neagră i se agăță de unul dintre inele. Rhy înjură. Și apoi se opri din mers.

Privirea i se plimbă prin cameră – perne și pături, sofale, atât de multe lucruri *moi* –, până ce îi rămase fixată pe acul regal. Îl dăduse jos odată cu tunica, după bal, iar acum sclipea în primele raze ale dimineții.

Îi testă vârful pe degetul mare, mușcându-și buza când îi dădu sângele. Rhy urmări picătura apărând și întinzându-se în jos, în palma lui, cu inima bătându-i puternic. Apoi își duse acul la îndoitura

cotului.

Poate că un efect al alcoolului. Poate că era din cauza panicii de a ști că nu putea să ajungă la Kell, poate era vinovăția de după ce înțelesese la cât de multe renunțase fratele lui, sau poate nevoia egoistă ca el să renunțe la și mai multe, să se întoarcă înapoi, să vină acasă, ceea ce îl făcu pe Rhy să înfigă vârful acului în carnea netedă de la interiorul antebrațului și să înceapă să scrie.

Kell șuieră la brusca usturime pe care o simți pe pielea lui.

Era obișnuit cu dureri surde, junghiuri superficiale, ecouri ale diverselor accidentări ale lui Rhy, dar senzația de acum era ascuțită și vie, altfel decât ricoșeul unei lovituri în coaste sau al unui genunchi izbit de vreun scaun. Durerea se întindea încet pe partea dinăuntru a brațului său stâng și își suflecă mâneca, așteptându-se să vadă cum sângele îi pătează tunica, dungi roșii, violente pe pielea lui, dar nu era nimic. Durerea se opri, apoi începu din nou, coborând pe brațul lui în valuri. Nu, în *linii*.

Se uită lung la pielea lui, încercând să priceapă natura durerii arzătoare.

Și apoi, deodată, înțelese.

Nu putea vedea liniile, dar când închidea ochii, le putea simți desenându-se pe pielea lui, în modul în care Rhy obișnuia să deseneze litere cu vârful degetelor, scriind mesaje secrete pe brațul lui Kell. Era un joc pe care-l jucau când erau mici, lipiți unul de altul la vreun eveniment sau la vreo cină plicticoasă.

Dar ăsta nu era un joc, nu acum. Și totuși Kell simțea cum literele ardeau în jos, pe brațul său, trasate cu ceva mult mai ascuțit decât o unghie.

I

I-E

I-E-R

I-E-R-T

I-E-R-T-A

I-E-R-T-A-R

I-E-R-T-A-R-E.

Kell se ridicase de pe la primul R, blestemându-se că plecase,

scoțându-și monedele de la gât și abandonând zorii cenușii dintr-o Londră pentru dimineața înviorătoare din alta.

În timp ce se îndrepta spre palat, se gândi la tot ce voia să-i spună regelui, dar când urcă scara principală și intră în foaier, familia regală se afla deja acolo. La fel și prințul veskan, prințesele și lordul faroan.

Privirea lui Rhy i-o întâlni pe a lui Kell, iar expresia lui se lumină de ușurare, însă Kell își păstră garda sus, pe măsură ce înainta. Simțea furtuna care se apropia, atmosfera fiind încărcată cu toate lucrurile nespuse. Se aștepta la ceartă, la cuvinte aspre, la acuzații, la ordine, dar când regele vorbi, vocea lui era călduroasă.

— Ah, iată-l! Era cât pe-aci să plecăm fără tine.

Kell nu putu să-și ascundă surprinderea. Presupusese că avea să fie legat de palat, probabil pe termen nelimitat. Nu primit cu bucurie înapoi, fără nici cel mai mic reproș. Șovăi, întâlnind privirea regelui. Era fixă, dar nu zări vreun avertisment în ea.

— Îmi cer iertare că am întârziat, se scuză el, făcând eforturi să-și păstreze vocea degajată. Am fost să duc un mesaj și am pierdut noțiunea timpului.

— Ești aici, acum, continuă regele, punând o mână pe umărul lui Kell. Asta contează.

Mâna îl strânse tare și, pentru o clipă, Kell crezu că nu avea să-i mai dea drumul. Dar atunci procesiunea se puse în mișcare, iar mâna lui Maxim coborî de pe umărul lui, iar Rhy veni lângă Kell, dar nu știa dacă din solidaritate sau disperare.

Arena centrală era plină ochi de curioșii ieșiți în stradă, în pofida orei matinale. Printr-o prevedere inteligentă, dragonii arenei de est și leii celei de vest fuseseră mutați, iar acum convergeau spre stadionul central, bestiile de gheață pe fluviu, leii postați pe piedestalele de piatră și păsările arenei centrale zburând deasupra capetelor spectatorilor. Arena stadionului era un talmeș-balmeș de obstacole, coloane, bolovani și grămezi de pietriș, iar tribunele din jur fremătau de viață și culoare; flamurile lui Alucard, cu pana lui argintie, fluturau în aproape toate părțile, presărate, ici și colo, cu lupul albastru al lui Rul și cu spirala neagră a lui Tos-an-Mir.

Când cei trei magicieni apărură, în sfârșit, din tunelurile lor și își ocupară locurile în mijlocul arenei, vacarmul deveni asurzitor; Kell și

Rhy tresăriră amândoi din cauza zgomotului.

În lumina limpede a dimineții, prințul arăta groaznic (Kell putea doar să presupună că și el arăta la fel). Cearcăne negre ieșeau în evidență sub ochii deschiși ai lui Rhy, care-și ținea brațul stâng cu băgare de seamă, ferind literele proaspăt tatuate pe pielea lui. De jur împrejur, stadionul era însuflețit de energie și de larmă, dar balconul regal era periculos de tăcut, un aer greu, încărcat de lucrurile nespuse.

Regele stătea cu ochii ațintiți asupra arenei. Regina în sfârșit îi aruncă o privire lui Kell, dar plină de dispreț. Prințul Col părea să fi simțit tensiunea și urmărea totul cu ochii lui de șoim, în timp ce Cora dădea impresia că nu-și dă seama ce se petrece în jur, încă bosumflată de refuzul subtil al lui Kell.

Numai lordul Sol-in-Ar părea imun în fața acestei atmosfere. Chiar dimpotrivă, s-ar fi zis că dispoziția lui se îmbunătățise.

Kell cercetă masele de jos. Nu-și dăduse seama că o căuta pe Lila, nu până ce n-o găsi în mulțime. Ar fi trebuit să fie imposibil, într-un spațiu atât de vast, dar el simți schimbarea gravitațională, atracția exercitată de prezența ei, iar ochii lui o găsiră în partea cealaltă a stadionului. Din locul unde se afla, nu-i putea desluși trăsăturile, nu putea spune dacă buzele ei se mișcau, dar își închipui că formează cuvântul *salut*.

Și atunci Rhy ieși în față, reușind să adune o umbră a farmecului său obișnuit, când duse amplificatorul de aur la buze.

— Bine ați venit! strigă el. *Glad'ach! Sasors!* Ce mai turnir a fost! Este cât se poate de potrivit ca mărețele noastre imperii să se găsească toate trei aici, reprezentate în mod egal de trei mari campioni. Din Faro, o geamănă prin naștere, fără egal în arenă, înfocata Tos-an-Mir!

Fluierăturile străpunseră aerul, iar faroana făcu o plecăciune, masca ei de aur scânteind în soare.

— Din Vesk, o fiară de luptător, un lup de om, Rul!

În arenă, Rul însuși scoase un urlet, iar veskanii din mulțime îi răspunseră la fel.

— Și, desigur, din Arnesul nostru, căpitanul mărilor, prințul puterii, Alucard!

Aplauzele au bubuit ca tunetul, și până și Kell a bătut din palme, deși încet și fără prea mult zgomot.

— Regulile acestei runde finale sunt simple, continuă Rhy, pentru că sunt puține. Acesta nu mai este un meci de puncte. Armura unui magician e compusă din douăzeci și opt de platoșe, unele ținte largi, altele mici și greu de ochit. Astăzi, ultimul cu cât mai multe platoșe nesparte câștigă coroana. Așadar, aclamați-i pe cei trei magicieni ai voștri, pentru că numai unul va părăsi ringul campion!

Trompetele răsunară, globurile căzură, iar Rhy se retrase în umbrele balconului când meciul începu.

Jos, în arenă, magicienii deveniră o aglomerare de elemente: pământul și focul lui Rul; focul și aerul lui Tos-an-Mir; pământul, aerul și apa lui Alucard. *Bineînțeles că el e un trial*, își zise Kell, morocănos.

Lui Alucard îi luă mai puțin de un minut să nimerească prima lovitură în umărul lui Rul. Îi luă mai mult de cinci lui Rul să nimerească a doua în tibia lui Alucard. Tos-an-Mir părea mulțumită să-i lase pe bărbați să se lupte unul cu altul, până când Alucard îi trimise o lovitură de gheață în spatele genunchilor, și atunci ea se alătură încăierării.

Aerul din balconul regal era sufocant. Rhy stătea tăcut, frânt de oboseală, la umbra tendei balconului, în timp ce Kell stătea, atent, lângă rege, a cărui privire nu se întoarse nicio clipă de la meci.

În arenă, Tos-an-Mir se mișca precum o umbră cu mască de aur, dansând prin aer, în timp ce Rul tăia și fanda, în stilul lui de prădător. Alucard încă se mai mișca cu o alură nobilă, chiar și când elementele lui se arcuiau și se făceau zob în jurul lui, ca o furtună. Zgomotele luptei erau acoperite de ovații, dar fiecare punct era marcat de o explozie de lumină, o răbufnire orbitoare care nu făcea decât să arunce publicul în culmea tumultului.

Și apoi, din fericire, tensiunea din balconul regal începu să slăbească. Starea de spirit se înseninâ, precum cerul după o furtună, iar Kell se simți amețit de ușurare. Servitorii aduseră ceai. Prințul Col făcu o glumă și Maxim râse. Regina îl complimentă pe magicianul lordului Sol-in-Ar.

După o oră, Rul nu mai avea platoșe, și se așeză pe piatra arenei,

părând năuc, în timp ce Alucard și Tos-an-Mir dansau unul în jurul celuilalt, ciocnindu-se ca săbiile, înainte să se depărteze din nou. Și apoi, încet, dar sigur, Alucard Emery începu să piardă. Kell simți că starea de spirit i se înseninează, deși Rhy îl pocni în umăr, când merse până într-acolo încât să ovaționeze la una dintre reușitele lui Tos-an-Mir. Alucard își adună forțele și acum erau la egalitate.

În cele din urmă, ea ajunse în spatele lui Alucard, pe sub garda lui. Încercă să-i spargă ultima lui platoșă cu o rafală de vânt, tăios ca un cuțit, dar în ultima clipă el se răsuci din calea vântului și un bici de apă îi despică ultima ei piesă de armură.

Și, dintr-odată, se terminase.

Oficial, Alucard Emery câștigase.

Kell scoase un geamăt, când stadionul izbucni, ovaționând și aruncând cu trandafiri și flamuri argintii, umplând tot aerul cu un nume.

— Alucard! Alucard! Alucard!

Și cu toate că Rhy avu bunul-gust să nu sară în sus de bucurie și să urle ca restul publicului, Kell îl văzu cum zâmbi cu mândrie când păși în față ca să anunțe formal învingătorul de la *Essen Tasch.*

Sanct, gândi Kell. Emery era pe punctul să devină și mai nesuferit.

Lordul Sol-in-Ar i se adresă lui Tos-an-Mir și mulțimii în faroană, prințesa Cora îl lăudă pe Rul și pe veskanii prezenți, iar, la sfârșit, prințul Rhy își luă la revedere de la publicul din tribune, promițându-le că vor mai fi petreceri, cât și ceremoniile de închidere a jocurilor, restul zilei fiind motiv de sărbătorire.

Regele zâmbi și chiar îl bătu pe Kell pe spate, în timp ce familia Maresh porni înapoi spre palat, cu un alai de supuși entuziaști în urmă.

Când urcară scările palatului și intrară în holul încărcat de flori, părea că totul avea să fie bine.

Și atunci, Kell o văzu pe regină reținându-l pe Rhy, pe palier, cu un cuvânt, o întrebare, iar când el se întoarse să vadă de ce se opriseră, ușile se închideau, blocând lumina dimineții și zgomotele orașului. În foaierul semiîntunecat, Kell zări sclipirea de metal, când regele lepădă iluzia de bunăvoință și spuse numai o vorbă, pe care nici măcar nu i-o adresă lui Kell, ci celor șase gardieni care îl încercuiseră.

O vorbă care-l făcură pe Kell să-și dorească să nu se fi întors niciodată.

— Arestați-l!

VII

Lila ridică paharul laolaltă cu restul marinarilor de pe *Turla Nopții*, când toastară pentru căpitanul lor.

Echipajul se adunase în jurul unei mese de la Drumul Rătăcitor și era de parcă ar fi fost din nou pe corabie, după o captură bogată de peste noapte, râzând, bând și spunând povești, înainte ca ea și căpitanul să se retragă sub punte.

Alucard Emery era plin de vânătăi, însângerat și fără îndoială epuizat, dar asta nu-l opri să sărbătorească. Stătea pe o masă, în mijlocul tavernei, cumpărând băuturi și ținând discursuri despre păsări și dragoni – Lila nu prea știa, căci încetă să-l mai asculte. Capul ei încă bubuia, iar oasele o dureau la fiecare mișcare. Tieren îi dăduse ceva să-i aline durerea și să-i refacă puterile, insistând totodată și pe o dietă cu mâncare consistentă și somn adevărat. Ambele păreau cam la fel de probabile ca și faptul că o să plece din Londra fără un preț pe capul ei. Luase tonicul, făcând fel de fel de promisiuni vagi despre restul echipajului.

— Echilibrul, o instruise el, punându-i flaconul în mână, nu e numai despre magie. O parte este, pur și simplu, bun-simț. Corpul e un recipient. Dacă nu îl mânuiești cu grijă, o să crape. Toată lumea are niște limite. Chiar și tu, domnișoară Bard.

Se întorsese să plece, dar ea îl chemase înapoi.

— Tieren.

Trebuia să știe înainte să abandoneze încă o viață.

— Mi-ai spus odată că vezi ceva în mine. Putere.

— Da.

— Care anume? întrebase ea. Ce sunt eu?

Tieren îi aruncă una dintre privirile sale lungi, pătrunzătoare.

— Mă întrebi dacă eu cred sau nu că tu ești un *antari*.

Lila dăduse din cap.

— La asta nu pot să răspund, zisese Tieren simplu. Nu știu.

— Parcă se presupunea că tu eşti înţelept, bombănise ea.

— Cine ţi-a spus asta?

Dar apoi, faţa îi devenise serioasă.

— Eşti *ceva*, Delilah Bard. Cât despre ce anume, nu pot să spun. Dar, într-un fel sau altul, îmi imaginez că o să aflăm.

Undeva, un pahar se sparse, iar atenţia Lilei se întoarse brusc la tavernă şi la Alucard cocoţat pe masă.

— Hei, căpitane, strigă Vasry, am o întrebare! Ce plănuieşti să faci cu tot ce ai câştigat?

— Să-mi cumpăr un echipaj mai bun, răspunse Alucard, safirul sclipindu-i din nou în sprânceană.

Tav o luă pe după umeri pe Lila.

— Unde ai fost, Bard? Foarte puţin te-am văzut.

— Mi-a ajuns mie cât v-am văzut pe toţi la bordul *Turlei*, bombăni ea.

— Vorbeşti tu dur, făcu Vasry, cu ochi sticloşi de la băutură, dar eşti miloasă.

— Miloasă ca un cuţit.

— Ştii, un cuţit e un lucru rău numai dacă te afli de partea opusă.

— Bine că eşti de-ai noştri.

Simţi o gheară în piept. Ei nu ştiau – despre şiretlicul ei, despre adevăratul Stasion Elsor trimis undeva, pe mare, despre faptul că Alucard o dăduse afară din echipaj.

Ochii ei îi întâlniră pe ai lui Lenos, peste masă, şi era ceva în privirea lui care o făcu să creadă că *el* ştia. Ştia că ea pleca, cel puţin, chiar dacă nu cunoştea motivele.

Lila se ridică în picioare.

— Am nevoie de nişte aer, murmură ea, dar după ce ieşi pe uşă nu se mai opri.

Ajunsese la jumătatea drumului spre palat mai înainte să-şi dea seama şi după aceea continuă să meargă, până ce urcă treptele şi îl găsi pe Maestrul Tieren pe palier şi văzu în ochii lui că se întâmplase ceva.

— Ce e? întrebă ea.

Aven Essen înghiţi în sec.

— Kell.

Închisoarea regală era rezervată pentru cazurile speciale.

În momentul acela, Kell părea să fie singurul. Celula era goală, în afară de un pat simplu și o pereche de belciuge fixate în zid. Belciugele erau, în mod evident, menite să susțină lanțuri, dar în prezent nu era niciunul, numai cătușele închise în jurul încheieturilor lui, reci și gravate cu însemne magice. Toate bucățile de metal din celulă erau gravate cu simboluri, vrăjite să înăbușe și să estompeze puterea. Ar fi trebuit să știe. El ajutase la formularea lor.

Kell stătea pe pat, cu gleznele încrucișate, cu capul lăsat pe spate, sprijinit de zidul rece de piatră. Închisoarea se afla în fundația palatului, la un pilon distanță de Bazinul unde se antrena el, dar, spre deosebire de Bazin, zidurile erau întărite și niciun licăr din lumina roșie a fluviului nu pătrundea prin ele. Numai frigul iernii.

Kell tremura ușor; îi luaseră haina, deopotrivă cu mărturiile de călătorie de la gât, atârnate toate în cui pe zid, în afara celulei. El nu opusese rezistență. Fusese prea uluit să facă vreo mișcare când gardienii s-au apropiat, trântindu-i cătușele de metal în jurul încheieturilor. Până să-i vină lui să creadă ce se întâmpla, era prea târziu.

În orele trecute de atunci, furia lui Kell se răcise și se întărise.

Doi gardieni stăteau în afara celulei, privindu-l cu un amestec de frică și de mirare, de parcă ar fi putut să facă un truc. Închise ochii și încercă să doarmă.

Se auziră pași pe scări. Cine să fie?

Tieren deja venise. Kell a avut numai o singură întrebare pentru bătrân.

— Știai de Lila?

Privirea din ochii lui Tieren îi spusese tot ce avea nevoie să știe.

Pașii se apropiară, iar Kell își înălță capul, așteptându-se la rege sau la Rhy. În schimb, Kell o zări pe regină.

Emira se opri de partea cealaltă a gratiilor, magnifică în veșmintele sale regale roșii și aurii, cu fața ca o mască precaută. Dacă era bucuroasă să-l vadă în cușcă – sau întristată cât de cât de priveliște – n-o arătă. El încercă s-o privească în ochi, dar ei îl ocoliră, fixându-se în zidul din spatele lui.

— Ai tot ce-ți trebuie? întrebă ea, de parcă ar fi fost un oaspete într-o aripă de lux a palatului și nu într-o temniță.

Un hohot de râs încercă să-și croiască drum în sus, pe gâtlejul lui Kell. El îl înghiți și nu-i răspunse.

Emira apucă de gratii cu o mână, de parcă ar fi vrut să le testeze rezistența.

— N-ar fi trebuit să se ajungă la asta.

Se întoarse să plece, dar Kell se ridică în capul oaselor.

— Mă urăști, regina mea?

— Kell, zise ea cu delicatețe, cum aș putea?

Ceva în el se îmblânzi. Ochii ei negri în sfârșit îl priviră direct. Apoi adăugă:

— Tu mi l-ai dat înapoi pe fiul meu.

Cuvintele tăiară adânc. Existase un timp când ea insista că avea doi fii, nu unul. Dacă nu pierduse toată dragostea ei, pierduse asta.

— Ai cunoscut-o vreodată? întrebă Kell.

— Pe cine? întrebă regina.

— Pe mama mea adevărată.

Trăsăturile Emirei se aspriră. Buzele i se strânseră.

O ușă se deschise violent la etajul de deasupra.

— Unde e?

Rhy se năpusti pe scări în jos.

Kell îl putea auzi venind de la o milă distanță, putea simți cum mânia prințului se împletește cu a lui, fierbinte ca fierul topit, în vreme ce a lui Kell îi înghețase în vene. Rhy ajunse la temniță, aruncă o privire spre Kell, în spatele gratiilor, și păli.

— Dați-i drumul *imediat!* ceru prințul.

Gardienii își plecară capetele, dar rămaseră pe loc, cu mâinile în mănușile de armură pe lângă corp.

— Rhy, începu Emira, întinzând mâna spre brațul fiului ei.

— Ia mâna de pe mine, mamă! se smuci el, întorcându-i spatele. Dacă nu-i dați drumul, le spuse gardienilor, atunci vă poruncesc să mă lăsați pe mine înăuntru.

Ei tot nu se clintiră.

— Care sunt acuzațiile? mârâi el.

— Trădare, zise Emira, în același timp ce un gardian răspunse:

— Nesupunere la porunca regelui.

— Nici eu nu mă supun întotdeauna poruncilor regelui, răcni Rhy. Pe *mine* nu m-aţi arestat.

Îşi oferi mâinile.

Kell îi privea cum se ceartă, concentrându-se pe răceală, lăsând-o să se răspândească precum chiciura, să acopere totul. Era atât de sătul să-i mai pese.

— Asta nu se acceptă.

Rhy apucă de gratii, expunându-şi mâneca aurie. Sângele trecuse prin material, pătându-l, în locul unde el crestase cuvântul.

Emira păli.

— Rhy, eşti rănit!

Ochii ei imediat se întoarseră spre Kell, atât de plini de acuzaţii.

— Ce...?

Alţi paşi răsunară pe scări şi, în clipa următoare, apăru regele, statura lui uriaşă umplând cadrul uşii. Maxim aruncă o singură privire spre soţia şi spre fiul lui şi porunci:

— Ieşiţi afară!

— Cum ai putut să faci asta? strigă Rhy.

— A încălcat legea, zise regina.

— E fratele meu.

— Nu e...

— *Plecaţi!* răcni regele.

Regina tăcu, iar mâinile lui Rhy căzură pe lângă corp, când se uită la Kell, care dădu din cap posomorât:

— Du-te!

Rhy clătină din cap şi plecă, Emira ca un spectru mut în urma lui, iar Kell rămase să-l înfrunte pe rege singur.

Prinţul trecu vijelios pe lângă Lila.

Imediat apoi, se auzi un trosnet şi, când se întoarse, îl văzu pe Rhy cu pumnii strânşi lângă cel mai apropiat dulap, cu o vază spartă la picioarele lui. Apa se infiltra în covor şi se întindea pe pardoseala de piatră, florile fiind împrăştiate printre cioburi. Coroana lui Rhy dispăruse, buclele îi erau ciufulite. Umerii îi tremurau de mânie, iar încheieturile degetelor erau albe de la cât strângea tăblia.

Lila știa că ar fi trebuit probabil să plece, să o șteargă înainte ca Rhy s-o observe, dar picioarele ei deja o purtau spre prinț. Păși peste grămada de petale și cioburi.

— Ce ți-o fi făcut vaza aia? întrebă ea, sprijinindu-și umărul de perete.

Rhy își înălță capul, cu ochii lui de ambră, încondeiați cu roșu.

— Un martor nevinovat, mă tem, zise el.

Cuvintele îi ieșiră seci, fără umor.

El își băgă capul între umeri și slobozi un oftat tremurat. Lila șovăi. Știa că probabil ar fi trebuit să facă o plecăciune, să-i sărute mâna sau să leșine – sau cel puțin să explice ce căuta ea aici, pe holurile palatului, atât de aproape de închisoare, deși nu-i era permis –, în schimb, pocni din degete, scoțând un mic cuțit.

— Pe cine trebuie să omor?

Rhy lăsă să-i scape un sunet înăbușit, pe jumătate suspin, pe jumătate râs, și se lăsă pe vine, încă ținându-se cu mâinile de tăblia de lemn a mesei. Lila se ghemui lângă el, apoi se așeză, binișor, și își sprijini spatele de bufet. Își întinse picioarele, cizmele ei negre și roase afundându-se în covorul plușat.

În clipa următoare, Rhy se lăsă jos pe covor, lângă ea. Sângele uscat îi păta mâneca, dar el își strânse brațul peste burtă. Evident nu voia să vorbească despre asta, așa că ea nu întrebă. Erau întrebări mai urgente.

— Tatăl tău l-a arestat pe Kell?

Rhy înghiți în sec și dădu din cap.

— Doamne, murmură ea. Și acum?

— Regele o să-l elibereze când o să se calmeze.

— Și după aceea?

Rhy clătină din cap.

— Sincer, habar n-am.

Lila își lăsă capul să-i cadă pe spate, de bufet, dar tresări.

— E vina mea, știi, mărturisi prințul, frecându-și brațul însângerat. Eu i-am cerut să se întoarcă.

Lila pufni.

— Ei bine, eu i-am spus să plece. Bănuiesc că suntem amândoi de vină.

Trase adânc aer în piept și se ridică în picioare.

— Vii?

— Unde mergem?

— Noi l-am băgat acolo, zise ea, noi o să-l scoatem.

— Nu asta am vrut, mărturisi regele.

Luă cheile și descuie celula lui Kell, apoi intră și-i desfăcu de la mâini cătușele de fier. Kell își frecă încheieturile, dar nu făcu nicio altă mișcare, când regele ieși pe ușa deschisă a celulei, își trase un scaun și se așeză.

Maxim părea obosit. Tâmplele îi erau înspicate cu fire argintii care luceau în lumina felinarului. Kell își încrucișă brațele și aștepta ca monarhul să-l privească în ochi.

— Îți mulțumesc, zise regele.

— Pentru?

— Că nu pleci.

— Am plecat.

— Vreau să spun, de aici.

— Sunt într-o temniță, spuse Kell sec.

— Amândoi știm că asta nu te-ar opri.

Kell închise ochii și-l auzi pe rege lăsându-se pe spate în scaun.

— O să recunosc că mi-am ieșit din fire, continuă Maxim.

— Ai pus să mă *aresteze,* mârâi Kell cu vocea atât de joasă, încât regele ar fi putut să n-o audă, dacă ar mai fi existat alte zgomote în celulă.

În schimb, cuvintele răsunară puternic, cu ecou.

— Mi-ai nesocotit ordinele.

— Da.

Kell își sili ochii să se deschidă.

— Am fost loial acestei coroane, acestei familii, toată viața mea. Am dat tot ce am avut, tot ce sunt, și voi mă tratați ca pe...

Vocea i se frânse.

— Nu pot să continui să mai fac asta. Cel puțin, când mă tratați ca pe un fiu, puteam să mă prefac. Dar acum...

Clătină din cap.

— Regina mă tratează ca pe un trădător, iar tu mă tratezi ca pe un

deținut.

Privirea regelui se întunecă.

— Tu ți-ai făcut închisoarea asta, Kell. Când ți-ai legat viața de a lui Rhy.

— Tu l-ai fi lăsat să moară? îl repezi Kell. Eu i-am salvat viața. Și înainte să te apuci să mă acuzi că i-am pus-o în primejdie, amândoi știm că și-a făcut-o cu mâna lui. Când o să încetezi să mă pedepsești numai pe mine pentru toate greșelile familiei?

— Amândoi ați pus *tot regatul* ăsta în primejdie de nesăbuiți ce sunteți! Rhy, cel puțin, încearcă să-și răscumpere greșelile. Să arate că e demn de încrederea mea. Tot ce ai făcut tu...

— Eu *ți-am readus fiul la viață!* strigă Kell, sărind în picioare. Am făcut-o știind că asta o să ne lege viețile una de alta, știind ce o să însemne pentru mine, ce o să devin, știind că revenirea lui la viață o să însemne sfârșitul vieții mele, și am făcut-o totuși, pentru că el e fratele meu și fiul tău și viitorul rege al Arnesului!

Kell se opri să răsufle, lacrimile șiroindu-i pe obraji.

— Ce aș fi putut să fac mai mult de atât?

Amândoi erau acum în picioare. Maxim îl apucă de cot și-l sili să se apropie de el. Kell încercă să se elibereze, dar regele era ca un copac masiv, iar mâna lui grea îl înșfăcă pe Kell de ceafă.

— Nu pot continua să tot *plătesc* pentru asta, șopti Kell în umărul regelui. I-am dat viața mea, dar nu poți să-mi ceri să nu mai trăiesc.

— Kell, reluă el blând. Îmi pare rău. Dar nu pot să te las să pleci.

Aerul se blocă în pieptul lui Kell. Regele slăbi strânsoarea și el se smulse din mâna lui.

— Asta e mai important decât tine și Rhy. Faro și Vesk...

— Nu-mi pasă de superstițiile lor!

— Ar trebui. Oamenii *acționează* în funcție de ele, Kell. Dușmanii noștri scotocesc prin toată lumea după un alt *antari.* Aliații noștri te-ar dori pentru ei înșiși. Veskanii sunt convinși că tu ești cheia puterii regatului nostru. Sol-in-Ar crede că ești o armă, un tăiș care se poate întoarce împotriva vrăjmașilor.

— Dac-ar ști oamenii ăștia că eu sunt doar *un pion!* zise Kell cu amărăciune.

— Asta e cartea care ți s-a dat, i-o tăie Maxim. E doar o chestiune

de timp până când cineva o să încerce să te ia, iar dacă nu pot avea puterea ta, cred că vor încerca s-o stingă de tot. Veskanii au dreptate, Kell. Dacă tu mori, moare și Arnesul.

— Nu sunt cheia acestui regat!

— Dar ești cheia fiului meu. Moștenitorul meu.

Kell se simți nenorocit.

— Te rog, îl imploră Maxim. Ascultă vocea rațiunii.

Dar Kell era sătul de rațiune, sătul de scuze.

— Cu toții trebuie să facem sacrificii.

— Nu, mârâi Kell. Eu nu mai fac sacrificii. Când o să se termine povestea cu turnirul, și lorzii, nobilele doamne și prinții se vor duce la ei, eu o *să plec*.

— Nu pot să te las să pleci.

— Chiar tu ai spus-o, Maiestate. Nu ai putere să mă oprești.

Și, cu acestea, Kell îi întoarse spatele regelui, își luă haina din cui și ieși.

Când Kell era copil, obișnuia să stea în curtea regală, cu livada palatului, să închidă ochii și să asculte – muzica, vântul, fluviul – și să-și închipuie că se afla în altă parte.

Undeva unde nu erau clădiri, palate, oameni.

Acum stătea din nou acolo, printre copaci – copaci prinși nu doar în ghearele iernii, ci și ale primăverii, verii și toamnei – și își închise ochii strâns, ascultând, așteptând ca vechiul sentiment de calm să-l găsească. Aștepta. Și aștepta. Și...

— Jupâne Kell.

Se întoarse și-l văzu pe Hastra oprit la câțiva pași distanță. Ceva era anapoda și, la început, Kell nu știa de unde să-l ia; apoi își dădu seama că Hastra nu purta uniforma unui gardian regal. Kell înțelese că din cauza lui. Încă un eșec de adăugat la colecție.

— Îmi pare rău, Hastra. Știu cât de mult îți doreai asta.

— Mi-am dorit o aventură, domnule. Și am avut una. Nu e atât de rău. Rhy a vorbit cu regele și a fost de acord să mă lase să mă antrenez cu Maestrul Tieren. Mai bine sanctuarul decât o celulă.

Făcu ochii mari.

— Oh, iertare!

Kell doar clătină din cap.

— Și Staff?

Hastra se strâmbă.

— Mă tem că n-ați scăpat de el. Staff e cel care s-a dus la rege prima oară când ați plecat.

— Îți mulțumesc, Hastra, zise el. Dacă ești un preot pe jumătate la fel de bun cât ai fost un gardian regal, *Aven Essen* ar trebui să-și păzească bine funcția.

Hastra zâmbi și se retrase. Kell ascultă zgomotul pașilor lui care străbăteau curtea și se îndepărtau, sunetul ușilor care se închideau, și apoi își întoarse atenția la copaci. Vântul se înteți, iar foșnetul frunzelor era aproape destul de puternic cât să acopere zgomotul din palat, să-l ajute să uite de lumea care-l aștepta înapoi, în spatele ușilor.

Plec, gândi el. *Nu aveți puterea să mă opriți.*

— Jupâne Kell.

— Acum ce mai e? întrebă el, întorcându-se din nou.

Fruntea i se încreți.

— Tu cine ești?

O femeie stătea acolo, între doi copaci, cu mâinile la spate și capul plecat, de parcă aștepta de mult timp, deși Kell nici n-o auzise apropiindu-se. Părul ei roșu plutea ca o flacără deasupra capei albe imaculate și el se întrebă de ce i se părea deopotrivă atât de străină și de familiară. De parcă s-ar fi cunoscut deja, deși el era sigur că nu.

Și atunci femeia își îndreptă spatele și înălță capul, arătându-și fața. Piele albă și buze roșii, și o cicatrice sub ochii de culori diferite, unul galben și celălalt incredibil de negru.

Miji ochii și zâmbi.

— Te-am căutat peste tot.

VIII

Lui Kell i se tăie respirația. Semnul de *antari* era destul de restrâns la marginea ochiului, dar negrul irisului se întindea ca o lacrimă pe obrazul ei în jos, plin de niște linii care păreau trasate cu tușul și care se răsfirau spre părul ei roșu. Nu era natural.

— Cine eşti?

— Numele meu, începu ea, e Ojka.

— *Ce* eşti tu? întrebă el.

Ea-şi înclină capul.

— Sunt un mesager.

Vorbea regala, dar accentul său era puternic şi el reuşi să zărească runa de limbaj care se ivea de sub manşetă. Aşadar, era din Londra Albă.

— Eşti *antari?*

Dar asta nu era cu putinţă. Kell era ultimul rămas. Capul i se învârti.

— Nu poţi fi.

— Eu sunt numai un mesager.

Kell clătină din cap. Ceva nu era în regulă. Ea nu se *simţea* ca un *antari.* Magia părea mai ciudată, mai întunecată. Ea făcu un pas înainte şi el se trezi că face unul înapoi. Copacii se îndesiră deasupra capetelor lor, de la primăvară la vară.

— Cine te-a trimis?

— Regele meu.

Deci cineva îşi croise drum până pe tronul Londrei Albe. A fost doar o chestiune de timp.

Ea mai făcu un pas înainte, iar Kell păstră distanţa, alunecând din vară în toamnă.

— Mă bucur că te-am găsit, zise ea. Te-am căutat.

Kell aruncă o privire pe deasupra ei, spre uşile palatului.

— De ce?

Ea îi surprinse privirea şi zâmbi.

— Ca să-ţi transmit un mesaj.

— Dacă ai un mesaj pentru coroană, zise el, transmite-l personal.

— Mesajul meu nu e pentru coroană, stărui ea. E pentru *tine.*

El se înfioră.

— Ce ai putea tu să-mi spui mie?

— Regele meu are nevoie de ajutorul tău. Oraşul meu are nevoie de ajutorul tău.

— De ce al meu? întrebă el.

Expresia ei se schimbă, întristându-se.

— Pentru că totul este din vina ta.

Kell se dădu înapoi, ca lovit.

— Ce?

Ea continuă să vină spre el și el se dădu înapoi și, curând, pătrunseră în iarnă, un cuib de crengi golașe zgâriind vântul.

— *Este* vina ta. Tu i-ai detronat pe gemenii Dane. Tu l-ai ucis pe ultimul nostru *antari* adevărat. Dar tot *tu* ne poți ajuta. Orașul nostru are nevoie de tine. Te rog să vii. Întâlnește-te cu regele meu. Ajută-l să reconstruiască.

— Nu pot să plec pur și simplu, refuză el.

— Nu poți? întrebă mesagera, de parcă îi auzise gândurile.

Plec.

Femeia – Ojka – făcu semn spre un copac din apropiere și Kell observă spirala, deja desenată cu sânge. O ușă.

Ochii lui se îndreptară din nou spre palat.

Rămâi.

Tu ai făcut închisoarea asta.

Nu pot să te las să pleci.

Fugi.

Tu ești un antari.

Nimeni nu te poate opri.

— Ei? întrebă Ojka, întinzându-i mâna, plină de vene negre. O să vii?

— Cum adică a fost eliberat? se răsti Rhy.

El și Lila stăteau în închisoarea regală, uitându-se lung peste un gardian la celula acum goală. El fusese pregătit să-i ia cu asalt pe oameni și să-l elibereze pe Kell cu ajutorul Lilei, dar nu exista niciun Kell de eliberat.

— *Când?*

— Ordinul regelui, zise gardianul. Acum nici zece minute. Nu poate să fi ajuns prea departe.

Rhy râse, un sunet dement, isteric, urcând prin gâtlejul lui, după care plecă din nou, alergând înapoi pe scări spre camerele lui Kell, cu Lila după el.

Ajunse la camera lui Kell și deschise larg ușile, dar camera era

goală.

Făcu un efort să-și înăbușe panica din ce în ce mai mare și se întoarse în hol.

— Ce faceți voi doi? întrebă Alucard, urcând scările.

— *Tu* ce cauți aici? se miră Rhy.

— Te căutam pe tine, zise Alucard, în același timp ce Lila îl întrebă:

— L-ai văzut pe Kell?

Alucard ridică o sprânceană.

— Ținem cu tot dinadinsul să ne evităm unul pe altul.

Rhy scoase un sunet exasperat și țâșni pe lângă căpitan, dar imediat se ciocni de un tânăr pe scări. Aproape nu-l recunoscu pe gardian fără armură.

— Hastra, zise el, cu răsuflarea tăiată, *tu* l-ai văzut pe Kell?

Hastra dădu din cap.

— Da, domnule. Tocmai l-am lăsat în curte.

Prințul se înmuie tot de ușurare. Se pregătea să pornească din nou pe scări, când Hastra adăugă:

— E cineva cu el, acum. Cred. O femeie.

Lila se zbârli vizibil.

— Ce fel de femeie?

— Crezi? îl întrebă Alucard.

Hastra păru un pic zăpăcit.

— Nu... nu pot să-mi amintesc fața ei.

O cută se adânci între sprâncenele lui.

— Asta-i ciudat, întotdeauna am fost atât de bun la reținut fețele... E ceva cu fața ei, totuși... ceva greșit...

— Hastra, făcu Alucard, cu vocea tensionată. Deschide mâinile.

Rhy nici nu observase că tânărul gardian își ținea mâinile încleștate pe lângă corp.

Hastra se uită în jos, de parcă nici el n-ar fi observat, apoi le întinse în față și își desfăcu degetele. O mână era goală. În cealaltă ținea un disc mic, cu o vrajă mâzgălită pe suprafață.

— Hm, făcu gardianul. Asta-i ciudat.

Dar Rhy deja se repezi pe hol, cu Lila la un pas în spatele lui, lăsându-l pe Alucard în urmă.

Kell întinse mâna și i-o luă pe a Ojkăi.

— Îți mulțumesc, zise ea, cu vocea inundată de fericire și ușurare, și își strânse degetele în jurul mâinii lui.

Își lipi mâna liberă de copacul însemnat cu sânge.

— *As Tascen,* porunci ea.

În clipa următoare, curtea dispăruse, fiind înlocuită de străzile din Londra Roșie. Kell se uită în jur. Îi trebui un moment să-și dea seama unde erau... dar nu unde *erau* conta, ci unde *ar fi trebuit* să fie.

În Londra asta, nu era decât o stradă îngustă, flancată de o tavernă și de zidul unei grădini.

Dar, în Londra Albă, ar fi fost poarta castelului.

Ojka scoase o bijuterie de sub pelerina ei albă, apoi apăsă mâna încă însângerată de iedera de iarnă ce se cățăra pe pietrele zidului. Făcu o pauză și se uită la Kell, așteptând încuviințarea lui, iar Kell se trezi uitându-se îndărăt, printre străzi, la palatul regal care încă se mai zărea în depărtare. Ceva fremătă în el – vinovăție, panică, ezitare –, dar mai înainte să poată da înapoi, Ojka rosti cuvintele, iar lumea se împături în jurul lor. Londra Roșie dispăru, iar Kell păși înainte, pe o stradă, apoi prin pădurea de piatră care se afla în fața castelului.

Numai că nu mai era o pădure de piatră acum.

Era doar o pădure oarecare, plină cu copaci, printre ale căror crengi golașe, de iarnă, se vedea un cer cât se poate de albastru. Kell tresări – de când avea Londra Albă o asemenea culoare? Asta nu era lumea pe care și-o amintea el, nu era lumea de care vorbise ea, una devastată, pe moarte.

Lumea asta nu era nicidecum distrusă.

Ojka se opri lângă poartă, sprijinindu-se de zid. Când își înălță capul, un zâmbet de felină i se desenă pe chip.

Kell nu avu decât un moment la dispoziție să conștientizeze schimbările – iarba de sub picioarele lui, lumina soarelui, sunetul păsărilor – și să-și dea seama că făcuse o mare greșeală, înainte să audă câțiva pași și să se întoarcă, trezindu-se față în față cu *regele.*

Se oprise la o oarecare distanță de Kell, cu umerii mult înapoi și capul sus, privindu-l – cu un ochi verde-smarald și cu celălalt negru.

— Holland?

Cuvântul veni ca o întrebare, pentru că bărbatul din fața lui nu semăna aproape deloc cu Holland pe care îl cunoscuse Kell, cel cu care se luptase – pe care îl învinsese și îl azvârlise în abis – cu patru luni în urmă. Ultima oară când Kell îl văzuse pe Holland, acesta din urmă se afla la doar câteva bătăi de puls, șovăielnice, de moarte.

Acel Holland n-ar fi putut să stea aici.

Acel Holland n-ar fi putut supraviețui.

Dar *era* Holland cel din fața lui și nu doar că supraviețuise.

Se *transformase*.

Exista o culoare sănătoasă în obrajii lui, trandafiriul care vine numai în floarea vârstei, iar părul lui – care, în pofida vârstei, întotdeauna fusese negru-cenușiu – era acum drept, negru și lucios, desenând linii ferme pe unde cădea, pe tâmple și pe frunte. Iar când Kell îi întâlni privirea lui Holland, omul – magicianul – regele – *antari* – *zâmbi* de-adevăratelea, ceea ce îi transformă și mai mult fața decât hainele noi și aura de sănătate.

— Salutare, Kell! zise Holland.

O mică parte din el se simți ușurat să descopere că măcar vocea magicianului *antari* îi era încă familiară. Nu era puternică, niciodată nu fusese, ci era mai degrabă poruncitoare, accentuată de acel subtil scrâșnet de pietriș, care o făcea să sune de parcă ar fi strigat. Sau ar fi țipat.

— N-ar trebui să fii aici, spuse Kell.

Holland ridică o singură sprânceană neagră.

— Nici tu.

Kell simți o umbră la spatele său, o schimbare de greutate exact înainte să facă o mișcare bruscă. Ar fi vrut să-și ducă mâna la cuțit, însă era prea târziu, iar degetele lui abia atinseră mânerul când ceva rece și greu i se închise cu un pocnet în jurul gâtului, iar lumea explodă în durere.

Rhy dădu năvală pe ușile dinspre curte, strigând numele fratelui său. Nu era nici urmă de el în fața șirului de copaci, nu veni niciun răspuns, în afara ecoului vocii lui Rhy. Lila și Alucard erau undeva în urma lui, tropotul cizmelor lor fiind acoperit de pulsul lui înnebunit.

— Kell? strigă din nou, repezindu-se în livadă.

Își înfipse unghiile în rana de pe braț, durerea fiind ca o legătură între ei, de care încercă să tragă, când trecu de șirul copacilor înfloriți de primăvară.

Și apoi, la jumătatea distanței între șirurile cu verde de vară și auriu de toamnă, Rhy se prăbuși, răcnind.

Acum era pe picioarele lui, acum în patru labe, strigând de durere, când ceva ascuțit și zimțat îl sfâșie pe dinăuntru.

— Rhy? se auzi o voce din apropiere, când prințul se strânse ghem, suspinând.

Rhy.

Rhy.

Rhy.

Numele lui răsună în ecou prin curte, iar el aproape se îneca cu propriul sânge; era sigur că avea să mânjească pietrele. Vederea i se înceţoșă, pierzându-și reperele, și căzu iar, așa cum făcuse de atâtea ori când întunericul venise, aducând în prim-plan amintirile și visele.

Ăsta era un vis urât.

Gura i se umpluse de sânge.

Trebuia să fie un vis urât.

Încercă să se ridice în picioare.

Trebuia...

Se prăbuși din nou țipând, când durerea îi străpunse pieptul și rămase înfiptă între coaste.

— Rhy? strigă vocea.

Încercă să răspundă, dar falca i se încleștă. Nu putea respira. Lacrimile îi șiroiau pe față și durerea era prea reală, prea familiară, o lamă pătrunzând prin carne și mușchi, râcâind osul. Inima lui bătea nebunește, și apoi se poticnea, șovăia, iar vederea i se întunecă, și era din nou pe patul simplu din sanctuar, căzând prin beznă, prăbușindu-se în...

Nimic.

Lila alergase fix spre zidul curții, sprintând prin strania livadă și ieșind pe partea cealaltă. Dar acolo nu găsi nici urmă de ei, niciun pic de sânge pe pietre, niciun semn. Se întoarse, încercând să se gândească unde în altă parte să mai caute. Atunci auzi țipătul.

Rhy.

Îl găsi pe prinţ la pământ, cu mâinile încleştate de piept. Suspina, strângându-şi braţele peste coaste de parcă ar fi fost înjunghiat, dar nu se vedea nici urmă de sânge. Nu aici. O izbi ca o lovitură.

Indiferent ce i se întâmpla lui Rhy, nu i se întâmpla de fapt lui Rhy.

I se întâmpla lui *Kell*.

Apăru Alucard şi se făcu pământiu la faţă când îl văzu pe prinţ. Strigă după gărzi, înainte să cadă în genunchi, când Rhy scoase un alt suspin.

— Ce se întâmplă cu el? întrebă Alucard.

Buzele lui Rhy erau mânjite de sânge, iar Lila nu ştia dacă şi le muşcase el sau dacă rana era mai adâncă.

— Kell... gâfâi prinţul, cutremurându-se de durere. Ceva... e rău... nu pot...

— Ce legătură are Kell cu asta? întrebă căpitanul.

Apărură gărzile regale, cu regina în urma lor, palidă de frică.

— Unde e Kell? strigă ea, de îndată ce îl văzu pe prinţ.

— Înapoi! strigară gărzile, când vreo câţiva nobili încercară să se apropie.

— Chemaţi-l pe rege!

— Rezistă, se rugă Alucard, vorbind cu Rhy.

Lila se îndepărtă, când prinţul se strânse ghem.

Începu să caute printre copaci după vreo urmă de la Kell, de la femeie – pe unde o luaseră.

Rhy se întoarse pe o parte, încercă să se ridice, nu izbuti, şi începu să tuşească şi să scuipe sânge pe pământul livezii.

— Cineva să-l găsească pe Kell! porunci regina, aproape isterică.

Unde se dusese?

— Ce pot să fac, Rhy? şopti Alucard. Ce pot să fac?

Kell făcu faţă durerii.

Simţea că se rupe în bucăţi, o parte vitală din el fiind sfârtecată. Durerea radia de la colierul de metal de la gâtul lui, tăindu-i respiraţia, sângele, gândirea, puterea. Încercă disperat să invoce magia, dar nu veni nimic. Horcăia după aer – se simţea de parcă s-ar fi înecat, gustul de sânge umplându-i gura, chiar dacă era goală.

Pădurea dispăruse, încăperea din jurul lui era goală. Kell tremura – haina și cămașa lui dispăruseră – spatele, cu tot cu umeri, era lipit de ceva rece și metalic. Nu se putea mișca; stătea în picioare, dar nu cu puterile lui. Trupul îi era prins într-un fel de ramă, cu brațele larg desfăcute în lături, cu mâinile legate de barele verticale ale ramei. Își dădu seama că o bară orizontală se afla sub umerii săi și una verticală în spatele capului, de-a lungul șirei spinării.

— O relicvă, se auzi o voce calmă.

Kell se chinui să-și limpezească vederea și îl văzu pe Holland stând în fața lui.

— De la predecesorii mei.

Privirea magicianului era calmă, corpul nemișcat, de parcă ar fi fost sculptat în piatră și nu făcut din carne, însă în ochiul lui negru se vedea un vârtej, umbre argintii rotindu-se prin el ca șerpii în păcură.

— Ce ai făcut? întrebă Kell gâtuit.

Holland își înclină capul.

— *Ce ar fi trebuit* să fac?

Kell strânse din dinți, străduindu-se să gândească dincolo de durerea de gheață a colierului.

— Ar fi trebuit... să rămâi în Londra Neagră. Ar fi trebuit... să mori.

— Și să-mi las poporul să moară? Să-mi las orașul să se arunce încă o dată în război, să-mi las lumea să se scufunde din ce în ce mai adânc spre moarte, știind că aș fi putut s-o salvez?

Holland clătină din cap.

— Nu. Lumea mea s-a sacrificat destul pentru a ta.

Kell deschise gura să vorbească, dar durerea îl săgetă, ascuțindu-se în dreptul inimii. Se uită în jos și văzu pecetea fracturându-se. Nu. *Nu!*

— Holland, gâfâi el. Te rog. Trebuie să-mi scoți colierul ăsta.

— Am s-o fac, încuviință Holland rar. Când o să fii de acord.

Panica îl cuprinse instant.

— Cu ce?

— Când am fost în Londra Neagră – după ce *tu* m-ai trimis acolo – am făcut o învoială. Corpul meu pentru puterea *lui.*

— *Lui?*

Dar nu putea fi decât un singur lucru în întunericul acela care

pândea să ajungă la o învoială. Același *lucru* care zdrobise o lume, care încercase să evadeze printr-o bucată de piatră. Același lucru care secerase o brazdă prin orașul lui, încercând să-i devoreze sufletul lui Kell.

— *Prostule,* mârâi el. Tu ești cel... care mi-a spus că să las magia neagră înăuntru însemna să pierd...

Dinții îi clănțăneau.

— Că fie îi ești stăpân... fie slugă. Și uite... ce-ai făcut. Poate că ești liber de vraja lui Athos... dar tocmai ți-ai schimbat un stăpân cu altul.

Holland îl apucă pe Kell de falcă și îi izbi capul de bara de metal din spate. Durerea răsună prin țeasta lui. Colierul se strânse mai mult, iar pecetea de deasupra inimii lui crăpă și se despică.

— Ascultă-mă, îl imploră Kell, cu al doilea puls șovăind în pieptul lui. Eu cunosc magia asta.

— Tu ai cunoscut o umbră. O așchie din puterea lui.

— Puterea aia a distrus deja o lume.

— Și a vindecat o alta, zise Holland.

Kell nu se putea opri din tremurat. Durerea scădea, înlocuită de ceva mult mai rău. O senzație rece, oribilă, paralizantă.

— Te rog. Dă-mi ăsta jos. N-o să mă apăr. Eu...

— Tu ai avut lumea ta perfectă, continuă Holland. Acum o vreau și eu pe *a mea.*

Kell înghiți în sec, închise ochii, încercă să-și împiedice mintea să se destrame.

Lasă-mă înăuntru.

Kell clipi. Cuvintele veniseră din gura lui Holland, dar vocea nu fusese a lui. Era mai blândă, mai vibrantă și, chiar în timp ce vorbea, fața lui Holland începu să se schimbe. Umbra se scurse dintr-un ochi în celălalt, mistuind verdele-smarald și pătându-l cu negru. Un fuior de fum argintiu se învârtea prin ochii aceia și cineva – ceva – se uita prin ei, dar nu era Holland.

— *Salut,* antari!

Expresia lui Holland continuă să se schimbe, trăsăturile feței lui rearanjându-se, de la colțuroase la delicate, aproape dulci. Cutele frunții și ale obrajilor se neteziră ca piatra lustruită, iar gura i se arcui într-un surâs radios. Și când creatura vorbi, se auziră două voci; una

care umplea aerul, o versiune mai melodioasă a vocii lui Holland, cealaltă răsunând în ecou în capul lui Kell, joasă și răgușită. Această a doua voce se strecură în spatele ochilor lui Kell și se răspândi prin mintea lui, căutând.

— *Eu te pot salva,* zise, trăgând de corzile gândurilor lui. *Îl pot salva pe fratele tău. Pot salva orice.*

Creatura întinse mâinile și atinse o șuviță din părul lipit de nădușeală al lui Kell, cumva fascinată.

— *Doar lasă-mă înăuntru.*

— Ești un monstru, mârâi Kell.

Degetele lui Holland se strânseră în jurul gâtului lui Kell.

— *Sunt un zeu.*

Kell simți cum voința creaturii luptă împotriva voinței lui, o simți forțându-și drumul în mintea lui cu degete înghețate și cu o precizie rece.

— Ieși afară din capul meu!

Kell se smuci înainte, izbindu-și capul de al lui Holland. Durerea săgetă prin el, fierbinte și orbitoare, sângele îi dădu pe nas, dar entitatea din corpul lui Holland doar zâmbi.

— *Eu sunt în capul tuturor,* spuse el. *Sunt în tot. Sunt la fel de vechi ca însăși creația. Sunt viața și moartea și puterea. Sunt inevitabil.*

Inima lui Kell bătea cu putere, dar a lui Rhy se poticnea. O bătaie la fiecare două ale lui. Și apoi la trei. Și apoi...

Creatura își arătă dinții.

— *Lasă-mă înăuntru.*

Dar Kell nu putea. Gândul la lumea lui, la a lăsa creatura asta liberă asupra ei îi ardea pielea ca acidul. Văzu palatul năruindu-se și fluviul întunecându-se, văzu corpurile prefăcându-se în cenușă pe străzi, toată culoarea scurgându-se până ce ar fi rămas numai negrul, și se văzu pe el însuși stând în mijlocul ei, așa cum se vedea în fiecare coșmar. Neajutorat.

Lacrimile îi șiroiau pe față.

Nu putea. Nu putea face asta. Nu putea *fi* asta.

Îmi pare rău, Rhy, gândi el, știind că tocmai îi condamnase pe amândoi.

— Nu, zise el cu voce tare, cuvântul râcâindu-i gâtlejul.

Dar, spre surprinderea lui, zâmbetul monstrului se lăți.

— *Am sperat că ai să spui asta.*

Kell nu înțelese bucuria creaturii, nu până ce nu se dădu înapoi și își ridică mâinile.

— *Îmi place pielea asta. Și acum, că m-ai refuzat, am s-o păstrez.*

Ceva se mișcă în ochii creaturii, un puls de lumină, o sclipire de verde, aprinzându-se, luptând, numai pentru a fi din nou înghițită de întuneric. Monstrul clătină din cap, aproape cu jale.

— *Holland, Holland... mur*mură ea.

— Adu-l înapoi! ceru Kell. Nu am terminat.

Dar creatura continua să clatine din cap, întinzând mâna spre gâtul lui Kell. El încercă să se ferească, dar nu avea scăpare.

— *Ai avut dreptate*, antari, zise ea, plimbându-și degetele pe colierul de metal. *Magia e fie slugă, fie stăpân.*

Kell se luptă cu rama de metal, cătușele tăind adânc în carne.

— Holland! strigă, cuvântul răsunând în ecou prin încăperea de piatră. Holand, ticălosule, luptă-te!

Demonul stătu și privi, cu ochii săi negri amuzați, fără să clipească.

— Dovedește-mi că nu ești slab! răcni Kell. Dovedește că nu ești încă sclavul voinței altcuiva! Chiar ai bătut tot drumul ăsta înapoi ca să pierzi așa? Holland!

Kell se lăsă moale pe lângă rama de metal, cu încheieturile însângerate și vocea răgușită, iar monstrul se întoarse și se îndepărtă.

— Stai, demonule! șuieră Kell sugrumat, forțându-se să reziste împotriva întunericului care îl apăsa, a răcelii, a ecoului din ce în ce mai slab al pulsului fratelui său.

Creatura aruncă o privire peste umăr.

— *Numele meu este Osaron.*

Kell se zbătu în cadrul de metal, iar vederea i se încețoșă și, după ce se dezmetici, mîji ochii.

— Unde te duci?

Demonul ridică mâna, arătându-i ceva, iar Kell tresări.

Era o monedă stacojie, cu o stea de aur în centru. Un lin din Londra Roșie.

— *Nu,* îl imploră el, smucindu-se în cătușe până ce îi sfâșiară pielea și sângele îi șiroi pe încheieturi. Osaron, nu poți!

Demonul zâmbi numai.

— Dar cine o să mă oprească acum?

IX

Lila se plimba de colo până colo prin livadă.

Trebuia să facă ceva.

Curtea era plină de gardieni, palatul în delir. Tieren încerca să scoată niște răspunsuri de la Hastra și, ceva mai încolo, Alucard era încă aplecat peste Rhy, murmurându-i ceva prea încet ca să ajungă până la ea. Suna ca o șoaptă de alinare. Sau o rugăciune. Auzise oameni rugându-se pe mare, nu lui Dumnezeu, ci lumii, magiei, oricărui lucru care ar fi putut asculta. O putere superioară, un alt nume. Lila nu crezuse în Dumnezeu lungă vreme – renunțase să se mai roage când i-a fost limpede că n-o să-i răspundă nimeni – și, când era gata să admită că magia *exista,* nici aceasta nu părea să asculte sau, cel puțin, nu părea să-i pese. Lila simțea o plăcere ciudată în asta, pentru că însemna că puterea era a ei.

Dumnezeu nu avea să-l ajute pe Rhy.

Dar Lila putea.

O porni din nou prin livadă.

— Unde te duci? întrebă Alucard, ridicându-și capul de lângă prinț.

— Să rezolv asta, zise ea.

Și, spunând asta, ieși în fugă pe ușile curții. Nu se opri nici măcar când servitorii sau gardienii încercară să-i taie calea. Se feri și se roti, țâșnind pe lângă ei pe ușile palatului, coborând în viteză treptele.

Lila știa ce trebuia să facă, deși n-avea nicio idee dacă avea să meargă. Era o nebunie să încerce, dar n-avea de ales. De fapt, nu, asta nu era adevărat. Vechea Lila i-ar fi atras atenția că întotdeauna avea de ales și că ar trăi mult mai mult dacă s-ar alege pe ea însăși.

Dar în ceea ce-l privea pe Kell, exista o datorie. O legătură. Altfel de legătură decât cea care îl lega pe el de Rhy, dar la fel de puternică.

Rezistă, gândi ea.

Lila își croi drum pe străzile aglomerate, încercând să se îndepărteze cât mai mult de festivități. În mintea ei se străduia să

deseneze o hartă a Londrei Albe, din puținul pe care-l văzuse din oraș, dar nu-și aducea aminte prea multe, în afară de castel și de avertismentul lui Kell, să nu traversezi niciodată fix acolo unde vrei să ajungi.

Când în sfârșit se văzu singură, scoase bucata de Astrid Dane din buzunarul de la spate. Apoi își suflecă mâneca și își scoase cuțitul.

Asta e o nebunie, gândi ea. *Nebunie curată, absolută.*

Știa deosebirea dintre elemental și *antari.* Da, supraviețuise înainte, dar fusese cu Kell, sub protecția magiei lui. Iar acum era singură.

Ce sunt eu? îl întrebase pe Tieren.

Ce sunt eu? se întrebase în fiecare noapte petrecută pe mare, în fiecare zi de când se trezise prima oară aici, în orașul ăsta, în lumea asta.

Acum, Lila înghiți în sec și trecu lama cuțitului peste antebraț. Îi crestă pielea și o panglică subțire de roșu se înălță și se împrăștie pe deasupra. Ea mânji zidul cu sângele ei și strânse tare în pumn așchia de piatră.

Indiferent ce sunt, gândi ea, apăsându-și mâna pe zid, *sper să fie de ajuns.*

Mulțumiri

Iată-ne din nou aici. La finalul altei cărți. Întotdeauna sunt surprinsă că am reușit să ajung atât de departe. Poate că vouă v-a luat zile, săptămâni sau chiar luni ca să citiți *Adunarea umbrelor,* dar mie mi-a luat ani s-o scriu, s-o revizuiesc și să o pregătesc pentru publicare. Durata face ca acest moment să pară ireal. Mai greu de atât e să-mi amintesc cui să mulțumesc.

Mamei și tatălui meu, pentru că mi-au spus că pot să devin orice vreau eu, fie că era vorba de un designer, un anchetator sau un autor de cărți fantasy.

Redactorului meu, Miriam, pentru că este o profesionistă, un om de nădejde și o utilizatoare excepțională de GIF. Și pentru că mi-a fost prietenă și tovarășă în această aventură cu totul minunată.

Agentei mele, Holly, pentru că ai dovedit mereu și mereu că ești magică.

Fostului meu editor, Leah, și noului meu editor, Alexis, și lui Patty Garcia, pentru că m-au ținut pe linia de plutire.

Directorului meu de creație, Irene Gallo, și autorului copertei, Will Staehle, pentru că au făcut lucrurile să pară atât de extraordinare.

Cititoarei mele beta, Patricia, pentru că a rămas cu mine la bine și la rău, în momente ciudate și întunecate.

Echipei mele de la Nashville, în special lui Courtney și Carla, Ruta, Paige, Lauren, Sarah, Ashley, Sharon, David și multor, multor altora, pentru că sunt cea mai caldă comunitate de pe tot pământul.

Micuței mele scoțiene, Rachel, pentru că a fost o încântare totală și nu mă lua în râs când vorbeam singură sau dispăream perioade lungi, îndreptându-mă spre prăpastia termenului-limită.

Noii mele colege de apartament, Jenna, pentru că nu ai idee la ce te-ai înhămat.

Cititorilor mei, care sunt, fără îndoială, cei mai buni cititori din întreaga lume (îmi pare rău pentru toți cititorii altora).

Tuturor celorlalți: atât de mulți ați stat lângă mine, ați crezut în munca mea, v-ați bucurat de zilele mele bune, m-ați susținut în cele mai puțin bune și m-ați urmat, pas cu pas, în această călătorie. Nu aș

putea niciodată să vă mulțumesc tuturor, dar trebuie să știți că, dacă citiți aceste rânduri, sunteți foarte importanți pentru mine. Voi mi-ați influențat definitiv viața și cărțile și, pentru asta, vă sunt infinit recunoscătoare.

(De asemenea, vreau să subliniez că am scris nouă volume fără să invoc groaznicul blocaj de idei.)

ADUNAREA UMBRELOR

A DOUA CARTE DIN SERIA CULORILE MAGIEI

Au trecut patru luni de când Kell a intrat în posesia pietrei negre, de când a cunoscut-o pe Lila, de când i-a înfrânt pe gemenii Dane. Totul pare că a revenit la normal, dar Kell se simte vinovat și bântuit de coșmaruri rău-prevestitoare. În jurul lui, întreaga Londră Roșie se pregătește de Jocurile Elementelor – o competiție internațională de magie, menită să întărească legăturile între statele vecine.

Dar în acest timp, o altă Londră e gata să revină la viață, iar cei crezuți dispăruți pentru totdeauna sunt pe cale să se întoarcă. Până la urmă, o umbră care se stinge noaptea reapare dimineața, iar dacă o Londră se ridică din nou din umbre, o alta trebuie să cadă în locul ei.

„Plin de magie, intrigi și înșelăciuni, chiar câteva aventuri cu pirați, acest roman va fermeca deopotrivă tinerii și adulții pasionați de fantasy."

Booklist

NEMIRA